

Giới thiệu Tông Sư Bại Hoại

Bạn đang đọc truyện Tông Sư Bại Hoại của tác giả Dang Cap Nhat trên trang đọc truyện online. Những năm 90 ở thế kỉ 20, trong một hành lang tầng một trường trung học số hai thành phố J. “Hắc... hắc, tiểu tử đưa tiền ra đây cho ta!” Hai thanh niên nhuộm tóc màu sắc rực rỡ đang ép một học sinh đáng người gầy yếu vào góc tường. Học sinh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Em... em không có tiền”.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Khi Dễ

Những năm 90 ở thế kỉ 20, trong một hành lang tầng một trường trung học số hai thành phố J.

“Hắc... hắc, tiểu tử đưa tiền ra đây cho ta!” Hai thanh niên nhuộm tóc màu sắc rực rỡ đang ép một học sinh đáng người gầy yếu vào góc tường.

Học sinh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Em... em không có tiền”.

“Bốp” Một người cao lớn trong hai thanh niên tát mạnh một cái vào mặt học sinh. “Con mẹ mày, đừng có nói nhiều với tao, nhanh lên!”

Học sinh bị đánh khೋ miệng bỏ bưng, nước mắt cũng rơi xuống. Lúc này thiếu niên béo ị bên cạnh tên cao lớn mới nói: “Quên đi, đừng đánh hồng rồi. Tiểu tử này là trong ban học tập của ta đó, ha ha!”

Tên cao lớn nhìn học sinh: “ĐM, nhìn nó có cái dạng gì chưa. Học tập tốt thì dùng là cái rắm gì” Quay đầu lại nói với tên mập bên cạnh: “Lão Phi, mày khám khắp người nó đi, tao không tin trên người nó không có tiền!”

“Ừ!” một tiếng đi tới trước người học sinh nói: “Tạ Văn Đông, mày bỏ tay ra” Thì ra người học sinh kia sau khi nghe thấy thiếu niên cao lớn nói như vậy hai tay gắt gao túm lấy túi quần.

Thấy cái tên Tạ Văn Đông kia vẫn lấy tay ôm lấy túi làm như không nghe thấy “ĐM, mày không coi lời nói của ta ra gì phải không?” Tên mập một cước đạp vào bụng Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông đập mạnh thân mình lên tường, tên mập liền kéo tay của hắn ra, một bàn tay khác đưa vào trong túi quần, lấy ra một tờ năm đồng gấp nhỏ.

Tên mập đưa tiền cho thiếu niên cao lớn, phun một bãi nước bọt: “Mẹ nó, cho người mặt mũi người còn không biết” Nói xong cùng thiếu niên cao lớn hi hi ha ha rồi đi. Lưu lại Tạ Văn Đông với vẻ mặt thống khổ.

Tạ Văn Đông là học sinh năm thứ ba của trường trung học số hai thành phố J, học tập rất cố gắng, ý tưởng thông minh, thành tích phi thường vĩ đại, ở trong trường có thể nói xếp hạng thứ nhất. Nhưng tính cách có chút hướng nội, không có bạn bè gì cả, hơn nữa đáng người gầy nhỏ, thường xuyên bị người khác bắt nạt. Trường trung học số hai ở thành phố J cũng không phải là trường trung học trọng điểm nào cả, quản lý trong trường cũng thực lo lỏng, thường xuyên có số lượng thiếu niên bắt lương bên ngoài ra vào. Những tên này tuổi tác cũng không lớn, bởi vì các nguyên nhân khác nhau mà không tới trường, sống loạn ở trong xã hội. Nhìn thấy học sinh yếu đuối có thể bắt nạt, không phải tìm tiền thì có lẽ bọn chúng muốn tìm một loại cảm giác thành tựu đi!

Đứng ở trong hành lang trường hồi lâu, Tạ Văn Đông xoay người lấy cặp sách rơi trên mặt đất, đi ra khỏi trường. Trên đường về nhà, trong mắt hắn tràn ngập nước mắt tủi thân, trong lòng không ngừng hỏi chính mình: Vì sao? Vì cái gì mà bọn họ luôn bắt nạt mình? Vì sao bọn họ không bắt nạt người khác? Vì sao lại là chính ta?

Không ai có thể cho hắn đáp án, hoàng hôn chạng vạng che dấu nước mắt hắn. Tạ Văn Đông về tới nhà, đứng trước cửa lau khô hết nước mắt trên mặt. Hắn không muốn cho người nhà mình biết mình bị bắt nạt ở trường học như thế nào. Người yếu đuối không có nghĩ là trong lòng bọn họ không có lòng tự trọng, thậm chí lòng tự trọng của bọn họ còn mạnh hơn bất kỳ người nào. Tạ Văn Đông dùng chìa khóa mở cửa, trong nhà chỉ có hắn và mẹ hắn. Bao giờ trên bàn cũng có đồ ăn ngon chờ hắn tan học trở về. Nhìn thấy hắn trở về, mẹ hắn nói: “Nhanh ăn cơm nào, để chút nữa sẽ nguội mất”.

Tạ Văn Đông gật đầu hỏi: “Ba con đâu?”

“Ba con hôm nay đi làm thêm buổi tối, không về nhà” Mẹ của Tạ Văn Đông vừa xới cơm vừa nói. Tạ Văn Đông “À” một tiếng rồi ngồi xuống nhìn bàn đồ ăn, không có một chút thèm ăn nào cả.

Thấy Tạ Văn Đông ngồi một chỗ không ăn cơm, mẹ hắn lo lắng hỏi: “Văn Đông, sao vậy con? Trong người cảm thấy khó chịu hả?”

“Không có!” Vì không muốn làm cho mẹ hoài nghi, Tạ Văn Đông cầm lấy bát cơm yên lặng ăn.

Tạ Văn Đông sống trong một gia đình bình thường. Cha hắn làm ở đường sắt, khởi động máy xe, thường xuyên làm ca đêm. Mẹ hắn là công nhân, sau lại buồn bán nhỏ ở ngoài. Trong nhà mặc dù không thể nói là giàu có, nhưng hắn cũng chưa từng có thiếu tiền tiêu. Bởi vì thành tích học tập của hắn rất tốt, cha mẹ cũng rất vui mừng, chỉ cần hắn đưa tay xin tiền, cha mẹ hắn chưa bao giờ cự tuyệt.

Ngày hôm sau, Tạ Văn Đông vẫn như bình thường, năm giờ rưỡi rời khỏi giường. Xem bài ngày hôm qua một chút, ăn điểm tâm sáng, xin mẹ mười đồng rồi tới trường. Gia đình hắn cách trường học không xa, chỉ cách hai ngã tư đường, đi không tới năm phút đồng hồ là có thể tới trường. Tạ Văn Đông đi vào phòng học của mình, cánh cửa phòng học vẫn khóa chưa có ai tới cả. Tạ Văn Đông dùng chìa khóa mở cửa đi vào.

Hắn được sắp xếp ngồi ở vị trí đầu tiên của lớp, không phải bởi vì vóc dáng của hắn không cao. Ở thành phố J rất nhiều trường học đều làm như thế này; thành tích học tập tốt ngồi phía trước, thành tích kém ngồi đằng sau. Chỗ ngồi trong lớp này được ấn định tới mỗi kỳ thi học kỳ. Trường học có giải thích của chính mình đối với loại phương pháp này: thành tích kém đều là học sinh thích nói chuyện trong giờ không nghe giảng bài, để cho bọn họ ngồi phía sau có thể không làm ảnh hưởng tới học tập của người khác, còn nếu thật sự nghe giảng bài sẽ có hi vọng lên một chỗ tốt hơn để cùng học.

Tạ Văn Đông ngồi ở chỗ đọc sách. Qua một lúc sau mọi người lục tục đi vào lớp, phòng học yên tĩnh cũng chậm chậm náo nhiệt lên. Những học sinh có quan hệ không tồi đều ngồi cùng một chỗ, tán gẫu xem đêm qua trên TV có phim truyền hình nào hay, các ngôi sao ca nhạc mới phát triển ra sao, có vài nữ sinh còn trao đổi vài thứ trân quý của mình với nhau. Trong trường cảnh tượng náo nhiệt như ở chợ vậy.

Thanh âm tranh cãi ầm ĩ ngày càng lớn, Tạ Văn Đông nhú mồm, buông quyển sách trong tay xuống. Lúc này người trấn lột tiền của hắn, tên tên mập ngày hôm qua đi vào phòng học, đặt túi sách vào chỗ ngồi của mình. Thấy Tạ Văn Đông đang ngồi gần người đang đi, cười ha ha đi xuống. Đi tới gần hắn xoa đầu Tạ Văn Đông, “Hắc! hôm nay có mang tiền không vậy?” Tạ Văn Đông bị hoảng sợ, lắc đầu nói: “Không mang tiền”.

“Không mang?” Tên mập cười hắc hắc nói: “Vậy người cho ta lục soát coi” Nói xong đưa tay lục tìm trong túi quần Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông ngăn tay hắn lại, thanh âm có chút run rẩy: “Đừng có lấy, tiền này của tôi còn phải dùng ăn cơm trưa nữa” Thấy hắn có tiền mà không lấy ra, vung tay đánh vào mặt Tạ Văn Đông: “ĐM, mày còn giả bộ nữa?” Cảm giác đau đớn trên mặt làm cho mắt của Tạ Văn Đông đỏ ngầu lên.

Lúc này trong phòng học mọi ánh mắt đều hướng về phía này, mang theo nghi vấn, có khi là vui mừng khi người khác gặp họa. Thấy bạn học cùng lớp đang nhìn mình, Tạ Văn Đông khuôn mặt đỏ bừng, hắn biết lòng tự trọng trong lòng mình đã bị giẫm đạp lên một cách tàn tệ. Một nữ sinh có khuôn mặt tròn tròn ngồi cùng bàn với Tạ Văn Đông nói với tên mập: “Lý Sáng, cậu thật quá đáng, sao lại đánh người như thế?”

Lý Sáng chỉ tay vào mặt nữ sinh: “Biến đi chỗ khác, đừng có mà làm chuyện!”

Nữ sinh trừng mắt lớn tiếng nói: “Sao nào, muốn đánh người sao” Nữ sinh khác có quan hệ tốt liền nói giúp nàng, “Lý Sáng thôi đi, đừng có làm loạn nên nữa, thầy giáo sắp tới rồi kìa”.

“Từ Na cũng bỏ qua đi, cậu đừng quát lên nữa” Từ Na là tên nữ sinh ngồi cùng bàn với Tạ Văn Đông, bình thường rất thích huyền ảo, đúng là hình tượng của tuổi trẻ, nhưng thành tích học tập rất tốt.

Lý Sáng gắt đầu nhìn Tạ Văn Đông đang im lặng nói: “Được, con mẹ mày, mày chờ ta nhé!” Xoay người trở lại chỗ ngồi của mình, thờ hồng học.

Từ Na lớn tiếng nói với Tạ Văn Đông đang cúi đầu: “Sợ gì chứ? Xem hắn còn có thể làm cái gì?” Nói xong khí thế ngồi xuống, vừa đẩy Tạ Văn Đông vừa nói: “Sao cậu lại nhát gan như vậy? Cậu càng sợ hắn hắn lại càng bắt nạt cậu. Nhà cậu không có anh trai sao! Tìm hắn đánh hắn một trận là yên tĩnh ngay”.

Tạ Văn Đông thần thờ gật gật đầu nói: “Cám ơn cậu”.

Từ Na thấy bộ dạng này của hắn bức mình quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý tới hắn nữa.

Một ngày khó khăn rốt cuộc đã trôi qua. Sau khi tan học, đám học sinh trong trường đã trở về, nhưng Tạ Văn Đông lại không dám đi, hắn sợ Lý Sáng tìm người chờ mình ở trên hành lang đánh hắn. Cuối cùng chỉ còn lại hắn cùng một học sinh trực nhật phòng học ngày hôm nay. Học sinh trực nhật ngày hôm nay tên là Trương Cường, trước kia cũng bị Lý Sáng bắt nạt. Thấy Tạ Văn Đông còn chưa đi vừa quét rác vừa hỏi hắn: “Tạ Văn Đông, sao cậu còn chưa về hả? Gần sáu giờ rồi (Trường học ta trường lúc năm giờ rưỡi).

Tạ Văn Đông ngượng ngùng sờ đầu nói: “Mình còn có vài đề tài hình học chưa hiểu được, đợi lát nữa về”.

“Ha ha, cậu cũng thật chăm chỉ mà. Khó trách thành tích học tập tốt như vậy!” Qua một hồi lâu, Trương Cường đã quét sạch phòng học, cầm lấy cặp sách nói: “Tạ Văn Đông, mình quét xong rồi, cậu có về cùng mình không? Chúng ta cùng về”.

Tạ Văn Đông lắc đầu “Cậu đi trước đi, dù sao hai chúng ta cũng không cùng đường”.

Trương Cường nói “Bye bye” rồi ôm cặp sách chạy khỏi phòng học. Tạ Văn Đông ở lại chờ một lát, nhìn đồng hồ đã hơn 6h rồi, cảm thấy Lý Sáng cũng không có khả năng chờ mình lâu tới như vậy, có lẽ là mình nên về nhà sớm cho rồi.

Tạ Văn Đông thu dọn sách vở, cầm lấy túi sách đi ra khỏi phòng học. Sau khi khóa cửa kỹ càng, xoay người rời đi.

(Trường trung học số hai có năm tầng đúng là không nhỏ. Tầng 1,2,3 đều là các phòng học. Tầng 4, 5 là phòng thí nghiệm, phòng âm thanh. Tạ Văn Đông ở phòng học tầng 2).

Lúc này học sinh trong trường phần lớn đã ra về. Trên hành lang đèn đã tắt không ít, có vẻ có chút u ám. Tạ Văn Đông đi tới hành lang lầu một, nơi này là nơi hắn sợ nhất, bởi vì Lý Sáng cùng những người đó thường xuyên đứng ở chỗ này chờ hắn. Thấy trong hành lang không có một bóng người. Tạ Văn Đông rút cuộc cũng bình tĩnh lại. Nhưng là vừa mới đi được một nửa hành lang, cánh cửa phòng học bên cạnh mở ra, bốn năm người từ bên trong đi ra. Trong đó có Lý Sáng cùng cái tên cao cao hôm qua đã giật tiền mình.

Lý Sáng về mặt tà quái cười nói: “Tạ Văn Đông, mày đã đi ra rồi, làm cho chúng ta chờ lâu thật!” nói xong, bốn năm người vây quanh Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông trong lòng thấy lạnh, hắn chưa bao giờ bị nhiều người như vậy bắt nạt, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống. “Lý Sáng, hôm nay... sáng nay thật xin lỗi!”

“Cái con mẹ mày đó! Việc khác không nói, trước tiên đem tiền giao ra đây cho ta” Lý Sáng ý vào nhiều người, nói chuyện mạnh bạo hơn không ít.

“Tiền của tôi đều mua com trưa rồi, hiện giờ thực sự không có”.

Lý Sáng cười ha hả nói: “Không có sao, ta đánh xem ngươi có không” Nói xong liền đá vào đùi Tạ Văn Đông. Những người khác đều là đám người du thủ du thực, không sợ sự việc này. Thấy thích thì động thủ, không nói hai lời, vây quanh Tạ Văn Đông mà đánh. Lý Sáng bên cạnh nói: “Đừng đánh vào mặt nó, đánh vào đó rồi khó ăn nói” Tạ Văn Đông bị buộc tựa vào tường, hai tay ôm đầu. Lúc này hắn không còn cảm giác đau trên người nữa rồi bởi vì nỗi đau trong lòng còn mạnh hơn. Hoàn toàn không nghe thấy bên ngoài nói gì nữa, trong tai tràn ngập các tiếng ong ong mà thôi.

“Được rồi! Đừng đánh nữa” Lý Sáng xem như đã đủ rồi ngăn người khác lại. Hắn cũng không muốn đánh người làm hỏng việc lớn. Nắm tóc Tạ Văn Đông lên, Lý Sáng lấy tay vỗ vỗ mặt hắn nói: “Ngày mai ngươi đến trường mang cho ta mười đồng. Nếu không ta sẽ còn tìm người đánh ngươi, biết chưa?”

Cơ thể Tạ Văn Đông dựa vào tường, thắt lưng khom xuống, cúi đầu, nước mắt theo gò má rơi xuống đất. Thấy Tạ Văn Đông không nói lời nào, Lý Sáng dùng sức giữ chặt đầu hắn nói: “ĐM, chuyện giữa tao và mày coi như chưa có nhé?” Tạ Văn Đông chết lặng “A” một tiếng, Lý Sáng gạt đầu vừa lòng cùng đám người kia rời đi. “Bây giờ làm gì nhỉ? “Đi chơi thôi!” “Không hay, chỉ bằng đi đánh bi-a đi!” “Đi con mẹ mày, mày có tiền không?” Lý Sáng cười nói với mấy người rồi rời khỏi trường học.

Lúc này thân thể dựa vào tường của Tạ Văn Đông chậm rãi trượt xuống, ngồi chồm hổm trên đất, hai tay ôm đầu khóc rống, hiện giờ hắn cảm thấy cuộc sống của mình chẳng có chút ý nghĩa nào cả, học tập tốt thì có là gì? Còn không phải vẫn bị người khác bắt nạt sao! Vì sao? Hắn dùng nắm tay đánh vào đầu mình, hắn hận bản thân mình yếu đuối, hận mình vì sao lại bất hòa với bọn chúng, hận mình vì sao không dám kể chuyện mình bị bắt nạt ở trường học cho cha mẹ.

Qua lúc lâu, tâm tình đã bình tĩnh lại một chút, Tạ Văn Đông đứng lên sửa sang lại quần áo rồi đi ra khỏi trường học. Lúc này bên ngoài trời mây mưa đã tới, Tạ Văn Đông bước chậm trên đường. Hắn cảm thấy ít nhất trong cơn mưa người ta sẽ không nhìn thấy nước mắt của mình, mình muốn sống một cuộc sống bình thường, chẳng lẽ cái này rất khó sao? Vì sao người khác có thể ổn định thanh thản tới trường, mình lại phải lo lắng hãi hùng. Nếu đây là trừng phạt của trời cao đối với người yếu đuối, như vậy sau này hắn nhất định phải kiên cường. Không thể bị bất luận kẻ nào bắt nạt. Ngày hôm nay, mưa rơi xuống, Tạ Văn Đông vĩnh viễn không thể quên, bởi vì ngày hôm nay hắn bắt đầu thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Phát Triển Thế Lực

Giữa trưa ngày hôm sau, trong phòng vệ sinh.

“Lão mập, nghe nói mày bị tên hèn nhất kia chém một cái vào mặt, giờ mày đi theo nó thiệt hay giả vậy?” Một người ngậm một miếng thuốc đang phả khói lên cao nghiêng đầu nói. Lý Sáng về mặt bình tĩnh nói: “Con mẹ mày đừng có gọi đại ca tao là hèn nhất nữa nếu không tao đánh chết mày!”

Nhảy lên một chút, bóp vào cái mặt đầy mỡ của Lý Sáng lay lay nói: “À, mày có biết mình đang nói chuyện với ai không thế?”

Lý Sáng hất tay hắn ra trừng mắt nhìn nói: “Tao chửi con mẹ mày đó Cao Cường, mày tưởng rằng tao sợ mày hả? Đừng tưởng rằng mày quen vài người thì tỏ ra hơn tao!” Cao Cường cười ha hả nói: “Mày được lắm tiểu tử. Hôm nay tan học cùng thằng kia tới chờ tao trong phòng học, nếu dám chạy trước tao sẽ đánh gãy chân mày!”

Lý Sáng dõi theo ánh mắt hắn: “Tao chờ mày, chỉ sợ mày không dám tới”.

Trở lại phòng học, Lý Sáng kể lại chuyện vừa rồi cho Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông hỏi Lý Sáng: “Cao Cường là ai? Định làm gì?”

“Chính là thằng cao kều trước đây ở cùng chỗ với em đó, lần trước cùng em trốn lột tiền của anh đó” Nói tới đây cẩn thận nhìn thoáng qua Tạ Văn Đông, thấy hắn không để ý gì mới an tâm tiếp tục nói: “Hắn chính là Cao Cường, từ khi hết tiểu học đã lăn lộn rồi, dưới tay có một đám người. Hiện giờ là đại ca của một đám lưu manh năm thứ ba lớp thứ sáu”.

Tạ Văn Đông gật gù đầu hỏi hắn: “Mày có thể tìm được bao nhiêu người?” Lý Sáng suy nghĩ một chút nói: “Tin cậy thì chỉ có năm sáu người! Còn đám người khác chính là chỉ phô trương thanh thế như cò trước đầu tường mà thôi, thấy gió lớn một cái khẳng định là chạy trước tiên”.

Tạ Văn Đông nói: “Được rồi, mày đưa mấy người tin cậy tới cho tao xem” Lý Sáng đáp ứng một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Sáu giờ tối, trong phòng học số hai tầng hai.

Lý Sáng đứng ở sau phòng học, giơ cái ghế lên, hung hăng ném xuống đất một cái “phanh” trên hành lang truyền tới tiếng nổ. Cái ghế bị rơi xuống tan thành từng mảnh. Lý Sáng xoay người lấy một cái thước dài bằng “gỗ vuông” đi tới chỗ Tạ Văn Đông ngồi nói: “Anh Đông, cái này cho anh cầm, tẹo nữa đánh nhau là có thể sử dụng được”.

Tạ Văn Đông lắc đầu “Không cần cái này” Lý Sáng không dám nói nhiều, đặt cái thanh gỗ vuông vào trong gầm bàn, lão đại không cần thì mình dùng. Chỉ trong chốc lát cánh cửa phòng học bị một cước đá văng ra, thanh âm bất thình lình làm cho Lý Sáng nhảy dựng lên, quay đầu lại vừa thấy Cao Cường mà theo bảy tám người tiến vào trong phòng học. “Hay à, hai người thật là dũng cảm, đã chờ ta ở đây rồi!” Cao Cường quay đầu lại đối với người đằng sau cười nói: “Ha ha... nhìn hai tên ngốc này xem!”

Tạ Văn Đông không nói gì, lạnh lùng ngồi ở chỗ của mình. Lý Sáng nghe xong trong lòng lửa bốc tới tận đỉnh, “Con mẹ mày Cao Cường nếu có bản lĩnh một mình đấu với tao xem, ai thua là con!”

“Một mình đấu với mày? Con mẹ mày chứ! Không thử soi gương xem mặt mày như thế nào!” Quay đầu nhìn Tạ Văn Đông đang ngồi nói: “Tiểu tử, lăn lại đây cho ta!”

Tạ Văn Đông chậm rãi đứng lên đi tới người Cao Cường, Lý Sáng đi theo sau. Xem ra so với Tạ Văn Đông mình vẫn thấp hơn nửa cái đầu, ánh mắt Cao Cường hiện lên một tia khinh miệt “Tiểu tử dạo này thật kiêu ngạo à, dám cướp người của tao Lý Sáng chỉ là một con tép, mày muốn thì tao cho mày. Nhưng tao không nuốt trôi cái khẩu khí này, mày nói có được không?” Tạ Văn Đông cúi đầu, mái tóc dài che khuất ánh mắt, khóe miệng khẽ nhúc nhích truyền ra thanh âm lạnh như băng: “Nếu mày thông minh thì tốt hơn hết là nuốt trôi khẩu khí này đi, Lý Sáng có lựa chọn của nó”.

Cao Cường nghe thấy thanh âm lạnh như băng trong lòng nhảy dựng lên, nhìn thấy Lý Sáng đang mỉm cười phía sau lưng Tạ Văn Đông, vút trái tim yêu đuối ra sau đầu, “Mày dám chơi tao hả?” ôm lấy mái tóc của Tạ Văn Đông kéo xuống dưới, nâng chân lên, đầu gối húc thật mạnh vào mặt Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông quỳ chồm hồm trên mặt đất, lỗ mũi chảy máu. Lý Sáng hô to một tiếng phóng tới Cao Cường lại bị vài người đi cùng đè xuống đất.

Tren mặt Cao Cường mang theo nụ cười tàn khốc, một cước đá văng Tạ Văn Đông “Làm sao vậy, nhanh như vậy sao?” Cao Cường dùng chân dẫm vào mặt Tạ Văn Đông, quay đầu lại hỏi Lý Sáng “Đây là lão đại cứng chó của mày sao, hiện giờ đang ở dưới chân ta! Ha ha...”

Lý Sáng giãy dụa vùng tới, nhưng là bốn năm người đã trói tay chân của hắn. “Cao Cường, con mẹ người...” Nói chưa hết thì bị một người đá vào mặt, Lý Sáng khục một cái, phun ra một búng máu.

Té trên mặt đất, Tạ Văn Đông đột nhiên dùng tay trái bắt lấy cổ chân đang dẫm lên mặt mình, Cao Cường ngăn người. Tạ Văn Đông tay phải xuất ra một con dao rọc giấy, rạch một phát lên đùi hắn. “A!...” Cao Cường phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị mổ vậy, lấy tay che miệng vết thương trên đùi lui về sau mấy bước. Tạ Văn Đông đứng lên, đi tới bên cạnh người Cao Cường, dùng nắm tay dẫm thẳng vào mặt hắn. Thủ hạ của Cao Cường đều trong thấy hết nhưng không biết phải làm sao.

Bọn họ dùng nhưng Tạ Văn Đông không có dừng lại, ánh mắt đỏ rực, quyền cùng cước đánh lên người Cao Cường. Chỉ trong chốc lát cả người Cao Cường bị đánh cho toàn thân đầy máu, té ngã trên mặt đất. Lý Sáng thừa dịp người khác đang ngăn người, đứng lên, thuận tay cầm cái gậy gỗ vuông dẫm trong gầm bàn đập mạnh vào đầu người vừa đá chân vào mặt hắn một cái. Người nọ bị đánh cho đau đớn ôm đầu quỳ trên mặt đất, máu huyết chảy ra từ kẽ tay. Lý Sáng hô to một tiếng: “Các huynh đệ, ra tất cả cho tao!”

Vừa dứt lời không lâu, trong hành lang hỗn loạn tiếng bước chân. Chỉ trong chốc lát, trong phòng học đã có bảy tám người xuất hiện. Lý Sáng quát to: “Tao làm mẫu!” Rồi dùng cái gậy đánh vào mặt mấy người khác. Người hiểu biết thấy Lý Sáng động thủ, không nói hai lời, bao vây đám người Cao Cường vừa mang tới lại dẫm đá một hồi.

Tạ Văn Đông nắm tóc Cao Cường kéo đầu hắn lên, lúc này Cao Cường thần chí mơ hồ, một mắt bị hầu như đã bị lão đại đánh cho như một cái bao, một con mắt khác mơ hồ nhìn người đứng trước mặt nói: “Tiểu tử, lúc này tao đã biết, bởi vì tao không đủ thâm độc. Muốn đánh muốn giết tùy mày đi, Cao Cường tao mà rên một tiếng thì không phải là tao!”

Tạ Văn Đông đặt lưỡi dao lam vào cổ hắn nói: “Mày hiện giờ có hai lựa chọn. Một là nằm đây, một là theo tao. Chính mày tự chọn đi.” Tạ Văn Đông buông Cao Cường ra lui lại phía sau hai bước. Lúc này những người khác cũng đã định thủ đứng ở phía sau Tạ Văn Đông. Một tên đệ tử thông minh liền lấy ghế cho hắn, Tạ Văn Đông nhìn thoáng qua hắn mỉm cười ngồi lên trên, nhắc chân, ngón tay nhẹ nhàng nhip gõ.

Cao Cường lau máu trên khóe miệng, nhìn đám thủ hạ đang nằm dưới đất hỏi: “Huynh đệ, mày tên gì?”

“Tạ Văn Đông” Tạ Văn Đông đặt con dao rọc giấy vào trong túi quần trả lời.

“Được, Anh Đông. Tiểu đệ phục đại ca rồi, về sau người chính là đại ca của đệ!” Cao Cường cảm thấy trước mặt người này mình không chỉ không đủ

ngoan độc, lại có ý nghĩ, đây hẳn là một nhân vật tài ba sau này.

Tạ Văn Đông đứng lên, vỗ vỗ vai Cao Cường nói: “Ha ha! Về sau mọi người chính là huynh đệ. Có ta thì có các người!” Nói xong đi ra khỏi phòng học. Cao Cường nhìn bóng dáng biến mất, trong đầu còn lưu lại ánh mắt thân thiết của Tạ Văn Đông khi chụp lấy bả vai hắn, lúc này một cảm giác hạnh phúc không hiểu từ đâu tràn ngập trong hắn.

Sau đó mọi người đều có chút ngẩn ngơ, bọn họ đều là bằng hữu của Lý Sáng, hôm nay Lý Sáng nói bọn họ gặp mặt lão đại của hắn, làm cho bọn họ đi gặp mặt. Gặp mặt xong thấy thất vọng, bởi vì Tạ Văn Đông trước mặt không có chút nào thần kỳ cả. Ngại mặt mũi của Lý Sáng cũng theo Lý Sáng gọi Tạ Văn Đông một tiếng “Anh Đông” nhưng cũng không chút khâm phục. Không ngờ được người bình thường trong mắt bọn họ lại vừa thu thập được Cao Cường, làm cho Cao Cường trở thành thuộc hạ dễ bảo. Hiện giờ bọn họ xem như là đã tâm phục khẩu phục với Tạ Văn Đông.

Lý Sáng phá vỡ yên lặng nói với người bên cạnh: “ĐM, còn ngẩn ngơ ra đó làm gì? Nhanh đưa Anh Cường cùng các huynh đệ bị thương tới bệnh viện đi!” Những người khác nghe xong chạy nhanh tới nâng Cao Cường cùng với thủ hạ bị thương của hắn. Cao Cường đẩy người đỡ hắn ra, giãy dụa đứng lên nói: “Tao có thể tự đi được! Lão mập, lúc này còn bảo ta là anh Cường? Thật sự muốn đánh mày một chưởng cho rồi!”

Lý Sáng xấu hổ cười cười: “Anh Cường, vẫn còn nói những lời đó sao? Về sau chúng ta là huynh đệ, đi theo anh Đông tung hoành thiên hạ. Đến đây tao đỡ mày vậy!” Lý Sáng đỡ thân thể đang lung lay của Cao Cường, Cao Cường tay chỉ vào mặt hắn nói: “ĐM, tiểu tử mày được...!!” Một đám người cười ha hả đi tới bệnh viện.

Tạ Văn Đông trên đường trở về nhà, đi rất chậm, nghĩ lại chuyện mình trải qua hai ngày hôm nay. Mình phải làm thế nào mới có thể không bị người khác bắt nạt? Chỉ có mình mạnh hơn so với người khác. Vậy mạnh hơn so với người khác là như thế nào? Vậy phải đủ thâm độc. Đám người du thủ du thực nổi danh trong trường trên cơ bản đã bị mình khống chế được, nhưng còn nhân tố bên ngoài. Tạ Văn Đông quyết định phải thành lập thế lực của mình, lấy Nhị Trung này làm trung tâm, mượn sức một vài tên du thủ du thực của xã hội. Những người này tuổi cũng không lớn, kích động cũng không dễ không khó. Nói trắng ra là thật tàn nhẫn, dựa vào nhiệt huyết tuổi trẻ mà sùng bái mù quáng đối với anh hùng, cũng thực dễ dàng bị khống chế. Hiện giờ ý nghĩ của Tạ Văn Đông đã vượt xa mối tuổi thực tế của hắn, thậm chí vài người lớn còn kém xa hắn.

Tạ Văn Đông ở nhà vẫn không có gì thay đổi, vẫn là một đứa con ngoan ngoãn hiếu thảo nghe lời cha mẹ. Ở trường học, vẫn là học sinh tốt trong mắt thầy giáo, học tập đứng đầu. Nhưng thanh danh hắn lại truyền bá khắp chung quanh Nhị Trung, những tên du thủ du thực ở gần đây đều biết một tân bá vương mới quật khởi – Tạ Văn Đông, đánh nhau đặc biệt thâm độc, vũ khí là một con dao rọc giấy...

Hôm nay Tạ Văn Đông như cũ lui tới trong lớp học, còn nghiêm túc nghe thầy giáo giảng bài. Hắn cho rằng mặc kệ mình như thế nào, về sau có làm gì, văn hóa vĩnh viễn là quan trọng nhất. Có được một ý nghĩ hơn người so với thân thể cường tráng còn hữu dụng hơn nhiều. Sau khi tan học, Lý Sáng từ bên ngoài chạy vào, nói nhỏ giọng ở bên tai Tạ Văn Đông: “Anh Đông, thủ hạ Tam Nhân muốn gặp anh”.

Tạ Văn Đông đang cúi đầu trên đề toán, cũng không ngẩng đầu nên nói: “Ừ, mày bảo hắn chờ một chút nữa, đợt tao làm xong cái đề bài này đã”.

Lý Sáng gật đầu chạy như bay ra ngoài. Tam Nhân vốn tên là Trương Chí Đông, là một tên lưu manh nổi danh ở Nhị Trung này, có tiếng đánh nhau không thiết sống chết. Có lần cùng người khác đánh nhau sống mái với nhau, ở đó còn lưu lại một vết sẹo lớn hai tắc. Làm cho người ta nhìn thấy nó giống như một con mắt vậy, Tam Nhân vì thế mà được gọi như thế.

Lý Sáng chạy xuống dưới lầu, trên sân thể dục của trường có hai người đang đứng. Một người là Cao Cường đứng đầu bảy tám người, một người khác là Tam Nhân cùng hơn mười thủ hạ. Cao Cường chính là đang ngồi chồm hổm trên mặt đất hút thuốc, thấy Lý Sáng trở lại bắn tàn thuốc ra đứng lên hỏi: “Lão mập, anh Đông đâu?”

“Lát nữa anh Đông mới xuống, bảo bọn họ chờ một lát đi!” Thân thể mập mạp của Lý Sáng hơi thở hỗn hển.

Cao Cường thấy trong lòng khó chịu: “Mẹ nó, nhìn cái thân thể béo ục của mày kia, giảm béo không được sao? Chạy vài bước đã thở như heo rồi”.

“Fuck, mày tưởng tao không nghĩ tới giảm béo hả, nói thì dễ!” Lý Sáng nhìn thấy thủ hạ của Tam Nhân có phần không kiên nhẫn nói: “Mọi người chờ lát nữa đi, lão đại của chúng tao chút nữa sẽ xuống ngay bây giờ”.

“ĐM, thế là cái quái nào nhì, con mẹ nó đúng là muốn chơi mình mà!” Một người mang theo cái kính râm màu vàng vừa nói.

Lý Sáng vừa nghe xong, máu trong người nổi lên, đi tới trước mặt người nọ, không hề do dự đánh một quyền vào mặt hắn, kính râm bị bay ra thật xa. Thủ hạ Tam Nhân không nghĩ đối phương nói đánh là đánh, một chút mặt mũi cũng không cấp. Đều đặt tay ở trong túi quần, lấy phiến dao giấu ở bên trong. Nhưng người đứng đầu đã phát tay, ổn định thủ hạ, nói với Lý Sáng: “Tiểu huynh đệ kia không hiểu chuyện, chê cười rồi”.

Lý Sáng cười ha hả nói: “Đâu có, đâu có!” Tiếp theo nhìn chăm chăm vào tên kia nói: “Mang tiểu đệ này đi dạy dỗ trước đi nhé, đừng có mà mờ mịt mà phun đầy phân. ĐM!”

Tên cầm đầu biến sắc, nhưng rất nhanh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ừ, huynh đệ giáo huấn một quyền này ta nhớ kỹ. hắc hắc!”

“Mày nhớ cái con mẹ mày ấy!” Cao Cường ở bên cạnh im lặng hồi lâu, thấy bộ dạng của đối phương trong lòng bức mình, mắng một câu, một cước đá vào bụng đối phương. Người nọ xoay người rồi mấy bước, thủ hạ liền đỡ lấy. Thủ hạ tam nhân lúc này đã mặc kệ, bả đao đều rút ra. Lý Sáng Cao Cường mang theo người cũng lấy ra thanh gươm. Song phương tức giận, mỗi người đều trừng mắt tìm kiếm đối thủ của mình. Đúng lúc này, Tạ Văn Đông hai tay xoa xoa, không chút hoang mang đi từ trong phòng học đi ra.

“Ha ha! Nóng quá, nhộn nhịp quá ta!” Tạ Văn Đông đi vào giữa đám người, nhìn phiến dao trong tay đối phương. Thấy giữa sân có một học sinh Nhị

Trung mặc đồng phục tên cầm đầu bên đối phương một mặt xoa bụng một mặt hỏi: “Tiểu tử, mày đang làm gì?”

Tạ Văn Đông không nói chuyện, Lý Sáng lớn tiếng nói: “Đây là lão đại của chúng ta!”

Tạ Văn Đông tiến tới, mặt tên cầm đầu đánh giá đối phương cao thấp nói: “ĐM, Nhị Trung này có phải không có ai mới tìm một tên bị thiếu dinh dưỡng tới làm lão đại” Tạ Văn Đông đi qua trong mắt hắn hiện lên khinh thị, cười ha ha.

Nhìn một hồi, người nọ gật đầu nói: “Tạ lão đại, chúng ta tìm đại ca có việc muốn thương lượng. Buổi tối anh có rảnh không anh em tụ họp một chút?”

“Không thành vấn đề, thời gian địa điểm mày cứ nói, tao sẽ tới” Tạ Văn Đông hào sảng đáp ứng.

Người nọ lại gật đầu nói: “Mấy sau khi tan học tới quán bi-a “Hân Hân”, đại ca của bọn tao đang chờ mày ở đó. Mày thấy thế nào?”

“Tốt, cứ định như vậy đi” Thật ra Tạ Văn Đông cũng rất muốn gặp đám người du thủ du thực này, nhưng là vẫn không có cơ hội, không nghĩ tới hôm nay lại chủ động tới tìm mình. Nhìn đám người kia rời đi, nói với Lý Sáng cùng Cao Cường: “Hai người quá xúc động, về sau nên sửa” Cao Cường cúi đầu không nói chuyện, Lý Sáng lớn tiếng nói: “Anh Đông, là bọn chúng qua kiêu ngạo, bọn chúng nếu không chửi trước chúng em cũng sẽ không động thủ”.

Tạ Văn Đông nở nụ cười “Tao không có ý trách hai người, tao chỉ nhắc nhở bọn mày, lúc nào cũng bảo trì tinh táo có thể làm mình ít mệt mỏi hơn!”

Lý Sáng cùng Cao Cường gật đầu nói: “Vâng ạ, Anh Đông!” Bọn họ cảm thấy lão đại nói như vậy cũng có đạo lý, vừa rồi nếu lão đại không tới mà đánh nhau, một bên nhiều người như thế, nhưng không nhất định có thể chiếm được tiện nghi.

Cao Cường suy nghĩ một chút nói: “Anh Đông, em thấy Tam Nhân tìm chúng ta không có lòng tốt gì. Anh xem có nên ...”

Tạ Văn Đông nghiêm mặt nói: “Nếu chúng ta muốn sống ở nơi này nhất định phải qua một cửa đêm nay. Có lẽ sẽ có hung hiểm, nhưng không có đám lượng thì sẽ ra sao?” Cao Cường nghe xong mặt đỏ lên, gật đầu xác nhận “Anh Đông, anh nói buổi tối nên làm thế nào, em nghe lời anh!”

Tạ Văn Đông gật gật đầu, suy nghĩ sâu xa không nói.

Tiếng chuông tan học Nhị Trung vang lên. Nhất thời trên trường học kín mít là người. Không biết vì cái gì, các học sinh đều nhắm tới cánh cửa trường học. Người thứ nhất đi ra hô to một tiếng “YE...S” hưng phấn.

Bên trong phòng học, từ tầng một tới tầng hai ở hai bên cầu thang, có hai mươi mấy học sinh đang đứng, tất cả đều hai tay đút túi, miệng ngậm thuốc lá, mặc kệ thế nào, ít nhất bọn họ tự cảm thấy được mình rất tuần tú. Nhìn thấy có nữ sinh xinh đẹp đi qua, lại thổi một luồng khí hoan hô, “Buôn bán lời, buôn bán lời, thực hay à! Đẹp nhất nha!” “Cút đi, cái ánh mắt gì thế? Bộ dạng đi hai... như trư bát giới! Ha ha” “ĐM...”

Lý Sáng cùng Cao Cường đứng ở trong đám người đó nhưng không có cao hứng như vậy, Lý Sáng hỏi Cao Cường: “Anh Cường, mấy giờ?” Cao Cường xem đồng hồ, vỗ vỗ bả vai hắn: “Mới tan học còn hỏi mấy giờ? Khẩn trương hả! Cứ bình tĩnh đi”.

Lý Sáng nuốt nước bọt nói: “Bà nội nó, không khẩn trương là lừa quỷ! Đối phương chính là Tam Nhân à!”

“Tam Nhân thì làm sao? Không phải người hả. Uống nhiều cũng không nôn, ăn nhiều cũng không đại tiện sao?” Cao Cường nói lời này làm một trận cười vang. Lý Sáng cười ha ha nói: “Lão quỷ mày nhiều từ thật”.

Lúc này Tạ Văn Đông từ tầng hai đi xuống dưới, tất cả mọi người không cười, đứng thẳng tắp ở cầu thang tầng một, cùng nhau xoay người nói: “Chào anh Đông!”

Tạ Văn Đông gật gật đầu hỏi: “Mấy thứ này cũng cầm đi theo sao?” Lý Sáng nói: “Anh Đông, anh yên tâm đi, một tên cầm theo một cái”.

“Ừ, đi thôi. Hiện giờ cũng ta rút cuộc có thể đi gặp Tam Nhân trong truyền thuyết rồi!” Tạ Văn Đông nửa đùa nửa thật nói. Mọi người nhìn vẻ mặt thoải mái của Tạ Văn Đông, yên tâm trở lại, một đường đi tới quán bi-a “Hân Hân”.

Quán bi-a “Hân Hân” ở bên trái Nhị Trung, học sinh Nhị Trung thường thường muốn đánh bi-a thì đều tới đây. Một là gần trường học hai là là giá cả phải chăng.

Tạ Văn Đông chờ người tới “Hân Hân” lúc này trên đại sảnh của quán không có một người khách nào cả, toàn bộ là Tam Nhân đã bao trọn. Tam Nhân cầm cơ đang chơi bóng cùng một tiểu đệ, thấy Tạ Văn Đông dẫn theo người tiến vào, nở nụ cười ha ha đi ra ngoài đón. Đại sảnh bi-a thực tối, chờ khi hắn tới gần Tạ Văn Đông mới nhìn rõ bộ dạng của Tam Nhân. Hơn hai mươi tuổi một chút, vóc dáng cao hơn một thước bảy, mái tóc húi cua. Người này có cảm giác làm người ta thấy mình thực hào sảng, luôn cười ha ha.

Tam Nhân đánh giá Tạ Văn Đông cúi đầu gật đầu nói: “Huynh đệ chính là Tạ Văn Đông đang nổi danh gần đây?”

Tạ Văn Đông ha ha cười: “Tam Nhân đại ca biết tên tiểu đệ, không biết là phúc hay là họa cho tiểu đệ đây?”

Tam Nhân ngăn người, tiếp theo lại cười rộ lên “Tạ huynh đệ thật là hiểu người à! Ta thích! Ha ha...” Cầm lấy cây cơ đưa cho Tạ Văn Đông nói: “Huynh đệ có hứng thú muốn một cây không!”

Tạ Văn Đông chưa bao giờ chơi đùa bi-a, nhưng vẫn không chút do dự tiếp nhận cây cơ nói: “Tốt, cho dù không biết chơi cũng phải chơi một lần nếu

không chính là không nể mặt mũi Tam Nhân ca rồi”

Tam Nhân híp mắt “Ồ, lời này của huynh đệ ta thích nghe!”

Cầm lấy cây cờ, Tam Nhân hung hãn dọn bàn ra: “Huynh đệ ở trường học thế nào ta không hỏi tới, nhưng nếu ở trong địa bàn của ta mà kết bang, không nói một tiếng chính là có chút quá phận”.

Tạ Văn Đông xem qua người khác đánh bi, biết đánh thế nào, cầm lấy cây cờ đánh vào quả bi số sáu nói: “Tiểu đệ cũng ‘lập côn’ không lâu, còn một số việc không rõ cần đại ca Tam Nhân chỉ giáo nhiều” Bi không có đánh vào.

“Chỉ giáo không dám nói, mọi người cũng đều là hợp tác thôi!” Tam mắt tiến tới đánh một bi, “Gần đây huynh đệ ở trường cũng thu không ít tiền đi?”

“Nhiều lắm thì không có, đều là học sinh nghèo, một ngày cũng chỉ có mấy trăm!” Tạ Văn Đông xoa xoa lơ vào cái đầu cờ.

Tam Mắt cười ha ha, vừa chơi bóng vừa nói: “Khẩu khí của huynh đệ thật lớn à, một tháng có ít nhất cũng một vạn thì nhanh tới chừng nào!” Bi chưa tới Tam Nhân đã tiếp tục nói: “Nơi này trước đây vốn do ta khống chế, hiện tại huynh đệ lập côn ở Nhị Trung này, tiểu đệ của ta một người cũng không thể vào được. Huynh đệ có phải không muốn cho một đường sinh lộ!”

Tạ Văn Đông mỉm cười nói: “Cho một đường sống thì không dám nói! Nếu nói tới, xem ra cũng chỉ có vài biện pháp để lựa chọn?” Tam Nhân chóng cây cờ, nhìn vào Tạ Văn Đông đối diện bàn bi-a nói: “Ồ? Nói xem thế nào”.

“Hoặc là người đi đường người ta đi đường ta, hoặc là chúng ta không có quy tắc chung nào”.

“Ha ha huynh đệ nói những lời này là thật!” Tam Nhân mục quang thoáng lạnh lẽo nói: “Ý tứ huynh đệ là muốn đá ta ra khỏi nơi này?”

Tạ Văn Đông cười hắc hắc nhìn thẳng vào mắt Tam Nhân: “Ta Nhân ca cũng không thể làm ta sợ, nếu ta sợ sẽ không tới đây gặp người. Chúng ta cũng không nhất định sẽ thua. Chỉ là như thế này đối với tất cả mọi người sẽ không có lợi phải không!” Tạ Văn Đông dừng lại một chút cúi người chơi bóng.

Tam Nhân không dám khinh thị thiếu niên gầy yếu trước mắt này nữa, trực giác trong lòng hắn cho biết người này không đơn giản. Bất luận là ý nghĩ hay đảm lượng mấy người lẫn lộn ở trên xa hội nhiều năm như vậy cũng không thể so sánh được.

Tam Nhân lấy từ trong túi ra một bao “Hồng Hà” rút ra hai điếu, đưa cho Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông cười nói “cám ơn” cầm lấy đặt lên miệng, Lý Sáng đi tới bên cạnh Tạ Văn Đông cùng Tam Nhân châm lửa. Tam Nhân nhìn Lý Sáng nói với Tạ Văn Đông: “Tiểu tử này rất cố gắng đó!” Sau đó nói tiếp: “Huynh đệ ý của mày là muốn động thủ sao?”

“Ta nói xác nhập, như vậy đối với mọi người đều có lợi, cũng không chịu thiệt” Tạ Văn Đông phun khói ra.

“Ha ha! Xác nhập? Ừm, có ý tốt đấy. tất cả đều có lợi” Tam Nhân xoa xoa cây cờ trong tay nói: “Chẳng qua ...”

Ý tứ trong mắt Tam Nhân làm sao Tạ Văn Đông không biết, “Tam Nhân ca muốn nói do ai đảm nhiệm vị trí lão đại này chứ gì?” Tam Nhân không nói chỉ gật đầu, híp mắt nhìn Tạ Văn Đông. “Ta vốn không có tư cách tranh chấp vị trí lão đại cùng Tam Nhân ca, chẳng qua nếu việc này mà nói với huynh đệ bên ngoài như thế ta không còn cốt khí gì cả, như vậy nói một câu. ...” Tam Nhân nhú mày hỏi: “Nói cái gì?”

“Solo! Mày cùng tao, ai thắng ngồi vào vị trí lão đại.” Tạ Văn Đông trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Tam Nhân ngẩn người, không thể tin được lời này là do hắn nói. Lại đánh giá Tạ Văn Đông không có gì đặc biệt cả, miễn cưỡng thân cao được một thước bảy, nhưng lại gầy yếu, đây là người như thế nào vậy? cũng dám nói ra những lời như vậy.

“Ha ha...” Tam Nhân cười ha ha “Huynh đệ có giữ lời không?”

“Ha ha, nói chuyện, cái đó cũng không làm được thì lập côn làm gì!”

“Tốt lắm, như vậy đi! Chọn ngày đi?” Tam Nhân tin tưởng mười phần nói.

Tạ Văn Đông nhìn nhìn bốn phía nói: “Nơi này của mày không tồi, tao cũng không có nhiều thời gian. Xem ra bắt đầu bây giờ đi!”

“Hắc hắc, tốt!”

Tạ Văn Đông cởi áo trên người ra, Lý Sáng cùng Cao Cường đều không ngờ sự tình lại biến thành như thế này. Lý Sáng có chút lo lắng hỏi: “Anh Đông, thật sự phải solo với hắn sao? Tam Nhân có tiếng là đánh nhau đấy!” Tạ Văn Đông đưa quần áo cho Lý Sáng nhỏ giọng nói: “Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Chúng ta thực lực yếu, không hợp lực với Tam Nhân thì không dậy nổi!” Xoay người đi tới trung tâm đại sảnh bi-a. Lý Sáng cùng Cao Cường đồng thời sờ lên cán đao, nếu lão đại có nguy hiểm gì, mình sẽ bỏ đám lưu manh kia trước. Thấy đối phương có cùng động tác, hai người nhìn nhau cười, không nói cái gì.

Lúc này Tam Nhân kêu đệ tử mang hết bàn bi-a sang một bên, sau đó mở hết đèn trong phòng. Nhất thời trong phòng trở nên sáng ngời. Chính hắn cũng cởi áo, cuộn tay áo sơ mi lên nói chuẩn bị sẵn sàng. Hiện giờ hắn cảm thấy mình thực buồn cười, mình cùng với một tên nửa đàn ông này đấu solo một trận, không biết nếu bên ngoài mà biết thì mất mặt tới thế nào?

Tạ Văn Đông đi tới trước mặt Tam Nhân không có chút khấn trương, giống như nắm giữ hết thảy trong tay vậy. Đại sảnh bi-a một mảnh yên tĩnh. Tất cả mọi người đang nhìn vào hai người ở giữa sân. Một loại áp lực vô hình tràn ngập trong không khí.

Thấy Tạ Văn Đông còn chưa có ý tứ động thủ, Tam Nhân nói trước “Huynh đệ, có thể bắt đầu được chưa?” Tạ Văn Đông gật đầu trả lời hắn.

“Cẩn thận nhé!” Tam Nhân không hề khách khí một quyền đánh về phía Tạ Văn Đông. Thân thể hắn lùi về sau một bước tránh né quyền này, nhưng tiếp theo trên bụng liền trúng một cước của Tam Nhân, Tạ Văn Đông bị đá một cái té ngã xuống. Vừa muốn đứng dậy, Tam Nhân căn bản là không để cho hắn cơ hội này, lại một cước đá vào bụng. Thân thể hắn đang quỳ rạp trên mặt đất bay ra xa hai thước mới dừng lại. Lý Sảng ở bên cạnh có chút không nhìn được, chuẩn bị rút đao thì Cao Cường ngăn lại nhỏ giọng nói: “Chờ một chút!” Lý Sảng không đành lòng giậm chân, mồ hôi chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Thành Lập Bảng Nhóm

Nhìn Tạ Văn Đông té ngã trên mặt đất, nửa ngày cũng không đứng lên được, Tam Nhân cười ha hả nói: “Huynh đệ ta thắng?” Xoay người lấy quần áo từ tên đệ tử của mình định mặc vào.

“Ta thấy vị tất như vậy” Không biết từ khi nào, Tạ Văn Đông đứng lên, trên mặt không một chút đau khổ, một đôi mắt màu đỏ lóe ra hàn quang kinh người. “Mây...” Tam Nhân biết lực chân vừa rồi của mình không nhỏ, hắn là một đứa nhỏ mười lăm mười sáu tuổi không thể thừa nhận được được.

“Ha ha, ta đã coi thường mày rồi!” Tam Nhân nhanh chóng đi tới Tạ Văn Đông, một cước đá vào mặt Tạ Văn Đông. Lui về phía sau từng bước, Tạ Văn Đông không có tiếp đòn. Tiếp theo Tạ Văn Đông lui ra phía sau ba bước, vẫn đứng ở đó. Cái mũi cùng khóe miệng máu chảy ra đầy mặt. Phun ra một ngụm máu tươi, Tạ Văn Đông khẽ mỉm cười.

Tam Nhân bản thân có chút sợ hãi tuy rằng là hắn đánh người.

“Mày ngã cho tao!” hô to một tiếng, Tam Nhân dùng hết khí lực toàn thân, một quyền đánh vào người Tạ Văn Đông. Thân thể Tạ Văn Đông đột nhiên rung động ngồi xổm xuống, một quyền này của Tam Nhân đánh hụt, thân thể lao về phía trước. Tạ Văn Đông thân thể vốn lung lay sắp đổ lại trở nên linh hoạt lạ thường, nhanh chóng đứng lên rút đao ở trong thắt lưng ra, đâm vào Tam Nhân. Mũi đao nhọn tiến vào gần cơ thể Tam Nhân thì dừng lại, dùng đao chỉ vào Tam Nhân nói: “Vừa rồi mày đã chết”.

Tam Nhân sờ sờ vết thương, tựa vào tường cúi đầu không phục. Tạ Văn Đông lẳng lặng đứng đó chờ hắn trả lời. Lý Sảng vẻ mặt hưng phấn, nhỏ giọng nói với Cao Cường bên cạnh: “Hắc hắc, anh Đông thắng!” Cao Cường gật gật đầu, đưa tay dắt đao ở thắt lưng ra, hướng tới giữa đại sảnh chậm rãi đi tới. Tam Nhân là thua, không có nghĩa hắn không còn sức chiến đấu. Cao Cường sợ Tam Nhân thua đau quá đứng dậy đánh lên Tạ Văn Đông.

Một lát sau, Tam Nhân ngẩng đầu nhìn Tạ Văn Đông nói: “Ta có chút không phục. Nhưng là nam nhân nói lời phải giữ lời, ta thua! Về sau mày chính là lão đại, chỉ cần mày nói một câu, mệnh của tao đều có thể cho mày!” Nói xong cung kính một cái.

Tạ Văn Đông cười ha ha, trước mắt tối sầm lại, ngất đi. Tam Nhân nhanh tay ôm lấy người Tạ Văn Đông hô to: “Nhanh ra ngoài gọi xe cho ta!” Không đợi nói xong Lý Sảng đã chạy ra ngoài tìm xe rồi...

Đám người Tam Nhân đưa Tạ Văn Đông vào bệnh viện, được chuẩn đoán là: Nhiều chỗ xương sụn bị tổn thương, bên trong còn xuất huyết một chút, não chấn động nhỏ. Được trị liệu ở bệnh viện, Lý Sảng gọi điện cho gia đình Tạ Văn Đông, nói hắn bị tai nạn xe. Cha mẹ Tạ Văn Đông sau khi nghe xong, hỏi bệnh viện nào, rồi vội vàng vàng chạy tới. Thấy đám người Lý Sảng an ủi giải thích, mới làm cho cha mẹ Tạ Văn Đông an tâm. Vì muốn làm tăng thêm độ tin cậy, Lý Sảng ôm quyền chỉ vào Tam Nhân đang bị thương bằng gạc nói: “Bá phụ bá mẫu, chính hắn đã lái xe đụng phải anh Đông!” Cao Cường cùng vài huynh đệ bên người gật đầu, Tam Nhân đỏ mặt, xấu hổ cười ngượng ngùng.

Nửa tháng sau, Tạ Văn Đông cơ bản khỏi hẳn, thầy thuốc nói hắn điều dưỡng một hồi sẽ không sao. Hôm nay, chỉ có cha mẹ tới đón hắn xuất viện. Đám người Tam Nhân trước đó đã bị hắn bảo đừng tới. Tạ Văn Đông cũng không muốn cha mẹ của mình thấy đám người này.

Về tới nhà, cha mẹ hắn làm một bữa tiệc lớn vì hắn, mừng hắn xuất viện. Nhìn một bàn đầy đồ ăn, Tạ Văn Đông trong lòng tự nhủ hờn hận, cha mẹ hắn nếu biết hắn vì đánh nhau với người khác mà vào viện thì, không biết họ sẽ nghĩ như thế nào đây. Hiện giờ Tạ Văn Đông cảm thấy cực kỳ xin lỗi cha mẹ, nhưng đồng thời cũng không thể buông tha cuộc sống hiện giờ, trong cuộc sống phóng túng như thế này hắn mới cảm thấy thật sự khoái hoạt. Trên thế giới không có gì có thể so sánh với niềm vui được người khác tôn trọng! Ít nhất hiện giờ hắn cho là như vậy.

Hắn không biết hiện giờ mình làm có đúng không, nhưng có thể khẳng định một chút cuộc sống hiện giờ của mình có lẽ là hư hỏng đi. Tạ Văn Đông tạm thời để qua phiền não sang một bên, tiếp cha mẹ hắn cao hứng ăn đồ ăn trên bàn.

Ngày hôm sau, Tạ Văn Đông mang theo túi sách đốc lòng cầu học. Vừa tới từ xa ở ngã tư đường thấy không dưới năm mươi người đang đứng. Tạ Văn Đông khỏe miệng mỉm cười hướng tới phía trước. Chỉ thấy Tam Nhân cùng Cao Cường ngồi chồm hổm trên mặt đất, cầm thuốc lá trong tay nói chuyện. Lý Sáng thân thể mập mạp không ngồi chồm hổm xuống mà đứng ở bên cạnh nói cái gì đó, lớn giọng làm cho Tạ Văn Đông ở từ xa đã nghe thấy. Ba người thấy Tạ Văn Đông đi tới, vất tàn thuốc đứng lên. Hồ quát: “Tất cả mọi người. Anh Đông tới rồi!”

Đám tiểu đệ toán loạn nhanh chóng sắp xếp thành hai hàng, chờ khi Tạ Văn Đông tới gần, cùng nhau kêu to: “Chào anh Đông!” Tất cả người đi ngang qua bây giờ đã trốn rất xa, người đi đường thấy thế đều quay đầu lại nhìn, xem cái tư thế này, trong lòng đã nghĩ: Đây là xã hội đen sao?

Tam Nhân gãi gãi đầu ngượng ngùng nhìn Tạ Văn Đông “Anh Đông, lần trước thật xin lỗi. Đa tạ anh Đông đã không dâm vào một đao kia, thầy thuốc nói cho đệ biết miệng vết thương ở vị trí gần gan”.

Tạ Văn Đông cười ha ha nói: “Nếu ta thực sự dâm vào thì còn có được huynh đệ tốt như đệ sao?” Sau khi nói xong bắt tay với Tam Nhân. Trong mắt Tam Nhân hiện lên một tia cảm động, nắm chặt tay Tạ Văn Đông. Lý Sáng cùng Cao Cường cũng đặt tay lên trên, bốn người nắm chặt tay cùng một chỗ, biểu tượng cho vận mệnh của bọn họ giống nhau, không thể tách rời, đan thành một khối. Bốn người đều không nói gì, hy vọng thời khắc này vĩnh viễn lưu lại trong lòng bọn họ. Hiện giờ Tạ Văn Đông, dưới con mắt của đám tiểu đệ thì đúng là một anh hùng chân chính trong lòng bọn họ, bọn họ chỉ cần anh Đông có ở đây, không khó khăn gì là không làm được. Anh hùng không phải dùng để nói, chỉ có thể dùng hành động để chứng minh.

Thật lâu sau, bốn người mới tách ra. Lý Sáng tựa đầu xuất hiện ra một cái túi xách đưa cho Tạ Văn Đông nói: “Anh Đông, đây là tiền thu được một hồi, có thể nhiều hơn không ít so với trước kia!” Tạ Văn Đông mở mắt ra nhìn, gật đầu rồi trả lại cho Lý Sáng “Dùng tiền này mời anh em dùng cơm đi, cũng làm cho mọi người có thể quen biết nhau”.

Lý Sáng nghe xong trong lòng vui vẻ, ăn cơm uống rượu là hân thích nhất nói: “Cám ơn anh Đông!” quay đầu lại nói với đám tiểu đệ chung quanh quát: “Buổi tối tất cả đều tập hợp, Anh Đông mời mọi người ăn cơm!”

“YE...S! Vạn tuế” Đoàn người cao hứng kêu to. Làm cho mọi người đi đường nhú mày.

Ban ngày không nói, buổi tối Tạ Văn Đông gọi điện cho người nhà báo rằng đi sinh nhật bạn bè tối muộn mới trở về. Sau đó cùng Tam Nhân, Lý Sáng, Cao Cường dẫn năm mươi mấy người đi tới một nhà hàng không lớn cũng không nhỏ. Đám tiểu đệ vào trong nhà hô to gọi nhỏ, làm cho khách nhân bên trong bị dọa đuổi đi không ít. Tam Nhân chọn một bàn sạch sẽ cho Tạ Văn Đông ngồi ở giữa, sau đó an bài tất cả mọi người ngồi xuống. Tạ Văn Đông, Tam Nhân, Cao Cường, Lý Sáng bốn người ngồi cùng một bàn. Lão chủ nhà hàng nghe thấy người phục vụ nói có một đám xã hội đen tới, không dưới năm mươi người. Lão bản còn nghĩ mình gặp phải chuyện gì, vội vàng chạy từ phía sau tới trước gặp người liền cười nói: “Ai da! Các vị huynh đệ tới nhà hàng nhỏ của ta thật làm cho chúng ta hân diện, thật sự là vinh hạnh à! Muốn ăn cái gì cứ hết mình, lần này huynh đệ ta mời!”

Lý Sáng vừa thấy người này tới, trên dưới ba mươi tuổi, thịt trên người so với mình không hề ít, vẻ mặt tươi cười nói tiếng phổ thông. Lý Sáng khoát tay chặn nói: “Ông là ông chủ nơi này à?”

Lão bản vừa thấy người nói chuyện chính là một tên mập mạp không lớn tuổi, không dám khinh thường đi tới nói: “Ha ha, ta chính là lão bản nơi này, không biết tiểu huynh đệ đưa những người này tới là...?”

“Không có ý gì!” Lý Sáng chỉ vào Tạ Văn Đông ở bên cạnh nói: “Đây là đại ca của ta, hôm nay chọn nhà hàng của ông để mời huynh đệ ăn một bữa cơm. Giá cả tốt nhất cho chúng ta một chút công đạo, nếu không huynh đệ chúng ta cũng không vừa lòng!”

Lão bản nghe xong âm thị, các nhà hàng ở thành phố J đều là người hiểu biết chút ít, đối với người nào nói cái gì, nói “Cậu xem, các huynh đệ tới đây đã là đề mắt tới quán của ta rồi, bằng hữu lần này ta mời!”

Tạ Văn Đông khoát tay “Ông chủ, ông không cần khách khí, chúng ta lần này tới đây không có ý gì khác đâu, chỉ muốn ăn một bữa cơm. Có cái gì đặc biệt cứ mang ra, huynh đệ chúng ta cũng không để ông thiệt đâu”.

Lão bản ha ha cười vui vẻ nói: “Tốt! ta cũng không khách khí với các huynh đệ nữa. Ta đi an bài, mọi người cứ ăn uống vui vẻ!” Tạ Văn Đông gật đầu cười, lão bản đi tới phòng bếp phía sau.

Nhìn hân rồi đi, Lý Sáng nhe răng cười: “Lão bản này cũng được đó!”

“ĐM, cũng không phải người bình thường!” Cao Cường than thở nói. Tam Nhân thấy được điểm gì, vỗ đầu “Thì có được nghe lão bản nói tiếng phổ thông” Sau đó hô to: “Phục vụ, trước tiên cho ta sáu két bia!”

Phục vụ đi tới, là một nữ sinh tuổi không lớn, đỏ mặt thanh âm sợ hãi nói: “Tiên sinh muốn dùng bia nào?” Lý Sáng thấy bộ dạng của nữ sinh không tồi, trêu nàng hỏi: “Tiểu thư, ở đây có bia gì? Có thể nói cho ta nghe một chút”.

“Có Cáp Tỳ, mười một độ, Giai Phụng, năm sao”.

“Còn có gì khác không?” Lý Sáng nhìn chăm chăm vào nữ sinh.

Nữ sinh bị nhìn mặt càng đỏ hơn nhỏ giọng nói: “Không có gì khác”. “Em suy nghĩ kỹ đi, nghĩ kỹ đi...”

Tạ Văn Đông gõ đầu Lý Sáng một cái “Mày nói nhiều quá” Quay đầu nói với nữ sinh: “Phục vụ, cho Giai Phụng đi!”

Nữ sinh gật đầu chạy nhanh ra ngoài. Cao Cường cười ha ha nói: “Lão mập, diện mạo của mày rất ‘ái quốc’ xem đó dọa tiểu cô nương nhà người ta

rồi!”

“Mẹ nó, ngày mai ta phải giảm béo...” Chung quanh truyền ra tiếng cười đùa.

Bia thật sự tới mau, chỉ chốc lát vài người trẻ tuổi đã bê sáu két “Giai Phụng”. Tam Nhân nâng cốc đứng lên: “Các huynh đệ, chúng ta một ly kính anh Đông. Vì anh Đông xuất viện.” Mọi người cùng nhau đứng lên nói: “Kính anh Đông”.

Tạ Văn Đông đứng lên mỉm cười gật đầu nói: “Cám ơn mọi người, vốn ly này ta muốn kính mọi người trước, không nghĩ tới lại làm cho anh Trương (Tam Nhân) đoạt mất. Không nói nhiều nữa mọi người uống!” Mọi người nhất tề hô lớn: “Uống!” làm nhà hàng vang lên tiếng cụng ly lớn.

Lý Sáng lấy một ly đứng lên: “Ly này kính anh Đông, nguyện anh Đông mang chúng ta có một giang sơn để ngồi!” Mọi người nghe thấy thế đều đứng lên nói: “Kính anh Đông, mang chúng ta đi tranh đấu giành thiên hạ!” Tạ Văn Đông vừa mới uống một ly lại phải giờ một ly khác lên nói: “Về sau còn phải dựa vào mọi người cố gắng, thành tựu là do mọi người sáng tạo ra! Uống!” “Uống!”

Mọi người mỗi người một câu, hần nói một câu, đồ ăn còn chưa tới bàn, trên bàn đã nằm xuống một mảnh. Người đông bắc uống rượu không phải cả một quá trình, cái chính là phải thống khoái. Cái đó có quan hệ trực tiếp tới tính hào sảng của người Đông Bắc. Hôm nay động thủ liều mạng với người, hôm sau lại là huynh đệ sinh tử. Thắng thắn, hào sảng không câu nệ tiểu tiết là thiên tính của người đông bắc, tuy rằng rất khó được người phía nam lý giải, nhưng ta cho rằng cái này cũng là chỗ đáng yêu của bọn họ.

Tạ Văn Đông bốn người không có điên cuồng quát tháo như các huynh đệ khác, bọn họ vừa uống vừa bàn chuyện phiếm. Tam Nhân lấy tay vuốt ly nói: “Anh Đông chúng ta có phải thành lập một tổ chức hần hồi không. Hiện tại người càng ngày càng nhiều, không có một tổ chức đầy đủ thì không thể không chết tốt à!”

Lý Sáng Cao Cường sớm đã có quyết định này, Cao Cường nói: “Tam Nhân ca nói rất đúng, chúng ta phải có tổ chức cho ra hồn của chính mình” Lý Sáng tiếp theo nói “Đúng vậy, coi chúng ta như một bang bua riu đi, thật uy phong à!”

Tạ Văn Đông cúi đầu không nói. Hần cũng muốn thành lập tổ chức, nhưng là nói thì dễ dàng, làm mới thấy quá khó khăn. Cầm lấy một cốc bia uống một hơi nói: “Có tổ chức ta không phản đối, nhưng là người tới ngày càng tăng, sống phóng túng phải dựa vào tổ chức, bọn mày nói chúng ta phải dùng cái gì để nuôi sống bọn họ đây?” Ba người ngẩn người, Tạ Văn Đông ngửa đầu uống hết cốc bia tiếp tục nói: “Chúng ta hiện giờ đều dựa vào đệ tử thu ‘phí bảo hộ’, một tháng nhiều nhất không quá hai vạn. Phải dựa vào chút tiền ấy thì chúng ta duy trì tổ chức như thế nào? Cho dù hiện giờ miễn cưỡng thành lập cũng sẽ tan vỡ rất nhanh thôi”.

Cao Cường hỏi: “Anh Đông, ý của anh là...?” Tạ Văn Đông mỉm cười, cúi đầu thưởng thức cốc bia trong tay. Lý Sáng tính nóng nảy, thấy Tạ Văn Đông không nói lời nào lớn tiếng hỏi: “Anh Đông, anh nói đi, chúng ta đều nghe lời của anh mà!”

Tạ Văn Đông nhìn ba người, chậm rãi nói: “Hiện giờ chúng ta phải là... tốt nhất... học tập thật tốt!”

Lý Sáng Cao Cường choáng váng bật thốt lên hỏi: “Học tập thật tốt?”

“Đúng vậy, bọn mày phải học tập thật tốt. Còn một kỳ thi giữa tháng, bọn mày đều cố tới trung học đi. Nếu ai không thi được... Tạ Văn Đông ta sẽ không buông tha hần, Trừ phi không muốn theo ta nữa!”

Tam Nhân cũng thấy choáng váng “Vậy... còn ta?” Tạ Văn Đông cười hắc hắc nói: “Anh Trương vẫn không chế nơi này, hơn nữa phải lớn mạnh, khuếch trương thế lực, mục tiêu là các trường học. Thế lực xã hội đen chừng mất nhất là địa phương trường học sơ trung này, bọn họ không cần chúng ta cần, thu nhiều mấy tên hỗn đản trong và ngoài trường học này, sẽ là trụ cột của chúng ta”.

Tam Nhân gật đầu, “Anh Đông, ta hiểu rồi, làm cho chúng ta là một thế lực nhỏ nhưng đều có ở khắp nơi trong thành phố J, Chúng ta dính vào bên bờ của xã hội đen đầu cùng người ta thì không dậy nổi. Người ta là xã hội đen, chúng ta là cái bụi của xã hội, không đen không trắng đúng không?”

Tạ Văn Đông gật đầu tán thưởng nói với Lý Sáng: “Tiểu Sáng, Cường Tử, cùng anh Trương đi học đi, không có thì hông đó” Cao Cường đỏ mặt lên, nhưng vẫn không rõ “Chúng ta vào trung học làm gì?” Tạ Văn Đông đứng lên, ánh mắt lạ thường sáng ngời “Cùng ta không chế trường Trung Học số một đi!”

Lý Sáng cùng Cao Cường cảm thiếu chút nữa rớt ra “Không... không chế trường trung học số 1? Trời à!” Lý Sáng tiếp theo cười to nói: “Thật sự chờ mong à! Ha! Trường Trung Học Số 1, là trường trung học lưu danh nổi danh toàn thành. Ha ha!” Quay đầu hỏi Cao Cường: “Anh Cường, anh có biết hàng năm có bao nhiêu tội phạm đi từ trong trường trung học số 1 này ra không?” Cao Cường lắc đầu, hần không biết, chỉ là nghe nói nơi đó bình thường rất loạn.

Thấy Cao Cường lắc đầu, Lý Sáng rung đùi đắc ý nói: “Hắc hắc! Theo thống kê không hoàn toàn, toàn bộ tỉnh có 8% tội phạm ở trong trường trung học số một thành phố J.” Ha ha! Cái này thích nha!”

Tam Nhân cùng Cao Cường cùng nhau nhìn về phía Tạ Văn Đông, không thể tin được nói: “Anh Đông, cái này có thể sao?”

Tạ Văn Đông hí mắt nói: “Việc này ta cũng không rõ lắm nhưng nghe theo lời Tiểu Sáng, tám chín phần mười là không đáng tin!”

Tam Nhân Cao Cường liếc nhìn nhau, mang theo vẻ mặt bưng bình nói: “Ồ! Thì ra là người nói đùa à!” Lý Sáng ở bên cạnh sột ruột nói: “Ta nói chính là sự thật, tin ta đi!”

“Fuck...” Tam Nhân cùng Cao Cường ấn ý giờ ngón tay giữa, quay đầu không thèm để ý tới hắn. Về mặt đồ bưng xanh đỏ, mạnh mẽ đứng dậy hô to: “Lưu Tân Vũ đầu lùn ra đây cho ta, mẹ nó dám nói gạt ta!” Một bàn cách đó không xa, một bàn tay vươn lên, thanh âm không rõ: “Ai? Ai?... Ai gọi ta đó?...”

Bữa tiệc này thật sự mọi người ăn uống tận hứng, cũng có thể là nói uống tận hứng. Cuối cùng tính tiền cộng lại hơn một ngàn, lão bản nhà hàng tính tiền bia là nhiều. Mọi người gọi đồ ăn không ăn được là mấy, bởi vì đồ ăn mang lên thì trong bụng đã đầy bia rồi.

Tạ Văn Đông mặc dù không có uống bao nhiêu, nhưng không tính là hắn uống ít hơn. Thần chí tuy rằng thanh tỉnh, nhưng thân thể lại phiêu phiêu. Cao Cường cùng Tam Nhân uống không ít, nhưng cũng chưa say, chỉ có Lý Sáng là ăn đủ. Một hồi kéo tay cảm ơn Tạ Văn Đông, một lúc lại kéo Cao Cường cười ha ha một hồi lại hôn nặt Tam Nhân. Cuối cùng, mọi người cho ra một kết luận: Về sau không thể để cho Lý Sáng uống bia tiếp nữa, người này uống quá kém. Cao Cường đánh đập đuổi Lý Sáng về nhà. Tam Nhân muốn đưa Tạ Văn Đông về thì bị hắn nhẹ nhàng từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Trường Trung Học Số 1

Tạ Văn Đông đi một mình trở về nhà, đã hơn mười giờ tối, người đi đường đã ít gặp. Gió đêm thổi qua, bãi cỏ ven đường phát ra những tiếng "sàn sạt". Thành thị lúc này yên ắng dị thường, chỉ là thỉnh thoảng có ô tô bên cạnh rít lên đi qua. Tạ Văn Đông vừa đi vừa nhìn những tảng đá ở trên đường, trong lòng có tâm sự. Thời gian tới mình sẽ thế nào đây? Là cả đời làm một tên côn đồ không tốt không xấu, mình nhất cổ tác khí gia nhập vào hắc đạo. Bất kể là gì, cũng là điều mình không muốn, càng tiền vào sâu càng hiểu rõ hai con đường này đều không có đường về. Trong lòng hắn đột nhiên hiện ra một ý nghĩ, ngay cả mình cũng giật nảy. Lắc đầu, đem những ý nghĩ như vậy loại bỏ khỏi đầu. Thế nhưng Tạ Văn Đông thật không ngờ, nhiều năm sau mình cách ý nghĩ này càng xa.

Tạ Văn Đông lắc đầu không thêm nghĩ đến những điều này nữa, số phận con người có đôi khi dựa vào chính quyết định của mình, mà đôi khi do ông trời định trước.

Sau đó một tháng, có thể nói là một tháng khổ nhất của Lý Sáng và Cao Cường cùng những học sinh đàn em. Không có tự do, chỉ có áp bức. Không có hưởng thụ, chỉ có đọc sách. Lúc đàn áp Tạ Văn Đông, những người bị thầy cô giáo cho là căn bệnh của xã hội sau này, thành tích mức độ đều nâng cao. Khiến mỗi thầy cô giáo phải mở rộng tầm mắt. Trong lòng đều đang suy nghĩ: Lễ nào nỗ lực của mình đã cảm động tới những thiếu niên bất lương này, khiến bọn họ đổi tính? Trường học cũng vì thế mà sẽ, biểu dương chủ nhiệm lớp các ban vào đầu tháng ba. Đám học sinh so với ngày xưa giỏi hơn nhiều lắm, vì sự nghiệp giáo dục hiển danh. Chủ nhiệm lớp các ban đều tỏ thái độ, “Vi đời sau của tổ quốc, chúng tôi sau này sẽ càng nỗ lực công tác, dạy dỗ học sinh thật tốt...”

Kỳ thi giữa kỳ cuối cùng cũng đã tới. Trước một hôm Tạ Văn Đông gọi tất cả các huynh đệ muốn được thi tới, hỏi bọn họ ôn tập thế nào? Tất cả mọi người đều cúi đầu không nói. Trong lòng đều hiểu rõ sự nghiệp học hành ba năm đã bỏ bê có thể dễ dàng kiếm về như vậy! Thấy tất cả mọi người không ai hé răng, Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Mặc kệ các cậu dùng biện pháp gì, chờ đến lúc thi ngày mai cho anh một thắng nhắc máy BB!”

Lý Sáng thắc mắc hỏi: “Anh Đông, vậy ý là làm gì thế? Cao Cường đầu tiên ngăn người, nhưng lập tức hiểu ra, đánh vào đầu Lý Sáng một cái, “Mày là đầu heo à, anh Đông truyền đáp án cho chúng ta đó!”

Lý Sáng ra về “ta rất hiểu”, lớn tiếng nói: “Mày rút ra kia, ta mà không biết à?” Sau đó quay đầu nhỏ giọng hỏi thằng đàn em bên cạnh “Dùng máy BB truyền đáp án là như thế nào?” Thằng đàn em bị hỏi về mặt bất đắc dĩ, anh Cường nói thật đúng, thật sự là đầu heo. Nhưng hắn không dám nói như vậy, giải thích lại một chút.

Tạ Văn Đông thấy về mặt tất cả mọi người đều tươi cười bàn luận, lớn tiếng nói: “Ai hiện tại không mượn được giờ tay, anh nghĩ biện pháp giúp cho!” (Khi đó máy BB tại Đông Bắc vẫn còn mới mẻ, không như bây giờ, điện thoại di động rất phổ biến).

Có mấy đàn em giờ tay lên, Lý Sáng nhìn xung quanh đó mặt, cúi đầu nắm tay giờ lên. Cao Cường ở bên cạnh đẩy hắn một cái, “Tao nói mày lão béo, mày đừng để mất mặt, cái của mày tao sẽ mượn giúp”.

Đầu Lý Sáng cúi xuống càng thấp, nhỏ giọng xấu hổ nói: “Nhà tao nghèo mà!” Huynh đệ xung quanh 'ha ha' cười rộ lên. Tạ Văn Đông cười nói: “Ai có thể mượn nhiều thì tận lực mà mượn, trước tiên giúp các huynh đệ qua một cửa đã, biết không?” Có mấy người trong nhà có tiền lớn tiếng nói: “Biết rồi, anh Đông!”

Tạ Văn Đông gạt đầu hài lòng. Lý Sáng hỏi: “Anh Đông, anh có đúng là đã sớm nghĩ ra biện pháp giúp bọn em qua cửa đúng không?”

“Ài! Cái này gọi là lo trước tính sau. Bọn mày trong bụng có một chút kiến thức thì cần làm gì?”

“Vậy anh Đông còn bắt bọn em đọc sách một tháng để làm gì?” Lý Sáng cũng giúp mọi người nói ra thắc mắc ở trong lòng.

Tạ Văn Đông mặt nghiêm túc hỏi: “Bởi vì tao không muốn bọn mày ở cao trung giống cái chày gỗ. Bọn mày cũng phải nhớ kỹ, sau này không có văn hóa, mày trong xã hội là rắm cũng không phải! Mặc kệ mày đi tới đó, cũng không có ai có thể coi trọng mày, cho dù chúng mày sao này có tham gia vào xã hội đen làm lão đại cũng như vậy” Mọi người thế mới biết dụng tâm của Tạ Văn Đông, đó thực sự vì mình mà lo nghĩ, trong lòng cảm động, cùng kêu lên: “Đã rõ, anh Đông!”

Hôm sau, cửa tiểu học số bốn chật ních phụ huynh học sinh. Bởi vì địa điểm thi nhị trung ở nơi này, các phụ huynh học sinh để khuyến khích hài tử của mình nỗ lực, đã đứng ở chỗ này tới trưa.

Tam Nhân ngồi xồm một bên, phả ra một hơi rồi một hơi, nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi một đàn em bên cạnh: “Tiểu Hoa, mày đi nghe điện thoại xem có phải đã chiếm được hay không?” Tiểu Hoa kia “ạ” một tiếng rồi chạy đi. “Đã hơn một tiếng đồng hồ, sao còn chưa đi ra?” Tam Nhân chờ lâu không nhịn được kêu gào.

“Anh Tam Nhân, anh Đông có phải là ra không được hay không?” Đàn em bên cạnh hỏi. Tam Nhân lắc đầu, hắn cũng không biết.

Sau năm phút đồng hồ, có người vỗ vai Tam Nhân, khiến hắn bị hù nhảy dựng lên, xoay người muốn mắng to, vừa nhìn thì ra là Tạ Văn Đông, miệng mở ra lập tức ngậm lại. “Anh Đông, anh ra lúc nào thế? Sao em không nhìn thấy anh!”

Tạ Văn Đông vui vẻ “ha ha” nói: “Cửa có người gác không ra được, anh đành phải nhảy tường” Nói xong, không biết từ đâu móc ra một tờ giấy đưa cho Tam Nhân, “Nhanh lên một chút, không đủ thời gian đâu!”

“Đạ được, anh Đông yên tâm đi, một người cũng không thể trượt!” Tam Nhân cầm lấy tờ giấy cũng chẳng thèm nhìn dẫn theo đàn em chạy đi.

Cuối cùng, kết quả của kỳ thi giữa kỳ cũng đã có. Các huynh đệ toàn bộ đều qua cả, mà thành tích của Tạ Văn Đông lại đứng đầu khối, nhưng thủ khoa trung khảo lại muốn đi trường hạng ba Trường trung học số 1 ở thành phố J, khiến thầy cô giáo không thể ngờ được, trong lòng thầm than đáng tiếc: Một mầm cây tốt cứ như vậy mà bị hủy!

Cha mẹ Tạ Văn Đông lại phản đối, bị ép buộc Tạ Văn Đông không có biện pháp cuối cùng nói với cha mẹ: “Ba mẹ, con đã trưởng thành, hãy để con tự chọn con đường tương lai! Con cam đoan với bố mẹ, sau ba năm, con nhất định có thể thi vào đại học”.

Cha Tạ Văn Đông nói với mẹ hắn: “Ài, hài tử lớn rồi. Nó có lựa chọn của chính mình, chúng ta có thể ép buộc nó một lúc, nhưng không thể ép buộc nó cả đời” Sau đó nói với Tạ Văn Đông: “Văn Đông à, mong rằng con có thể đi được trên con đường của mình, sau này sẽ không có cơ hội hối hận nữa đâu!”

Cứ như vậy, Tạ Văn Đông với thân phận hạng nhất tiến nhập vào Trung học số 1 ác danh truyền xa, hơn thế còn mang theo hơn một trăm đàn em. Tạ Văn Đông cuối cùng cũng kết thúc thúc số phận học sinh sơ trung của mình, bắt đầu một giai đoạn mới mà đòi người phải trải qua.

Trong ngày nghỉ ở cao trung, Tạ Văn Đông chưa hề nhàn rỗi. Sau khi cùng Tam Nhân đánh qua một trận hắn biết trong xã hội muốn nổi danh chỉ dựa vào ý nghĩ và thủ đoạn nhân tâm còn chưa đủ, còn cần có một cơ thể cường tráng. Trong thời gian hơn hai tháng, Tạ Văn Đông gia nhập vào ban học sanda (Tán đả), ban võ thuật, chỉ cần mình rảnh rỗi sẽ không ngừng rèn đúc thân thể. Ngay cả Tam Nhân cũng rất bội phục sự bền bỉ của hắn. Tiếp xúc một thời gian dài như vậy, hắn có thể lý giải được tính cách của Tạ Văn Đông là: nếu không làm thì thôi, làm thì làm tốt nhất. Một tháng sau, Tạ Văn Đông đưa Tam Nhân tìm đến ban sanda. Đeo bao tay đánh bốc cùng Tam Nhân độc đấu, kết quả ai thắng ai thua không ai biết, thế nhưng kết quả của hai người đều rất thảm, cả người đều bị thương.

Nửa tháng sau, Tạ Văn Đông lại tìm Tam Nhân. Lúc này Lý Sáng và Cao Cường cũng theo đến, thế nhưng bị bắt ở ngoài cửa, chờ sau khi Tam Nhân con mắt sung như một cái bưởi lớn đi ra, hai người hỏi kết quả, Tam Nhân chỉ nói một câu “Anh Đông ở mặt vận động rất có thiên phú!” Sau đó đi ra ngoài.

Lại nửa tháng sau, khi Tạ Văn Đông tìm đến Tam Nhân lần thứ hai, mắt của Tam Nhân vẫn bị sung lại trên nằm mặt đất nói cái gì cũng không đi... Tạ Văn Đông không có cách nào, bắt đầu dụ dỗ: “Chỉ cần mày đi, tối nay anh sẽ mời đi ăn, chỗ nào mày cứ tùy tiện chọn” Tam Nhân ôm mắt nói: “Cho dù dẫn đi tìm gái em cũng không đi, nếu như ngay cả mạng cũng không còn thì ăn cái gì?” Lý Sáng ở bên kia không chịu nổi mê hoặc, chủ động muốn một đấu một với Tạ Văn Đông. Tam Nhân dùng ánh mắt thương tiếc nhìn Lý Sáng đi xa lắc đầu một trận, trong lòng tự nhủ: “Huynh đệ bảo trọng!” Kết quả là tối hôm đó trong khi ăn cơm với Tạ Văn Đông, Lý Sáng phun ra hai cái răng hàm.

Từ đó về sau, khi Tạ Văn Đông tìm người đấu tay đôi, trong chu vi năm thước tuyệt không có một ai. Tam Nhân từng nói qua: “Anh Đông sau này không hỗn loạn có thể đi chạy một trăm mét. Sức bật của hắn thích hợp với loại vận động này” Lý Sáng nghe thế bản thân đã lĩnh hội cũng gật đầu.

Thời gian trôi qua hơn hai tháng, Tạ Văn Đông vẫn cứ có hình dáng già dặn, chỉ là cao hơn một cái đầu, khiến người ta cảm thấy rất gầy yếu.

Trung học số 1 cách nhà Tạ Văn Đông khá xa, hắn không thể làm gì khác hơn là đạp xe đi học. Tới cửa trường học, mắt thấy đầu tiên là một bên cửa bị phá. Trên cột trụ xi-măng ở hai bên cửa dán đầy giấy, tiền lên nhìn: “Bệnh lây qua đường sinh dục người bệnh không cần buồn...” Ngất ngất, quảng cáo như vậy cũng dán trên cửa trường học sao? Tạ Văn Đông lắc đầu đi vào trường học. Thấy cửa phòng trực ban có một lão đầu ngồi xem báo, ta văn động đi tới hỏi: “Bác ơi, cháu là học sinh mới chuyển tới, xin hỏi học sinh mới báo danh ở đâu?”

Lão đầu buông tờ báo, nhìn Tạ Văn Đông một chút, lớn tiếng nói: “Cậu nói cái gì? Ta nghe không rõ, lớn tiếng lên!” Tạ Văn Đông không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng nói: “Cháu nói, học sinh mới báo danh ở đâu?”

“Cái gì? Cậu bị muộn rồi! Vậy cậu còn không mau vào học nói chuyện với ta làm gì?!” Lão đầu suy nghĩ cầm lấy tờ báo xem tiếp.

Tạ Văn Đông thiếu chút nữa thổ huyết, có một bảo vệ như vậy giữ cửa trường này con không loạn được sao? Không để ý tới lão đầu nữa, đạp xe đi vào trong trường. Đi chưa được mấy bước, phía sau truyền đến tiếng ồn của xe máy. Tạ Văn Đông không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng phi qua một bên, xe cũng đổ xuống mặt đất. Một chiếc xe máy vọt qua bên cạnh hắn, ở trước đó không xa thì dừng lại. Người lái xe mặc một bộ đồ, tháo mũ bảo hiểm xuống, đột nhiên mái tóc đen nhánh bay lượn ở không trung, quay đầu lại nhìn Tạ Văn Đông. “Đẹp quá” Tạ Văn Đông thấy rõ người lái xe thì ra là một nữ sinh. Trên khuôn mặt trái xoan có hai hàng loan mi tinh tế, phía dưới đôi mắt đẹp như khảm trân châu đen sáng rực rỡ, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át đang di chuyển.

“Mù à? Đi đường không có mắt sao?”

Giọng nói rất êm tai, lời vừa nói ra khiến Tạ Văn Đông không còn lòng dạ nào thưởng thức sự mỹ lệ của nàng lần nữa, về mặt hắn úy khuất: “Hình như là người đi xe đụng vào ta trước! Làm sao lại trạch ngược lại ta”.

Nữ sinh kia quan sát trên dưới Tạ Văn Đông, tướng mạo coi là thanh tú, con mắt đúng là vô cùng đặc biệt a! Vừa nhỏ vừa dài, còn đặc biệt sáng sủa. Khiến người ta có một loại cảm giác không giống vậy.

Thấy nữ sinh kia nhìn mình chằm chằm, Tạ Văn Đông có chút xấu hổ: “Bạn học, trên người tôi không đúng chỗ nào à?”

Giọng nói của Tạ Văn Đông cắt đứt sự trầm tư của nữ sinh, má phẫn có chút ửng đỏ, xuống xe đi tới phía hắn nói: “Cậu là học sinh mới?” Tạ Văn Đông gật đầu. Cảm thấy nữ sinh này có vóc người rất đẹp, thân cao trên dưới một mét bảy, xấp xỉ bằng mình. Hơn nữa người có dáng dấp, Tạ Văn Đông cuối cùng cũng hiểu, ý nghĩa của duyên dáng yêu kiều.

“Là học sinh mới nên gọi tôi là chị, không được gọi là bạn học. Nhìn cậu rất ốm yếu, sau này có người khi dễ cứ tìm chị, chị sẽ giúp cậu ra mặt!” Nữ sinh kia vừa nói vừa vỗ vỗ đầu Tạ Văn Đông. Chính mình cũng không biết vì sao, thấy tướng mạo thanh tú của nam hài này, trong lòng luôn muốn thân thiết với hắn bảo hộ cho hắn, có lẽ hắn lớn lên đã gây yếu khiến mình có ý muốn bảo hộ! Nữ sinh kia trong lòng giải thích. Tạ Văn Đông có chút đỡ khốc đờ cười, nữ sinh này “Bảng hiệu lớn” cũng bình thường. Nhưng lại rất “thông minh” gật đầu: “Vâng, cảm ơn học tỷ. Học đệ sẽ nhớ kỹ!”

Thấy con mắt sáng sủa của Tạ Văn Đông đang hàm chứa tiểu ý nhìn mình, trong lòng không ngờ nhảy lên, lắc đầu nhanh chóng rời khỏi. Trong lòng tự nàng nói là mình đi, không phải là đang trốn tránh. Tạ Văn Đông ở đằng sau còn gọi lớn một tiếng: “Tạm biệt học tỷ!” Thực ra hắn cũng không biết nữ sinh kia là người bạn nào, hắn cũng không muốn biết, vừa bị nữ sinh kia thu hút là do trực giác thường thức cái đẹp.

Thấy nữ sinh đi xa, Tạ Văn Đông mới thu hồi ánh mắt, cúi người nâng xe dậy. Lúc này phía sau truyền đến giọng nam cao: “Anh Đông! Chờ em một chút!” Không cần quay đầu lại cũng biết là ai, Tạ Văn Đông quay đầu lại nhìn thấy Lý Sáng đầu đầy mồ hôi, phía sau là Cao Cường cùng sáu khuôn mặt xa lạ.

Đi tới trước mặt, Lý Sáng nói với sáu người kia: “Đây chính là anh Đông, lão đại của bọn mày!” Sáu người kia nhìn thoáng qua Tạ Văn Đông, khom lưng đồng thanh nói: “Chào anh Đông!”

Thấy Tạ Văn Đông vẻ mặt khó hiểu, Cao Cường giải thích: “Sáu đàn em này cũng đều là học sinh mới, tìm tới anh Tam Nhãn và chúng ta. Đánh đấm cũng đều là hổ con!”

Tạ Văn Đông gật đầu với sáu người kia một cái, nói với Lý Sáng và Cao Cường: “Một lúc nữa chờ các huynh đệ tới đủ, bọn mày quan sát một chút, trước tiên đừng gây chuyện nghe chưa?” Hai người gật đầu, Lý Sáng cười hi hi nói: “Anh Đông, em đi theo anh lâu như vậy ít nhiều cũng học được một ít, anh yên tâm đi!”

Tạ Văn Đông xoay người lắc đầu nói: “Người anh lo lắng nhất chính là mày” Đạp xe tới chỗ lán để xem đạp ở bên cạnh. Cao Cường cười hả hả, đạp xe theo phía Tạ Văn Đông. “Gia hỏa mày, ngoại trừ nhìn có chút há hê thì còn có thể làm gì?” Thân thể mập mạp của Lý Sáng lần nữa cười lên xe đuổi theo Tạ Văn Đông, sáu đàn em mới tới về mặt tươi cười đi tới.

Tạ Văn Đông chờ mọi người tới lán gửi xe, đang muốn đi vào trong, ở cửa bị hai học sinh ngăn lại. “Ê... Ê... Ê! Dừng lại hết, vào bên trong làm gì, không biết đây là nơi để xe của thầy cô giáo sao?”

Lý Sáng trong lòng khó chịu. “Ta vừa thấy có người mặc đồng phục học sinh để xe ở đó rồi vào, vì sao đến chúng ta lại không được?”

Một học sinh có đôi mắt nhỏ liếc mắt nhìn Lý Sáng. “Người ta là người ta, mày là mày. Tao nói không được là không được!” Người gầy ở bên cạnh cũng đồng thời không nói chuyện, nhưng khi ngẩng đầu lên khiến người ta có thể nhìn thấy lông mũi trong mũi hắn.

Lý Sáng dừng xe lại, tiến lên lý luận: “Thế nào hả... Bởi vì tao là học sinh mới đúng không? Tao nói cho mày biết, lập tức tránh ra cho ta. Hôm nay tao không để xe ở đây thì không được” Tạ Văn Đông cũng hiểu được hai người kia quá phận, cũng không ngăn cản Lý Sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Lập Uy

“Đôi mắt nhỏ” vừa nghe, con mắt trừng lên rất tròn, lớn tiếng nói: “Tiểu tử, mày muốn ăn đòn phải không. Mau rút cho tao, tao không có thời gian lý sự với mày”.

“Mày trừng mắt cái con mẹ mày. Trừng nữa cũng không có đậu nặng to đâu!”

“Đôi mắt nhỏ” vừa nghe không chịu nổi, bình thường hắn ghét nhất là người khác nói con mắt của hắn nhỏ, hôm nay lại có một học sinh mới dám nói với mặt mình, lửa cháy đến não. Tay áo kéo lên muốn động thủ. Tạ Văn Đông nắm tay đưa tới trước mặt hắn nói: “Vi huynh đệ coi như hòa đi, bạn của ta mới tới không hiểu chuyện, chúng ta đưa xe để ở chỗ khác đi”.

“Đôi mắt nhỏ” ức chế không thêm để Tạ Văn Đông vào mắt, đẩy cánh tay của hắn ra: “Sao? Đã nghĩ xong chưa? Người không phận sự như mày rút qua một bên đứng. Con mẹ cánh tay rách rưới của mày, hôm nay tao sẽ đánh mày!”

Lý Sáng nghe xong bùng nổ, hắn vô cùng tàn nhẫn với những kẻ chửi Tạ Văn Đông, ghét nhất những kẻ không phải bằng hữu nói hắn là thằng mập. “Đôi mắt nhỏ” này rất không may, hai điểm đều chiếm cả, Lý Sáng không nói hai lời, đi tới trước mặt hắn, xoay tay tát vào mặt “Đôi mắt nhỏ”. “Đôi mắt nhỏ” bị đánh lùi lại hai bước, trước mặt cả một trời sao.

“Con mẹ thằng rách rưới dám đánh tao?!”

“Đánh mày? Tao còn muốn khiến mày biết hoa nhĩ vì sao lại màu đỏ!” Dứt lời lại đập vào bụng “Đôi mắt nhỏ”. “Đôi mắt nhỏ” đứng thẳng không ổn định, ngồi xuống mất đất. Lý Sáng tiến lên một bước, mặc kệ là đầu hay thân thể, mạnh mẽ dẫm đạp một trận.

Tên gầy đi cùng với “Đôi mắt nhỏ” thấy hắn bị đánh, vừa muốn nhảy vào, lại bị Cao Cường cản lại. Cao Cường quay đầu nhìn ánh mắt Tạ Văn Đông, thấy anh Đông đang cười, mới yên tâm. Nói với đàn em mới tới: “Các huynh đệ qua đây làm nóng người”.

Đám người này không một người nào dễ bị khi dễ, vừa rồi lão đại không nói lời nào không dám lên, hiện tại nghe Cao Cường hô một tiếng, sáu người về mặt cười xấu xa vây quanh 'tên gầy'. Một người trong đó nói: “Tao tới 'về hình'!” Nhắc chân đá vào đùi 'tên gầy', thân thể 'tên gầy' lay động một trận.

“Mày cho tao bẻ nhé!” Lại có một người đi tới, nắm lấy tóc 'tên gầy', dòn sức kéo xuống dưới, 'tên gầy' da đầu đau nhức, không thể làm gì khác hơn là khom người xuống. Những người khác vây quanh lao lên, trên người 'tên gầy' thêm một trận nắm tay và giày dẫm.

Lúc này trong lán để xe có một nam nhân dáng dấp thầy giáo tiến đến, tất cả mọi người đều vừa tốt nghiệp sơ trung, đối với thầy giáo vẫn có chút e ngại, đều ngừng tay lại. Người nọ dường như không nhìn thấy bọn họ, vào lán để xe khóa kỹ chiếc xe, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Lý Sáng về mặt kỳ quái hỏi Cao Cường: “Người kia không phải thầy giáo à? Sao ngay cả một câu cũng không nói!” Cao Cường cũng không rõ, lắc đầu: “Quý mới biết. Cái trường đầu b**i này quái sự đúng là nhiều!” Mọi người đều gật đầu đồng cảm.

Tạ Văn Đông nhìn hai người trên mặt đất nhúc nhích, nói với mọi người: “Được rồi, chúng ta đi!” Mọi người đi theo Tạ Văn Đông, lại đi thật xa mới nhìn thấy có một lán để xe so với cái vừa rồi mấy lần. Mọi người đem xe khóa kỹ sau đó đi tới sân tập. Lúc này đứng ở sân tập có không ít người, Lý Sáng nhỏ giọng nói thầm: “Học sinh mới tới nơi này xem ra không ít à!”

Người ở sân tập hoặc túm năm tụm ba, hoặc bảy tám người, trang phục thiên hình vạn trạng, trong tay không cầm cuốn vở nào (ngoại trừ nữ sinh). Tạ Văn Đông nghĩ thầm, có thể toàn bộ thiếu niên bất lương của thành phố đều tập trung ở đây. Nhìn tới đây, tâm tình của hắn kích động, hắn thích khiêu chiến để cho máu huyết sôi trào, trong lòng hắn nghĩ chính là - Chinh phục.

Tạ Văn Đông chờ mọi người đứng ở trước mặt, các huynh đệ cùng nhau lục đục kéo đến. Chỉ chốc lát, tụ tập đã hơn bốn mươi người. Tạ Văn Đông nói với Lý Sáng: “Tiểu Sáng, mày đi xem còn có huynh đệ nào không tới được?” Lý Sáng gật đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích, lớn tiếng hét: “Tìm anh Đông thì đến chỗ này...” Giọng cực lớn, toàn bộ sân tập tùy ý có thể nghe. Cao Cường đứng ở bên cạnh Lý Sáng, chỉ cảm thấy lỗ tai “ông” một tiếng, nhắc chân đá vào hông Lý Sáng, “Thô thiển, anh Đông bảo mày đi tìm, ai bảo mày hô? Lỗ tai đều bị mày làm điếc rồi!”

Lý Sáng ha hả cười, tự hào nói: “Giọng của tao thế nào? Lực sát thương không bình thường mà! Thực ra tao tự mình cảm thấy tao so với Lý Na càng thích hợp xướng ca thảo nguyên”.

“Ừm”, đằng sau ngược lại một phiên. Giọng nam cao của Lý Sáng không có lại có hiệu quả, không ít huynh đệ không tìm được Tạ Văn Đông đều trước sau chạy tới.

Thế nhưng xung quanh không ngờ truyền đến một trận chửi bới: “Ai thế? Hết cái con mẹ nguoi ấy!” “Vừa rồi ai còn mẹ nó tru như sói thế? Giống như giọng quý vậy!” Lý Sáng về mặt đỏ lên, thẹn quá hóa giận hét: “Mấy thằng nhóc, là ta ông ngoại các nguoi hét. Có ai không phục thì rút ra đây cho tao!”

Tạ Văn Đông vẫy tay với đàn em xung quang một cái, tất cả mọi người hiểu được tránh ra, một mình Lý Sáng lộ ra trên sân tập. Tạ Văn Đông vốn không muốn vừa tới đã gây sự, thế nhưng tư tưởng tuổi trẻ gây rối khiến hắn tìm cách cải biến. Cũng muốn thừa cơ trước tiên lập uy trước mặt học sinh mới, cho nên không ngăn cản Lý Sáng.

Trên sân tập có thiếu niên tính tình nóng nảy, đều vây Lý Sáng lại. một học sinh mặc áo xanh trước tiên làm khó. “ĐM, vừa rồi mày hét đúng không?” Lý Sáng nhìn trên dưới hắn, thoáng nhìn mở miệng nói: “Mày không phải đối thủ, rút sang một bên!”

Học sinh áo xanh thiếu chút nữa thì tức chết, tự thân báo như lợn còn nói người khác không thể, hắn không thèm nhắc lại, nắm tay đâm về phía Lý Sáng. Lý Sáng tính tình nóng nảy, người quan trọng dưới Tạ Văn Đông đều có khả năng, kinh nghiệm đánh nhau cũng phong phú. Thấy đối phương đâm tới, một tay giữ lại. Một tay khác, xòe ra tát vào mặt học sinh áo lam. Lực đạo của cái tát này mười phần, học sinh kia bị đánh cho lùi lại mấy bước ngồi dưới đất không dậy nổi.

Lý Sáng nhìn xung quanh bốn phía, lớn tiếng hét: “Tiếp theo là ai? Là nam nhân cũng đứng ra về đáng thương với tao! Tiếp tục!”

Lý Sáng nói khiến cho nhiều người xung quanh tức giận, 'phản phật' bắt đầu bảy tám người vây quanh Lý Sáng. “Hắc hắc, chúng mày muốn quần áo là được sao? Lão từ hôm nay chơi đùa cùng bọn mày!” Lý Sáng mặt có chút dữ tợn, hù dọa những người này một chút.

Bảy tám người thấy Lý Sáng chỉ có một, dù lợi hại cũng không chịu nổi nhiều người, ngăn sự bất an trong lòng. Cùng nhau đánh về phía Lý Sáng, mấy người kéo nhau đánh thành một đám. Một lúc trên mặt mấy người đều phủ lên. Tạ Văn Đông gật đầu với Cao Cường, Cao Cường một mình bước dài tiến tới, túm cổ áo một học sinh nhắc lên, tay hắn lại hung ác đâm vào bụng một người khác. Học sinh kia “ái da” một tiếng, toàn thân nhanh chóng lùi lại. Dùng chút lực, Cao Cường ném học sinh kia ra ngoài, lại tóm một người kế tiếp.

Lý Sáng Cao Cường hai người đánh cho mấy người kia kêu cha gọi mẹ, chạy ra phía ngoài bị đàn em dưới Tạ Văn Đông ngăn cản, không cho giải thích, đánh ngã hay hung hăng đá một trận. Thấy bảy tám học sinh đều nằm dưới đất không dậy nổi, Tạ Văn Đông bảo mọi người dừng tay. Lý Sáng lau máu ở khóe miệng, nhẹ nhàng cười: “Thật thống khoái! Còn ai không phục, đều lên đây! Ha ha...”

Học sinh mới bên cạnh đều cúi đầu xuống, mắt nhìn thoáng qua bảy tám người máu me nằm trên mặt đất, trong lòng sợ hãi. Lý Sáng đột nhiên biến sắc, hình như anh Đông nói trước tiên không được gây sự, trong lòng thầm nghĩ: Chết rồi. Quay đầu nhìn Tạ Văn Đông, thấy hắn gật đầu hài lòng với mình, tư tưởng Lý Sáng mới hạ xuống. Cô thẳng lưng lớn tiếng: “Ta biết các ngươi còn có chút không phục, nhưng các ngươi có biết bọn ta là ai không? Đại ca phía sau ta chính là Tạ Văn Đông nhị trung, muốn đối địch với bọn ta thì tự mình tính trước đi!”

Học sinh mới xung quanh nghe xong nghị luận một lúc, bọn họ cũng đều nghe qua, nhị trung xuất hiện một tân bá vương “lập côn” ở cạnh trường học, tên là Tạ Văn Đông. Lúc này lao lớn của trường vang lên: “Tất cả học sinh mới nhanh chóng đến sân tập họp. Tất cả học sinh mới nhanh chóng đến sân tập họp. Bây giờ bắt đầu phân ban...” Học sinh mới chấm dứt nghị luận, đều đứng vào hàng, mấy người nằm trên mặt đất cũng được bạn học. Bạn bè nâng dậy, xếp vào hàng bên cạnh.

Chỉ chớp lát, từ trong phòng học đi ra mấy thầy cô giáo, dẫn đầu là một người bị hói, nam trung niên hơn năm mươi tuổi, trong tay xách một cái loa. Đi tới một sân khấu cao ở đằng trước sân tập thì dừng lại. Nam trung niên hói đầu cầm lấy loa: “Alo... Alo...!” Cảm thấy thanh âm tốt, khụ một tiếng nói: “Chào các bạn học sinh, cái này, ta vốn là hiệu trưởng trường này. Ở chỗ này đại biểu cho toàn bộ giáo viên và học sinh của trường hoan nghênh mọi người gia nhập trường chúng ta. Cái kia cái kia, lịch sử của trường đã lâu đời...”

“Phía dưới, cái này, để chủ nhiệm lớp của trường nói với mọi người vài câu, ừ, mọi người vỗ tay hoan nghênh!” Hiệu trưởng cuối cùng cũng thao thao bất tuyệt xong, trong đó có sáu phần là giảng về lịch sử trường học, ba phần là giảng về tương lai của trường, còn một phần là “Ừ, à, cái này, cái kia...” làm ngắt quãng câu nói. Phía dưới lúc đó vang lên vài tiếng vỗ tay, Lý Sáng đứng ở dưới thân thể lay động liên tục, cùng mí mắt quyết chiến một trận cuối cùng. Thấy lý đáng về của Lý Sáng, Cao Cường cầu vào đùi hắn một cái, khiến Lý Sáng giật mình, tỉnh lại không ít.

Giáo viên chủ nhiệm nhận lấy cái loa, “Alo... alo.. alo”, Tạ Văn Đông cảm thấy đầu mình to ra, không biết những người này cho đến bây giờ ở vị trí nào. Giáo viên chủ nhiệm thử nửa tiếng đồng hồ, bắt đầu nói chuyện, “Các học sinh, chào buổi sáng! Tôi là giáo viên chủ nhiệm của trường, kẻ hèn này họ Mã. Mọi người sau này có thắc mắc gì có thể tùy thời tìm tôi. Lịch sử của trường hiệu trưởng vừa rồi đã nói rất rõ ràng, tôi còn muốn bổ sung mấy câu...” Phía dưới liên tục truyền tới tiếng “phì phì...”

Lý Sáng kéo áo Tạ Văn Đông, nhỏ giọng nói: “Anh Đông, sao em cảm thấy xúc động muốn giết người quá?”

“...” Tạ Văn Đông không nói gì, bởi vì hiện tại đang cố gắng đem ý nghĩ đó đè xuống.

“... Cho nên, mọi người có thể tới được đây hẳn là cảm thấy rất vinh hạnh. Được rồi, bây giờ bắt đầu phân lớp!” Giáo viên chủ nhiệm cuối cùng cũng nói ra một câu mọi người thích nghe, phía dưới “nhiệt liệt” vỗ tay. Giáo viên chủ nhiệm trước khi đưa loa cho hiệu trưởng không quên hét to ai tiếng: “Cám ơn, cảm ơn mọi người!”

Sau khi kết thúc phân lớp, Tạ Văn Đông và Lý Sáng còn có mấy huynh đệ được vào lớp sáu cao nhất. Cao Cường bị phân đến lớp ba, về mặt thất vọng. Học sinh đợt này tương đối nhiều, tổng cộng phân ra tám lớp, mỗi lớp đều có hơn sáu mươi người. Những đàn em của Tạ Văn Đông đều bị phân tán đến các lớp này. Chủ nhiệm các lớp đều mang học sinh của mình về phòng học, theo lớn nhỏ mà sắp xếp chỗ ngồi. Chủ nhiệm lớp Tạ Văn Đông là một thầy giáo hơn bốn mươi tuổi, dáng người không cao, ánh mắt làm cho Tạ Văn Đông cảm thấy người này thật không đứng đắn.

Tạ Văn Đông được xếp ngồi ở vị trí chính giữa, ngồi cùng bàn là một nữ sinh hướng ngoại. Tạ Văn Đông vừa ngồi xuống, nữ sinh liền đưa tay đến trước mặt hắn nói: “Xin chào, mình là Lưu Đình” Tạ Văn Đông ngăn người, nhưng vẫn lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ sinh: “Mình là Tạ Văn Đông, xin chào!” Lúc này Tạ Văn Đông mới thấy rõ vẻ bề ngoài của Lưu Đình, khuôn mặt thật đáng yêu, đôi mắt thật to, lông mi thật dài, lúc nháy mắt giống như hai cái quạt nhỏ.

“Tạ Văn Đông? Tên này hình như mình nghe ai nói qua!” Lý Đình ánh mắt chớp chớp, chính là nghĩ không ra, nghi hoặc nhìn Tạ Văn Đông hỏi: “Cậu ở mười một có biết ai không?” Tạ Văn Đông lắc đầu, mỉm cười không nói.

Lý Sáng được xếp ngồi trước Tạ Văn Đông, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo ánh lửa ước ao và đố kỵ. Tạ Văn Đông thấy vậy, vỗ đầu Lý Sáng hỏi: “Tiểu Sáng, mày cuối cùng nhìn anh làm gì?”

Lý Sáng về mặt cầu xin, hướng nữ sinh bên cạnh bấu môi, cầm tay Tạ Văn Đông, 'kích động' nói: “Anh Đông, em khổ quá mà!” Biểu tình kỳ quái của Lý Sáng khiến Lý Đình cười khanh khách.

Tạ Văn Đông nhìn về phía người ngồi cùng bàn với Lý Sáng, vừa lúc nữ sinh kia nghe thấy tiếng cười ở đằng sau, cũng quay đầu lại nhìn. Thấy rõ diện mạo của người ngồi cùng bàn với Lý Sáng, Tạ Văn Đông cuối cùng cũng hiểu sự đau khổ của huynh đệ. Gật đầu, về mặt nghiêm túc nhưng con mắt lại cười nói: “Anh thấy bởi vì mày rất 'yêu nước', thật không ngờ mày lại gặp một người so với mày còn 'yêu nước' hơn! Ngày sau nhất định sẽ rất hạnh phúc” Lý Sáng ngẩn người, thật không ngờ anh đông cũng hay nói đùa, trong nồm không biết làm bảm gì... Thực ra Tạ Văn Đông trước sau tiếp xúc với Lý Sáng, Cao Cường, Tam Nhân, tính cách cũng rộng rãi không ít, chỉ là hắn không chú ý tới mà thôi.

Lý Đình kéo áo Tạ Văn Đông tò mò hỏi: “Cái gì gọi là ‘yêu nước’ thế!”

Tạ Văn Đông cười ha hả, hạ giọng cho nữ sinh phía trước nghe thấy, “Chẳng hạn nói tới thời điểm kháng Nhật, có một người lớn lên hình dáng có thể hù chết quỷ Nhật Bản, bạn nói xem hắn có phải là rất yêu nước không!”

“Phi...”, Lý Đình chìm trong mê hoặc... “Bạn thật xấu! Nói nữ sinh người ta như vậy!” “Ha ha! Chỉ là một trò vui nhỏ thôi!” “Khanh khách... Các bạn nói chuyện thật thú vị!” Sau khi nghe thấy đằng sau có tiếng cười, Lý Sáng “lòng như dao cắt”, ngửa mặt lên trời thờ dài một tiếng, “Ài, tưởng mình tuân tù lịch sự, chỉ tiếc là...” Quay đầu nhìn mặt nữ sinh bên cạnh, “Chỉ tiếc là sinh không gặp thời!”

Lúc này thầy giáo đi lên bục giảng, gõ vào trước cái bàn, “Yên lặng! yên lặng!” Trong phòng học yên tĩnh lại. Thấy giáo đối với hiệu quả rất thỏa mãn, gật đầu nói: “Bây giờ, tôi xin tự giới thiệu!” Sau đó cầm lấy viên phấn, tại bảng đen bằng gỗ 'lạch cạch', viết ba chữ như rồng bay phượng múa, sau đó dùng phấn viết một chút nói: “Đây là tên tôi!”

Một học sinh không rõ bối rối đứng lên hỏi: “Thưa thầy, thầy viết gì em không biết. Thầy đọc một lần đi!”

Thầy giáo biến sắc, cầm viên đang cầm trong tay ném vào đầu học sinh kia: “Cậu là đầu heo à! Có đúng là đã tốt nghiệp sơ trung rồi không, vậy mà cũng không nhận ra! Tổ chất của học sinh lần này sao lại thấp như vậy?!” Thấy học sinh kia sắc mặt đỏ bừng, dùng một chút nói: “Tôi đọc cho cậu! Ba chữ này đọc là - Lương Vĩnh Lương! Cậu ngồi xuống cho tôi”.

Lý Sáng quay đầu nhỏ giọng nói với Tạ Văn Đông: “Theo em, nhất trung không giống vậy, thầy giáo đều nắng người! Con bà nó”.

Tạ Văn Đông hừ một tiếng nói: “Người như thế ở đây chẳng có, không chỉ là ở nhất trung!”

“Này, hai cậu đang nói gì thế?” Thầy giáo trừng mắt nhìn Tạ Văn Đông và Lý Sáng, Lý Sáng quay đầu nhìn hắn, nhin xuống không nói.

Thầy giáo lấy giấy ra, sau đó lớn tiếng nói: “Bây giờ tôi điểm danh, điểm đến ai thì giơ tay rồi hô lên. Bây giờ bắt đầu! Lục Đào.” “Có!”

“... Vương Bạc Viễn!” “Có!” “Lý Sáng” Lý Sáng đưa tay lên một chút, hữu thanh vô lực hô một tiếng. Thầy giáo trừng mắt liếc hắn, đọc tiếp: “Tạ Văn Đông...” Đọc đến đây thầy giáo dừng lại, cười ha hả nói: “Tên thật kỳ quái, tôi nhớ trước khi đông bắc còn chưa được giải phóng có một thủ lĩnh thổ phi cũng tên là Tạ Văn Đông!” Lý Sáng vừa nghe vậy phôi thiếu chút nữa nổ tung, vừa muốn đứng lên thì bị Tạ Văn Đông kéo lại.

Thầy giáo kia hoàn toàn không nhìn thấy phía dưới có hơn mười anh mắt muốn giết người, tiếp tục nói: “Cũng không biết cha mẹ cậu như thế nào, sao lại đặt tên cho cậu như vậy?!”

Tạ Văn Đông từ từ đứng dậy, “Thầy giáo, vũ nhục tên của người khác rất không lễ độ, không biết cha mẹ thầy đã dạy thầy chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Hồ Sống Cũng Thành Hồ Chết

“Cậu là ai, dám nói như vậy với tôi!” Thầy giáo cảm thấy tôn nghiêm của mình bị thách thức, thẹn quá hóa giận lớn tiếng hét, tay còn khua trong không trung.

Tạ Văn Đông mắt cũng không chớp một cái nhìn người trung niên gương nanh múa vuốt trước mặt mình, cảm giác bức bối vì thế mà sinh ra, Tạ Văn Đông đưa một ngón tay chỉ hắn: “Ông ở trước mặt tôi thật sự cái gì cũng không phải! Tốt nhất là đừng chọc tôi, không thì ông sẽ đau khổ mà hối hận”

Sau khi nói xong nhắc ông quần, ngồi vào chỗ.

"Cậu..." Thầy giáo muốn nói gì, nhưng vừa thấy anh mắt như đã thú của Tạ Văn Đông, đem lời muốn nói nuốt trở lại. Hắn không muốn thừa nhận mình bị học sinh mới tới hù dọa, nhưng hai chân đang rung lên đã bán đứng hắn.

Trong lòng nhớ ký tên Tạ Văn Đông, cười hắc hắc, tiếp tục công việc điểm danh. Lý Sáng quay đầu lại hỏi Tạ Văn Đông: "Anh Đông, em cũng phải nhịn như thế?" Tạ Văn Đông hí mắt, "Sau này sẽ có cơ hội!" Sau đó bỏ ra bàn chuẩn bị ngủ một giấc.

Gần đây không biết vì sao, Tạ Văn Đông cảm thấy mình gần đây đặc biệt rất thích ngủ, trước đây mình thường bốn giờ ba mươi đã có thể dậy, bây giờ ngủ thẳng tới sáu giờ còn không muốn rời giường. Người khác nếu như cắt ngang giấc ngủ của hắn, tâm tình sẽ rất bức bối.

Thầy giáo điểm danh xong, lại tuyển ra cán bộ lớp. Đường nhiên, Tạ Văn Đông thành tích tuy là tốt nhất, nhưng ấn tượng về hắn đã được thầy giáo 'khắc sâu', kết quả là cái gì cũng không được làm. Chỉ là thầy giáo không biết, Tạ Văn Đông đối với kết quả này rất thỏa mãn. Sau cùng các cán bộ lớp rất 'vui sướng' đi lấy sách mới. Sau khi phát xong sách mới, thầy giáo nói: "Bây giờ tan học, nhớ kỷ ngày mai bảy giờ đến trường, tám giờ vào học. Đừng ai đến muộn!" Sau khi nói xong đi ra khỏi cửa, trong lòng nghĩ cách chỉnh Tạ Văn Đông vừa rồi khiến mình mất mặt.

Tạ Văn Đông và Lý Sáng đi ra khỏi lớp, huynh đệ cùng lớp với bọn họ cũng đi theo. Chỉ thấy trong hành lang phòng học có mấy người đứng, đều mặc đồng phục nhất trung, thấy Tạ Văn Đông và Lý Sáng, trong đó có một học sinh mặt xung như cái đầu heo chỉ tay, nói với người ở bên cạnh: "Anh Hồ, chính là bọn nó, ai ui..." Cổ sức chỉ ngón tay, trên người đau nhức một trận.

Tạ Văn Đông tập trung nhìn lại, thì ra là 'đôi mắt nhỏ' sáng nay bị Lý Sáng đánh, trong lòng bội phục hắn, bị Lý Sáng đánh một bữa giờ còn có thể bước đi, có thể thấy được sức sống 'ngoan cường' thế nào. Lý Sáng cũng nhìn rõ, miệng bĩu lên, "Mày sao thế, vẫn không phục à".

Học sinh được 'đôi mắt nhỏ' gọi là anh Hồ đi tới, quan sát Lý Sáng rồi nói: "Huynh đệ mày mới tới đây, lần đầu tiên đã không cấp cho học sinh cũ mặt mũi, đánh người thành như vậy tao không thể không quản!" Người được gọi là anh Hồ thân cao hơn một thước tám, cao lớn vạm vỡ, vừa liếc mắt, trên trán có ba nếp nhăn, thật giống con cạp.

"Vậy mày muốn thế nào?" Lý Sáng không dám khinh thường anh Hồ này, nếu như hắn một đấu một với mình thật đúng là không nắm chắc được.

Anh Hồ gật đầu, "Một lúc nữa gặp nhau ở rừng cây nhỏ phía sau sân tập, đem mọi chuyện giải quyết một thể!" Nói xong xoay người rời khỏi. 'Đôi mắt nhỏ' khắp khiêng đi theo phía sau, lúc đi thì quay đầu lại nhìn Lý Sáng: "Tiểu Bức, mày tốt nhất là chuẩn bị cẳng đi, nếu ai ai không đến thì người đó là oắt con!"

"Ta đi mẹ nó, tìm vài người tới đây giúp mày hạ 'hỏa'! Một lúc nữa hay chờ tao".

Lúc này Cao Cường cũng tới đây, hỏi Tạ Văn Đông: "Anh Đông, sao lại thế này?"

Tạ Văn Đông còn chưa nói, Lý Sáng tiếp lời nói: "Hai thằng tiểu bức sáng nay bị đánh ở lân gửi xe tìm người đến đây, hẹn chúng ta đi tới rừng cây nhỏ sau sân tập để 'giải quyết'."

Cao Cường nghe xong, hắc hắc cười một tiếng, hai tay chà xát vào nhau nói: "Anh Đông, chúng ta đã lâu chưa có làm lớn một trận, hôm nay thừa dịp nên hào hảo 'vận động' một chút".

Tạ Văn Đông gật đầu, xem ra ở trong này lập bang không đánh không được. Dù sao nơi này là nhất trung, 'trại tập trung' của thiếu niên bất lương. "Cường, mày đi gọi các huynh đệ tới đây, anh bố trí!" Cao Cường đáp ứng một tiếng chạy đi.

Rừng cây nhỏ ở nhất trung không lớn, ở sau sân tập, bên trong cây cỏ mọc hỗn loạn, nơi nơi đều là rác rưởi. Lãnh đạo trường học căn bản là sẽ không đến nơi này, nơi này trở thành nơi tập họp của bọn lưu manh trong trường, đơn đầu, quần áo, gặp gỡ nhau đều chọn nơi này. Trên mặt đất vết máu khô lại còn có thể mờ hồ thấy được.

Tạ Văn Đông và Lý Sáng đi vào rừng cây, phía sau còn có hơn mười một huynh đệ. Từ xa đã nhìn thấy 'anh Hồ' dẫn một đám người chờ ở bên trong, trong tay đều cầm 'gỗ vuông'. Người hai bên đi tới trung tâm rừng cây, quan sát lẫn nhau. Tạ Văn Đông trước tiên nhìn 'anh Hồ' nói: "Mày là một trong mấy tay đám ở nhất trung?"

Anh Hồ cười: "Mày là ai? Dựa vào cái gì mà nói chuyện với tao?"

Lý Sáng đưa Tạ Văn Đông một điều thuốc nói: "Đây là anh Đông, đại ca của bọn tao!"

Anh Hồ nhìn Tạ Văn Đông, "Là anh Đông à! Chưa có nghe qua, tao mặc kệ mày ở chỗ đầu b**i nào đi ra, nhất trung là chỗ của "Cao lão đại", mày nếu như tới đây, là lòng mày phải nhường cho tao, là hồ mày phải đòi cho tao. Muốn tới đây xưng vương, trước tiên phải nhìn vào gương. Hôm nay chúng ta nói chuyện bọn mày đánh huynh đệ của bọn tao!"

Lý Sáng đang châm điều thuốc nói: "Tao không biết 'Cao lão đại' mày nói là ai, hắn là cái gì..." Tạ Văn Đông ngăn Lý Sáng, không cho hắn nói tiếp, "Người là do bọn tao đánh, muốn biết mày giải quyết thế nào. Ở chỗ này không lập bang là chuyện của bọn tao, bọn mày không có tư cách để quản".

Anh Hồ: "Được, tiểu tử mày có chí khí. Bọn tao trước hết không nói cái này, nói chuyện bọn mày đánh huynh đệ của bọn tao, cái này tính thế nào đây?"

Lý Sáng hét lớn một tiếng: "Tao tính mẹ mày tính bức người. Rác rưởi con mẹ nguoi là ai. Đầu dài quá nói vài câu coi mình là con cạp à?"

“Hắc hắc!” Lão Hồ cười lạnh nói: “Thằng mập, bây giờ mày không cần kiêu ngạo, một lúc nữa tao cho mày răng rơi đầy đất!”

Lý Sáng còi áo ra, tay cầm áo nói. “Đến đây đi, Tiểu Bức! Tao xem mày làm cho tao răng rơi đầy đất thế nào!?”

Tạ Văn Đông cánh tay chắn ngang, biết không đánh lại thì không được đánh, nhìn anh Hồ chăm chăm nói: "Muốn đánh nhất định sẽ đánh, tao vốn định có thể tránh thì tránh, nhưng hôm nay tới đây tao cũng không có biện pháp" Nói xong, không báo trước, tiến về phía anh Hồ, giơ chân lên, đầu gối hung hăng đánh vào bụng đối phương. Anh Hồ không ngờ đối phương nhanh như vậy đã động thủ, bỗng chốc bụng bị đánh một đòn nghiêm trọng, đau đến mức hần phải khom lưng. Tạ Văn Đông thuận thế đè đầu anh Hồ xuống thấp, sau đó dùng đầu gối dùng sức 'nện' vào mặt hắn.

Anh Hồ cũng là một tay đánh nhau già đời, rất nhanh phản ứng lại, lấy cánh tay cản đầu gối của Tạ Văn Đông đưa lên. Tạ Văn Đông thấy đầu gối không có tác dụng, sửa lại dùng khuỷu tay hung ác gối xuống lưng hần đang lộ trước mặt mình. Khuỷu tay là nơi cứng rắn nhất ở trên cơ thể người, Tạ Văn Đông dùng toàn lực đánh xuống, anh Hồ chịu không nổi, cảm thấy sau lưng như bị sét đánh, hét to một tiếng rồi ngã xuống mặt đất. Anh Hồ nhất thời kinh địch, còn chưa có cơ hội trở tay đã bị người ta đánh nằm trên mặt đất. Tạ Văn Đông biết, đối với địch nhân không thể nương tay, nếu đã ra tay thì phải đánh cho đối phương không dậy nổi. Hần bây giờ trong ánh mắt xạ ra quang mang của dã thú, đã khiến anh Hồ không thể bị đánh ngã trở thành kẻ đến xem. Năm đầu của hần nện mạnh xuống mặt đất, đến khi anh Hồ mặt đầy máu, thân chỉ không rõ ràng.

Khi Tạ Văn Đông phóng tới anh Hồ, Lý Sáng cũng không đứng một góc, hô to một tiếng phóng tới mấy đàn em anh Hồ mang tới, huynh đệ khác đều xuất ra gây gộc ở phía sau lưng theo sau. Lý Sáng lao lên phía trước liếc mắt thấy 'Đôi mắt nhỏ', miệng rộng nhếch lên: "Tiểu Bức, mày không phải muốn chơi đùa sao, hôm nay nay tao sẽ hảo hảo chơi đùa với mày!"

'Đôi mắt nhỏ' đứng ở phía sau đám người, từ xa đã thấy Lý Sáng trừng mắt chạy tới phía mình, hần sợ đến mức hô lên một tiếng 'má ơi' rồi khắp khiêng chạy ra bên ngoài. Lý Sáng nào cho hần cơ hội, vài bước đã đuổi theo đánh nằm trên mặt đất. Buổi sáng đánh hần còn chưa chút thể diện, lúc này lại không một chút lưu tình, dùng khí lực toàn thân mà đánh. Lúc này bên ngoài lại tiến vào ba mươi người, trong tay cầm gỗ vuông mới từ ghế phá ra, không nói hai lời thêm vào chiến đoàn. Đi đầu chính là một người cao, màu tóc rực rỡ, quần áo phanh ra, chính là Cao Cường.

Nhất thời trong khu rừng nhỏ tiếng kêu la không ngớt, học sinh trên sân tập sớm đã nhìn quen cảnh này, nói chuyện phiếm thì cứ nói chuyện phiếm, chơi đá bóng đá cầu, một mảnh 'yên bình'. Mà ở trong rừng cây lại giống như địa ngục nhân gian, học sinh bị đánh gãy xương ngã trên mặt đất tru lên, học sinh còn có thể đứng nhưng về mặt đầy máu căn bản là không nghe không thấy, bây giờ trước mắt bọn họ chỉ có địch nhân. Cuộc tranh đấu giữa thể lực mới tới cùng thể lực trước đây cứ như vậy mà diễn ra!

Tạ Văn Đông đứng lên, vết máu nhuộm đỏ hai tay, trên mặt còn có một chút máu tươi, anh Hồ trên mặt đất đã chết ngất. Lau máu ở trên mặt, khom lưng túm lấy tóc anh Hồ, cứ như vậy mà kéo hần đi.

"Dừng tay lại!" Tạ Văn Đông hô to một tiếng. Âm lượng lúc này không khác gì Lý Sáng. Mấy học sinh nghe thấy tiếng kêu, đều dừng tay lại, nhìn về phía Tạ Văn Đông. Mọi người giật nảy mình, bởi vì trong mắt bọn họ người đứng ở chỗ đó không phải là người, mà là ma quỷ. Chỉ thấy máu tươi đã lau đi ở trên mặt Tạ Văn Đông, tàn ra trên mặt hần, lộ vẻ dữ tợn dị thường, cả người là máu, không biết là chính hần là người khác, tay túm lấy tóc anh Hồ, nhấc nửa thân trên của hần, cũng không biết sống hay chết. Quả thực cùng với quỷ từ địa ngục hiện ra không có gì khác biệt.

"Mẹ ơi... Cứu mạng với...!" Hai thủ hạ của anh hồ hô to một tiếng, chạy về phía bia rừng, lại bị mười huynh đệ Tạ Văn Đông đã sớm an bài ngoài bia rừng ngăn cản lại, cho ăn một trận đánh đấm tàn khốc. Sau đó lại kéo về để trên mặt đất. Tất cả thủ hạ anh Hồ mang tới đầy đều choáng váng.

Khỏe miệng Tạ Văn Đông hướng về phía trước nhếch lên, "Tất cả những người ở đây hôm nay đừng mong rời khỏi!" Nghe thấy Tạ Văn Đông nói, có người đã ngồi xuống đất khóc rống lên, những người khác ý chí chiến đấu cũng không còn. Tạ Văn Đông khỏe miệng nhếch càng cao, đối với hiệu quả như vậy rất thỏa mãn. Thực ra chỉ là hù dọa bọn họ. "Bọn mày nhất định sẽ giống hần!" Tạ Văn Đông chỉ vào cơ thể anh Hồ đang túm nói, "Hai là đi theo tao! Bọn mày tự mình chọn đi!"

Nhìn anh Hồ không biết đã chết chưa, lại nhìn Tạ Văn Đông giống như ác ma cùng hơn mười đàn em của Tạ Văn Đông vây chặt lấy bọn họ. Có mấy người vất vũ khí ở trong tay đi, lớn tiếng nói: "Đông... Anh Đông, em đi theo anh!" Còn có hơn mười học sinh trung thành với anh Hồ khó xử đứng ở chỗ đó.

Tạ Văn Đông nhìn thế cười cười, gật đầu với bọn họ một cái nói: "Được, tao cũng không làm khó dễ bọn mày, bọn mày đem mấy thằng bị thương đi, còn có cái này" Đẩy thân thể anh Hồ về phía trước, sau đó nói: "Về nói với 'Cao lão đại', người là tao đánh, chuyện là tao gánh, tên của tao là - Tạ Văn Đông!" Thấy những người này đều nghe rõ, "Bây giờ bọn mày có thể đi, lần này tao tha cho bọn mày, lần tới mà còn chống lại tao thì đừng nói tao không nói rõ với bọn mày".

Những người này nhìn Tạ Văn Đông, thấy hần không có ý nói đùa, nói 'Cảm ơn', đem những người bị thương đi khỏi. Nhưng bọn chúng vĩnh viễn không có cách nào quên được hình ảnh của Tạ Văn Đông ngày hôm nay, suốt đời bọn họ khó mà xóa nhòa.

Thấy bọn họ đã đi xa, Tạ Văn Đông nói với huynh đệ thủ hạ: "Anh em đưa mấy người bị thương đến bệnh viện, nhanh lên một chút! Cường, mày cũng đi theo luôn đi!"

Cao Cường ứng tiếng, cùng đám đàn em đỡ lưng mấy người bị thương đi ra khỏi rừng cây. Tạ Văn Đông cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói với Cao Cường: "Đến sau bệnh viện tìm Tam Nhân, hần có tiền!"

Cao Cường đã đi ra xa, quay đầu lại lớn tiếng nói: "Anh Đông, em biết rồi!" Nói xong chạy về phía cửa trường học.

Lý Sáng đi tới, cười ha hả với Tạ Văn Đông: "Anh Đông, vừa nãy đánh nhau thật đã đó! Em hạ được ba người. Nhưng vẫn không hung hần bằng anh!"

Con cộp nhanh chóng biến thành hồ chết!"

Tạ Văn Đông lắc đầu, vừa nhìn Lý Sáng, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Quần áo trên người Lý Sáng bị rách mấy mảnh lớn, trên mặt cũng dính không ít vết máu, lộ ra trên khuôn mặt to mồm hôi cùng bùn đất trộn lẫn với nhau, giống như kẻ ăn mày. Tạ Văn Đông lấy khăn tay đưa cho Lý Sáng nói: "Trước hết hãy lau mặt đi đã!"

Lý Sáng ngượng ngùng nhận lấy khăn, qua loa lau mặt hai cái. Trong lòng nói thầm: anh Đông so với mình cũng không sạch bao nhiêu.

Tạ Văn Đông nói với những người vừa đi theo mình: "Tao biết bọn mày theo tao là do bị bức bách, nhưng nếu theo tao tao coi bọn mày là huynh đệ của mình, tao mong bọn mày sẽ không làm chuyện có lỗi với tao, không phải... Câu sau tao cũng không muốn nói. Bây giờ tao lại cho bọn mày thêm một cơ hội lựa chọn, nguyện ý ở lại thì tao hoan nghênh, sau này có tao thì có mày, không muốn ở lại thì tao cũng không ép buộc, lập tức rời khỏi cho tao!"

Trong những người này có mấy người bị thái độ hung ác của Tạ Văn Đông chinh phục, cũng có một số người quả thực bị ép bức không còn cách nào. Vừa nghe Tạ Văn Đông nói như vậy, thật sự có chút khó xử. Tạ Văn Đông đều nhìn vào trong mắt, lớn tiếng nói: "Sau này bọn mày đi theo tao thì là người của tao, nếu ai dám động đến bọn mày tao sẽ không buông tha cho hắn. Mặc kệ là ai! Ngày hôm nay chính là mầu, tao Tạ Văn Đông nói được là làm được!"

Nghe xong những lời này, những người trong lòng lo lắng, đều khom người cùng nhau nói với Tạ Văn Đông: "Em nguyện ý đi theo anh Đông, nếu có hai lòng, thiên địa bất dung!"

Tạ Văn Đông trên mặt tươi cười, nói với những huynh đệ của mình: "Tất cả mọi người đã thấy rõ, những người này sau này là huynh đệ của ta, tất cả mọi người hãy chiếu cố cho nhau nhiều hơn!" Thật buồn cười, những địch nhân vừa mới đánh nhau với mình, bây giờ trên ngựa thành người một nhà, số phận của bọn họ bị một người xâu chuỗi lại với nhau.

Trong đó có một người nói với Tạ Văn Đông: "Anh Đông, em thấy anh rất có thực lực, nhưng 'Cao lão đại' cũng không phải người thường. Bọn em theo anh... Nhưng, là bọn hắn đánh, Cao lão đại sẽ không đơn giản cho qua như vậy!"

Tạ Văn Đông nhìn người này hỏi: "Mày tên gì?" "Anh Đông, em là Trương Nghiên Giang. Là lớp 11 ban 2".

Tạ Văn Đông gật đầu, hỏi hắn: "Mày nói với tao một chút trong tình huống này? Chọn mấy điểm chủ yếu".

Trương Nghiên Giang suy nghĩ một chút nói: "Nhất trung khi anh chưa tới có hai thế lực, một người là 'Cao lão đại' cầm đầu, còn một là Hắc Long huynh đệ hội của Lưu Cảnh Long..." Tạ Văn Đông chặn lại hỏi hắn: "Lưu Cảnh Long là ai? Có chuyện gì xảy ra với Hắc Long huynh đệ hội?"

Trương Nghiên Giang nói: "Lưu Cảnh Long là học sinh cao tam, tất cả mọi người gọi hắn là anh Long. Cũng là nhân vật hiện tại lập bang sớm nhất tại nhất trung, học sinh cao tam có rất nhiều người là người của hắn. Nhưng không lâu sau, Cao lão đại tới, lại còn lôi kéo một số ít lưu manh ở gần đây, rất nhanh thành lập thế lực của mình. Hai bên không biết đã đánh nhau bao nhiêu lần, lợi hại nhất là lần hơn hai trăm người sống mái với nhau ở trường nhất trung, đã chết ba người, không nhớ bao nhiêu người bị thương..." Nói tới đây Trương Nghiên Giang còn có chút sợ hãi.

Tạ Văn Đông nói: "Trường học không quan sao?"

Trương Nghiên Giang cười lạnh một tiếng: "Quản? Trường học làm sao quản việc này. Hiệu trưởng nói: Những kẻ này đều là cặn bã của xã hội, chết một người thì ít đi một người".

Lý Sáng lớn tiếng hỏi: "Người chết trong trường học không phải là một việc nhỏ, hiệu trưởng cho dù không bị phạt cũng phải mất chức chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Cao Lão Đại

Trương Nghiên Giang nói: "Hiệu trưởng ở phía trên cũng có người sai vặt, giáo ủy cùng thị cục đều có người. Hắn ở trong trường Nhất Trung này chính là hoàng đế không ngai, nói cái gì là cái đó. Nghe nói trong trường các cô giáo trẻ tuổi phần lớn đều bị hắn chơi đùa."

Lý Sáng nháy mắt mấy cái, có chút choáng váng à, cái trường học này là loại chó má gì vậy?

Tạ Văn Đông cười tà nói: "Hiệu trưởng thế nào ta mặc kệ, chỉ cần hắn không chọc ta thì hắn muốn làm hoàng đế gì thì làm. Ta muốn biết Cao lão đại cùng Hắc Long huynh đệ hội có quan hệ thế nào?"

Trương Nghiên Giang nói: “Cũng là có xung đột, hai ngày thì phải đánh tới ba lần. Chẳng qua quy mô cũng không lớn, chính là chỉ có một ít đệ tử phía dưới gây ra ầu ẩu mà thôi.” Ho một cái rồi nói tiếp: “Nghe nói dường như là bởi vì Lưu Cảnh Long thích Cao lão đại rồi!”

Tạ Văn Đông ngẩn người, Lý Sáng cướp hỏi: “Cao lão đại là nữ à?”

Trương Nghiên Giang gật đầu nói “Đúng vậy! Đừng nhìn là nữ, rất độc! Bình thường nam sinh ba năm người cũng không phải là đối thủ của nàng, dường như còn có quan hệ với Thanh bang, nghe nói có quan hệ với lão đại của Thanh bang, cũng không biết thật giả?”

Lý Sáng nghe được có chút mơ hồ, vỗ vỗ đầu: “Hôn mê à, quan hệ này cũng thật phức tạp, anh Đông nghĩ biện pháp đi, việc này có vẻ khó nha.”

Trương Nghiên Giang cười, nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, anh Hồ là người có khả năng nhất dưới tay Cao lão đại, không nghĩ tới bị anh đánh vài cái đã ngã, nhưng việc này Cao lão đại mà biết sẽ không bỏ qua đâu, anh Đông anh phải cẩn thận đó.”

Tạ Văn Đông cúi đầu không nói gì, nghĩ tâm sự. Lý Sáng nghe xong trong lòng thấy khó chịu: “Sợ quái gì? Bình tới thì chán, nước tới ta cũng chán! Ta không tin một nữ sinh lại có lợi hại tới thế!”

Trương Nghiên Giang khô khan cười “Anh em cho rằng bọn ta nguyện ý làm tiểu đệ dưới tay một nữ sinh sao? Điều là bị bắt buộc cả! nói như thế nào đây? Một câu, Cao lão đại không phải người bình thường, chờ khi gặp mặt nàng mọi người cũng sẽ biết.” Sau đó ngẩng đầu lên, vừa giống như nói với Lý Sáng lại vừa như nói với mình: “Nàng là một đóa hoa cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại là hoa hồng đen mang theo gai độc!”

Lý Sáng thấy vẻ mặt của hắn có chút ngẩn người, lay người Trương Nghiên Giang một chút nói: “Ài! Người anh em, có phải thích Cao lão đại rồi phải không?”

Trương Nghiên Giang lắc đầu, “Người như nàng không phải chúng ta có thể tùy tiện thích được.”

Lý Sáng nghe xong không hiểu ra sao, lời này có ý tứ gì? Thích là thích, không thích là không thích! Tiểu tử này tám phần cảm chắc thất bại.

Tạ Văn Đông đột nhiên nói ra lời khó hiểu: “Thật muốn làm cho thời gian trôi qua thật nhanh! Ta chờ mong tới ngày đó!” Tạ Văn Đông sau khi biết Cao lão đại cùng Thanh bang có quan hệ, máu trong cơ thể cũng sôi trào lên. Thanh bang là một trong ba bang hội ngầm lớn nhất thành phố J, cùng bang búa rìu với huynh đệ mình, được xưng là hoàng đế ngầm ở thành phố J, chừng đó đã đủ biết thế lực của ba tên đầu sỏ này lớn thế nào. Có cơ hội có thể chống lại một trong Thanh Bang, trong lòng tuy rằng không dễ, nhưng Tạ Văn Đông không chịu được thiêu đốt ở trong lòng, thanh xuân xúc động dẫn tới khiêu chiến cực đoan.

Trương Nghiên Giang bị lời nói của Tạ Văn Đông làm cho ngẩn người. Trên bầu trời có vài chùm ánh sáng chiếu vào trong rừng cây, trên mặt Tạ Văn Đông chớp động ánh sáng, bất tri bất giác bị hấp dẫn, Trương Nghiên Giang trong lòng thầm than một tiếng: Đây là một nam nhân cái thế nào! Về sau đi theo hắn thật sự có thể mang tới một cuộc sống mới thật sự khác biệt.

Trương Nghiên Giang lúc này mới sinh ra cảm giác tò mò với Tạ Văn Đông. Cũng từ lúc này trở đi, nhân vật số một trong tập đoàn của Tạ Văn Đông hoàn toàn bị chinh phục. Chính là không chịu được cô đơn trong lòng mà tìm được thứ đáng giá để cả đời sau theo đuổi sở hữu.

Trương Nghiên Giang nói với Tạ Văn Đông: “Cao lão đại rất lợi hại, nếu chống lại nàng, cho dù thắng cũng sẽ tổn thất rất lớn. không bằng...” nói tới đây Trương Nghiên Giang dừng lại, nghĩ thầm, dù sao mình cũng mới cùng với Tạ Văn Đông, nhưng lại do làm phản mà sang, không biết hắn có nghe ý kiến của mình không.

Thấy Tạ Văn Đông ra hiệu bảo nói tiếp, hắn mới liếm liếm môi nói tiếp: “Nếu có thể làm cho Cao lão đại cùng Lưu Cảnh Long mâu thuẫn trở nên gay gắt, chúng ta có thể có được không ít ưu đãi, ít nhất có thể không phải đối địch với hai địch nhân rồi!”

Tạ Văn Đông nghe xong liền gật đầu, cảm thấy tên trước mặt này thực sự rất có đầu óc, chút nữa mình đã quên rồi, hiện giờ bên cạnh mình còn thiếu chính là những người như vậy. Nghĩ vậy liền hướng tới Trương Nghiên Giang cười hỏi: “Mày không phải nói Lưu Cảnh Long thích Cao lão đại rồi sao? Làm sao có thể làm cho bọn họ mâu thuẫn trở nên gay gắt được?”

Trương Nghiên Giang mỉm cười tự tin nói: “Em ở trong Nhất Trung này cũng được hai năm, đối với tính cách Lưu Cảnh Long cũng hiểu được chút ít. Người này cực kỳ có nghĩa khí, nếu không chỉ bằng cái não của hắn căn bản không có khả năng phát triển quy mô như bây giờ. Bởi vì hắn kết giao bạn bè rất tốt, cũng có thể vì bạn bè mà hai sừng dắt hai đao, mới có thể có một đám người đi theo hắn. Trong đó có mấy người là bạn bè thân thiết nhất của hắn, nếu chúng ta có thể đánh mấy người này vào bệnh viện nằm chơi, làm cho hắn cảm thấy việc này là do Cao lão đại làm ra...” Trương Nghiên Giang dừng lại một chút thấy Tạ Văn Đông vẫn còn thực sự muốn nghe liền nói tiếp: “Với tính cách của hắn, cho dù thích Cao lão đại tới mấy cũng có thể liều mạng cùng nàng!”

Tạ Văn Đông không nói gì, cúi đầu suy nghĩ gần năm phút.

Ngay cả Lý Sáng thuộc loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển cũng hiểu được chủ ý này vô cùng tốt, lôi kéo vai Trương Nghiên Giang gật gật đầu, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Ồ, người anh em quả thật rất khá!”

Trương Nghiên Giang với tính cách hào sảng này của mập mập cũng rất có cảm tình, khiêm tốn nói: “Đây là ý nghĩ của chính ta, không có cùng lắm thì...”

Người thông minh vị tất đã thích người thông minh giống mình, nhưng với những người có ý nghĩ đơn giản lại không bài xích chút nào. Bởi vì bọn họ thông minh!

Tạ Văn Đông nghe xong lời Trương Nghiên Giang nói cảm thấy rất có đạo lý nhưng là... Tạ Văn Đông chậm rãi nói: “Cho dù chủ ý này thật sự thành công, làm cho Lưu Cảnh Long cùng Cao lão đại lưỡng bại câu thương, nhưng là như thế này Thanh bang sẽ gia nhập vào đây... kỳ thật thế lực của Cao lão đại cùng Lưu Cảnh Long ta căn bản không để trong mắt, chân chính có thể làm ta chú ý chỉ có Thanh bang, chủ ý này đối với Thanh bang một chút thương tổn cũng không có, sẽ chỉ làm cho bọn họ toàn lực đối phó chúng ta...” Tạ Văn Đông không muốn đả kích Trương Nghiên Giang, vồ vồ bở vai hần nói: “Kỳ thật chủ ý của mày cũng không tồi, nhưng về sau phải phóng ánh mắt ra xa một chút, đừng để lợi ích trước mắt mà mê hoặc! Phải xem địch nhân chân chính của mình là ai! Mày là người rất thông minh, hy vọng đừng để ta thất vọng.”

Nghe xong lời của Tạ Văn Đông, Trương Nghiên Giang lưng bị mồ hôi thấm thấu, hần cảm thấy mình thực thông minh, nhưng nếu so sánh với nam nhân trước mặt này, mình liền như một đứa nhỏ. Trương Nghiên Giang cung kính cúi đầu nói với Tạ Văn Đông: “Đa tạ anh Đông đã nói, làm cho em biết mình còn phải học tập thêm rất nhiều, về sau em sẽ cố gắng hơn gấp bội, không để cho anh phải thất vọng!”

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Kỳ thật chủ mày cũng thông minh, ta thực cần người tài như vậy, hy vọng chủ mày về sau có thể nhiệt tình với ta...”

Trương Nghiên Giang lớn tiếng nói: “Anh Đông, anh là người duy nhất làm cho em cả đời này bội phục, cả đời này em nhất định sẽ theo anh!”

Tạ Văn Đông thân mật giữ chặt tay Trương Nghiên Giang nói: “Anh em tốt, về sau chúng ta cùng nhau tung hoành thiên hạ ha ha...”

“Vâng!” Trương Nghiên Giang nắm thật mạnh, ánh mắt có chút ướt át, cảm thấy ông trời đối với mình cũng không tệ lắm, làm cho hần gặp được thiếu niên tài giỏi này.

Tạ Văn Đông buông tay ra, đi tới ngoài bia rừng ngựa mặt lên trời nói: “Các ngươi biết không? Ta không sùng bái quyền lợi vô hạn, ta không thích tiền tài, cũng không cần về sau thống trị thế nào, ta chỉ thích quá trình này. Một quá trình có thể cảm nhận được lòng người tranh đấu, đây mới là cái gì đó ta dự đoán được. Có lẽ cảm giác này giống như chim chóc bay lượn trên bầu trời rộng lớn, không có gì có thể ước thúc được cánh của chúng nó, cúi đầu xuống có thể nhìn thấy hết thấy bên dưới!”

Thanh âm của Tạ Văn Đông không lớn, lại làm cho mỗi người ở đây có thể nghe được rành mạch, ánh mặt trời dâng lên ở phía sau hần, chiếu lên trên người hần, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Mọi người không biết cảm giác hiện tại là cái gì, chỉ là cảm thấy được Tạ Văn Đông đáng người cao lớn như vậy, tiếp cận cùng mặt trời, chính mình vĩnh viễn không bao giờ leo tới được một độ cao như vậy.

“Anh Đông, anh nói cái gì thế! Em nghe không hiểu chút nào?” Lý Sáng sờ sờ tóc, phá tan sự im lặng. Tạ Văn Đông cười cười, chính mình cũng không biết vì sao lại nói ra cảm xúc trong tim mình, xem ra mình thật sự đã có một ngày thay đổi, cùng với một đám thanh niên đầy nhiệt huyết này ở một chỗ, tính cách của mình so với trước kia thực sự khác nhau như trời với đất, nhưng trong lòng hần không một chút kháng cự với biến hóa này, bởi vì hần rất thích cuộc sống này. Cũng thực quý trọng tình nghĩa của những người trẻ tuổi đang ở trước mặt hần.

Tạ Văn Đông nói: “Tiểu Sáng, mày có biết? Có một câu mày nói rất đúng!”

Lý Sáng vẻ mặt kinh ngạc nói: “Anh Đông, em nói cái gì? Nói cái gì rất đúng?”

Tạ Văn Đông cười to nói: “Mặc kệ như thế nào, bình đến thì đem chấn, nước tới thì ta chấn!” Dứt lời xoay người đi ra bên ngoài, xa xa truyền tới tiếng cười ‘ha ha’. Mọi người nhìn bóng dáng của Tạ Văn Đông ở đằng xa xa, nhìn nhìn nhau cùng cười ‘ha ha’, ngăn chặn tia cảm động trong lòng, hướng tâm đuổi theo anh hùng. Lưu lại một mình Lý Sáng vẻ mặt hồ đồ “Hôm nay làm sao vậy, mọi người đều không phải có vấn đề chứ,... uy, bọn mày...! Ta béo, chạy chậm, bọn mày chậm một chút...” “Một đám không tên nào đồng tình hả!...” Tạ Văn Đông vừa đi ra ngoài trường thì nghe thấy thanh âm của Lý Sáng truyền tới.

Buổi chiều, Tạ Văn Đông cùng Lý Sáng đi bệnh viện xem thương tích của những huynh đệ bị thương. Tam Nhân cùng Cao Cường đều ở đây, hiểu biết một chút, năm viện có năm người, cũng không có gì nghiêm trọng. Tạ Văn Đông lúc này mới an tâm, Tam Nhân đề nghị bốn người không có việc gì thì đi đánh bi-a, Tạ Văn Đông mặc dù không có hứng thú gì với bi-a nhưng không đành lòng làm mọi người mất hứng, vẫn là gật đầu. Tam Nhân lập tức nói tiếp: “Ta cũng không phải một bên với anh Đông, nên trước tiên nói là rất tốt.” “...” “...” Tạ Văn Đông ba người không nói gì.

Tam Nhân đầu tiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Tạ Văn Đông, nhớ rõ anh Đông dường như là đánh cầu cũng không vào nổi nhĩ, chuyện cũ rõ ràng hiện ra trước mắt...

Trong hành lang bệnh viện, truyền tới thanh âm bất mãn của Lý Sáng: “Uy! Vì sao cho ta với anh Đông là cùng một bên hả?”

Tam Nhân cùng Cao Cường đồng thời nói vọng ra: “Bởi vì giữa chúng ta chủ chơi bi-a tốt nhất!”

“Ủ! Cái này cũng phải! Uy Uy Uy! Dường như ta chưa từng thắng hai người mà!” “...” “...” Hành lang yên tĩnh.

Ngày hôm sau, Tạ Văn Đông buông tha cái xe đạp, chạy bộ tới trường học. Hần cảm thấy mình phải ứng phó với người ngày càng lợi hại, không có khí lực kiên cường là không được. Từ nhà hần tới trường Nhất Trung chỉ có hai km, cứ như vậy Tạ Văn Đông vừa chạy vừa đánh quyền vào không trung, chỉ đi vài bước đã mệt mỏi vô cùng. Đột khi tới trường học toàn thân đã đầy mồ hôi, hôm nay tâm tình hần rất tốt, tới trường học rồi còn có ý gọi cửa ông cụ bảo vệ nữa.

Ông cụ phát tay với hần, “Tiểu tử, làm sao mà toàn mồ hôi thế, mau vào nhà nhanh đi kéo cảm lạnh!”

Tạ Văn Đông gật gật đầu cười, chạy tới trong phòng học. Chạy chưa được vài bước đằng sau truyền tới tiếng xe máy. “Không thể nào!” Tạ Văn Đông phản xạ nhảy ra một bên tránh xe máy. Một chiếc xe máy dừng lại ở bên người hần, “Uy, sao lại là cậu hả?! Có phải cậu có thói quen đi giữa đường rồi

phải không?”

Tạ Văn Đông quay đầu nhìn lại, nhìn không được nụ cười. Người đi xe máy đứng là người thiếu chút nữa hôm qua đụng vào mình, đúng là “học tỷ” rất đẹp, Tạ Văn Đông gật đầu một cái cười cười: “Chào học tỷ!”

Cô gái đi xe máy mặt ửng đỏ, cười “khanh khách” nói “Trí nhớ của cậu vẫn còn rất tốt đó!”

Tạ Văn Đông cố ý đánh giá cô gái này, dưới ánh mắt của hắn, cô gái có chút ngượng ngùng, yêu kiều nói: “Uy nhìn cái gì vậy hả? Chưa từng thấy qua gái đẹp sao?”

Tạ Văn Đông “ùy khuất” nói: “Nguyên là vì học tỷ rất được, mới làm cho người ta không thể quên thôi! Cũng không phải là trí nhớ của em tốt.” Kỳ thật cũng là trong lòng hắn nói, cô gái xinh đẹp như vậy thật sự khó làm cho người ta quên được.

Cô gái đỏ mặt lên, trong lòng tự nhiên nhảy loạn như thỏ. Nói như vậy nếu là miệng của người khác nói với mình thì không cần thiết phải ngoảnh lại nhìn, cũng không biết vì sao từ miệng của nam hài này nói ra lại biến thành một loại hương vị. Trong lòng có một cảm giác vui vẻ nói không nên lời, nhưng là nàng mỗi lần thấy nam hài này là tâm lại nhảy loạn cả nên, nàng không biết cảm giác này là gì, nàng quyết định trốn tránh.

Cô gái lại leo lên xe, nói một tiếng “Bái bai” không đợi Tạ Văn Đông nói chuyện tiếp liền đi trước. Đi hơn mười thước rồi, cô gái còn quay đầu lại lớn tiếng nói: “Ta tên là Cao Tuệ Ngọc!”

Thanh âm cô gái còn vang vọng bên tai Tạ Văn Đông “Cao Tuệ Ngọc, tên đẹp quá!” Nhìn bóng dáng hiện ngang của cô gái, trong lòng một trận kích động. Một cái ý tưởng trong đầu hắn nảy sinh: Cô gái này không phải chính là Cao lão đại chứ? Tạ Văn Đông lắc đầu, đem loại ý tưởng này bỏ đi, trong lòng nói, thiên hạ họ Cao không phải hiếm có, sẽ không xảo diệu như vậy chứ! Không biết vì sao, Tạ Văn Đông trong lòng thực không hy vọng cô gái này là Cao lão đại.

Tạ Văn Đông đi vào trong phòng học, bên trong rất ồn ào. Lý Sáng đến từ sớm, cùng vài nam sinh bên cạnh hoa chân múa tay, không biết là đang nói cái gì đây! Tạ Văn Đông ngồi ở chỗ của mình, Lưu Đình ở bên cạnh thấy hắn hỏi: “Này ngồi cùng bàn! Cậu biết không, ngày hôm qua trong rừng cây nhỏ sau sân thể dục của trường, có vài người đánh nhau, hôm nay có vài học sinh phải đi tới bệnh viện nằm không thể đi học được!”

Tạ Văn Đông cười, lắc đầu nói: “Mình cũng không rõ lắm” sau đó hỏi Lưu Đình: “Trường học nói phải xử lý việc này ra sao?”

Lưu Đình lắc đầu: “Việc này không nghe nói tới, chẳng qua chuyện lớn như vậy nhà trường không thể không quản chứ?”

Tạ Văn Đông nói: “Việc này vị tất! Đừng quên nơi này là nhất trung, toàn bộ thành phố không có nơi nào loạn hơn so với ở đây. Đúng rồi, cậu sao lại tới trường Nhất Trung này học?” Tạ Văn Đông cảm thấy Lưu Đình là một nữ sinh thông minh, thành tích ắt hẳn cũng không tồi, không nên tới trường này mới phải.

Lưu Đình vẻ mặt khó khăn trầm thiết nói: “Mình bình thường rất ham chơi, trong kỳ thi cuối cùng thành tích không được tốt, đành phải tới nơi này!”

Tạ Văn Đông tò mò hỏi: “Cậu bình thường chơi cái gì? Nữ sinh có thể chơi đùa đường như không nhiều lắm à!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Quyết Đấu

Nhắc tới việc vui chơi Lưu Đình khá là vui vẻ, giống hệt như Lý Sáng lúc vừa rồi, hoa chân múa tay vui sướng nói: “Lúc ở nhà thì xem TV, nghe Ca nhạc. Đi ra ngoài liền đi trượt patin, bơi lội, xem phim, karaoke, ... dù sao...”

Tạ Văn Đông nhìn nàng cười: “Dù sao chính là không thường đọc sách đúng không?”

Lưu Đình đỏ mặt lên, bóp nhẹ vào cánh tay Tạ Văn Đông nói: “Ghét cậu quá!” Nhìn bộ dạng yêu kiều của Lưu Đình, làm cho Tạ Văn Đông cười ha ha ‘Nữ sinh thật là đáng yêu!’ nhưng Tạ Văn Đông rất nhanh thu hồi tiếng cười trở lại, bởi vì hắn thấy ánh mắt như phun hỏa của Lý Sáng đang theo dõi hắn, bên trong bao hàm ‘ùy khuất’. Tạ Văn Đông nghiêm túc vỗ vỗ vai Lý Sáng: “Người anh em, chú thật sự phải chịu khổ rồi, nhưng nhất định phải chịu được, làm người yêu nước một năm đi!”

Trong phòng học truyền tới thanh âm nghiền răng của Lý Sáng: “Anh Đông! Cái này em không buồn cười chút nào...em...em ùy khuất quá...” còn có tiếng cười khanh khách của Lưu Đình.

Giữa trưa Trương Nghiê Giang tìm tới Tạ Văn Đông cẩn thận nói: “Cao lão đại biết chuyện ngày hôm qua thì phi thường tức giận, Nhưng nàng sẽ không lập tức động thủ cùng người khác đâu còn muốn quan sát anh thêm nữa. Anh Đông anh phải cẩn thận một chút!”

Tạ Văn Đông gật đầu hỏi: “Ngày hôm qua ta tên Hồ bị ta đánh cho như thế nào? Có bao nhiêu người bị thương?”

Trương Nghiê Giang quay đầu lại nhìn ra ngoài hành lang, sau đó nói nhỏ: “Nghe nói anh Hồ bị thương rất nghiêm trọng, nhất thời còn nữa cái mạng à. Việc này cũng là nguyên nhân Cao lão đại tức giận, cho rằng anh ra tay quá mức, xuống tay rất nặng. Ngoài ra người bị thương có hơn chục người!”

Tạ Văn Đông cười: “Nếu là địch nhân ta động thủ nhất định không lưu tình, làm sao mà có tin tức này?”

Trương Nghiê Giang nói: “Em tuy rằng hiện giờ ở cùng anh Đông, nhưng bạn bè của em vẫn là tiểu đệ của Cao lão đại, là hần nói với em!”

Tạ Văn Đông hiểu ngay, gật đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Người này có thể tin được không? Tin tức của hần có thể tin được chứ?”

Trương Nghiê Giang gật đầu nói: “Việc này anh Đông cứ yên tâm, chúng ta là từ nhỏ lớn nên cùng nhau, hần chuyện gì cũng nghe lời em hết. Em nói chuyện với hần chuyện của anh, vốn nghĩ muốn theo em tới bên anh Đông, nhưng em không cho phép, em cảm thấy tạm thời cứ cho hần ở bên Cao lão đại đối đầu với chúng ta có trợ giúp lớn hơn!”

Tạ Văn Đông vỗ vỗ vai hần nói: “Việc này chú em làm rất đúng, có bạn của mà ở đó, chúng ta có thể tùy thời biết được tình huống của Cao lão đại.”
Dừng một chút, Tạ Văn Đông đột nhiên hỏi: “Hình dạng Cao lão đại các người thế nào?”

Trương Nghiê Giang ngẩn người, tiếp theo nói: “Nàng là một nữ sinh rất đẹp, mái tóc dài, ánh mắt thật to, thân cao một mét bảy, thực thon thả...” Tạ Văn Đông giật mình vì lời nói của hần hỏi: “Có phải thường xuyên mặc trang phục da, đi một chiếc xe máy?”

Trương Nghiê Giang kinh ngạc nhìn Tạ Văn Đông hỏi: “Anh Đông, anh sao biết được? hai người gặp mặt rồi hả?”

Tạ Văn Đông thở dài trong tâm nói: Thật sự là sợ cái gì thì cái đó tới, thật không ngờ cô gái kia thật sự là Cao lão đại. Nhưng bộ dạng thuần khiết của nàng, không giống như là nhân tình của người khác. Tạ Văn Đông trong lòng phiền muộn, lấy tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Thấy sắc mặt của Tạ Văn Đông không tốt, Trương Nghiê Giang biết điều rời đi. Trong lòng thầm đoán anh Đông cùng Cao lão đại thật có quan hệ không tầm thường.

Sau ba ngày, giờ nghỉ trưa, Tạ Văn Đông ở quán cơm nhỏ trước cổng trường ăn mì gói. Hai ngày nay hần không có gặp lại cô gái kia, trong lòng tràn ngập nghi vấn. tv còn không ăn được mấy thì bên ngoài một tên đàn em chạy vào. Sau khi vào nhà đảo mắt qua, thấy người đang ăn là Tạ Văn Đông vội vàng bước nhanh tới trước mặt Tạ Văn Đông, lớn tiếng nói: “Anh Đông, không tốt, anh Sáng cùng anh Cường cùng vài anh em nữa bị một đám người vây đánh!”

“Cái gì?” Tạ Văn Đông đứng lên, thì ra trên mặt tên đàn em này của mình có chút máu. Trong lòng thầm nghĩ: Cao lão đại này cũng thật nhanh! “Đi, đưa ta đi xem sao.” Đặt lên trên bàn hai đồng, cùng người nọ chạy vào trong trường học.

Người nọ đưa Tạ Văn Đông đi vào trong phòng học, bên trong một mảnh hoang phế, bàn ghế lung tung khắp nơi. Còn có anh em bị thương té trên mặt đất rên rĩ. Thấy Tạ Văn Đông trở về, một người nghiêng ngả lao đảo chạy tới, khóc nức nở nói: “Anh Đông! Anh Sáng cùng anh Cường bị người của Cao lão đại bắt đi rồi. Bảo anh một mình đi tới tầng ba phòng hội họa nhận lại người! Bọn họ nói nếu anh không đi, thì chúng ta chuẩn bị nhặt xác bọn họ.”

Tạ Văn Đông mặt không chút thay đổi, gật đầu không nói gì, xoay người đi ra bên ngoài. Quần áo bị người anh em vừa nói chuyện giữ lại: “Anh Đông, anh đi một mình rất là nguy hiểm! em đi gọi anh Tam Nhân tới, chúng ta thương lượng một chút đã!”

Tạ Văn Đông vỗ vỗ tay người giữ quần áo của mình lại nói: “Không kịp rồi, chú em yên tâm đi, trong lòng ta có nắm chắc không có việc gì đâu! Trước hết không cần tìm Tam Nhân kéo làm loạn thêm nữa”.

Người nọ thấy Tạ Văn Đông nói chắc chắn như vậy, dờ dẩn buông tay ra. Lúc này từ ngoài cửa có hơn 20 người tiến vào, Trương Nghiê Giang cũng ở trong đó, lớn tiếng nói: “Anh Đông, anh không thể đi, em nghe nói lúc này Cao lão đại hạ nhãn tâm, anh dù thế nào cũng không thể nào đi được. Hơn nữa tin tức cũng không rõ, người anh em của em cũng không biết hôm nay hành động, em cũng vừa mới biết được tin!”

Tạ Văn Đông lắc đầu, hai tay rút túi quần nói: “Lý Sáng cùng Cao Cường bị bọn họ bắt đi, muốn ta không đi cứu hai người bọn họ làm sao có thể đây? Phải tới thì nhất định sẽ tới, trốn cũng không tác dụng, vừa lúc ta cũng muốn đi gặp mặt Cao lão đại một chút!”

“Nhưng là anh đi một mình không phải là đối thủ của bọn chúng? Không được, rất nguy hiểm!” Trương Nghiê Giang vẫn còn kiên trì.

“Không nên nói như vậy, ta đi chậm một phút, hai người bọn Lý Sáng đã gặp phải nguy hiểm. Lòng ta biết xử lý thế nào, tin tưởng ta đi người anh em!”
Tạ Văn Đông nói xong đi ra ngoài phòng học. Thấy tất cả anh em cùng đi ra, dừng lại phất tay nói: “Các anh em đều ở lại trong phòng cho ta, nếu ai còn đi theo ta ... đừng trách ta không khách khí!” Thấy Tạ Văn Đông nói như vậy, mọi người không dám đi cùng, tuy rằng lo lắng cũng chỉ dám cầu nguyện ở trong lòng. Trương Nghiê Giang gọi mọi người vào thì thầm to nhỏ gì đó, mọi người liên tiếp gật đầu.

Tạ Văn Đông lòng nóng như lửa đốt, ba bước cũng như hai bước, một mình chạy tới phòng hội họa tầng ba. Lý Sáng cùng với Cao Cường bọn họ có tình cảm sâu nặng nhất với Tạ Văn Đông. Thấy hai người bị bắt đi, Tạ Văn Đông trong lòng chao đảo hơn bao giờ hết, biết Cao lão đại sẽ không làm cho hai người bọn họ sống tốt. Trong lòng âm thầm thề, nếu Lý Sáng cùng Cao Cường có nguy hiểm gì, mình sẽ liều mạng chiến đấu tới cùng với Cao lão đại.

Trên tầng ba, không cần hỏi thăm, thấy tận cùng bên trong hành lang có bốn năm học sinh đang đứng, tay cầm gậy, Tạ Văn Đông biết nhất định đó là phòng hội họa. Bước đi qua đó, trong lòng chậm rãi bình tĩnh lại.

“Ài! Tiểu tử, mày đang làm gì thế?” Một tên học sinh để tóc húi cua nghiêng đầu nhìn Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông về mặt bình tĩnh: “Đi nói với lão đại của các ngươi, nói rằng Tạ Văn Đông ta đã tới đây!” tên ‘tóc húi cua’ nhìn kĩ Tạ Văn Đông nói nhỏ vài câu với người bên cạnh, người bên cạnh gật đầu, mở cửa đi vào, tên ‘tóc húi cua’ xoay người nói với Tạ Văn Đông: “Mày đợi một lát đi!”

Tạ Văn Đông hai tay đút túi quần, xoay người hướng vào vách tường, cúi đầu không nói. Nhưng đại não hắn lại chuyển động rất nhanh, tự hỏi làm thế nào mới có thể an toàn cứu được Lý Sáng cùng Cao Cường ra khỏi miệng hổ này đây, còn có Cao lão đại kia nữa, nếu đúng là chị gái ‘học tử’ kia, không biết mình có thể nhẫn tâm hạ độc thủ với nàng không. Suy nghĩ một hồi, Tạ Văn Đông thấy trong lòng mình có chút phiền lòng, thầm than nói: quên đi, tới đâu thì ứng biến tới đó, mặc cho số phận đi!

Qua năm phút đồng hồ, cánh cửa rốt cuộc cũng mở ra. Tên học sinh vừa đi vào nói với Tạ Văn Đông: “Chị cả cho mày vào đó!”

Tạ Văn Đông không chút do dự, đi vào trong phòng hội họa, bên trong một mảnh hôn ám, các bức rèm được phủ xuống, hai cái bóng đèn chiếu sáng. Sau khi tiến vào đầu tiên là cảm thấy thật lớn, nơi này có thể gấp ba lần phòng học bình thường, hơn mười cái bàn có vẻ trống trải. Hơn mười người đứng ở trong phòng, ở giữa là một chiếc ghế dựa, mặt trên là một nữ nhân đang ngồi, chỉ tiếc là đưa lưng về phía Tạ Văn Đông không thể thấy rõ khuôn mặt của nàng. Nhưng xem bóng dáng của nàng làm cho Tạ Văn Đông cảm thấy được một chút quen thuộc rồi lại xa lạ, vẫn là mái tóc màu đen dài phiêu nhiên, một thân trang phục ngưu tử, nhưng hắn có cảm giác cô gái này không giống với người mình đã gặp.

“Mày chính là Tạ Văn Đông sao?” Thanh âm lạnh như băng của nữ sinh cắt đứt trầm tư của Tạ Văn Đông.

Bình ổn trái tim mình lại một chút, Tạ Văn Đông đáp: “Đúng! Chị chính là Cao lão đại?”

Nữ sinh vẫn đưa lưng về phía Tạ Văn Đông nói: “Mày thực thông minh nhưng cũng thực là kiêu ngạo đó! Vừa mới tới Nhất Trung đã làm cho chị tổn thất một người anh em tốt!”

Tạ Văn Đông lạnh lùng nói: “Ta căn bản không nghĩ tới việc này, nhưng sự tình tìm tới ta ta cũng không né tránh.”

Cao lão đại cười lạnh nói: “Tiểu tử, mày bao nhiêu tuổi?” Tạ Văn Đông không nghĩ tới đối phương đột nhiên hỏi tuổi tác của mình, do dự một chút nói: “Mười sáu!”

“Ồ, nhỏ hơn ta hai tuổi à! Thật sự đáng tiếc...” Cao lão đại thở dài.

Tạ Văn Đông hỏi: “Chị nói như vậy là có ý tứ gì?” Cao lão đại đứng lên, nhưng vẫn không có xoay người lại: “Ta tính không cho mày còn sống mà ra ngoài! Mày chỉ mới có mười sáu tuổi, mày nghĩ có đáng tiếc không chú em!”

Tạ Văn Đông nghe xong cười ha ha, giống như chuyện cười hạng nhất vậy, cũng không thèm để mấy chục người ở đây vào mắt nói: “Ta có thể còn sống ra ngoài hay không chị quản được sao, ta chỉ muốn biết anh em của ta thế nào?”

“Chú em quả nhiên thực điên cuồng à! Bọn họ... còn có thể thế nào, anh em của ta đang ‘tiếp đãi’ bọn họ chu đáo!”

Tạ Văn Đông không rõ ý tứ của nàng, nói: “Ta đã tới đây, đã coi Cao lão đại cũng là một người trọng danh dự đi. Nếu chị ngay cả chút đó cũng không làm được, ta không còn lời nào để nói!”

Cao lão đại ‘xích’ một tiếng: “Chú em ngay cả mình còn không quản được, còn quản người khác sao. Chẳng qua đúng ta là người trọng danh dự, ta cũng không để cho người khác phải nói ta không trọng danh dự.” nói xong nói với người bên cạnh: “Đi đem hai tiểu tử kia thả ra!”

Người nọ nghe xong đáp ứng một tiếng rồi rời đi. Cao lão đại rốt cuộc cũng xoay người nhìn chằm chằm vào Tạ Văn Đông, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Cặp mắt vô cùng đặc biệt à!

Tạ Văn Đông cũng thấy rõ khuôn mặt Cao lão đại, trong lòng không khỏi thờ ơ, bởi vì nàng không phải là cô gái Cao Tuệ Ngọc đi xe máy kia, tuy nàng rất giống, nhưng Tạ Văn Đông khẳng định nàng không phải là cùng một người. Nữ sinh này cũng là mỹ nữ khó gặp, mi cong đầy đặn sáng như sao, một đôi mắt đẹp thỉnh thoảng lóe ra lưu quang, nhưng đáng tiếc lại là hàn quang. Chiếc mũi kiêu diễm trên hai cánh môi đỏ mọng, cả người xuất hiện một khí chất tu mi anh khí, mà trên người Cao Tuệ Ngọc lại có một khí tức kiêu diễm động lòng người. Xem đến đây, Tạ Văn Đông trong lòng không thể không cảm thán, Cao lão đại này hôm nay có thể có nhiều đàn em dưới tay như vậy không phải xuất phát từ ngẫu nhiên, thân thể nàng có một loại lực hấp dẫn làm cho người ta không thể kháng cự.

“Chú em nhìn đủ chưa?” Dưới ánh mắt nóng rực của Tạ Văn Đông, Cao lão đại cảm giác cả người không được thoải mái.

Tạ Văn Đông có chút ngượng ngùng, nhìn chằm chằm vào nữ sinh như vậy quả là có chút không lễ phép. Thấy Tạ Văn Đông không nói, Cao lão đại đi tới trước mặt hắn nói: “Chú em trong tưởng tượng của ta rất không giống!”

Tạ Văn Đông “nga” một tiếng, nhìn ánh mắt Cao lão đại, chờ nàng nói tiếp. Cao lão đại đưa tay lên, ngón tay nhẹ nhàng trượt từ từ trên mặt Tạ Văn Đông nói: “Ta thật không ngờ chú em lại là một nam nhân có chút thanh tú cùng thẹn thùng...”

Cao lão đại nói chuyện từng hơi thở thơm tho phả vào mặt Tạ Văn Đông, một luồng nhiệt khí ngọt ngào hương thơm xộc vào miệng vào mũi, bất giác làm cho hắn cảm thấy rung động trong lòng. Nhưng lập tức tỉnh táo lại, đối với Cao lão đại trong đầu hiện lên bốn chữ: nhân gian vu vật! kỳ thật Tạ Văn Đông là người có tư tưởng cố hữu, đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân vẫn ảnh hưởng tới hắn, bình thường hắn rất ít khi chủ động nói chuyện với nữ sinh, không phải bởi vì tính cách ngại ngùng, chính là hắn cảm thấy như vậy không hay.

Tạ Văn Đông về mặt đỏ bừng, cái đầu cúi xuống ngày càng sâu, đây là lần tiếp cận gần nhất với nữ sinh từ nhỏ tới giờ, đương nhiên ngoại trừ mẹ hắn. Trong bụng có một cỗ nhiệt khí không thể khống chế được mà nổi lên, Tạ Văn Đông chỉ có thể không ngừng nói với lòng mình: Bình tĩnh! Bình tĩnh!...

Cao lão đại nhìn người trước mặt có thể đánh cho lão Hồ không chút phản kích, đàn em dưới tay đông như vậy, thế nhưng lại có vẻ ngại ngùng, về mặt đỏ bừng cúi đầu xuống. Nhìn bộ dạng của hắn tự nhiên không hiểu tại sao muốn trêu đùa hắn một chút. Cao lão đại càng ngày càng tiến tới mặt của Tạ Văn Đông, đôi môi đỏ mọng thiếu chút nữa dán lên mặt hắn, từng trận nhiệt khí mang theo mùi vị thơm tho làm cho Tạ Văn Đông cảm thấy sắp không khống chế nổi mình nữa rồi, tay của hắn đặt trong túi quần đã nắm chặt, mồ hôi tràn đầy. Đúng lúc này, Tạ Văn Đông đột nhiên tỉnh táo lại, bởi vì hắn đụng phải đầu cây đao, một cây đao đã làm thay đổi vận mệnh của chính mình – đao cắt giấy.

Hít vào một hơi thật dài, Tạ Văn Đông nhẹ nhàng đẩy Cao lão đại ra, trên mặt không có chút thần sắc thẹn thùng nào, ánh mắt cũng không còn vẻ mê ly vừa rồi. Trong mắt một tia hàn quang lạnh như băng nhìn vào người đối diện, Cao lão đại lúc đó cũng nhanh chóng tỉnh táo lại. Sắc mặt đỏ lên, Cao lão đại nghĩ thầm rằng: Mình vừa rồi bị làm sao vậy, không phải là muốn đùa hắn một chút sao, vì sao lại không thể kiềm chế được bản thân mình vậy? Cao lão đại nhìn bốn phía chung quanh một chút, chỉ thấy mọi người đang choáng váng, bọn họ còn trầm mê ở thời khắc vừa rồi, hình ảnh Cao lão đại bộ dạng kiêu diễm mê người còn quanh quẩn trong đầu bọn họ.

Ai! Cao lão đại thờ dài, nhìn Tạ Văn Đông nói: “Chú em là một nhân tài! Nếu chú em theo ta, ta có thể không làm khó cho chú em, ngược lại còn trọng dụng. Chú em là người thông minh, không cần nói nhiều, suy nghĩ đi!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Ta là một nam nhân, muốn ta làm thủ hạ của nữ nhân sao, việc này không thể nào được, cũng không có lo lắng tất yếu gì cả.” Tạ Văn Đông lời nói như một chùy lớn, không chỉ nện vào trong lòng Cao lão đại, cũng là nện vào trong lòng mỗi người trong phòng. Thủ hạ của Cao lão đại mặt đỏ lên, đều cúi đầu xuống.

Cao lão đại thừa nhận lòng mình cũng có chút thích nam nhân trước mặt này, không đành lòng làm thương tổn hắn, nếu hắn gia nhập với mình, không làm khó xử hắn lại có thể coi như có công đạo với đàn em. Nhưng là không nghĩ tới đối phương không cho mình bậc thang nào để đi xuống, lại còn nói chuyện rất mạnh mẽ. Đồng thời những lời nói của Tạ Văn Đông cũng làm tổn thương lòng tự trọng của nàng, từ nhỏ tới lớn không ai có thể đối diện mà nói với nàng như vậy. Nhìn đàn em của mình, Cao lão đại trong lòng tức giận đỏ mặt lớn tiếng nói: “Tạ Văn Đông, mày cho rằng mày là ai? Tao cho mày cơ hội mày còn không biết nắm giữ, đã thế đừng có trách tao!”

Sau đó nói với một thủ hạ: “Phong Từ, mày tới đi, xem hắn càn rỡ hay đích thực có bản lĩnh!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Tiêu Hồn

“Được, chị hail!” Người nói chuyện là một nam sinh tóc dài như áo choàng vậy, ánh mắt híp lại, thân cao không kém gì Tạ Văn Đông. Đáp ứng một tiếng với Cao lão đại rồi đi tới bên cạnh Tạ Văn Đông, hai tay bẻ xương cốt phát ra những tiếng kêu “cách cách”

Tạ Văn Đông sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, biết hôm nay là không thể tránh khỏi. Đứng một chỗ nhìn ‘Phong Từ’ đi tới, âm thầm tập trung lực lượng. Nghĩ thầm đối phương nhiều người như vậy, phải đánh nhanh thắng nhanh, một kích làm cho đối phương không thể làm gì được nữa.

Khoảng cách của hai người càng ngày càng gần. Trong phòng lặng ngắt như tờ, đều nhìn chăm chăm vào hai người giữa sân kia. Cao lão đại ánh mắt không có rời khỏi Tạ Văn Đông, một là trong lòng có chút lo lắng cho hắn, hai là nàng rất ngạc nhiên, không biết nam nhân gây yếu này làm thế nào mà đánh được lão Hồ như vậy.

Hai bên tiến tới phạm vi công kích, ‘Phong Từ’ động trước, thông thả nghiêng mình đột nhiên bắn về phía Tạ Văn Đông. Thân mình chưa tới, chân sau đã nhấc lên, dùng nắm đấm vào bụng Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông trên mặt lộ ra nụ cười, chiêu này chính là hắn thường dùng, lúc đánh lão hồ ban đầu hắn dùng chính là chiêu này. Tạ Văn Đông thân hình hơi né sang một bên, tránh thoát một cái lên gối của ‘Phong Từ’ vươn bàn tay ra, lấy tay bỏ một cái vào cạnh gáy của đối thủ. ‘Phong Từ’ thấy Tạ Văn Đông né tránh được một kích của mình biết là không tốt, thấy tay của đối phương bỏ tới, hết sức rùn người xuống dưới thấp. Tuy rằng hắn phản xạ rất nhanh, Tạ Văn Đông một chiêu không có bỏ vào cạnh gáy nói yếu hại của hắn nhưng lại đánh vào miệng của hắn.

Phong Từ ai nha kêu một tiếng, miệng phun ra một búng máu tươi, trên mặt đất còn có ba cái răng trắng tinh. Phong Từ vội vàng lùi về phía sau, miệng đầy máu hai mắt nhìn chăm chăm vào Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông cũng thầm kêu đáng tiếc, đối phương phản ứng quá nhanh, không để cho mình toàn

lực một kích vào đúng vị trí yếu hại.

Phong Từ không dám khinh địch, miệng đau đớn làm cho hắn biến thành một kẻ điên thực sự. Hô to một tiếng kèm theo quyền đánh tới đối phương. Tạ Văn Đông lấy bàn tay đỡ một quyền này, chỉ thấy hồ khẩu hơi đau xót, nhưng không để ý tới, thuận thế lấy bàn tay nắm chặt lấy cổ tay của hắn, trong khi Phong Từ còn đang ngẩn người ra thì Tạ Văn Đông dùng tay khác vận hết sức đánh thẳng một quyền vào mặt hắn. Một quyền này đánh cho Phong Từ văng lên ném xuống mặt đất. Vừa muốn đứng dậy lại bị Tạ Văn Đông dùng đầu gối chặn trước ngực. Tạ Văn Đông ngồi xổm xuống, hai đấm như mưa quất xuống mặt Phong Từ. Mới đầu Phong Từ còn có thể phản kháng giãy dụa, nhưng một lúc sau quyền của Tạ Văn Đông nặng như quyền anh đánh xuống, thân chí đột nhiên trở nên mơ hồ, không còn lực giãy dụa nữa. Tạ Văn Đông không chút ý tứ dừng tay, mỗi một quyền đánh vào mặt Phong Từ, miệng của hắn đều phun ra huyết tinh, bắn thẳng lên mặt của Tạ Văn Đông.

Trong phòng chưa hề có người nào từng thấy qua người nào như Tạ Văn Đông, nhìn người trước mắt mà nghĩ thầm: Hắn là người sao? Những người gặp Tạ Văn Đông trong rừng cây nhỏ thì hồi tưởng lại một màn lúc đó, chân không ngừng run rẩy.

Cao lão đại hiện giờ cũng bị biểu hiện của Tạ Văn Đông mà hoảng sợ, la lớn: “Tạ Văn Đông, mày dừng tay!”

Tạ Văn Đông dừng lại, đứng lên, mang theo mỉm cười nhìn Cao lão đại “Người này không được rồi, không phải đối thủ của ta!” Hắn hạ đôi tay đầy máu của mình xuống, máu tươi thuận thế nhỏ xuống mặt đất.

Nhìn Tạ Văn Đông tươi cười, Cao lão đại tính cách không chịu thua người lừa giận bốc lên, từ sau lưng rút ra một lưỡi dao dài một thước, một bên là lưỡi dao, một bên là răng cưa. Hét lớn với Tạ Văn Đông: “Tao đánh với mày! Mày có dám không?”

Tạ Văn Đông hỏi: “Nếu chị thua thì sao?”

Cao lão đại cười lạnh một tiếng: “Hừ! mày rất tự tin đó! Mày cho rằng mày có thể thắng tao sao?”

Tạ Văn Đông hỏi lại: “Nếu chị thua thì sao?”

Cao lão đại hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Tao thua, mày có thể đi!”

Tạ Văn Đông cười hắc hắc nói: “Nếu ta thua thì sao?”

“Mày có phiền hay không nếu mày thua tao sẽ giết mày!”

“Vậy thì có chút không công bằng đi? Ta thắng hay thua đều không có ảnh hưởng với chị, không phải sao?”

Tạ Văn Đông nhìn chăm chú, Cao lão đại cảm thấy mình có chút mờ mịt vội hỏi: “Vậy mày nói phải làm sao bây giờ?”

Tạ Văn Đông nhìn chăm chăm vào Cao lão đại mỉm cười nói: “Ta thua, cái mạng của ta cho chị tùy chị xử trí, cho dù bắt ta làm đàn em của chị cũng được. Nhưng nếu chị thua, chị phải đáp ứng là một chuyện, bất kể là chuyện gì!”

Một chuyện? không lẽ hắn muốn cùng ta... Cao lão đại đỏ mặt lên gật đầu nói: “Được, tao đáp ứng với mày!”

Tạ Văn Đông thu hồi nụ cười, gật đầu nói một tiếng: “Cao lão đạo vậy bắt đầu đi!” hắn cũng không dám khinh thường nữ sinh trước mặt này.

Hai người chậm rãi đi tới giữa sân, cuối cùng dừng lại nhìn chăm chăm vào đối phương, ai cũng không dám tùy tiện ra tay trước. Hai người đứng ở giữa sân không nhúc nhích nhưng đỉnh đầu đều đã có mồ hôi. Tạ Văn Đông trên trán một giọt mồ hôi nhỏ xuống đất, sát qua mắt hắn nhưng hắn không dám đưa tay gạt đi, nữ sinh trước mặt này tạo cho hắn áp lực hắn không thể động dấy một chút nào. Thời gian dường như ngừng lại, áp lực của hai người truyền ra làm cho đám đàn em của Cao lão đại trong phòng cũng đổ mồ hôi hột, không dám thở mạnh một tiếng.

“Tên của ta là Cao Tuệ Mỹ!” “Hả?” thanh âm bất ngờ của Cao lão đại làm cho Tạ Văn Đông ngẩn người ra, trong nháy mắt lúc hắn ngẩn người, Cao lão đại vung đao hướng tới bụng Tạ Văn Đông. Chờ khi hắn phản ứng lại đã không thể tránh kịp, bản năng vội dùng hai tay bắt lấy cổ tay cầm đao của Cao lão đại, thân thể không ngừng lùi lại phía sau, mãi tới khi bị một cái bàn đằng sau đỡ lại mới đứng vững được.

Cao lão đại hai tay nắm đao, dùng sức hướng về phía trước. Hai tay của Tạ Văn Đông nắm lấy cổ tay của nàng, không dám lơ lỏng chút nào. Hai người giằng co một chỗ. Tạ Văn Đông khẽ cắn môi nói: “Chào chị...” Cao lão đại thân hình cũng nghiêng tới trước nói: “Cũng vậy!”

Tạ Văn Đông hét lớn một tiếng, dựa vào sức bật của mình, đẩy mạnh cổ tay của Cao lão đại ra, thân thể thuận thế nhảy sang một bên. Cao lão đại lực lượng đều dồn lên cổ tay thu thế không được, một đao đâm vào cái bàn phía sau Tạ Văn Đông. Lực lượng thật mạnh, thân đao đâm vào sâu nửa tấc, đâm thủng cả cái bàn chứ chẳng chơi. Tạ Văn Đông âm thầm kêu nguy hiểm thật. Không để cho Cao lão đại có cơ hội rút đao ra, một cước đá mạnh vào nàng.

Cao lão đại bất đắc dĩ, đành phải buông cây đao ra, tránh né sang một bên. Thân hình còn chưa đứng vững, Tạ Văn Đông đã muốn nhảy lại đây, một phen ôm lấy cái em thon nhỏ của Cao lão đại dùng sức nhấc tới phía trước sau đó đẩy ngã xuống mặt đất, lực lượng không nhỏ chút nào, làm cho Cao lão đại kêu lên một tiếng đau đớn, xương cốt cả người như vỡ vụn ra. Hiện giờ Tạ Văn Đông cũng không quản cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, nhào vào người Cao lão đại, đè thân mình Cao lão đại đang muốn bò lên xuống dưới. Cao lão đại bị nam nhân thô lỗ đè xuống, nhưng tay chân đều bị Tạ Văn Đông ngăn chặn không thể động dấy được, tức giận tới mức vẻ mặt đỏ bừng, chu cái miệng nhỏ lên, cắn một cái thật mạnh vào vai của Tạ Văn Đông. Một vết cắn này động tới tận xương cốt, thiếu chút nữa làm cho Tạ Văn Đông kêu lên thành tiếng, cắn răng nhin đau, dùng bàn tay bắt lấy hai cổ tay của Cao lão đại, tay khác ấn đầu của nàng xuống mặt đất. Nhìn Cao lão đại miệng đầy máu đang cười với mình, Tạ Văn Đông tức giận tới mức gân xanh nổi

cả lên.

Tạ Văn Đông không hề do dự ngồi chồm hổm trên mặt đất, đặt thân thể mềm mại của Cao lão đại lên trên đùi mình, một tay bắt lấy đôi tay của nàng, tay kia thì “phạch phạch” đánh vào mũi của Cao lão đại. Cao lão đại có bao giờ chịu phải ủy khuất như vậy, dùng hết lực lượng của mình mà giãy dụa. Nhưng dù sao nàng cũng là nữ sinh, tuổi mặc dù lớn hơn Tạ Văn Đông hai tuổi, nhưng thể chất vẫn không thể nào chống đỡ nổi nam nhân. Cao lão đại cảm giác khí lực toàn thân mình biến mất, nhưng tay của Tạ Văn Đông cũng không có dừng lại, cũng chỉ chịu đựng ‘Người này trước mặt nhiều người như vậy lại đánh vào mũi mình. ...’ Cao lão đại nghĩ như vậy ‘oa...’ khóc lên nhưng trẻ con vậy.

Tiếng khóc này kinh thiên địa, khiếp quỷ thần. Ngay cả Tạ Văn Đông cũng cảm thấy mình là một đại phôi đản tội ác tày trời. Dừng tay lại, thở hắt lớn tiếng nói: “Nếu cô từ nay về sau còn dùng dao đâm ta, ta còn đánh vào mũi của cô nữa.”

Vừa nghe những lời này, Cao lão đại khóc lớn hơn nữa, khóc làm cho Tạ Văn Đông cũng không biết đặt tay chân vào đâu cho tốt, một hồi vô đầu lại vuốt mặt. Thủ hạ của Cao lão đại cũng choáng váng, trong lòng thầm nói: Người này vẫn là Cao lão đại sao?

Lúc này Tạ Văn Đông một chút biện pháp cũng không có, nếu Cao lão đại cứng rắn thì hẳn không sợ, cho dù mềm thì hẳn cũng còn có thể đỡ được. Nhưng là khóc lóc thế này lại làm cho hẳn mơ hồ. Mọi người nói vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân chính là nước mắt, những lời này một chút cũng không sai. Ít nhất bây giờ Tạ Văn Đông cho rằng là như vậy, tràn đầy linh ngộ. Hắn vẫn ngồi xồm tại chỗ không nhúc nhích, Cao lão đại ở trên đùi hắn vẫn khóc không chút dừng lại.

Tạ Văn Đông thở dài một tiếng nói: “Ài! Đừng khóc, là ta sai rồi được chưa, nếu không chị cũng đánh ta khóc là hòa đi!” Nói xong, nước mắt của Tạ Văn Đông thiếu chút nữa cũng rơi xuống, hẳn cảm thấy mình càng ủy khuất. Cao lão đại lại lớn tiếng khóc, ngồi dậy, ngồi ở trên đùi Tạ Văn Đông, hai tay ôm lấy cổ hắn, gò má tựa vào vai hắn khóc “ô...ô...!” Tạ Văn Đông cảm thấy bả vai mình hơi thấp, quay đầu nhìn thấy, lại choáng váng như lúc đầu, Cao lão đại khóc lóc nước mắt nước mũi đều dính hết lên bả vai, quần áo của hắn.

Cuối cùng, Tạ Văn Đông không còn biện pháp nào, lớn tiếng nói: “Chị hai à, chị đừng có khóc nữa. Coi như là ta thua đi? Muốn giết muốn mắng thế nào tùy chị đi!”

Cao lão đại khóc mãi cũng mệt, thút thít nói: “Là ta thua, nhưng không phải là người thua không dậy nổi, người muốn ta làm cái gì thì nói đi!”

Tạ Văn Đông cảm thấy đầu như mờ lớn ra, thở dài nói: “Ta muốn chị làm chính là đừng có khóc nữa!”

Cao lão đại cảm thấy tựa vào vai Tạ Văn Đông thực thoải mái, ngoài trừ một khí tức nam nhân ra, còn có loại cảm giác thực là an toàn ‘Sao lại ẩm ướt như vậy?’ vừa nhìn thấy quần áo Tạ Văn Đông bị mình khóc ướt, ngẩng đầu đổi sang vai bên kia, u thanh nói: “Yêu cầu của người đơn giản vậy sao?”

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Đúng vậy, ta hiện ra hy vọng nhất là cô dừng lại nước mắt đi, nó là vũ khí trí mạng nhất mà ta đã từng gặp!”

Cao lão đại cười nói: “Người thật hư hỏng à!” Tạ Văn Đông vẻ mặt khó hiểu tâm nói: ta hư hỏng cái gì? Vỗ vỗ vào bả vai nơi Cao lão đại dựa vào thật sự rất thoải mái nói: “Ta nói chị hai nghe nhé, chị có thể đứng lên hay không, có rất nhiều người đang xem chúng ta biểu diễn đó!”

Cao lão đại vừa nghe phản xạ đứng dậy. Nhìn ra bốn phía chung quanh, tất cả mọi người về mặt ngây ngốc nhìn nàng? Về mặt đỏ lên, Cao lão đại cúi đầu nói: “Đúng... thực xin lỗi! Làm quần áo người dơ hết!”

Tạ Văn Đông giật giật hai chân do bị Cao lão đại ngồi lên tới tê rần, đứng lên nói: “Việc này không có gì, chỉ cần chị đừng khóc nữa ta tặng quần áo này cho chị cũng được à!”

Nghe lời nói của hắn xong, Cao lão đại trong lòng ngọt ngào, ánh mắt nheo lại nhìn Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông phui phui bụi trên quần áo nói: “Chị hai à, chị quả thật tên là Cao Tuệ Mỹ hả?” Cao Tuệ Mỹ gật đầu nói: “Đúng vậy, đây là tên của ta, về sau người cứ gọi ta là Tiểu Mỹ đi!”

Tạ Văn Đông nghĩ thầm rằng: Cao lão đại tên Cao Tuệ Mỹ, vậy cô gái đi xe máy kia tên Cao Tuệ Ngọc, các nàng là...

Cao Tuệ Mỹ thấy Tạ Văn Đông cúi đầu không nói, kéo ống tay áo hắn nói: “Người nghĩ cái gì thế? Vì sao không nói lời nào? Có phải tên của ta rất kỳ quái không?”

Tạ Văn Đông lập tức lắc đầu nói: “Không có, là tên rất đẹp! Chị hiện giờ không hận ta sao?”

Cao Tuệ Mỹ dịu dàng nói: “Người ta cho tới bây giờ đều không...” sau đó không nói tiếp nữa, cúi đầu vờ về tà áo của mình. Bộ dạng thẹn thùng đáng yêu của Cao lão đại làm cho đám đàn em chút nữa thì rơi con mắt xuống đất. Ánh mắt nhìn nhau trong mắt đều hiện chữ: Hôm nay có phải là thiên hạ đại loạn không? Nếu không thì đúng là tận thế rồi! Thật đáng sợ!

Tạ Văn Đông nói: “Chẳng qua ta còn một số việc. Một núi không thể có hai hồ, chúng ta nhất định sớm muộn gì cũng phải có người rời đi sân khấu khác!”

Những lời này làm cho Cao Tuệ Mỹ chấn động cũng tỉnh táo lại nói “Ý của người là hai chúng ta ai rời đi?”

Tạ Văn Đông tự tin nói: “Ta có năng lực cũng có thực lực lưu lại. Hắc Long hội huynh đệ, không ở trong mắt của ta, thế lực của chị ta cũng...”

Cao Tuệ Mỹ cắt ngang lời hắn nói: “Cũng không có ở trong mắt của người chứ gì!” Tạ Văn Đông cười cười không có nói gì.

Cao Tuệ Mỹ nhìn nam nhân trước mặt này thật lâu mới nói: “Ta không phải là người dễ dàng bại trước lời người khác, nhưng ta cũng là người hiểu chuyện, ta biết mình không phải là đối thủ của người, cũng không thể chỉ bằng một câu của người làm cho ta tan vỡ được!”

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Ta sẽ chứng minh cho chị xem. Trong vòng nửa tháng ta sẽ làm cho Hắc Long huynh đệ hội giải tán! Làm không được bọn ta giải tán.” “Nếu người thật sự có thể làm được như lời người nói, ta cũng không nói hai lời, cũng giải tán!” Thực lực của Lưu Cảnh Long không ai rõ ràng hơn bằng Cao Tuệ Mỹ, dù sao bọn họ đấu lâu như vậy. Nàng cho rằng Tạ Văn Đông vẫn còn quá trẻ, quá cuồng vọng, trong tay Lưu Cảnh Long nhất định chịu thiệt không ít.

“Được, một lời đã định!” Tạ Văn Đông đưa tay tới trước mặt Cao Tuệ Mỹ, Cao Tuệ Mỹ dùng sức đánh vào tay hắn một chút nói: “Một lời đã định!”

Tạ Văn Đông cười nói với Cao Tuệ Mỹ: “Nếu như vậy ta cáo từ trước, ta phải đi xem hai người anh em của mình thế nào. Chị Cao gặp lại sau!”

Cao Tuệ Mỹ gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn giương lên, cuối cùng vẫn không nói gì. Tạ Văn Đông phất tay xoay người ra khỏi phòng hội họp. Vừa đi vừa hít một ngụm không khí thật dài, nghỉ lại vừa rồi đánh nhau với Cao Tuệ Mỹ một màn này thật sự là... tiêu hồn! lắc đầu, vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy buồn cười. Cao Tuệ Mỹ không phải ở cùng một xã hội với mình, nàng là nữ nhân của lão đại Thanh bang, chính mình hiện giờ chỉ là một tên côn đồ mà thôi.

Cao Tuệ Mỹ nhìn bóng dáng của Tạ Văn Đông rồi đi hồi lâu, thật lâu sau... trong lòng dường như có quyết định, chính mình nhất định phải chinh phục nam nhân này, không là nam hài!

Tạ Văn Đông mới đi được một nửa bậc thang từ tầng ba xuống tầng một, thấy phía dưới một đám người đang chạy lên, cảm đầu chính là Tam Nhãn, còn Lý Sáng cùng Cao Cường mặt mũi sung vũ. Vừa thấy Tạ Văn Đông mọi người thở nhẹ ra một hơi. Lý Sáng lớn tiếng hỏi: “Anh Đông, anh... anh không sao chứ?”

Hiện giờ trên mặt Tạ Văn Đông còn có vết máu, bả vai đỏ một tảng lớn.

Tạ Văn Đông nhìn qua mọi người cười ha hả nói: “Ta không sao. Anh Trương sao cũng tới đây thế này!” Tam Nhãn nhìn kỹ Tạ Văn Đông xác nhận hắn không có việc gì mới cười nói: “Anh mới thu được người anh em mới tên là Trương Nghiên Giang, hắn tới tìm ta, anh Đông chuyện lớn như vậy anh phải nói cho mọi người biết một tiếng chứ, nếu anh có chuyện gì ngoài ý muốn thì... ài! Lần tới không thể như vậy nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Đột Bệnh

Thấy vẻ mặt lo lắng của Tam Nhãn, một dòng nước ảm áp chảy qua trong lòng Tạ Văn Đông, cảm kích nói: “Được, anh Trương, sau này có chuyện gì em nhất định sẽ nói với anh sớm nhất! Được chứ?”

Tam Nhãn cười ha ha nói: “Vậy thì còn được! Anh em để làm gì chứ, chính là người lúc anh nghĩ đến trong lúc nguy nan mới gọi là anh em đấy!”

Tạ Văn Đông gật đầu ý nói đúng vậy, còn muốn nói gì nữa, đột nhiên cảm thấy đầu mình kịch liệt choáng váng. Tất cả mọi thứ trước mặt đều xoay tròn, đưa tay nắm chặt vào tay vịn cầu thang, cơ thể lắc lư liên tục, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

“Anh Đông, anh làm sao vậy?” Tam Nhãn quát to một tiếng rồi đỡ lấy Tạ Văn Đông, hai tay dùng một chút lực, ôm lấy hắn chạy nhanh xuống dưới lầu. Những người khác lại càng hoảng sợ. Lý Sáng hô to: “Mẹ nó, tao đi tìm Cao lão đại liều mạng!” Nói xong từ sau lưng rút ra một cây đao, chạy lên trên lầu. Anh em đằng sau cũng đều cầm lấy vũ khí, theo Lý Sáng xông lên.

Tạ Văn Đông được Tam Nhãn ôm trong ngực trong lòng khẩn trương, muốn hét mà không hét được, yếu ớt nói: “Anh Trương, mau gọi bọn Lý Sáng quay lại”.

Tam Nhãn thấy anh Đông vẻ mặt lo lắng, hô to: “Lão mập, mày trở về đây! Anh Đông có chuyện muốn nói với mày!” Lý Sáng đang ở trên lầu ba nghe vậy, do dự một chút, giậm chân một cái rồi chạy về: “Anh Đông, trách em à? Em dẫn người đi tính sổ con tiện nhân kia!”

Tạ Văn Đông nhìn hắn một cái, tức giận nói: “Mày có biết chuyện gì đã xảy ra không? Lúc nào cũng kích động như vậy, đi về hết cho tao. Sau này đừng tìm Cao lão đại rước phiền phức biết không?”

Lý Sáng thấy Tạ Văn Đông tức giận, thở mạnh trong cổ họng cũng không dám, lại cất đao ở phía sau lưng, cẩn thận hỏi: “Anh Đông, vì sao không cho bọn em đi tìm Cao lão đại tính sổ, bọn em cũng không sợ ngài!”

Tạ Văn Đông muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy đầu choáng váng một trận, khoát tay nói: “Quên đi, trong chốc lát sẽ không thể nói rõ, chờ sau này sẽ giải thích với bọn mày” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đầu Tạ Văn Đông trầm xuống, hôn mê bất tỉnh.

“Anh Đông!” Mọi người thấy tình hình của Tạ Văn Đông, cùng kêu lên. Tam Nhân không dám dừng lại, từ trên cầu thang nhảy xuống chạy ra ngoài. Chạy ra ngoài trường, chặn xe taxi, đi thẳng tới bệnh viện gần nhất. Những người khác đều theo ở phía sau, đều đón xe, chuẩn bị đến bệnh viện xem xét bệnh tình của Tạ Văn Đông. Nhưng Cao Cường ngăn hết lại, lớn tiếng nói: “Mọi người về trước đi, nhiều người như vậy cùng đi tới bệnh viện không tiện lắm, một lúc nữa anh trở về sẽ nói tình hình của anh Đông cho bọn mày”.

Nghe Cao Cường nói, mọi người mặc dù không tình nguyện, nhưng không thể làm gì khác hơn là ở lại chờ tin tức. Lý Sáng Cao Cường còn có Trương Nghiên Giang ba người lên xe, Trương Nghiên Giang nói với tài xế đi theo xe phía trước, tài xế ửng ửng rồi lái xe đuổi theo. Phía sau truyền đến tiếng chửi của tài xế khác: “Này, mấy người có đi hay là không?” “Không đi nữa!” “Mẹ nó, không đi bọn mày gọi xe lông gà à!” “Hắc hắc....” “Ai! Ai! Mấy người muốn làm gì? Muốn đánh người à!” “Rác rưởi! Đang bực thì chớ, ta trước tiên đánh làm mẫu....”

Thành phố J bệnh viện nhân dân số hai. “Bác sĩ, bạn tôi thế nào rồi?” Một bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, Tam Nhân nhanh chóng chạy tới lo lắng hỏi.

Bác sĩ nhìn hẩn một cái, không cười mở miệng nói: “Cậu là như thế nào với bệnh nhân?”

Thấy thần sắc của bác sĩ, Tam Nhân lửa cháy lên não, giọng điệu khách sáo nói: “Bác sĩ, tôi là bạn của bệnh nhân. Tôi muốn biết bạn tôi có gì nguy hiểm hay không?”

Bác sĩ nói: “Hiện tại thì chưa biết được, chỉ phát hiện vai và gan bàn tay bị ngoại thương, còn có bệnh gì khác thì phải đợi kết quả kiểm tra mới biết được!”

Tam Nhân vội vàng nói: “Bây giờ chúng tôi có thể vào thăm chứ?”

Bác sĩ bĩu môi: “Như vậy sao được, bây giờ bệnh nhân còn phải nghỉ ngơi, người khác không nên làm phiền!”

Tam Nhân gật đầu, móc từ trong túi hai trăm nhanh chóng nhét vào tay bác sĩ nói: “Hắn là bạn tốt nhất của chúng tôi, chỉ muốn đi vào nhìn một chút thôi, quyết không quấy rầy hắn, xin ông cứ yên tâm đi, xem có thể dàn xếp một chút không!”

Bác sĩ nhìn tiền ở trong tay, thái độ lập tức không giống như trước, vỗ vai Tam Nhân nói: “Đã là như thế này, nếu như tôi không cho các cậu vào thì đúng là không phải, ha ha!” Quay đầu nói với y tá ở phía sau: “Đề cho bọn họ vào thăm, nhưng các cậu phải nhanh lên một chút! Kết quả kiểm tra ngày mai có thể sẽ có, yên tâm đi!”

Tam Nhân gật đầu nói cảm ơn, cùng ba người Lý Sáng đi vào phòng bệnh. Thấy Tạ Văn Đông sắc mặt tái nhợt, nhắm mắt nằm ở trên giường, cánh tay được băng bó. Lý Sáng đi nhanh tới bên cạnh, nắm lấy tay Tạ Văn Đông, nước mắt rơi xuống giường, trong miệng lầm bầm: “Đều do ta vô dụng, anh Đông nếu không phải vì cứu ta thì sẽ không như vậy. Đều do ta...” Trong lòng mọi người cũng không dễ chịu, nghe Lý Sáng nói như vậy tim lại như dao cắt, cúi đầu lau nước mắt. Tam Nhân vành mắt ửng đỏ đi tới, đá Lý Sáng một cái vào mông nói: “Chuyện đã xảy ra, người khóc có cái rắm lợi ích gì!”

Lý Sáng nghẹn ngào nói: “Em lo lắng mà!” Tam Nhân lớn tiếng nói: “Mẹ nó, tao so với mày còn lo lắng hơn mà còn chưa không nữa đấy...” Nghĩ thầm bác sĩ nói ngoại thương không có gì nghiêm trọng, vì sao anh Đông vẫn hôn mê bất tỉnh? Có phải là có nội thương hay không?

Tạ Văn Đông trên giường tự nhiên giật giật, mở mắt nói: “Tiểu Sáng, nếu như mày mà còn ở bên cạnh tao kêu khóc thảm thiết tao sẽ đánh mày thành cái đầu heo!”

Mọi người thấy Tạ Văn Đông tỉnh lại, vây quanh giường cùng nhau hỏi: “Anh Đông, anh không sao chứ?” Tạ Văn Đông vươn vai, nhìn mọi người nói: “Nếu như bọn mày có thể cho anh ngủ thêm một lúc nữa anh bảo đảm sẽ không có việc gì!” Sau đó đẩy đầu Lý Sáng, cười mắng: “Mẹ nó, lão tử còn chưa chết, khóc cái gì mà khóc!”

Lý Sáng sờ đầu xấu hổ, lau đi nước mắt, những người khác nghe Tạ Văn Đông nói như vậy cuối cùng trong lòng cũng buông xuống, cười ha ha.

Trương Nghiên Giang kéo tay Tạ Văn Đông nói: “Anh Đông, sau này có việc gì anh không thể một mình đi mạo hiểm, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn... Em còn muốn cùng anh tung hoành thiên hạ!”

Tạ Văn Đông cười nói: “Yên tâm đi, mạng của anh tốt lắm, cả diêm vương cũng không muốn, trừ khi vị trí hắn đã ngồi còn muốn anh tới ngồi!”

Một câu nói chọc cười tất cả mọi người. Tạ Văn Đông đứng dậy xuống giường, sắc mặt có chút ửng đỏ, hào sảng nói: “Đừng lo cho anh, anh không sao! Nhưng có người sắp có chuyện. Nửa tháng nữa, anh muốn nhất trung đều là của anh. Cao lão đại và hội Hắc Long anh em toàn bộ đều biến mất!” Không ai hoài nghi lời Tạ Văn Đông nói, một loại quan niệm trong lòng mọi người từ từ hình thành: Chỉ cần anh Đông nói được là làm được, dù cho hắn có nói ngày mai chính mình ngồi vào ghế chủ tịch quốc gia.

Tạ Văn Đông vốn định xuất viện, nhưng mọi người kịch liệt phản đối, đành phải gọi điện về nhà nói rằng tối nay không trở về nhà, sau đó ở lại bệnh viện. Buổi tối mọi người không có ai đi khỏi, ở bên cạnh Tạ Văn Đông, hàn huyên cả một đêm. Tam Nhân có rất nhiều việc tốt trao đổi với Tạ Văn Đông, tựa như anh em tăng nhiều, thiếu khuyết tài chính; địa bàn mở rộng và việc có xung đột với các bang hội khác. Mọi người bàn bạc một đêm, mọi việc cơ bản đều đã xác định được, cũng sắp xếp một kế hoạch, hết thảy phải giải quyết Lưu Cảnh Long rồi hãy nói.

Ngày hôm sau, kết quả kiểm tra của bệnh viện đã có, nói rằng Tạ Văn Đông chỉ là bị tụt áp huyết đôi chút, những nơi khác đều khỏe mạnh. Mọi người

lúc này mới thở phào. Mười giờ sáng, Tạ Văn Đông trở lại trường học, Tam Nhân không đi theo, vì phải đi chuẩn bị cho kế hoạch nửa tháng sau.

Khi Tạ Văn Đông và Lý Sáng trở lại lớp học, vừa kịp lúc tan học, nói với thầy giáo cũng vô dụng. Anh em trong lớp thấy Tạ Văn Đông trở về, vây quanh hỏi lên hỏi xuống. Bởi vì tối hôm qua bàn bạc cả đêm, căn bản không ngủ một chút nào, chỉ trong chốc Tạ Văn Đông đã cảm thấy mệt mỏi. Đuổi mấy anh em đi, ngủ gục ở trên bàn.

Mãi cho đến lúc kết thúc tiết bốn là thời gian nghỉ trưa, Tạ Văn Đông vẫn còn chưa muốn tỉnh lại như dự liệu. Học sinh trong lớp không về nhà thì cũng ra ngoài ăn, chỉ có Lý Sáng ra ngoài đồ uống và bánh mì trở về gặm. Lúc này ở cửa lớp có một nữ sinh xinh đẹp đi tới, một cước đá văng cửa, đứng ở ngoài lớn tiếng quát: “Ai là Tạ Văn Đông, người lăn ra đây cho ta!”

Trong phòng học Lý Sáng một tay cầm đồ uống một tay cầm bánh mì, vừa uống một ngụm, bị một tiếng bất thành linh này dọa sợ nhảy lên, đồ uống trong miệng văng ra. “Mẹ nó, ai mà không sống nữa vậy?” Đem đồ uống và bánh mì đặt trên bàn, cúi người lấy cây gậy đi ra ngoài phòng học.

“Rác rưởi, còn có người dám đến 'Đá quán' à! Mày nếu như muốn chết con mẹ nó cứ...” Lý Sáng vừa đi vừa chửi, tới cửa vừa nhìn thấy nữ nhân đá cửa thì chửi không được. Nghĩ thầm: ta kháo, một con bé, thật 'Đẹp mắt'!

Lý Sáng nhanh chóng giấu cây gậy ở phía sau, đem điệu cười mà mình tự cho rằng cực mê người bày ra trên mặt, vuốt tóc tiêu sái nói: “Này... chị và Tạ Văn Đông là gì?”

Nữ sinh kia quan sát trên dưới Lý Sáng, người này có điệu cười xấu xa thế này, vừa nhìn đã biết không phải loại gì tốt, miệng vênh lên nói: “Mày chính là Tạ Văn Đông sao?”

Lý Sáng ha hả cười, hai chân giao nhau, đưa tay chống khuông cửa nói: “Anh chính là Tạ Văn Đông...” Lý Sáng vốn định nói là ‘Anh chính là đàn em của Tạ Văn Đông’. Nhưng hân vừa nói xong chữ ‘Đông’, nữ sinh trừng mắt, nhắc chân đá và tiểu đệ đệ của hân làm Lý Sáng đau đến nhảy lên nửa thước, cây gậy cũng buông ra, hai tay che thân dưới, tại chỗ đó liên tục xoa. Nữ sinh cũng không buông tha, đá loạn lên người Lý Sáng một trận, sức mạnh mặc dù không lớn, nhưng Lý Sáng lại đau đến méo mồm. Vốn định đánh trả, nhưng vừa thấy hình dáng tức giận của nữ sinh, Lý Sáng thầm than: ta hôm nay tính ra rất xui xẻo, ai có thể đánh một nữ sinh xinh đẹp như vậy chứ!

Lý Sáng không có biện pháp, không làm gì khác hơn là chạy vào trong phòng học, miệng hô to: “Anh Đông! Đừng ngủ nữa, không mau em bị con cọp cái đá chết giờ! Ai da... Mẹ ơi...!” Vừa hô xong cái mộng bị thêm hai dấu giày. Trong lòng rất ủy khuất, không ai trêu chọc ai, không duyên cớ ăn một trận giày da.

Tạ Văn Đông đang ngủ say bị cao âm và tiếng kêu thảm của Lý Sáng đánh thức, mắt buồn ngủ mơ màng ngồi thẳng dậy, hai mắt dăm dăm, người đã thức, đầu óc vẫn trong trạng thái mơ màng. Thấy Tạ Văn Đông cuối cùng đã tỉnh lại, một bên trốn phi cước của nữ sinh hô to: “Chị ơi, đừng đá em, em không phải là Tạ Văn Đông, là anh ấy!” Nói xong chỉ vào Tạ Văn Đông đang ngây người.

Nữ sinh theo hướng chỉ của Lý Sáng nhìn lại, trong lòng chấn động: Sao lại là hân? Quay đầu lớn tiếng với Lý Sáng: “Hân là Tạ Văn Đông?”

Lý Sáng thực sự sợ hãi, liên tục gật đầu nói: “Không sai, chính anh ấy. Chị có chuyện gì tìm anh ấy nhé!” Nói xong tìm một cái ghế ngồi xuống xoa mông.

Nữ sinh đi tới trước mặt Tạ Văn Đông, hỏi: “Cậu thật sự là Tạ Văn Đông sao?” Người sau không có phản ứng. Lý Sáng hiểu kỳ nhìn.

Nữ sinh tròn mắt, lớn tiếng hỏi: “Cậu là Tạ Văn Đông sao?” Người sau vẫn không có phản ứng. Khóe miệng nữ sinh bĩu về phía trước.

Nữ sinh nóng nảy, hô lớn: “Cậu có phải là Tạ Văn Đông hay không?” Người sau ‘Vụt’ đứng lên, ôm lấy nữ sinh, nữ sinh duyên dáng kêu to ‘A’ một tiếng, Lý Sáng mở to mắt, con người như sắp rớt ra ngoài. Sau đó Tạ Văn Đông dùng một chút lực, quăng nữ sinh kia ra ngoài. Nữ sinh kêu to ‘A...’, thân thể nặng nề ngã xuống mặt đất, nửa ngày sau mới đứng lên, trừng mắt khó tin nhìn Tạ Văn Đông. Người sau lại trở lại ngồi trên ghế, hai mắt vô thần nhìn về phía trước.

Thấy con mắt nữ sinh sắp phun ra lửa, Lý Sáng nhanh chóng tới bên cạnh Tạ Văn Đông, sợ nữ sinh đá hân trận nữa. Lay thân thể Tạ Văn Đông lớn tiếng nói: “Anh Đông, anh làm sao vậy?” Trong lòng nhớ tới lúc xuất viện bác sĩ có nói: người bị bệnh tụt huyết áp đang ngủ mà bị quấy rầy sẽ có biểu hiện nóng nảy.

Bị Lý Sáng lay, Tạ Văn Đông mới tỉnh là thực sự tỉnh lại, thấy Lý Sáng còn cổ sức lay, lớn tiếng nói: “Nếu mày muốn chết thì cứ tiếp tục lay!” Lý Sáng sợ đến mức nhanh chóng rút tay về, cẩn thận hỏi: “Anh Đông, anh thực sự tỉnh chưa thế?”

“Nói nhảm! Chẳng lẽ quý nói chuyện cùng mày à!” Tạ Văn Đông cười ha hả, cảm thấy trên người không hợp lý, đột nhiên nhìn thấy bên kia có một nữ sinh xinh đẹp đang dùng ánh mắt sát nhân nhìn mình chăm chăm. “Cao Tuệ Ngọc!” Tạ Văn Đông kinh hô một tiếng, về mặt tươi cười bước tới. “Học tỷ sao chị lại tới đây?”

“Ta tới lâu rồi, còn bị cậu nhiệt tình đánh ngã trên mặt đất đó!” Cao Tuệ Ngọc về mặt tức giận, trong mà răng đều đặn nói một câu.

“Cái này... Không có khả năng! Em làm sao lại có thể đáng ngã học tỷ trên mặt đất? Em một chút cũng không biết!” Tạ Văn Đông mang theo nghi vấn nhìn quay đầu lại nhìn Lý Sáng, người sau gật đầu khẳng định nói: “Anh Đông, vừa rồi thực sự là có chuyện như vậy!”

Tạ Văn Đông nghe xong, nhún vai, nhỏ giọng nói: “Học tỷ vừa rồi thật sự xin lỗi! Em thực sự không biết, khi đó có thể thần trí của em không rõ ràng nên mới làm thế với chị... Em mời chị đi ăn để xin lỗi nhé!”

“Xì” Cao Tuệ Ngọc khẽ đảo mắt. “Ai thích ăn cơm của cậu? Ta hỏi cậu, cậu thực sự là Tạ Văn Đông sao?”

Tạ Văn Đông gật đầu một cái nói: “Học tỷ, em có phải có chỗ nào đặc tội với chị không?”

Cao Tuệ Ngọc nói: “Đúng! Ta muốn hỏi cậu một chút, tại sao cậu lại gây khó dễ cho chị của ta?” Nhìn về phía đứa con trai gọi mình là học tỷ, trong lòng không biết có tư vị gì, chính hắn là người khiến cho chị mình tức giận cả đêm không ngủ, thế nhưng vừa nhìn thấy mặt hắn, trong lòng cũng không tức giận được.

Tạ Văn Đông ý nghĩ vừa chuyển, biết vị tỷ tỷ Cao Tuệ Ngọc nói tới là ai, chia hai tay ra nói: “Đây là chuyện của em và chị gái chị, em mong rằng học tỷ không cần xen vào!”

Nghe Tạ Văn Đông nói vậy, Cao Tuệ Ngọc trong lòng đau xót, tức giận nói: “Vì sao ta lại không thể quản! Chuyện của chị gái ta cũng là chuyện ta có thể quản, cậu là ai, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta!”

Lúc này trong phòng học có người lục đục kéo nhau về, vào sau đều có vẻ mặt kỳ quái nhìn hai người bon họ. Tạ Văn Đông trong lòng than thở, kéo cánh tay Cao Tuệ Ngọc nói: “Chúng ta ra bên ngoài một chút đi. Đúng lúc em đói bụng chưa ăn cái gì.” Nói xong mặc kệ Cao Tuệ Ngọc có nguyện ý hay không, kéo nàng đi ra bên ngoài.

Đi ra khỏi trường một đoạn, Tạ Văn Đông buông tay ra, nghiêm mặt nói: “Thực ra quan hệ của em và chị của chị không xấu như chị tưởng, tuy rằng đã đánh qua một trận, nhưng cũng đã qua!”

Cao Tuệ Ngọc bị Tạ Văn Đông kéo tay đi xa như vậy, sắc mặt có chút ửng đỏ, nhẹ giọng hỏi: “Sau này người còn đánh nhau với chị của ta không?”

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút, nói: “Chắc là không có cơ hội để đánh!”

Cao Tuệ Ngọc trong lòng nhẹ hẳn, nói: “Hừ! cậu và chị ta đánh nhau, anh hai của ta không biết, nếu như hắn biết thì đã đến chào cậu rồi!”

Tạ Văn Đông kỳ quái hỏi: “Anh hai của chị là ai thế?”

Cao Tuệ Ngọc ha hả cười, nháy mắt tinh nghịch mấy cái nói: “Ta không nói cho cậu, dù sao anh ấy cũng là một nhân vật rất lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Âm Mưu

Nhân vật rất lợi hại? Tạ Văn Đông đoán không ra người đó là ai, nói: “Nếu có cơ hội ta sẽ gặp hắn! Ha ha!”

Cao Tuệ Ngọc thấy vẻ mặt hắn hướng tới, có ý nói: “Anh ấy sẽ không gặp một tiểu nhân vật như người đâu!” Nói xong ‘khanh khách’ cười rộ lên.

Nhìn dáng vẻ tươi cười ngây thơ nghịch ngợm của Cao Tuệ Ngọc, Tạ Văn Đông không ngờ ngăn ra. Thấy Tạ Văn Đông ngây ngốc nhìn mình, mặt nhỏ đỏ lên, Cao Tuệ Ngọc lắc lắc tay về phía trước: “Này! Chưa thấy qua đại mỹ nữ sao?”

Tạ Văn Đông lấy lại tinh thần, nắm lấy cánh tay nhỏ bé liên tục lay động nói: “Đúng vậy đúng vậy! Chưa thấy qua học tỷ nào đẹp như thế. Không biết học tỷ xinh đẹp như vậy có thể nể mặt ăn trưa cùng kẻ hèn này không?”

Bàn tay nhỏ bé của Cao Tuệ Ngọc bị Tạ Văn Đông nắm lấy, rút vài cái nhưng không rút về được, mặt đỏ như tía, cúi đầu nũng nịu nói: “Được rồi!”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Cao Tuệ Ngọc rũ xuống, trong lòng Tạ Văn Đông nhộn nhạo dậy lên tầng tầng sóng gợn, thật muốn như vậy cả đời. Hai người đứng lặng lẽ, ai cũng không nói, thời gian giống như ngừng lại. Nắng tháng chín đọng trên bầu trời, thân ảnh hai người tắm dưới ánh nắng mặt trời. Dường như một thế kỷ đã trôi qua, Tạ Văn Đông tỉnh lại, thấy mình vẫn cầm bàn tay nhỏ nhắn của Cao Tuệ Ngọc, sắc mặt đỏ lên buông tay ra, giống như làm chuyện xấu, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, học tỷ! Ta vừa...”

Cao Tuệ Ngọc đưa tay che miệng Tạ Văn Đông, không cho hắn giải thích, cười nói: “Sau này đừng gọi ta là học tỷ, người ta so với cậu mới hơn một năm! Người quen vẫn thường gọi ta là Tiểu Ngọc, cậu cũng gọi Tiểu Ngọc đi!”

Tạ Văn Đông gật đầu, nhỏ giọng gọi: “Tiểu Ngọc!”

Cao Tuệ Ngọc trong lòng ngọt ngào, kéo áo Tạ Văn Đông nói: “Không phải cậu nói là rất đói bụng sao? Ta cũng đói bụng, chúng ta cùng đi ăn cơm đi! Dẫn cậu tới một chỗ tốt” Nói xong kéo Tạ Văn Đông đi về phía trước.

Xa xa truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ của Tạ Văn Đông: “Vừa rồi chị còn nói là không đói bụng mà!” Còn có tiếng cười buồn bã của Cao Tuệ Ngọc: “Tiểu đệ, chị trêu cậu đó!” Bóng của hai người biến mất nơi cuối đường.

Buổi chiều không nói, buổi tối Tạ Văn Đông về đến nhà, vừa ăn cơm xong, đã nhận được điện thoại của Cao Tuệ Ngọc gọi tới. Tạ Văn Đông hỏi: “Chị Ngọc, có chuyện gì sao?” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khanh khách: “Không có chuyện gì, chỉ nhớ em, muốn nghe giọng nói của em một chút! Nay, không có chuyện gì thì không thể gọi điện cho em sao? !”

“Có thể có thể, em lúc nào cũng hoan nghênh a! Chị Ngọc ăn chưa?” “Vừa ăn xong, ăn một chút cũng cảm thấy không thoải mái!”

“Vi sao vậy?” “Còn nói à, đều tại em đó! Từ sau khi người và chị của chị đánh nhau xong, chị ấy suốt ngày phụng phịu, cũng xa lánh người khác, làm ta tức chết! Dù sao cũng là lỗi của em!”

“Này tiểu thư, không thể nói như vậy đâu, em sẽ rất ủy khuất đó!” “Hừ! Không để ý tới em nữa, ta muốn đi qua xem chị ấy thế nào, bái bai.”

‘Kịch’ đối phương cúp điện thoại, Tạ Văn Đông lắc đầu khó hiểu, không rõ Cao Tuệ Ngọc gọi tới là có ý gì, ài! Tâm tư của mấy cô bé thật khó có thể lý giải!” Tạ Văn Đông buông điện thoại trở về phòng đọc sách. Ở phòng khách, bố Tạ Văn Đông thấy con mình đi vào phòng, nhỏ giọng nói với vợ: “Con chúng ta không phải là có người yêu rồi đấy chứ! ? Ha ha!”

Hôm sau, Tạ Văn Đông vẫn chạy bộ tới trường. Đi vào trong lớp, thấy Lý Sáng, đi qua nhỏ giọng nói: “Tiểu Sáng, mày đi tìm Cao Cường và Trương Nghiên Giang, tao ở rừng cây nhỏ chờ bọn mày!”

Lý Sáng đáp ứng một tiếng, không hỏi vì sao, dù sao anh Đông làm việc gì cũng có đạo lý của mình. Sau khi thấy Lý Sáng rời khỏi, đặt cặp sách ở ghế sau đó đi ra khỏi phòng học.

Tạ Văn Đông vừa vào trong rừng cây không lâu, ba người Lý Sáng đi tới. Tạ Văn Đông cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta bàn bạc một chút biện pháp đề đối phó với Lưu Cảnh Long! Anh và Cao lão đại đã đánh cuộc, nửa tháng mà không tiêu diệt được Hắc Long huynh đệ hội thì chúng ta sẽ giải tán!”

Lý Sáng nói: “Anh Đông, em thấy nên tìm Tam Nhân tới, chúng ta một mạch tiêu diệt hần!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Anh còn chưa gặp qua Lưu Cảnh Long, không biết hần có hình dạng như thế nào, thực lực của hần cũng không biết, tùy tiện ra tay anh sợ sẽ không tốt, Cao lão đại cũng không phải người bình thường, năng đồng ý với vụ đánh cuộc này nói rõ Hắc Long huynh đệ hội cũng có thực lực!”

Trương Nghiên Giang nói tiếp: “Anh Đông nói rất đúng. Đàn em dưới trướng Lưu Cảnh Long là học sinh có thể không dưới một trăm người, hơn nữa hần còn thu phục một ít lưu manh bên ngoài trường, thực lực tuyệt đối không nhỏ”.

Lý Sáng lớn tiếng nói: “Nghiên Giang, vậy mày nói phải làm sao bây giờ?” Cao Cường ở một bên nói: “Em thấy không bằng tìm mấy người, khi hần đi về nhà cho hần một gậy, vậy không phải là xong việc sao!”

Trương Nghiên Giang căn môi nói: “Vay chỉ sợ cũng không được. Lưu Cảnh Long trong chuyện đánh nhau là một hảo thủ, một ít người đi chưa chắc có thể đánh được hần, nếu đề nhiều người đi lại sợ hần nhìn tình hình mà bỏ trốn, như vậy càng không dễ làm! Dù cho có thể đánh hần phải vào bệnh viện, nhưng huynh đệ của hần vẫn còn, bên trong còn có mấy người cầm đầu không dưới Lưu Cảnh Long, sợ dĩ làm đàn em của hần là bởi vì người này nói đạo nghĩa, hơn nữa bọn họ còn nợ Lưu Cảnh Long một món nhân tình. Có bọn họ ở đó, Hắc Long huynh đệ hội sẽ không thể sụp đổ, chúng ta còn có thể đánh rắn động cỏ!”

Lý Sáng nói: “Thế này không được, thế kia cũng không được, chúng ta không phải đã thua người ta rồi sao?”

Tạ Văn Đông khoát tay chặn lại, hỏi Trương Nghiên Giang: “Vay theo mày nên làm gì bây giờ?”

Trương Nghiên Giang suy nghĩ một chút nói: “Hay nhất là chúng ta tìm một nơi kín đáo mà Lưu Cảnh Long và các nòng cốt phía dưới hần không hề phòng bị, còn chúng ta lại mai phục ở đó trước, nhưng vậy có thể có cơ hội tiêu diệt toàn bộ bọn chúng! Bọn chúng đi hết, Hắc Long hội cũng suy sụp.”

Lý Sáng nghe thế tròn mắt nói: “Mày nói dễ nghe nhỉ, chúng ta làm thế nào mới có thể đưa bọn chúng đến một nơi kín đáo, còn phải là không hề phòng nữa, bọn chúng cũng không phải kẻ ngu!”

Tạ Văn Đông đột nhiên hỏi: “Lưu Cảnh Long có mấy huynh đệ đáng tin?”

Trương Nghiên Giang suy nghĩ một lúc nói: “Có thể là bảy tám, những người này hần đều dùng tính mạng để giao hảo!”

Tạ Văn Đông đầu óc nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ tận năm phút đồng hồ, nói với mọi người: “Bọn mày giúp anh làm sạch... Sau đó...” Mọi người vừa nghe Tạ Văn Đông nói vừa gật đầu, cuối cùng, Lý Sáng nói: “Anh Đông, làm như vậy có được không...”

Tạ Văn Đông còn chưa nói, Trương Nghiên Giang nói tiếp: “Anh Sáng, có đôi khi làm việc phải không từ thủ đoạn. Cúng ta xuất phát từ lưu manh, càng không thể lịch sự được”.

Về mặt Lý Sáng lộ vẻ khó khăn nói: “Cái này tao biết, cũng nghĩ...”

Tạ Văn Đông nhìn Lý Sáng lớn tiếng nói: “Nghĩ cái gì? Tao chưa từng nói mình là người tốt, chúng ta sau này phải làm chuyện còn tệ hơn nữa! Mày có gì khó hiểu thì cứ nói ra xem nào!”

Lý Sáng chưa thấy Tạ Văn Đông như vậy, cúi đầu nói: “Anh Đông, em sai rồi! Sau này em sẽ không nói lại nữa”.

Sắc mặt Tạ Văn Đông hòa hoãn nói: “Tiểu Sáng, anh không trách ý nghĩ của mày. Ở thế giới này mày còn muốn sinh tồn thêm nữa, mặc kệ là hắc đạo hay bạch đạo, chỉ cần mày còn muốn sinh tồn, còn muốn phát triển, mày đều phải cần có một trái tim băng giá!”

Lý Sáng gật đầu nói: “Anh Đông, em hiểu rồi, dù bất kể có thể nào em cũng nghe lời anh!”

Tạ Văn Đông gật đầu, nhìn ba người hỏi: “Bọn mày có cái gì muốn nói thì nói ra. Nếu như không còn gì để nói, tất cả về phòng học! Anh còn một việc cần suy nghĩ một chút!”

Ba người đồng thanh nói: “Không có!” Tạ Văn Đông gật đầu ý bảo bọn họ có thể đi, sau đó ba người đi về lớp học. Nhìn bóng lưng ba người đi xa, Tạ Văn Đông một mình đi dạo trong rừng cây, nghĩ tới nỗi bất khoan của mình: Mình dù có tiêu diệt Lưu Cảnh Long, ở nhất trung có thể xưng bá thế nào đây? Thu được một ít phí bảo vệ nhỏ nhất không đáng kể? Tam Nhân nói đúng, chỉ dựa vào trường học vĩnh viễn sẽ không hợp thời cuộc, chỉ có thể chuẩn bị một ít tiền. Thế nhưng muốn nhanh chóng có tiền, thì có mãi dâm đánh bạc dâm thuê, nhưng chạm vào ba thứ này không hay lắm, không cần thận một chút, không chỉ có mình gặp tai ương, mà ngay cả các các huynh đệ cũng bị vùi dập theo. Còn có việc kiếm tiền bảo kê, nhưng hiện tại những nơi làm ăn tốt đều bị ba bang hội lớn ở thế giới ngầm cướp đi, ngay cả những nơi làm ăn không tốt cũng bị những bang hội nhỏ chiếm lĩnh, xem ra thật sự cần phải bàn bạc kế hoạch làm ăn với Tam Nhân!

Nghĩ tới đây Tạ Văn Đông thở ra một hơi, nếu đã hạ quyết tâm, sẽ không có cách nào thay đổi. Đi nhanh về phía lớp học.

Sau ba ngày, nhất trung cực kỳ yên ổn. Có ba lực lượng tổ chức không phát sinh một lần tranh giành. Chỉ là dưới mặt nước tĩnh lặng, một trận sóng to gió lớn sẽ thổi tới, bão tố sẽ cọ rửa nơi này, kết cục mới đang trong sự chuẩn bị.

Ba ngày sau, ban đêm, Hà Hạo Nhiên trên đường trở về nhà, vừa nghĩ tới vấn đề anh Long và các huynh đệ bàn bạc, trong lòng trăn trăn lo lắng. Nhất trung vốn có Cao lão đại đã không yên ổn rồi, bây giờ lại có thế lực mới là Tạ Văn Đông xuất hiện, tình thế càng thêm phức tạp. Tạ Văn Đông và Cao lão đại chống lại nhau thì càng tốt, không có dịp tìm mình làm phiền. Giữ lúc hần đang suy nghĩ, trước mặt xuất hiện năm người cản trở lối đi. Dẫn đầu là một người, vóc người không cao, khổ người mập mạp, trên mặt có chút ngang ngược, cặp mắt theo dõi hần thật chặt.

Hà Hạo Nhiên ngăn người hỏi: “Mấy người anh em sao lại chặn lối đi của ta?”

Tên mập kia cười ha hả: “Mày là Hà Hạo Nhiên hả! Đại ca của tao muốn gặp mày, chẳng biết mày có thể cho chút thể diện hay không?”

Hà Hạo Nhiên tron lòng kinh hãi, nhìn về phía tên mập, đồng phục đang mặc chính là của nhất trung, đại khái hiểu ra, nói: “Đại ca của bọn mày là Tạ Văn Đông sao? Nhưng tao không có hứng thú gặp hần, nếu như hần muốn gặp tao thì hần cứ tự mình tới tìm!”

Tên béo kia chính là Lý Sáng, nói: “Hắc hắc, anh Hạo Nhiên có phải là có chút ngông cuồng hay không? Nhưng cũng không sao, anh Đông nói, mày nếu như không muốn tự mình đi, thì anh em bọn tao có thể giúp mày!”

Hà Hạo Nhiên híp mắt nói: “Mày nghĩ rằng chỉ bằng vài thằng bọn mày là có thể bắt được tao?! Đáng cười!”

Sắc mặt Lý Sáng trầm xuống, nói: “Sớm nghe nói trong Hắc Long huynh đệ hội có một người như thế, hôm nay ta muốn lĩnh giáo, không biết người an hèm có dám một mình đấu với ta không?”

Hà Hạo Nhiên đang muốn nói, phía sau truyền đến giọng nói khiến câu hần muốn nói đều nuốt trở lại. “Lão mập, mày rất hay xúc động, đã quên anh Cường đã nói với mày thế nào. Nhanh làm cho xong việc, anh Đông chờ lâu sẽ nóng nảy đấy!” Người nói không phải ai khác, chính là Cao Cường.

Hà Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn người nói chuyện, thấy phía sau không biết từ khi nào có bay tám người đi tới, dẫn đầu chính là một thiếu niên cao chừng một mét bảy, cũng chính là hần vừa mới nói. Hà Hạo Nhiên cười ha hả: “Đại ca của bọn mày cũng quá coi trọng tao, hơn mười người tới mời một mình tao, nếu như không đi dường như là không nể mặt rồi!” Nói xong cũng không nói gì nữa, thân thể giống như tên bắn về phía Lý Sáng, nắm tay đâm vào mặt hần.

Thế nhưng hần đã coi thường Lý Sáng, thân thể tuy có hơi béo mập, thế nhưng khéo léo né tránh, tránh được một đám của Hà Hạo Nhiên, tranh thủ đánh một quyền vào bụng hần. Hà Hạo Nhiên biết tốt biết xấu, không làm gì khác hơn là lùi lại. Hơn mười người vây hần vào chính giữa. Lý Sáng nhìn hần cười xấu xa. “Hắc hắc, một quyền làm lễ gặp mặt của người anh em ta sẽ nhớ kỹ!”

Hà Hạo Nhiên thầm than, biết mình hôm nay muốn chạy cũng không được, Tạ Văn Đông ở nhất trung nhanh chóng trong vài ngày ngăn ngừa quét khỏi không phải là điều ngẫu nhiên. Gật đầu, Hà Hạo Nhiên ưỡn ngực nói: “Đưa tao đi gặp đại ca của bọn mày, tao cũng muốn xem hần là nhân vật thế nào!”

Lý Sáng có chút bội phục Hà Hạo Nhiên, đối phương đối mặt với hơn mười người của mình mà không hề sợ hãi. Giờ một ngón tay nói: “Được! Người anh em quả là một người thức thời, là một hán tử! Các anh em đi!”

Lý Sáng Cao Cường đưa Hà Hạo Nhiên đi tới một quán cơm, ở cửa có một cái bảng ngừng kinh doanh. Lý Sáng đẩy cửa ra, nói: “Mời, anh Hạo

Nhiên!”

Hà Hạo Nhiên nhìn Lý Sảng, do dự một chút rồi đo vào trong. Lý Sảng tiến vào bên trong, đưa tay đóng cửa lại. Hà Hạo Nhiên thân thể dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng nói: cùng lắm là liều mạng, sợ gì? Nghĩ vậy, mặt lại mỉm cười, dưới sự chỉ dẫn của Lý Sảng đi tới buồng trong. Gian phòng không lớn, nhưng đứng không ít người, ở cái ghế da trong phòng có một thiếu niên, tuổi khoảng mười sáu đến mười bảy, đưa tay đỡ đầu, giống như đang nghỉ ngơi.

Hà Hạo Nhiên không hề e ngại, lớn tiếng hỏi: “Mày là Tạ Văn Đông hả? !”

Vừa mới dứt lời, một người ở bên cạnh đi tới, tát một cái vào mặt Hà Hạo Nhiên: “Con mẹ mày, dám nói thế với anh Đông à!”

Hà Hạo Nhiên lau máu trên khóe miệng, không để ý tới người ở bên cạnh, nhìn chăm chăm vào Tạ Văn Đông nói: “Không ngờ đạo đài khách của anh Đông lại như vậy!”

“Con mẹ mày, thằng oắt muốn ăn đòn!” Người bên cạnh giơ tay lên, đang muốn đánh tiếp. Tạ Văn Đông mở mắt, phát tay, người nọ vừa thấy, liền lui xuống. Nhìn Hà Hạo Nhiên một chút, Tạ Văn Đông mỉm cười nói: “Được! Là một hán tử. Lưu Cảnh Long vận khí rất tốt, có một huynh đệ như vậy. Tiểu Sảng, mang ghế tới đây, đừng để khách của chúng ta phải đứng!”

Lý Sảng đáp ứng một tiếng, chỉ trong chốc lát cầm một cái ghế đặt phía sau Hà Hạo Nhiên: “Anh Hạo Nhiên, mời ngồi!”

Hà Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói: “Anh Đông mời tôi tới đây không phải chỉ để ngồi chứ? Có gì thì nói đi!”

Tạ Văn Đông lấy ngón tay gõ gõ lên tay vịn ghế. “Ta muốn xóa tên Hắc Long huynh đệ hội ở nhất trung!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Quỷ Kế

Một câu nói khiến Hà Hạo Nhiên càng hoảng sợ, người này khẩu khí rất điên cuồng, cười lạnh nói: “Hào ngôn của anh Đông khiến kẻ khác bội phục, thế nhưng việc này ta sợ rằng không giúp được, cũng không có khả năng giúp được!...”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Người có thể giúp được, chỉ cần ngươi mời Lưu Cảnh Long và nòng cốt của Hắc Long huynh đệ hội tới đây, chính là giúp đỡ ta rất nhiều!”

Hà Hạo Nhiên biến sắc, tức giận nói: “Đây là mục đích anh Đông mời ta tới đây! ?”

Tạ Văn Đông nói: “Mày là một người thông minh, hẳn là không cần ta nói hết ra!”

Hà Hạo Nhiên đứng lên, trừng mắt lớn tiếng nói: “Bảo ta bán đứng anh Long, bán đứng anh em trong huynh đệ hội, căn bản là không có khả năng! Dù giết ta, ta cũng sẽ làm như vậy. Anh Đông quá coi thường cách đối nhân xử thế của ta rồi đó!”

Tạ Văn Đông cười, khoát tay nói: “Ngồi đi, ngồi đi, đừng vội kích động. Ta tin rằng mày sẽ làm!”

Hà Hạo Nhiên đặt mông ngồi lại trên ghế, nhìn Tạ Văn Đông một lúc, mắt nhắm lại không thêm nói chuyện. Lý Sảng thấy dáng vẻ của hắn mà phát cáu, lớn tiếng nói: “Mày giả vờ cái con mẹ mày đầu to ấy! Tao...” Lý Sảng vừa nói vừa nhìn mắt Tạ Văn Đông, cúi đầu xuống một câu cũng không dám nói.

Tạ Văn Đông nhẹ nhàng nói: “Ta biết mẹ mày đã sớm qua đời, là cha bọn mày nuôi nấng hai người. Mày có một người em gái ở sơ nhị! Lớn lên rất đáng yêu, mày không muốn cô bé xảy ra chuyện gì phải không! ?” Nói xong, từ trong túi lấy ra một miếng ngọc nhỏ, mang theo dây đỏ liên tục lung lay trong tay.

Hà Hạo Nhiên nghe thấy Tạ Văn Đông nhắc tới em gái của mình, mắt mở ra, khi hắn thấy miếng ngọc trong tay Tạ Văn Đông, đứng lên hét to, đi về phía trước. Vừa mới đi được hai bước đã bị Lý Sảng đè xuống mặt đất, động đậy không được, miệng kêu to: “Tạ Văn Đông, tao phi nhỏ con mẹ mày, mày làm gì em gái tao rồi?”

Tạ Văn Đông ha hả cười nói: “Cô bé hiện giờ rất an toàn, anh em của tao đứng lúc bảo vệ cho nó! Nhưng đây chỉ là tạm thời, nó có an toàn hay không đều dựa vào biểu hiện của mày!”

Hà Hạo Nhiên lớn tiếng nói: “Tạ Văn Đông, mày là anh hùng hảo hán kiểu gì, mày chỉ là đồ sâu bọ, đừng có động đến em tao!”

Tạ Văn Đông đứng lên, đi tới bên cạnh Hà Hạo Nhiên ngồi xổm xuống, nhìn Hà Hạo Nhiên bị ấn xuống mặt đất nói: “Mày có một sai lầm tao cần phải giúp mày sửa lại cho đúng. Tao không phải là anh hùng, mày nhớ cho tao, tao là một tên lưu manh! Em của mày ở trong tay tao, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Mày muốn cứu em gái mày, hay là muốn cứu bạn bè của mày, tao cho mày một thời gian suy nghĩ cho thật tốt!”

Hà Hạo Nhiên từ trong hàm răng nói ra hai chữ: “Súc sinh!”

Tạ Văn Đông không hề nổi giận, vung tay nói với Lý Sáng: “Đưa hắn đi! Cho hắn một đêm để suy nghĩ”.

Lý Sáng buông Hà Hạo Nhiên ra, người sau khi đứng lên, nhìn chằm chằm vào Tạ Văn Đông nói: “Em gái tao ở đâu? Tao muốn gặp nó!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Cái này không được, bây giờ mày có thể đi. Được rồi, mày tốt nhất là không nên báo cảnh sát. Nếu như mày mà làm như vậy, em gái mày sẽ bốc hơi khỏi nhân gian. Hơn nữa mày cũng không có chứng cứ là do tao làm! Mày chỉ có thời gian suy nghĩ là một buổi tối, trước trưa ngày mai phải báo cho tao, không thì tao sẽ không đảm bảo được cho an toàn cho em mày. Nhớ kỹ đó, mày đi đi!”

Hà Hạo Nhiên còn muốn nói gì nữa, lại bị Lý Sáng lôi ra ngoài. Hà Hạo Nhiên trên đường trở về nhà, nước mắt rơi xuống mặt đất, hắn biết, em gái hắn so với hắn còn kém bốn tuổi, từ nhỏ đã không có mẹ ăn uống khổ sở không ít, mình làm cái gì cũng không thể để em ấy bị một chút thương tổn, tuyệt đối không thể, không thể...

Hà Hạo Nhiên đi rồi, Tạ Văn Đông thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả với mọi người: “Đi, đi xem khách nhân nhỏ bé của chúng ta!” Mọi người cũng cười rộ lên. Mọi người đi khỏi quán ăn, Cao Cường tìm ông chủ quán ăn, cho hắn năm trăm, nói cho hắn đêm mai vẫn thế. Ông chủ vẻ mặt tươi cười, liên tục gật đầu.

Tạ Văn Đông cùng mọi người đi tới quán bi-a Hân Hân bên cạnh nhị trung, bên ngoài có vài người đứng, thấy người đến là Tạ Văn Đông, cùng khom lưng nói: “Chào anh Đông!”

Tạ Văn Đông gật đầu hỏi: “Tiểu nha đầu có khỏe không!”

Một huynh đệ vẻ mặt khốc lóc thăm thiết nói: “Nàng rất tốt, tinh lực dồi dào, vẫn lăn qua lăn lại cho tới bây giờ. Anh Đông, anh xem mặt em này, đây chính là kiệt tác của nàng!”

Tạ Văn Đông nhìn kỹ, trên mặt vị huynh đệ này có bốn vết máu, ha ha cười, vỗ vai hắn đi vào phòng lớn bi-a, Lý Sáng đi tới xoa đầu hắn, cười nói: “Mày thật yếu ớt!” Người sau vẻ mặt ủy khuất.

Tạ Văn Đông đi vào bên trong, Tam Nhân vẻ mặt buồn chán ngồi chồm hổm trên mặt đất hút thuốc. Thấy Tạ Văn Đông, hắn đập điều thuốc, đứng lên, vội vàng hỏi: “Anh Đông, thế nào rồi? Anh trai nàng đáp ứng không?”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Người này rất có khí phách, anh cho hắn một đêm để suy nghĩ. Không nói ra ngoài chắc là không có vấn đề gì!”

Tam Nhân hỏi: “Nếu hắn quyết tâm không đáp ứng, chúng ta sẽ xử lý nữ hài này thế nào bây giờ?”

Tạ Văn Đông cười nói: “Hắn sẽ không thể không đáp ứng, trong ba ngày anh đã điều tra, hắn rất yêu thương em gái mình! Nếu như hắn thật sự không đáp ứng, ha ha... Nữ hài từ này cứ để đó làm vợ anh đi! Ta thấy lớn lên cũng lợi hại lắm chứ!”

Tam Nhân bị Tạ Văn Đông trêu đùa sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu nói: “Anh Đông, đừng trêu ta nữa!”

Tạ Văn Đông nói: “Đi đưa ta đi xem tiểu nha đầu đó một chút!” Tam Nhân gật đầu, cùng Tạ Văn Đông chờ người đi vào trong buồng, đẩy cửa ra, một cái gối gối đầu thật lớn bay tới trước mặt, Tam Nhân hoảng sợ, vội vàng bắt lấy. Chỉ thấy một em bé chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, con mắt thật to đang đứng ở đầu giường, hai tay chống nạnh, lớn tiếng quát: “Tên nhị lang thần vương bắt đàn kia, mau thả ta ra, không anh trai ta mà biết sẽ đánh chết người!”

Tam Nhân nghe xong, con ngươi tròn ra, hô to: “Nhóc con cút xuống cho ta, ai nha ai nha! Giường của ta nhóc dám nhảy lên sao?...” Tam Nhân đi qua, mặc kệ vẻ mặt của em bé kia, ôm ngang lấy ném xuống đất, đau lòng nhìn chần giường bị giầy xéo lên.

Em bé đứng lên, vỗ vỗ cái mông nhỏ, chạy ra sau lưng Tam Nhân hung hăng đá một cước “Người là tên thối tha hỗn đản, dám đánh ta! Ta đá chết người, đâm chết người...” Đá một cái vào Tam Nhân thấy không có phản ứng, lại đá thêm mấy cái, càng đá càng thấy thuận chân!

Tam Nhân đột nhiên xoay người, trên trán gân xanh nổi lên: “Ta muốn giết chết tiểu yêu tinh này!” Thấy ánh mắt sát nhân của Tam Nhân, Lý Sáng vội vàng tiến tới ôm lấy hắn “Quên đi, quên đi, tức giận làm gì một em bé chứ!” thấy Lý Sáng nói như vậy, Tam Nhân tỉnh táo lại ngồi trên giường thờ dốt.

Tạ Văn Đông vẻ mặt mỉm cười, nghĩ thầm em bé này quả thật không giống người khác, có thể làm cho Tam Nhân tức giận như thế thiên hạ ít có. Nghĩ vậy Tạ Văn Đông cười ha ha nói: “Trò hay trò hay à! Đáng tiếc nhanh như vậy đã diễn xong rồi đáng tiếc!”

Cô nhóc nhìn nam sinh đang cười ha ha này, cảm thấy hắn chỉ hơn mình cùng lắm hai tuổi, hình dáng cũng không có gì đáng sợ, lá gan cũng lớn hơn, lớn tiếng hỏi: “Cười cái gì mà cười, không sợ cả hàm răng rớt ra hả!”

Tạ Văn Đông cười tùm tùm nhìn em bé nói: “Ừ, thật không tồi, anh trai em rất lợi hại! Bất quá nữ hài không dịu dàng một chút, sau này ai dám làm bạn trai của em?”

Em bé kinh ngạc hỏi: “Ngươi biết anh trai của ta sao?” Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Biết! anh trai em bảo ta chiều dài em thật tốt, em muốn đi chơi đâu chúng ta sẽ đưa em đi tới đó chơi!” Cao Cường nghe nói xong vội vã nói: “Anh Đông, không được...”

Tạ Văn Đông cắt đứt lời hắn nói nói rằng: “Không có việc gì” quay đầu nói với cô bé: “Thế nào em muốn đi đâu chơi?”

Cô bé chớp mắt nói: “Ta muốn đi trượt patin!”

Tạ Văn Đông nghe xong ngẩn người, việc vận động hắn sẽ không từ, cười ha hả nói: “Anh Trương, ta xem trong số mọi người thì anh trượt patin là tốt nhất, vậy anh đưa cô bé này đi chơi đi! Ta có việc phải đi trước!” Nói xong lên tiếng trở về nhà, lưu lại Tam Nhân trừng mắt ngây ngốc, bên cạnh là Lý Sáng cùng Cao Cường đang cười xấu xa.

“Cười cái gì? Lão mập, ta thấy chú cười rất là vui hả!” “Không phải đâu anh Tam Nhân! Lão Cường cũng cười anh mà sao anh không nói, ái đừng kéo lỗi tai em!” Trong phòng truyền ra tiếng kêu vô cùng thâm thiết, làm cho cô bé ngây thơ cười ha hả.

Ngày thứ hai Tạ Văn Đông sớm từ trong đi ra, tới trước phòng Tam Nhân dạo qua một vòng, sau đó mới tới trường. Vừa tới trường, Hà Hạo Nhiên đã gọi hắn vào trong rừng cây. Tạ Văn Đông sớm có chuẩn bị hỏi: “Ngươi anh em, cậu đã làm được rồi hả!”

Hà Hạo Nhiên nhú mày, hạ quyết tâm rất lớn nói: “Đúng vậy anh Đông. Tối nay sáu giờ tối... anh Long sẽ tới quán ăn này. Mong anh Đông nói chữ tín thả em gái ta ra”.

Tạ Văn Đông nói: “Việc này chú yên tâm, chỉ cần chú có thể làm được, anh không phải là người nói hai lời!”

Hà Hạo Nhiên trong lòng nghi vấn: “Em gái em... bây giờ thế nào rồi!”

Tạ Văn Đông cười nói: “Cô bé rất tốt, chú không phải lo lắng việc đó, anh không phải là người không giữ lời hứa!” Nói xong đi ra ngoài bia rừng, “Mong là chú cũng là người thủ tín, đừng làm cho anh phải thất vọng!” Hà Hạo Nhiên ngơ ngác đứng ở trong rừng, ngực khó có thể bình tĩnh, vì an toàn của em gái hắn phải bán đứng anh em. Đối với một người trọng tín nghĩa như hắn, tâm thống khổ thế nào có thể biết.

Buổi trưa, Cao Tuệ Ngọc tìm tới Tạ Văn Đông kéo ra ngoài ăn, hắn vui vẻ đáp ứng. Thấy thế Lý Sáng một chút cũng không vui, lầm bầm nói: “Vì sao không ai mời ta cùng đi ăn chứ?” Những lời này bị người cùng bàn hắn nghe thấy, chớp mắt nói với Lý Sáng: “Ngồi cùng bàn, ta mời cậu đi ăn nhé!” Lý Sáng quay đầu lại nhìn, mặt tái mét, không còn muốn ăn nữa, vội vàng nói: “Cám ơn, cám ơn, kỳ thực ta không đói! Oa~” “Ai nha, cậu sao lại ối ra thế, mình giúp cậu xoa ngực nhé!” “...”

Buổi tối, trong tiệm com ở gần Nhất Trung. Tạ Văn Đông, Lý Sáng mọi người trong phòng chờ, chờ Hà Hạo Nhiên đưa người tới. Mất thấy đã sáu giờ, Lý Sáng có chút trầm mặc nói: “Anh Đông, Hà Hạo Nhiên tiêu tử đó có khả năng lừa giỡn chúng ta đó!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Không đâu, ta khẳng định hắn sẽ tới, con mắt của hắn không gạt ta!” Vừa nói xong, một đàn em vội vã chạy vào “Anh Đông Hà Hạo Nhiên dẫn vài người tới!”

Tạ Văn Đông ánh mắt sáng lên, lớn tiếng nói: “Các cậu đều biết làm gì rồi chứ?” “Biết, Anh Đông!”

“Tốt, ngày hôm nay chúng ta đánh một trận với Hắc Long huynh đệ hội ở Nhất Trung này!” “Hồng...”

Ngoài tiệm com. Hà Hạo Nhiên mang theo Lưu Cảnh Long chờ người tới tiệm com, nói như đại gia: “Nhà này được, rất không tồi đó! Ngày hôm nay ta mời khách!”

Lưu Cảnh Long cười nói: “Được rồi, có tiền là được! Lúc nào ăn mà mọi người phải trả tiền chứ. Đi, tới ném thử món ăn ở đây có tốt hay không mà Hà Hạo Nhiên lại khen như vậy!” Đoàn người lục tục đi vào tiệm com, Hà Hạo Nhiên đi sau, sắc mặt trắng tái dọa người. Chỉ là Lưu Cảnh Long căn bản không chú ý tới, hắn nằm mơ cũng không ngờ chính anh em của mình lại đẩy mình xuống hố lửa.

Mọi người đi vào tiệm com, chọn một bàn lớn ngồi xuống. Một người lớn tiếng hô: “Ông chủ, khách tới rồi, ra đây mau!”

Tạ Văn Đông từ trong buồng trong đi ra, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Các vị muốn dùng gì? Rượu và thức ăn ta không có, chỉ có gây gộc cùng phiến đao là có một chút! Không biết có hợp với khẩu vị của các vị không.” Một câu nói như sấm động trên bàn, tiệm com lặng ngắt như tờ.

Một người vẻ mặt hàu kiêu đứng lên, nhìn Tạ Văn Đông thoáng mở miệng nói: “Con mẹ mày, mày làm gì mà đứng ở đây phun đầy phân thế hả, nếu mày muốn chết đại gia ta thành toàn cho mày!”

Tạ Văn Đông trên mặt nụ cười càng ngọt, không nói gì, tay đánh lên trên không trung một cái. Tiếng vang qua đi, trong buồng không dưới ba mươi người đi ra, ngoài cửa có hơn mười người tiến vào. Cửa bị đóng chặt, khóa trái từ bên ngoài, ngay cả cửa sổ cũng bị dùng xích sắt khóa lại. Toàn bộ tiệm com dùng như một lao tù vậy, từ bên trong đừng mong ra bên ngoài.

Lưu Cảnh Long lập tức phản ứng lại, không thể tin được nhìn Hà Hạo Nhiên nói: “Hạo Nhiên, mày... mày bán đứng tao?” “Anh Long, em xin lỗi anh!” Người sau cúi đầu nhỏ giọng nói, thanh âm nhỏ tới hắn cũng không thể nghe rõ.

Những người khác vừa nhìn thấy bộ dạng của Hà Hạo Nhiên cũng hiểu được, thiếu niên vẻ mặt khi đá một cái vào bụng của Hà Hạo Nhiên “Con mẹ mày à, anh Long đối với chúng tôi tốt như vậy mày còn bán đứng anh ấy. Con mẹ mày chính là không phải người? Súc sinh!”

Hà Hạo Nhiên quỳ trên mặt đất nước mắt tràn mi “Anh Long, em xin lỗi anh! Chờ khi em cứu được em gái em ra, muốn đánh muốn giết tùy anh!”

Lưu Cảnh Long không để ý tới Hà Hạo Nhiên, nhìn Tạ Văn Đông nói: “Ngày hôm nay muốn đánh ngã ta cũng phải cho ta minh bạch một điều, mày là ai?”

Tạ Văn Đông cười ha hả một tiếng: “Mày còn không có người anh em nào nhanh nhạy sao! Tại nhất trung này nếu không phải người của Cao lão đại, thì mày nói ta có thể là ai?”

“Tạ Văn Đông!”

“Không sai, chính là thằng em này. Ngày hôm nay muốn cùng anh Long thương lượng một chút, xem giải tán cái Hắc Long huynh đệ hội này thế nào!”

Lưu Cảnh Long biến sắc nói: “Anh Đông, tao lưu lại cho mày tùy xử trí, nhưng tao mong mày có thể thả các anh em khác của ta đi!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Cái này không thể được, ta dùng nhiều tinh lực tới như vậy là đem anh cùng những người này... đánh ra khỏi Nhất Trung. Hắc hắc... anh Long cũng là người thông minh, những cái khác chắc ta không cần phải nói nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Ngày Nghỉ

Thiếu niên mặt khi hô to với Lưu Cảnh Long: “Anh Long, chúng em theo anh liều mạng với bọn họ đi!” Nói xong phóng tới Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông đứng yên tại chỗ, thiếu niên mặt khi vừa mới tới gần trong một thước, hai bên trái phải bay tới một cước chính là đá vào trên mặt “mặt khi”. Mặt khi bản thân lực đánh mạnh như thế nào có thể hiểu được, lại bị lực lượng to lớn đánh trúng uy lực có thể rõ. Mặt khi bị đánh kêu ai nha một tiếng, trở mình ngã xuống đất. Người ra cước chính là Cao Cường, không nói gì, quay xuống đất đánh loạn lên người mặt khi.

Mặt khi liên tục bị đánh cho kêu lên những tiếng thảm thiết, làm cho Lưu Cảnh Long cùng mỗi thủ hạ của hắn từ trái tim tới đỉnh đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nhìn mặt khi nằm thẳng cẳng dưới đất, Lưu Cảnh Long nói: “Vốn nghe anh Đông rất ngoan độc, ngày hôm nay được thấy quả nhiên không sai!”

Tạ Văn Đông nói: “Ta đối với kẻ địch chưa bao giờ nương tay!” Lưu Cảnh Long nói: “Từ khi bọn mày tới Nhất Trung, dường như ta chưa từng có triệu chọc qua bọn mày, vì sao lại đối với ta như vậy?”

Tạ Văn Đông cười nhạt nói: “Trong một rừng cây, chỉ cho phép tồn tại một con hổ. Nếu như lại có một con nữa, dường như là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Ta không động tới người, người sớm muộn gì cũng có ngày động tới ta! Sở dĩ Hắc Long huynh đệ hội phải bị biến mất! Vì hiện tại các người là kẻ địch lớn nhất của ta!”

Lưu Cảnh Long cũng là một hán tử, biến ngày hôm nay không trốn thoát được rồi, dứt khoát thì bất cứ giá nào cũng phải chịu, liên tiếng nói: “Nếu mày thực sự là một hán tử, thì một mình đấu với tao, tao thua, tùy mày xử trí, nếu mày thua thì để chúng ta đi, thế nào?”

Tạ Văn Đông: “Ha ha! Mày hiện giờ không có tư cách nói điều kiện với tao, chỉ bất quá là một con thú bị rơi vào bẫy mà thôi” Nói xong tay vung lên, mọi người minh bạch ý tứ của lão đại, tất cả xông lên. Thân ảnh của Lưu Cảnh Long bị biển người chôn vùi.

Cao Cường lấy một cái ghế cho Tạ Văn Đông ngồi xuống, chính mình đứng ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào tràng cảnh, song song là bảo hộ Tạ Văn Đông, cục diện hiện giờ có loạn nhưng không có nguy hiểm. Tạ Văn Đông ngồi ở trên ghế, hai chân bắt chéo, ngón tay gõ vào thanh vịn ghế, khóe miệng cười cười tới trước. Trước mặt hơn mười người cùng một sát cánh một chỗ, thanh âm rít rợn, tiếng kêu thảm thiết hòa cùng một chỗ. Nhân tính ở nơi này hoàn toàn mất đi, mọi người điên cuồng dùng vũ khí trong tay mình, đánh vào chính đồng loại của mình. Lúc này trong tiệm cơm không khác gì địa ngục cả. Máu đỏ thấm đẫm cả mặt đất. Trong tiệm cơm hỗn loạn nhanh chóng qua đi, hơn mười phút sau, tất cả đều yên tĩnh trở lại. Giữa quán lưu lại Lưu Cảnh Long cùng các anh em của hắn nằm trên đất, trên người đầy máu, không biết sống chết thế nào.

“Đưa người ra ngoài đi, quét sạch nơi này” Tạ Văn Đông đứng lên bảo anh em ngoài cửa mở cửa, đoàn người Tạ Văn Đông đi ra. Người thấy không khí mát mẻ bên ngoài, Tạ Văn Đông thở dài một hơi. Hà Hạo Nhiên đuổi tới, kéo tay Tạ Văn Đông hỏi “Em gái ta đâu?”

Tạ Văn Đông kéo tay áo của mình về mặt kỳ quái nói: “Mày hỏi em gái của mày ở đâu, ta làm sao biết được nó ở đâu?”

Hà Hạo Nhiên vừa nghe thấy thế mặt đỏ lên, lớn tiếng nói: “Tạ Văn Đông mày không có danh dự sao? Mày không phải là người!”

Tạ Văn Đông cười ha hả, không để ý tới Hà Hạo Nhiên xoay người ly khai, Hà Hạo Nhiên còn muốn đuổi theo, nhưng lại bị người khác ngăn lại, than không được, không thể làm gì khác là lớn tiếng chửi bậy. Xa xa truyền tới thanh âm của Tạ Văn Đông: “Ta kính mày là một hán tử, mong rằng ngày mai mày tìm tới tao, cùng tao cùng nhau giành thiên hạ.”

“Tạ Văn Đông, mày có phải là người không vậy. Mày đưa em gái ta đi đâu?” Hà Hạo Nhiên nghe xong vừa kịch liệt giãy dụa, nhưng tay chân lại bị mấy người giữ chặt. Lý Sáng đi tới vỗ vỗ vai của hắn nói: “Anh Đông đã thả em gái mày về nhà rồi” Nói xong bảo người buông hắn ra chạy theo Tạ Văn Đông.

Hà Hạo Nhiên ngậy người một lúc, nhanh chóng chạy về nhà, đẩy cửa phòng của em gái mình ra, nhìn thấy em gái mình ngồi dưới đất trong tay ôm một con búp bê thật lớn, còn có rất nhiều loại khác nhau ở trên giường. Thấy anh trai trở về, đánh vào sau gáy lớn tiếng nói: “Anh, bạn anh thật tốt, mua cho em nhiều đồ chơi đẹp như vậy! Còn dẫn em đi chơi trượt patin!” Bởi vì cha của Hà Hạo Nhiên chỉ đưa cho hắn ít tiền, bình thường anh em bọn họ tới trường đã phải chi tiêu rất nhiều, tuy rằng biết em gái mình thích búp bê nhưng thật sự không mua nổi!

Thấy em gái về mặt cười vui, Hà Hạo Nhiên thở dài một tiếng, lòng yên lặng nói: Tạ Văn Đông, mày tới cùng là loại người như thế nào!

Nhất Trung khai giảng mới chỉ được một hồi, Hắc Long huynh đệ hội đã không rõ nguyên nhân, lão đại Lưu Cảnh Long cùng toàn bộ thủ hạ nòng cốt bị trọng thương, tiến vào trong bệnh viện, bang hội tuyên bố giải tán. Ngay ngày thứ hai Hắc Long huynh đệ hội giải tán, tổ chức do Cao lão đại dẫn đầu cũng tuyên bố giải tán. Lúc này một lực lượng tổ chức mới tên Văn Đông hội được lập lên, cấp tốc thu hồi mạng lưới đàn em, nhân số tăng lên mấy trăm người, cả trường học đều sợ. Mọi người truyền tụng nhau truyền kỳ Văn Đông hội, trong lúc nhất thời danh tiếng của Tạ Văn Đông mọi người đều biết.

Mà lúc đó hắc đạo thành phố J nổi lên một cơn sóng, một tổ chức thần bí tên là Mãnh Hổ bang ra đời, tài lực không lồ, đột nhiên quật khởi, cùng ba đại bang hội phân tranh không ngừng. Có người nói Mãnh Hổ bang này là thế lực do nước Nga làm hậu thuẫn, thiết lập phân hội tại đông bắc Trung Hoa này, buôn lậu. Sau đó, lão đại trong Bang Búa Rìu một trong ba đại bang hội tới nông thôn thăm người thân trên đường phát sinh xung đột với ba thanh niên, bị ba mươi bảy đao tử vong. Bang Búa Rìu lâm vào thời nội loạn, bị các bang hội khác sâu xé. Thế giới ngầm ở thành phố J không ngừng hỗn chiến, sương khói tái khởi.

Chủ nhật, tình không vạn lý. Khu thương nghiệp của thành phố J người người tấp nập. Mọi người tích góp từng tí từng tí tinh lực một, rốt cuộc cũng phun trào được một chút, khuôn mặt mỗi người đều động lại nụ cười.

Tạ Văn Đông vốn định ngủ ở nhà một giấc thật say, nhưng hơn 7 giờ lại có điện thoại, cha của Văn Đông đi vào phòng Tạ Văn Đông, kéo Tạ Văn Đông đang vui đầu ngủ say đứng dậy nói: “Văn Đông, mau tỉnh lại điện thoại của con kia!”

Tạ Văn Đông buồn ngủ mòng lung từ trong phòng đi ra, trong miệng lầm bầm nói: “Người gọi điện thoại này tốt nhất là cho ta một lý do hoàn mỹ, nếu không phải ta chém cho hắn mặt thành mặt rô như hoa đào!” Cầm lấy điện thoại lớn tiếng nói: “Alo? Mặc kệ là ai, tốt nhất là cho ta một lý do tốt!”

Thanh âm nũng nịu bên kia điện thoại truyền tới: “Ha hả! Là ai trêu chọc anh Đông tức giận thế, phát hỏa lớn như vậy!”

Tạ Văn Đông vừa nghe thấy thanh âm phiến muộn trong lòng lập tức biến mất, có chút thẹn thùng nói: “A! Là chị Ngọc sao, xin lỗi, em không biết là chị à! Ha ha, tìm em có chuyện gì thế?” “Hôm nay là cuối tuần, ở nhà thật là chán à, em theo ta đi dạo phố nhé!”

“Thế hả! cũng được, mấy giờ đi?” “Càng nhanh càng tốt. em đã dậy rồi, vậy thì là 8h đi!”

“Được! em tìm chị ở đâu?” “Àn... chúng ta gặp nhau ở cửa cao ốc Thu Lâm nhé! Thế nào?”

“Ok, không thành vấn đề!” “Nói như vậy là đã định rồi nha, không được muộn, ta không có tính nhẫn nại đâu đó!”

“Biết rồi tiểu thư, em nhất định đúng giờ!” “Tốt lắm, cứ như vậy đi, bái bai, gặp sau!” “Bái bai!”

Tạ Văn Đông nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, rửa mặt đánh răng đúng năm phút đồng hồ, trở lại phòng mặc quần áo, nói với cha hắn: “Cha, con ra ngoài đi dạo phố với bạn, con đi trước nha!” Cha văn đông nói: “Về sớm một chút!” “Vâng ạ!”

Tạ Văn Đông ngồi xe taxi tới cao ốc thu Lâm, nhìn đồng hồ, hoàn hảo, còn kém năm phút nữa thì tới 8 giờ. Tạ Văn Đông đứng ở cửa cao ốc, đi đi lại lại nhìn chung quanh một hồi, thế nhưng người người tấp nập, phóng nhãn nhìn kỹ đều to nhỏ toàn là đầu người. Nghĩ thầm: nhiều người như vậy sao có thể thấy được Cao Tuệ Ngọc đây?

Tạ Văn Đông đang sốt ruột thì phía sau có người vỗ vai hắn. Nhìn lại, chính là Cao Tuệ Ngọc đang tươi cười. Hôm nay nàng mặc một bộ âu phục phấn trắng, dáng người càng thon thả động lòng người, cũng có thêm nhiều khí tức thành thực. Tạ Văn Đông nhìn thấy trước mặt sáng người, hiếu kỳ hỏi: “Chị Ngọc, sao lại tìm được em thế?” Cao Tuệ Ngọc cười ha hả nói: “Em không biết em rất chăm chú nhìn sao?”

Tạ Văn Đông nhúc nhích nói: “Chị Ngọc đừng giỡn, em chăm chú nhìn thế nào?”

Cao Tuệ Ngọc cười nói: “Ngốc à, ngày cuối tuần ra phố mà mặc bộ đồng phục học sinh, thiên hạ chỉ có một mình em thôi! Còn không rõ sao?”

Tạ Văn Đông nhìn quanh bốn phía, không có thể như vậy nha, trên người mặc bộ đồng phục học sinh đúng thật chỉ có mình hắn, thật đúng là cảm giác hạc giữa bầy gà mà “Ha ha! Trước đây đi trên phố này em đều mặc như vậy, không nghĩ tới lại để cho người ta chê cười như vậy!”

Cao Tuệ Ngọc kéo hắn nói: “Được rồi, đi thôi, chị giúp em tìm một bộ quần áo mặc, nếu không em đứng ở cạnh chị thế này thật mất mặt quá!” nói xong, lôi Tạ Văn Đông đi vào trong cao ốc Thu Lâm.

Tạ Văn Đông bắt đầu đi lác đầu, vừa đi vừa nói chuyện: “Em còn nghĩ mặc đồng phục trên người rất thoải mái, có tinh thần.” “Coi như hết, em đứng là lão thổ mà, ngày đêm đều mặc bộ quần áo thế này, em không phiền như chị nhìn thấy phiền à!”

Cao Tuệ Ngọc kéo Tạ Văn Đông đi tới đi lui nửa ngày, mãi mới chọn được một bộ quần áo Robinhood. Lúc Tạ Văn Đông thay, người có vẻ hoạt bát hơn. Cao Tuệ Ngọc đối với bộ đồ này rất thỏa mãn, gật đầu liên tục, Tạ Văn Đông chính là không có cảm giác gì, thấy Cao Tuệ Ngọc như vậy, cũng phải đi lại biểu diễn cho Cao Tuệ Ngọc thấy. Chờ khi Cao Tuệ Ngọc thấy ưng ý, Tạ Văn Đông liền đi trả tiền. Thấy vẻ mặt của Cao Tuệ Ngọc có vẻ mất hứng, Tạ Văn Đông kỳ quái hỏi: “Chị Ngọc, chị làm sao thế?”

Cao Tuệ Ngọc tức giận nói: “Không phải nói là chị mua giúp em sao? Sao lại chạy đi trả tiền thế!”

Tạ Văn Đông cười nói: “Ai trả chẳng như nhau chứ, hơn nữa bộ quần áo này chính là chị chọn cho em, thì cũng tính là chị mua giúp em rồi còn gì!”

Cao Tuệ Ngọc tru cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Như nhau thế nào được, em đi thay trang phục khác đi, chị đi mua một lần nữa!”

Tạ Văn Đông vừa nghe thấy thế giật mình cầu xin tha thứ nói: “Chị Ngọc, không bằng chị mời em đi ăn cơm đi! Em đối với ăn cơm còn hứng thú hơn kiểm quần áo thế này, ha ha!”

Cao Tuệ Ngọc nghe xong, suy nghĩ một chút nói: “Được rồi, chốc nữa chị mời em một bữa tiệc lớn vậy!” Tạ Văn Đông vội vàng gật đầu. Sau đó hai người đi dạo phố. Từ tám giờ hơn tới tận 12 giờ, Tạ Văn Đông đối với việc đi dạo phố thế này cũng có chút lĩnh ngộ, Cao Tuệ Ngọc thân thể xem ra bình thường thế này, mà thể lực lại thật là tốt. Ngay cả Tạ Văn Đông bình thường chạy bộ tới trường cũng âm thầm kinh hãi, mặc cảm. Hơn nữa chỉ nhìn, nhìn xong thử, thử xong nói không tới, sau đó buông vật này nọ ra rồi rời đi. Rốt cuộc Tạ Văn Đông không chịu nổi nữa mà ở trên một cái ghế dài ngồi phệt xuống, đặt mông ngồi xuống ghế nhất quyết không chịu đi nữa. Cao Tuệ Ngọc tức giận nhìn hắn nói hắn vô dụng. Tạ Văn Đông thẳng thắn nhắm mắt lại, lộ ra hình dạng quay về với chính nghĩa, dù người nói ta thế nào, có đánh chết ta, ta cũng không đi nữa. Cuối cùng Cao Tuệ Ngọc không biết phải làm thế nào, đành phải thỏa hiệp cùng hắn đi ăn cơm.

Sau khi cơm nước xong, Cao Tuệ Ngọc nêu ra vấn đề muốn đi sàn nhảy. Tạ Văn Đông cơ bản không muốn đi, thế nhưng nhìn vẻ mặt hăng hái của Cao Tuệ Ngọc cũng chỉ còn cách đáp ứng. Hai người tới một sàn nhảy trong phố, bên trong ngọn đèn u ám, âm nhạc nổ vang đinh tai nhức óc. Tạ Văn Đông cảm thấy âm nhạc làm cho tim hắn rung động nhảy lên như trống đập, nghe xong làm cho máu huyết sôi trào. Lòng tự nhủ: thảo nào bình thường đánh nhau, nghe loại âm thanh này giống như thuốc kích thích vậy.

Cao Tuệ Ngọc dẫn Tạ Văn Đông tới một góc ngồi xuống lớn tiếng nói: “Văn Đông, em uống cái gì?”

Bởi vì âm nhạc quá ồn ào, Tạ Văn Đông cũng lớn tiếng nói: “Em muốn một cốc coca là được!” Cao Tuệ Ngọc gật đầu, hướng tới quầy bar mang về hai cốc coca. Trở về ngồi xuống được một lúc lại lời Tạ Văn Đông đi khiêu vũ. Đi tới giữa sàn, nhảy theo Cao Tuệ Ngọc một lúc đã bị ngọn đèn chớp nhoáng làm cho văng đầu. Nói với Cao Tuệ Ngọc một tiếng, lại quay về ngồi tại chỗ của mình. Hát theo tiếng nhạc mà nhìn ra Cao Tuệ Ngọc đang khiêu vũ ở giữa sàn, hiện giờ nàng làm cho người ta có cảm giác thật khác, thiếu một chút ngây thơ, hơn một chút đã tính. Bộ âu phục bó sát người làm thân thể nàng vốn thon dài lại hiện ra vẻ lả lướt mê người. Mái tóc dài bay lượn giữa không trung, như các sợi tơ màu đen quay chung quanh nàng vậy. Theo vận động kịch liệt, khuôn mặt Cao Tuệ Ngọc hiện ra một tầng mây màu đỏ, thân ảnh cực kỳ mỹ lệ giữa sàn nhảy trở thành một quang cảnh diễm lệ nhất.

Tạ Văn Đông đang lúc trầm mê trong đó, thì mấy người thanh niên hướng lại gần Cao Tuệ Ngọc, vây lấy nàng ở giữa không biết hi hả nói cái gì. Tạ Văn Đông ở quá xa không thể nghe thấy rõ nhưng thấy khuôn mặt tức giận của Cao Tuệ Ngọc hắn cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Thờ dãi, Tạ Văn Đông đi tới chỗ Cao Tuệ Ngọc.

Cao Tuệ Ngọc bị đám thanh niên cuốn lấy, không có biện pháp gọi Tạ Văn Đông, nhưng quay đầu nhìn lại đã thấy hắn đi tới, nhìn hắn cười ngọt ngào, nói với mấy người thanh niên: “Ta không muốn đi chơi với các người, bạn trai của ta tới rồi, các người mau rút đi!”

Mấy thanh niên đột nhiên thấy Cao Tuệ Ngọc mỉm cười, đều bị vẻ mỹ lệ trong nháy mắt làm mê người, câu nói kế tiếp căn bản không nghe thấy gì. Tạ Văn Đông đi tới phía sau bọn họ, ho khẽ một tiếng, mấy người toàn bộ không có phản ứng. Không thể làm gì khác là phải vỗ vỗ vai một người, người nọ dùng như từ trong mộng tỉnh lại, trừng mắt quay đầu lại hỏi: “Tiểu tử, mày có chuyện gì?”

Tạ Văn Đông chỉ chỉ vào Cao Tuệ Ngọc: “Nàng là bạn tao!” Tạ Văn Đông nói những lời này rốt cuộc làm cho mấy người chú ý, nhìn hắn trên dưới một chút, một người nói: “Tiểu tử, mấy người chúng tao muốn mời bạn mày đi chơi một chút, nếu thông minh thì rút qua một bên! Không thì đừng trách anh mày không khách khí đó!”

Tạ Văn Đông cười lạnh nói: “Nếu như hiện giờ mày biến mất trước mắt tao, tao khả dĩ còn có thể cho những lời vừa rồi là rầm thoỉ thoảng qua! Không tính toán với mày nữa!”

“Tao đi con mẹ mày ấy, mẹ nó râu còn chưa mọc dài còn ra vẻ ta đây!” “Tiểu tử, mày đừng có ép mấy anh nhé!” “Dài dòng cái gì? Đánh nó!”

Tạ Văn Đông nói một câu chọc giận mấy người bọn chúng, bọn chúng thấy Tạ Văn Đông tuổi không lớn, vóc người gầy yếu lại chỉ có một người, căn bản không có để hắn vào trong mắt. Đều chuẩn bị động thủ với hắn. Định thể hiện tài năng cùng uy phong của mình ở trước mặt mỹ nhân một chút, máu trong người như sôi lên.

Tạ Văn Đông nhìn tư thế của bọn chúng, biết động thủ là khó tránh khỏi, nhìn Cao Tuệ Ngọc thấy nàng lẻ lười với mình, lòng thầm nhủ: đúng là hồng nhan thì gây họa mà! Nếu muốn đánh phải đánh không do dự. Cho mấy người này chuẩn bị không kịp. Nhắc chân lên đá vào thanh niên bên trái.

Người nọ không nghĩ tới thiếu niên gầy yếu trước mặt lại động thủ xuất kích trước, nhất thời không đề phòng bị Tạ Văn Đông đá vào trên tiểu phúc, kêu

lên một tiếng đau đớn lui xuống. Những người khác thấy Tạ Văn Đông động thủ đánh trước đồng loạt nhảy lên. Người chung quanh nhìn thấy đánh nhau vốn thành thói quen rồi, rất có kinh nghiệm đứng một bên vây xem, Cao Tuệ Ngọc đứng cách Tạ Văn Đông không xa, về mặt quan tâm nhìn hấn. Tạ Văn Đông khom lưng tránh một quyền, thuận thế ôm lấy ngang lưng đối phương, dùng mảnh nhấc đầu, ót hung hăng đánh vào cằm dưới của đối phương. Người nọ thân thể lung lay ngã vật xuống mặt đất không đứng dậy nổi. Tuy rằng đánh bại một người đối phương, nhưng phía sau lưng bị người đá cho một cước, Tạ Văn Đông bị đau tới nhếch miệng. Một người lại giơ chân lên đá tới, Tạ Văn Đông không muốn dây dưa tiếp, thân thể di chuyển, nắm lấy chân kéo lại phía sau. Người nọ không đứng được, ngã lên mặt đất, Tạ Văn Đông tiến tới, thâm độc đá mạnh vào mặt hấn. Người nọ kêu lên tiếng thì hôn mê bất tỉnh, xương mũi hóp vào thật sâu trong mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Bá Vương

Hai người còn lại thấy Tạ Văn Đông hung ác độc địa như vậy, trong lòng có chút hối hận. Thế nhưng Tạ Văn Đông không cho bọn họ cơ hội để hối hận, tiến lên một bước, hấn quay người tới một bên đánh một quyền vào mặt người nọ, người nọ vội vàng né tránh. Tạ Văn Đông quay người lại, không thêm để ý tới hấn, hấn đưa chân đá vào một người khác. Người nọ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy hạ thể đau nhức vô cùng, thâm thiết kêu lên một tiếng, lăn lộn dưới đất. Một người còn lại, không còn lại một chút khí thế nào cả, quát to một tiếng quay đầu bỏ chạy, được một vài bước thì bị người vây quang xem náo nhiệt cản bước, một gã vốc dáng người trắng kiện đẩy hấn quay trở lại nói rằng: “Ta kháo, trò vui còn chưa có diễn xong đã muốn bỏ chạy sao!”

Người nọ vừa chạy được một đoạn cũng không xa lắm với vị trí ban đầu, nhìn lại hồn bay phên nửa. Thì ra Tạ Văn Đông đã đứng ngay sau hấn, một đôi mắt đỏ bừng đang dõi theo hấn. “Giết người!” Người nọ hô to một tiếng, chạy vòng quanh giữa sân. Không ai nhường đường cho hấn, mọi người đứng như tượng quan sát thưởng thức tất cả.

Cao Tuệ Ngọc đi tới bên người Tạ Văn Đông nhẹ nhàng kéo tay hấn, không nói gì, ở bên người hấn, cảm giác an toàn trước nay chưa từng có vậy quanh. Tạ Văn Đông chậm rãi tỉnh táo lại, vài bước tiến tới đuổi theo người nọ, nắm lấy cổ áo nói: “Nhớ kĩ tên của tao, tên tao là Tạ Văn Đông!” Nói xong buông hấn ra, cầm tay Cao Tuệ Ngọc kéo ra bên ngoài. Người nọ như một quả bóng cao su bị xì hết hơi vậy, thân thể nhũn trên mặt đất, ngậy đại nhìn theo bóng lưng Tạ Văn Đông.

“Ha ha! Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên à! Tuổi còn không lớn mà có thể đánh được bốn người trưởng thành, thật là không tồi!” Người nói là một người tầm bốn mươi tuổi, vóc người mập mạp, trong mắt mang theo tơ vàng, từ trong đám người đi ra, phía sau là ba người.

Nghe tiếng nói, Tạ Văn Đông đứng lại, quay đầu lại nhìn trung niên nhân, nói: “Quá khen! Có việc gì sao?” Vừa nói xong, Cao Tuệ Ngọc đã chạy tới bên người trung niên, kéo tay người nọ nói: “Chú Lý, sao chú cũng ở nơi này?” Người tuổi trung niên cười ha hả nói: “Chú vốn có việc phải đi ra ngoài, vừa vắn đi ngang qua đây xem buôn bán thế nào, không ngờ lại gặp được một vị thiếu niên anh hùng như vậy!”

Thấy người trung niên khích lệ Tạ Văn Đông. Cao Tuệ Ngọc trong lòng ngọt ngào, nũng nịu nói: “Chú Lý, hấn là... bạn của cháu!”

Người trung niên cười ha ha nói: “Tiểu Ngọc, người bạn này của cháu rất lợi hại nha! Vừa rồi chú đều thấy hết, không phải là bạn trai của cháu chứ!”

Cao Tuệ Ngọc khuôn mặt xuất hiện một tầng phấn hồng, nũng nịu nói: “Chú Lý, chỉ là bạn bình thường mà! Không để ý tới chú nữa!” Nói xong lôi kéo áo của Tạ Văn Đông kéo ra ngoài, sau đó Tạ Văn Đông quay lại hướng với người trung niên gật đầu một cái, liền bị Cao Tuệ Ngọc lôi kéo ra ngoài. Người trung niên cười ha hả nhìn hai người rời đi, bình tĩnh nói với người phía sau: “Mày đi tìm hiểu người kỹ càng một chút, ta phải biết hấn là ai!”

Tạ Văn Đông cùng Cao Tuệ Ngọc ra khỏi sân nhảy, đi dạo trên đường. Tạ Văn Đông hỏi: “Chị Ngọc, người vừa rồi là ai thế! Em thấy hai người có vẻ thân thuộc!”

Cao Tuệ Ngọc cười nói: “Chú ấy là bạn của cha và anh chị!”

Tạ Văn Đông tuy là lần đầu gặp mặt người trung niên này, nhưng cảm giác nói cho hấn biết, người trung niên mập mạp này không phải người bình thường, điều này làm cho hấn sản sinh một chút hiếu kỳ với Cao Tuệ Ngọc hỏi: “Chị Ngọc, cha cùng anh của chị đang làm cái gì thế?”

Cao Tuệ Ngọc cúi đầu do dự, không nói gì. Thấy nàng như vậy, Tạ Văn Đông vội vàng nói: “Em chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, chị Ngọc nếu không muốn cũng không cần phải trả lời!”

Cao Tuệ Ngọc ngẩng đầu, nhìn Tạ Văn Đông nói: “Chị nói cho em biết, nếu như không nói, nói không chừng em sẽ nghĩ tới đâu ấy chứ, sớm muộn gì em cũng sẽ biết mà! Anh của chị là lão đại Thanh Bang!”

“Cái gì?” Tạ Văn Đông đứng lại, bất khả tư nghị nhìn Cao Tuệ Ngọc, lớn tiếng hỏi: “Anh của chị là lão đại Thanh bang?”

Cao Tuệ Ngọc gật đầu “Uy, em sao thế? Sao lại kinh ngạc như vậy!”

Tạ Văn Đông làm sao mà không kinh ngạc, Thanh Bang là một trong ba đầu sỏ trong thành phố J, có thể ở địa vị này thực lực như thế nào có thể hiểu, lão đại Thanh Bang hạ một cước, thế giới ngấm rung lên đúng là một nhân vật phong vân. Thật không ngờ dĩ nhiên là lại anh trai của Cao Tuệ Ngọc. Tạ Văn Đông ngăn lại kinh ngạc nói rằng: “Thảo nào trước đây chị nói anh chị là một đại nhân vật!” suy nghĩ một chút hỏi: “Người vừa rồi là thủ hạ của anh trai chị sao?”

Cao Tuệ Ngọc gật đầu nói: “Đúng vậy, khi ba chị làm lão đại ở Thanh bang thì chú ấy ở đó, các nhân vật cấp bậc nguyên lão vẫn còn trong bang hội, đối với chị cũng rất tốt!”

Tạ Văn Đông nói: “Ừ, nhìn thấy rồi!” Lúc này nghĩ tới một việc, Tạ Văn Đông cười ha hả.

Cao Tuệ Ngọc hỏi: “Uy! Sao thế? Có gì buồn cười vậy?”

Tạ Văn Đông giọng điệu đầy hàm ý nói: “Lời đồn thật sự là tám chín phần mười không thể tin được à! Nhất Trung đồn đãi chị gái của chị là tình phụ của lão đại Thanh Bang! Hiện giờ xem ra thật đúng là buồn cười à!”

Cao Tuệ Ngọc mặt đỏ lên nói: “Trước đây anh trai thường tới đón chị khi tan học, một ít người không biết chuyện gì cứ tò mò. Sau chị ấy lại tức giận cũng không nhờ anh trai đón nữa, thế nhưng lời đồn lan ra càng nhiều”.

Tạ Văn Đông hỏi: “Em và chị gái chị đánh nhau, anh chị có biết không?”

Cao Tuệ Ngọc lắc đầu nói: “Anh ấy hẳn là không biết. Chuyện ở trường học chưa bao giờ chị ấy nói cho anh trai bao giờ.”

Tạ Văn Đông nghe xong a lên một tiếng, có chút may mắn, cũng có chút thất vọng. Hắn mong muốn có thể có một ngày giao thủ với đầu sỏ Thanh Bang, song song hẳn cũng biết chính giờ thực lực của hắn không thể so sánh với bọn họ, người ta sợ rằng chỉ cần động một ngón tay mình cũng xong đời. Thế nhưng hắn có một tấm lòng tràn đầy nhiệt huyết, có xúc động giao thủ với cường giả.

Tạ Văn Đông cùng Cao Tuệ Ngọc vừa đi vừa trò chuyện, cảm tình của hai người cũng gần nhau không nhỏ. Khi tới hơn bốn giờ chiều, Tạ Văn Đông đưa Cao Tuệ Ngọc trở về nhà. Cao Tuệ Ngọc vốn định bảo hắn vào ngồi chơi một chút, nhưng Tạ Văn Đông bởi vì có Cao Tuệ Mỹ bên trong nên nhất định không chịu, phất tay chào Cao Tuệ Ngọc rồi mới rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Văn Đông phải đi tới quán bi-a Hân Hân để thương lượng sự tình. Hai người trong buồng thương lượng thật lâu, không ai biết bọn họ nói cái gì. Mãi tới hơn 10h Tạ Văn Đông cùng Tam Nhân mới từ trong buồng đi ra.

Đi tới cửa, Tạ Văn Đông chính sắc nói: “Anh Trương, lần này chúng mà thành công thì sẽ có không gian phát triển, nếu như thất bại bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua cho chúng ta, khi đó sẽ không thể kết thúc việc một cách hoàn hảo đâu!”

Tam Nhân gật đầu nói rằng: “Anh Đông, ta đã xem tin tức rõ ràng rồi, bằng thế lực của chúng ta kiếm một cái hang ổ hẳn là không có vấn đề gì”.

Tạ Văn Đông ngẩng đầu lên, thờ dài nói: “Chúng ta có thể sinh tồn hay hay không tại thành phố J này, đều phải nhìn vào một kích này!” Nói xong, Tạ Văn Đông đi ra khỏi quán bi-a Hân Hân.

Khi hắn đi tới phòng học, chính là đã vượt qua tiết thứ tư. Đứng vào tiết giảng bài của chủ nhiệm lớp, thầy giáo đang hoa chân múa tay vui sướng giảng bài trên bục giảng, nước bọt bay đầy trời, Tạ Văn Đông cầm theo túi sách gỗ cửa tiến vào, đang định trở lại chỗ ngồi của mình, thầy giáo gọi hắn lại, tức giận hỏi: “Tạ Văn Đông! Cậu đi đâu, tại sao giờ này mới tới học hả?”

Tạ Văn Đông nói: “Xin lỗi thầy, em bận giải quyết một số việc, chưa kịp vào lớp học”.

Thầy giáo chỉ tay vào hắn nói: “Học sinh như cậu căn bản là không còn thuốc chữa trị rồi! Lăn ra ngoài, sau này đừng xuất hiện trong lớp học của ta nữa!” Lão thầy này vẫn nhớ kỹ Tạ Văn Đông lúc khai giảng nói xấu mình, nghĩ thầm cơ hội giáo huấn vừa vãn tới với hắn.

Tạ Văn Đông không thêm đề ý tới hắn, trở lại chỗ ngồi, nói rằng: “Thầy có quyền đuổi ta ra khỏi phòng học sao”.

“Cậu... con mẹ nó mày đi ra ngoài cho tao mau!” Thầy giáo thấy Tạ Văn Đông coi lời của mình như đánh rắm, tức giận tới mức cả người run run.

Tạ Văn Đông nhìn hắn nói: “Thầy chó quên mình là một thầy giáo, đương nhiên chửi học sinh trước mặt nhiều người như vậy là rất không lễ phép”.

“Mày... ta không hiểu cha mẹ mày giáo dục mày như thế nào, làm sao lại nuôi dưỡng một người bại hoại như vậy! Xem ra cha mẹ mày cũng không phải là người tốt gì” Lão thầy giáo này đã có chút mất đi lý trí, hẳn ở trường học này rất kiêu ngạo, đột nhiên có học sinh dám đối nghịch cùng hắn, việc này làm cho hắn có chút lửa giận công tâm.

Thầy giáo nói ra những lời này chọc giận Tạ Văn Đông, chửi hắn thì có thể, thế nhưng chửi cha mẹ mình thì Tạ Văn Đông không thể tha thứ cho hắn. Chậm rãi đứng lên, Tạ Văn Đông móc ra một cây đao từ trong túi, thanh đao rọc giấy đã cải biến số phận của hắn.

Thầy giáo thấy hắn lấy đao ra thì càng hoảng sợ, chỉ vào Tạ Văn Đông dùng thanh âm run rẩy hỏi: “Mày...mày muốn làm gì vậy?”

Tạ Văn Đông không nói gì, chậm chạp đẩy dao ra, đứng yên. Không hề dự liệu mà vung tay mạnh mẽ ném ra, một dao bạc quang thẳng hướng tới thầy giáo. Lão thầy quát to một tiếng “ca” rồi lăn ra đất, khi hắn quay lại nhìn thì dao rọc gáy kia đã cắm phập vào băng đen, thân dao vẫn còn đang rung động liên tục.

Thầy giáo nuốt nước bọt, nhìn Tạ Văn Đông. Người này đang dùng ánh mắt của ác ma mà nhìn hắn, khóe miệng hơi chút nhếch lên.

“Má ơi, giết người!” Thầy giáo quát to một tiếng lao ra khỏi phòng học, cấp tốc chạy tới phòng thầy hiệu trưởng. Tạ Văn Đông không để ý tới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của các bạn cùng học, đi ra ngoài cửa phòng học. Tới cửa rồi, nháy mắt với Lý Sáng. Lý Sáng lập tức hiểu ý tứ của Tạ Văn Đông, theo đó chạy ra khỏi phòng học.

Lại nói thầy giáo vội vã chạy tới phòng thầy hiệu trưởng, cửa cũng không gõ mà trực tiếp nhảy vào. Lúc đi vào, cảnh tượng bên trong làm cho lão ngây người một chút. Chỉ thấy hiệu trưởng đang ngồi ở trên ghế bọc da ôm một giáo viên trẻ tuổi, một tay luồn qua cổ áo vào trong y phục của nàng, một tay khác lại đặt ở trên đùi nàng mà vuốt ve. Hiệu trưởng đang trong thời khắc tiêu hồn chợt thấy thầy giáo chủ nhiệm lớp của Tạ Văn Đông chạy vào có chút tức giận “Ta bảo lão Lương à, làm tới tiền vào thì phải gõ cửa trước không được sao?” Vừa nói, vừa buông giáo viên trên đùi xuống, cô giáo viên này sắc mặt đỏ ửng, vốn định đi ra ngoài thì lại bị hiệu trưởng kéo tay lại.

Lão Lương đối với việc này đã gặp nhiều, lập tức tỉnh táo lại lớn tiếng nói: “Hiệu trưởng, có... có một người mới động dao với ta, hắn có ý muốn giết ta!”

Hiệu trưởng liếc mắt nhìn hắn, vừa vuốt vuốt tay nữ giáo viên bên cạnh vừa nói: “Cậu có cái dạng gì vậy, để cho một học sinh biến thành như vậy. Xem ra ta đang lo không biết có nên dùng cậu nữa không”.

Lão Lương đỉnh đầu đầy mồ hôi, thấp giọng nói: “Hiệu trưởng, cái tên học sinh kia có đôi mắt thật đáng sợ, anh không biết đó thôi, chứ thực sự là...”

Hiệu trưởng nói: “Đừng nói những là vô dụng nữa, mình đã nhát gan còn mượn có. Cậu đi ra ngoài trước đi, chuyện này sau này hãy nói!” Vừa nói, một tay lại luồn xuống mò nắm đôi chân trắng muốt dưới váy của nữ giáo viên.

Lão Lương vẻ mặt thay đổi nói: “Hiệu trưởng, ngày hôm nay anh thế nào cũng phải giúp ta hả giận này! Học sinh đó làm ta thật mất mặt trước các học sinh khác!”

Hiệu trưởng lúc này sắc tâm đang lên, nào có tính lực quản hắn, nhìn hắn không có chút ý tứ gì cả, lớn tiếng nói: “Con mẹ nó, trước tiên cứ ra ngoài đi, để cho ta yên một lúc đã, chút nữa ta sẽ tìm cậu!” Lão Lương vừa thấy hiệu trưởng nổi giận, không dám nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài, xoay nắm tay đóng cửa.

Thấy hắn đi, hiệu trưởng kéo nữ giáo viên trở lại trong lòng mình, miệng hé ra, hướng tới mặt của nữ giáo viên. Nhưng là cửa chưa kịp mở ra, sắc mặt lão Lương tái nhợt mà lui trở lại. Hiệu trưởng vừa nhìn thấy, vài cọng tóc còn lại trên đầu hắn muốn dựng lên tới nói lớn tiếng mắng: “Lão Lương, con mẹ nó còn quay lại làm gì! Cút, cút ra ngoài ngay cho ta!” Nói còn chưa dứt lời, hiệu trưởng lập tức cầm miệng, bởi vì ngoài cửa vừa có một người tiến vào, là một người mặc đồng phục học sinh.

Lão Lương đầu đầy mồ hôi, quay đầu nói với hiệu trưởng: “Không... không phải ta muốn quay trở về, là hắn... hắn...”

Hiệu trưởng buông nữ giáo viên trong tay ra, đứng lên nói rằng: “Cậu tên gì, thật to gan, không biết ta là hiệu trưởng sao?”

Học sinh mỉm cười nói: “Em tên là Tạ Văn Đông, nhớ cho kĩ đó! Sau này thầy còn có thể dùng được”.

Hiệu trưởng hỏi: “Chính là cậu đã dùng dao nhỏ muốn giết chết thầy giáo?”

Tạ Văn Đông không nói gì, đi nhanh tới hắn, hiệu trưởng ngực run lên hỏi: “Đứng lại, cậu... cậu... muốn làm gì?”

Tạ Văn Đông đi tới trước mặt thầy hiệu trưởng, cảm lấy lọ mực bên trên bàn thường thức, nói rằng: “Em mong thầy, còn có vị thầy giáo này nữa không nên chọc giận tới em. Thầy còn có thể làm hoàng đế trên đất của thầy, tuy nhiên, nếu không đừng trách em phải đập đổ thầy xuống đó”.

Hiệu trưởng tức giận nói: “Mày, con mẹ mày là cái gì. ở trước mặt tao mà nói như vậy. Tao nói cho mày biết, tại Nhất Trung này, tao là lớn nhất. Không ai có thể ra lệnh cho tao!”

Tạ Văn Đông nói rằng: “Đó là trước đây, hiện giờ không như vậy nữa. Nếu như thầy có mắt thì nhìn ra phía ngoài cửa đi nhé” Nói xong, cảm lấy lọ mực nước trong tay nện một phát lên trên cánh cửa sổ thủy tinh.

Hiệu trưởng nhìn hắn một chút, chậm rãi đi ra ngoài cửa sổ nhìn xuống. Chỉ thấy bên ngoài sân trường đứng đầy học sinh, trong tay cầm gậy gộc, vừa thấy hiệu trưởng thò đầu ra ngoài, tất cả cùng kêu lên hò hét: “Hội Văn Đông! Hội Văn Đông! Hội Văn Đông...” thanh âm cực lớn đinh tai nhức óc. Hiệu trưởng bị tình cảnh này làm cho choáng váng, mắt mở trừng trừng ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ. Một hồi lâu sau mới phản ứng lại, không thể tin được mà nhìn về phía Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông không nói gì thêm, xoay người đi ra ngoài, tới cửa rồi đứng lại, đầu quay lại nói rằng: “Sau này, ở đây, ta làm chủ!”

Hiệu trưởng nhìn bóng người đi ra khỏi cửa, chậm rãi nói rằng: “Hắn là ma quỷ!” Lão Lương cùng nữ giáo viên đang đứng ở bên cạnh như tượng gỗ, vẫn không nhúc nhích, một lúc lâu một lúc lâu...

Ngoài sân trường, đứng trên cùng là Lý Sáng, Cao Cường, Trương Nghiêm Giang, Hà Hạo Nhiên bốn người nhìn nhau cười. Lý Sáng cười với Hà Hạo

Nhiên: “Thế nào! Đi theo anh Đông, sau đó tất cả thế lực ngầm ở thành phố J này đều sẽ thuộc về chúng ta! Hội Văn Đông sớm muộn gì cũng có ngày thống nhất hắc đạo!”

Hà Hạo Nhiên ngửa mặt lên trời thờ dài, nhỏ giọng nói: “Ta nguyện ý giao mệnh này cho anh Đông, nhưng trong lòng ta vẫn còn một chút áy náy chính là long...”

Lý Sáng vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Tất cả mọi người chúng ta đều kính mày là một hán tử tâm huyết, cũng bởi vì là một điểm này, anh Đông đã nhận mày. Ta cũng sẽ không nói gì, nhưng ta biết có một số việc nếu làm, sẽ không được hối hận. Theo một người có năng lực làm mình tâm phục khẩu phục chính là một loại hạnh phúc”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Miếu Sát

Sau ba ngày, lúc nghỉ trưa, Tạ Văn Đông mới từ trong lớp đi ra, thấy Cao Tuệ Mỹ đang đứng trong hành lang. Tâm lý bất giác có chút kỳ quái hỏi: “Chị Cao, chị tới tìm em sao?”

Cao Tuệ Mỹ tròn mắt nhìn hắn nói: “Em nói sao, ở đây ngoại trừ em ra chị còn quen biết ai đây?”

Tạ Văn Đông thấy ở đây nhiều người cười ha hả: “Đi thôi, chúng ta đi ra sân trường một chút!” nói xong đi ra ngoài.

Đám học sinh đều phải đi ăn cơm, sân trường bình thường náo nhiệt trở thành một khoảng không vắng vẻ, Tạ Văn Đông cùng Cao Tuệ Mỹ sóng vai đi trên đường chạy.

Hai người không nói gì, có chút đắm chìm. Cao Tuệ Mỹ lên tiếng trước nói: “Em có bạn không?”

Tạ Văn Đông hơi lặng đi một chút cười nói: “Đương nhiên có rồi” Cao Tuệ Mỹ lắc đầu nói: “Chị nói chính là loại bạn bè có thể tâm sự được ấy, không phải là anh em thù hằn của em. Nếu như em có một chút chuyện riêng có thể cùng bọn họ nói chuyện sao?”

Bị Cao Tuệ Mỹ hỏi như vậy, Tạ Văn Đông quả thật là có chút mê man, chính là Lý Sáng, Tam Nhãn đám người đó đối đãi như anh em, thế nhưng nói tới tâm sự, Tạ Văn Đông âm thầm lắc đầu, đều không phải hắn không coi bọn họ là bạn bè mình, nhưng mà những người này nghĩ khía cạnh anh em quá nặng rồi, không thích hợp nói những chuyện này. Tạ Văn Đông cúi đầu, nghĩ tâm sự, nửa ngày không nói gì. Cao Tuệ Mỹ thấy thế cười nói: “Nếu như em nguyện ý, mong muốn chị có thể trở thành bạn em, loại bạn bè có thể tâm sự với nhau ý!”

Nhìn vẻ mặt chân thành tha thiết của Cao Tuệ Mỹ, Tạ Văn Đông trong lòng có một dòng nước ấm. Hắn tuy có anh em bên người, thế nhưng trong sâu thẳm nội tâm của mình có một chút tình cảm cô độc khó hiểu. Tạ Văn Đông chân thành nói: “Chị Cao, cảm ơn chị! Có thể làm bạn bè với chị như vậy là em đã trào cao rồi”.

Cao Tuệ Mỹ trên mặt vui vẻ, nói rằng: “Nói như vậy là em đồng ý rồi?” Tạ Văn Đông gật đầu hay nói giỡn nói: “Chỉ sợ chị cao lại ghét bỏ người bạn rất hay buồn bực này thôi!”

Cao Tuệ Mỹ nắm tay Tạ Văn Đông mỉm cười nói: “Từ hôm nay trở đi chúng ta là bạn bè rồi, nếu như em có chuyện gì muốn tìm chị tâm sự, dù sao chị cũng lớn hơn em vài tuổi, có thể giúp thì chị sẽ giúp!”

Tạ Văn Đông không nói gì, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Cao Tuệ Mỹ. Cảm thấy ôn nhu trong tay, bất giác lại nghĩ tới một trận tiêu hồn trong phòng hội họa ngày hôm đó, lòng có chút nhộn nhạo. Một chút gió thổi qua, làm cho Tạ Văn Đông tỉnh táo lại, buông tay của Cao Tuệ Mỹ ra.

Cao Tuệ Mỹ sắc mặt ửng đỏ, nói sang chuyện khác: “Chị kỳ thực không nhìn rõ em, không nghĩ tới em nhanh như vậy đã đánh tan Hắc Long huynh đệ hồi rồi. Hiện giờ ngay cả Hiệu trưởng cũng không dám động tới em, em rốt cuộc đã chân chính là Bá vương của Nhất Trung rồi!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Thực ra tại nhất trung có lợi hại thế nào cũng bất quá chỉ là trong trường học mà thôi, đây không phải là điều em muốn”.

Cao Tuệ Mỹ nói: “Xem ra dã tâm của em cũng rất lớn đó! Em hiện giờ có bang hội rồi, anh em mấy trăm người, còn muốn cái gì nữa?”

Tạ Văn Đông nhìn Cao Tuệ Mỹ yên lặng nói: “Kỳ thực em cũng không biết mình muốn cái gì, chỉ là em muốn phát triển, hiện trạng bây giờ còn chưa có làm em thỏa mãn” Tạ Văn Đông cũng đã từng hỏi qua chính mình vấn đề này, nhưng hắn không tìm được đáp án.

Cao Tuệ Mỹ lo lắng nói: “Ồ trường học em đã phát triển tới cực hạn rồi, chẳng lẽ em muốn phát triển ra ngoài xã hội sao?” Tạ Văn Đông gật đầu nói:

“Lòng em xác thực là có kế hoạch này, hơn nữa kế hoạch cũng đang tiến hành”.

Cao Tuệ Mỹ kéo ống tay áo Tạ Văn Đông nói rằng: “Em phải biết rằng người trong xã hội học sinh không thể so sánh được, bọn họ thông minh hơn nhiều, cũng lợi hại hơn nhiều! Em có thể xưng vương trong trường học, nhưng tới xã hội cũng không tính là cái gì cả!”

“Cái này em biết. Em cũng sẽ đặc biệt cẩn thận”.

“Nếu như... nếu như em gặp phải rắc rối gì, chị mong em có thể tìm tới chị, chị có thể giúp đỡ em một chút được!”

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Chị Cao, nếu như thật có một ngày như vậy, em nhất định sẽ tìm tới chị rồi”.

“Mong em nhớ kỹ những lời đã nói hôm nay”.

“...”

Tạ Văn Đông cùng Cao Tuệ Mỹ đi ở trên sân trường hàn huyên rất nhiều, cũng có nhận thức về Cao Tuệ Mỹ sâu hơn một tầng. Kỳ thực nàng không có kiên cường như bề ngoài, cũng giống mình, đối với cuộc sống có chút mê man, tìm kiếm người trong mộng. Tạ Văn Đông so sánh nàng với Cao Tuệ Ngọc, cả hai người đều có những đặc điểm, một người thì thành thực ôn trọng, một người thì thiên chân khả ái, đều là những nữ nhân làm cho người khác phải động tâm.

Lúc chuông lên lớp vang lên, hai người mới từ sân trường đi dạo trở về. Hai người quan hệ rõ ràng đã thân cận hơn không ít, Tạ Văn Đông nói với Cao Tuệ Mỹ: “Chị, em về phòng học trước đây, có cơ hội chúng ta nói chuyện tiếp” Cao Tuệ Mỹ gật đầu, lòng có chút lưu luyến không rời, nói rằng: “Được rồi, buổi tối em có lúc nào rảnh rồi không?”

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút nói: “Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì hẳn là rảnh rồi, chị có chuyện gì sao?” Cao Tuệ Mỹ nói rằng: “Buổi tối chúng ta cùng đi ăn thế nào?” Nhìn Tạ Văn Đông gật đầu, Cao Tuệ Mỹ mới xoay người rời đi. Nhìn bóng lưng rời xa của Cao Tuệ Mỹ, Tạ Văn Đông trong lòng có chút hỗn loạn. Hắn biết mình bị vẻ thành thực của Cao Tuệ Mỹ hấp dẫn, thiết nhưng ở trong lòng, thân ảnh ngây thơ của Cao Tuệ Ngọc thỉnh thoảng lại hiện ra. Điều này làm cho Tạ Văn Đông rất lo lắng, không biết phải đối ứng như thế nào. Tạ Văn Đông có một tập quán, cái gì nghĩ không thông sẽ không nghĩ tiếp nữa, bởi vì cũng sẽ không nghĩ được gì mà lại lãng phí tinh lực! Nói trắng ra thì cũng là một loại tâm tính đa điều.

Một tháng sau, trong một sân nhảy ma quỷ ở gần khu dân cư phía nam thành phố J.

“Rầm, rầm!” một tiếng đập cửa liên hồi, trong phòng một thanh âm không kiên nhẫn phát ra, “Ai đó? Có chuyện gì?”

“Xin chào, ta là người của công ty điện lực, tới thu tiền điện!” Một thanh niên cao gầy tuổi cũng không lớn nói.

“Mẹ nó, không phải vừa mới thu hết sao, sao lại tới thu nữa. DCM!”

Thiếu niên nghe xong biến sắc, nhưng lập tức nói: “Gần đây có người nói thu tiền điện ở chung quanh đây, ta cố ý tới kiểm tra một chút, mời mở cửa để ta nhìn qua!”

“DCM, thật là phiền phức. Mày đợi lát nữa hãy tới!” Trong phòng truyền tới một trận loạn âm, một lát sau, cửa phòng mở ra, một thanh niên mặt dài tầm 23,24 tuổi đi ra. Thanh niên này vừa đi tới, chợt thấy một đám người đứng trước cửa, biết là không tốt, xoay người bỏ chạy. Thế nhưng quá muộn rồi, phía trước mấy người đã rút dao từ trong quần áo ra, không giải bày, tiến lên chém lung tung vào người thanh niên mặt dài, thanh niên này chỉ có thể kêu lên một tiếng rồi ngã vào trong vũng máu.

Người phía trước không có dừng lại, chạy ào ào vào trong phòng, gặp người liền chém. Trong lúc nhất thời hơn mười người trong phòng do không kịp chuẩn bị, bị đánh cho trời tay không kịp. Có người còn đang hít bạch phiến, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trên người đã trúng vô số dao sắc bén. Chỉ trong chốc lát, hơn mười người bị chém cho cả người đầy dao, nằm trên mặt đất. Những người đó thu lại bạch phiến, toàn bộ mang đi. Một người chính là thiếu niên vừa nãy nói: “Anh Cường, trong phòng còn mấy nữ nhân, chúng ta làm gì các nàng bây giờ?”

Thiếu niên đi tới nhìn thấy mấy nữ nhân đang sợ hãi, nói rằng: “Mặc kệ bọn họ, chúng ta đi”.

Đám người cấp tốc đi vào trong phòng, dao giấu ở trong quần áo, thẳng tiến tới sân nhảy Quỷ Vực, đầu lĩnh chính là thiếu niên tên Cao Cường.

Sân nhảy Quỷ Vực, là một trong những sân nhảy sôi động nhất ở phía nam thành phố J này. Nơi này là do Quần Hưng hội tổ chức lên, thực lực cũng khá. Bọn họ có thể làm cho tới ngày hôm nay có thể nói là rất may mắn rồi. Quần Hưng hội lão đại là tên có biệt danh Sắc Miêu, người như thế nào thì tên như vậy, háo sắc thành tính. Ngày hôm nay thấy mấy người có tuổi không lớn mà nhan sắc lại khá đẹp, sắc tâm nổi lên. Mang theo mấy anh em đi theo dây dưa không tha. Trong sân nhảy mọi người đều biết hắn, không ai dám tiến lên ngăn cản. Sắc Miêu ôm một người đẹp nhất trong đó, tay đặt trên người nữ sinh liên tục di chuyển, trong miệng phát ra nụ cười ha ha – thanh âm thật đáng sợ.

“Sắc Miêu thật là rất hào hứng nha!” Một thanh âm lạnh lẽo xuyên thấu qua âm nhạc cực lớn trong sân nhảy, truyền tới tai của Sắc Miêu. Sắc Miêu nhanh trí, buông nữ sinh trong lòng ra đứng lên tìm người nói chuyện.

Một người niên kỷ chỉ tầm 16, 17 đi tới. Sắc Miêu nhìn hắn nói: “Vừa rồi là mày nói với tao?”

Thiếu niên gật đầu một cái không nói gì. Thấy hắn niên kỷ không lớn, nhưng trên người lại có một loại khí thế siêu cường, Sắc Miêu không dám xem thường hắn cười ha ha nói: “Người anh em bé nhỏ có biết tao là ai không mà muốn trêu đùa hà, chính...”

Thiếu niên nói rằng: “Tao không có hứng thú chơi đùa, nhưng tao đối với vùng này rất có hứng thú”.

Sắc Miêu ngẩn người, sắc mặt trầm xuống nói rằng: “Thế sao? Mày dự định cướp địa bàn của tao sao?” Thiếu niên cười hắc hắc: “Không sai! Tao thấy mày tuổi còn trẻ, không bằng cùng mấy người vợ mang về nhà mà hưởng phúc. Mày xem cách làm của tao thế nào?”

Sắc Miêu nhìn chằm chằm vào thiếu niên hỏi: “Mày là ai?” Thủ hạ của hắn thấy người tới không có thiện ý, đều rút đao trong túi quần ra. Người đang khiêu vũ vừa nhìn thấy tư thế này, biết là chuyện không tốt, đều như ong vỡ tổ chạy ra khỏi Quý Vực, thế nhưng còn lưu lại hơn ba mươi người, chính là thủ hạ do thiếu niên kia mang tới.

Một người mập mạp từ bên trái cầm lấy một cái ghế tiến lên, thiếu niên này ngồi xuống ghế, lấy tay gõ nhẹ vào tay vịn nói: “Tao là Tạ Văn Đông!”

“Tạ Văn Đông?” Sắc Miêu trên mặt mang theo nghi vấn, hắn chưa từng nghe thấy người nào có tên như vậy. Nháy mắt với thủ hạ bên cạnh một cái, người nọ lui lại sau không vết tích. Cái việc mờ ám này không giấu nổi mặt của Tạ Văn Đông, nhìn Sắc Miêu nói: “Mày đừng nên bảo thủ hạ của mày ra ngoài, nếu như không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra tất cả đang ở trong bệnh viện chờ mày đó!”

Sắc Miêu lòng cả kinh, sắc mặt biến đổi lớn, lớn tiếng nói: “Mày đã đánh bọn họ...”

Tạ Văn Đông nói: “Bọn họ đã không thể tới được!” Sắc Miêu trên đầu đỏ mồ hôi lạnh, lấy tay lau đi hỏi: “Người anh em, chúng ta có cừ oán gì sao?” Sắc Miêu trong lòng tìm tòi vài lần, hắn không nhớ đã đắc tội với người này thế nào!

Tạ Văn Đông đứng lên. “Sắc Miêu ta nói cho mày hay, ngày hôm nay ta đã tới, không muốn nói nhiều lời vô ích, không nên lãng phí thời gian nữa!” Nói xong vung tay lên, hướng tới trước. Ba mươi người hắn mang tới hiểu ý tứ công kích, rút đao ra đánh tới một mình Sắc Miêu. Sắc Miêu thủ hạ đều là những người trưởng thành, thế nhưng nhân số lại ít hơn nhiều nên rơi vào thế hạ phong, bị hơn mười người vây quanh một chỗ, bản thân khó bảo toàn, chỉ là miễn cưỡng ứng phó. Hơn mười người này niên kỷ cũng không lớn, nhưng mỗi người dường như lại không muốn sống vậy, phiến đao trong tay luôn chém tới trước bất kể chuyện gì. Chỉ trong chớp lát thủ hạ của Sắc Miêu đã ngã xuống mấy người. Tên mập đưa ghế cho Tạ Văn Đông chính là Lý Sánh, hét lớn một tiếng, rút đao đánh tới Sắc Miêu.

Sắc Miêu thấy Lý Sánh hung mãnh, đưa tay ra sau lưng, lấy ra bốn năm khẩu súng, chỉ vào Lý Sánh. Lý Sánh hoảng sợ, lập tức ngừng lại. Sắc Miêu cười ha ha nói: “Bọn mày tới đây! Tới đây! Tao xem đao của bọn mày nhanh hay súng của ta nhanh! Ha ha!”

Một giọt mồ hôi lớn từ trên mặt Lý Sánh chảy xuống, bị súng chĩa vào người còn có thể không sợ sao, đó chỉ là quý thôi. Lý Sánh tay cầm đao cũng có chút run run. Ngay lúc Sắc Miêu đắc ý nhất, cánh tay cầm súng cảm thấy đau nhức, sau đó mất đi tri giác. Nhẹ buông tay, súng cũng rơi xuống mặt đất. Sắc Miêu không thể tin nổi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân mà mình vừa khinh bạc trong tay cầm theo một thanh chủy thủ, đâm thật sâu vào trên cánh tay của hắn, trên mặt nữ nhân mang theo một tia mỉm cười đẹp đẽ.

Sắc Miêu quát to một tiếng, đẩy nữ nhân ra, xoay người bỏ chạy. Lý Sánh vừa thấy không ổn, khom lưng cầm lấy cái ghế ném tới Sắc Miêu, cái ghế mang theo tiếng rít gào đập vào sau lưng Sắc Miêu, cái ghế lập tức nát bươm. Sắc Miêu kêu lên ai nha một tiếng ngã sấp xuống đất, nếu như là bình thường, một đòn nghiêm trọng như vậy Sắc Miêu nhất định không thể đứng dậy, nhưng hiện giờ là thời khắc sống còn, hắn biểu hiện ra dục vọng cầu sinh phi thường, vừa nằm úp sấp xuống, lại bật dậy nhin đau đớn như xé rách tâm can ở sau lưng, chạy vội tới cửa sau.

Lý Sánh thấy thế ngẩn người, nhanh chóng đuổi theo hắn. Sắc Miêu chạy tới cửa sau, trong lòng vui vẻ, chỉ cần chạy ra ngoài, bằng vào việc hắn quen thuộc địa hình ở đây, không ai có thể tìm được hắn. Sắc Miêu nắm lấy tay nắm cửa định mở, đột nhiên thất thần, trên mặt liên tục đổ mồ hôi. Một người thân cao một mét tám đứng ở trước cửa, cầm trong tay là một phiến đao thật lớn, trong nháy mắt khi hắn mở rộng cửa, đâm một cái thật sâu vào bụng của hắn, máu tươi đỏ thẫm từ trong bụng của Sắc Miêu chảy ra dọc theo thân đao, rơi tích tụ xuống mặt đất. Sắc Miêu nắm lấy tay người nọ, không cam lòng, có chút không thể tin nhìn hắn.

Đại hán cười lạnh lùng, nhấc chân đá vào ngực Sắc Miêu. Sắc Miêu nhất thời bị đẩy ra khỏi mấy bước, sờ sờ vết thương ở tiểu phúc của mình, nói rằng: “Ta... ta không cam lòng.” Đại hán tiến lên dùng y phục của hắn lau khô máu trên thân đao, thả y phục ra, trong lòng xuất hiện một trang giấy trắng, đặt ở trên người Sắc Miêu. Sau đó xoay người rời đi. Đại hán từ khi xuất hiện tới khi rời đi không nói một câu nào, chỉ làm cho Sắc Miêu khó quên nhất là ở giữa hai mí của hắn có một vết sẹo cực kỳ bắt mắt.

Thân thể Sắc Miêu cứng đờ rơi xuống, vết thương ở bụng của hắn máu từ trong cơ thể bắn ra, vẽ lên một đường vòng cung bằng máu mỹ lệ trong không trung.

Trong sân nhảy, thủ hạ của Sắc Miêu còn mấy người có thể đứng vững được, nhưng mấy người này thân thể cũng như nỏ sắp hết đà, thân thể lung lay sắp đổ. Đại hán từ cửa sau tiến lên, mắt nhìn tình huống, đáng cười động ở trên mặt, hướng về Tạ Văn Đông gật đầu một cái, đánh về phía chiến đoàn...

Ngày 11 tháng 10, toàn bộ vùng phụ cận sân nhảy Quý Vực phía nam thành phố J phát sinh một trận đánh nhau sống mái. Lão đại Sắc Miêu của Quân Hưng hội tử vong, thủ hạ mấy người cũng tử vong, hơn mười người thân thể trọng thương. Lúc đó hắc đạo của thành phố J đánh nhau sống mái không ngừng, sự kiện người chết có phát sinh, cảnh sát đối với vụ án như vậy đã có tập quán, ở hiện trường không có điều tra ra nguyên do, thì cho rằng việc này là chuyện ân oán trong giới xã hội đen xử lý đơn giản. Cuối cùng cũng không thể giải quyết được gì. Thế nhưng trong giới hắc đạo lại biết, trên thi thể của Sắc Miêu có một tấm thiệp, không biết là có ý tứ gì.

Sau khi Quân Hưng hội bị diệt đứng hai ngày, có một tổ chức tên là Văn Đông Hội chiếm lấy sân nhảy Quý Vực. Mặc dù các bang hộ phụ cận có chút không phục, giao thủ mấy lần với Văn Đông hội đều không chiếm được cái gì tốt, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, không hề đánh nhau với Văn Đông Hội nữa. Từ này về sau, Văn Đông hội trở thành ông chủ mới của Quý Vực, được các bang hộ hắc đạo thành nam thừa nhận.

Tạ Văn Đông rút cuộc đã cùng Văn Đông hội bước vào trong vùng bùn không đáy xã hội đen này.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Bang Hội

Bên trong quán bi-a Hân Hân đứng đầy người, nam có nữ có, nữ nhân đại thể niên kỷ không lớn. Những người này có chơi bi-a, có người quản tụ nói chuyện phiếm, trên mặt mỗi người đều tràn đầy hưng phấn. Mà ở trong buồng có một chiếc bàn hình tròn, chung quanh có sáu người đang ngồi. Tạ Văn Đông ngồi ở giữa nhũn mày.

Tam Nhân lớn tiến nói: “Anh Đông, chúng ta sẽ kiếm tiền như thế nào ở địa bàn của mình đây. Hoàng Canh Độc (mại dâm, cờ bạc, thuốc phiện) là ba dạng kiếm tiền phổ biến nhất trong hắc đạo, anh Đông anh xem chúng ta là...”

Lý Sáng cười ha ha nói: “Anh Đông, ta xem ra chúng ta làm Hoàng đi! Vừa có thể kiếm tiền, anh lại lại có chút tiện nghi! Tam Nhân, anh nói đúng không?”

Tam Nhân liếc mắt nhìn hân nói: “ĐM, cái dạng mày cả đời cũng không nhìn thấy cái ót!”

“Ta nói đều là lời nói thật mà!” “...”

Tạ Văn Đông cắt ngang hai người nói rằng: “Ta ghét nhất người làm mại dâm, bản thân ta Canh cũng không làm, còn ý kiến gì không?”

Lý Sáng co rút lại, đứng lên lớn tiếng nói: “Anh Đông nói vừa hay ta cũng muốn nói! Ta không có ý kiến! Chúng ta cũng không muốn làm cái loại bức ép lương dân này, ta...”

Cao Cường cắt ngang lời vô ích của Lý Sáng: “Ta xem ra Độc là hân có thể rồi, chỉ là chúng ta vốn không có phương pháp, cũng không có tiền vốn!” Cao Cường nói một câu làm mọi người tỉnh lại, cũng nói tới điểm quan trọng nhất, dù có nghị luận tiếp thế nào, nếu như không có tiền vốn vẫn là uổng phí.

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Lần họp này mục chủ yếu là nhờ mọi người tìm ra một chủ ý, làm cho bang hội chúng ta có căn cơ kinh tế nhất định!” Mọi người nghe xong đều không nói gì, cúi đầu trầm tư.

Một lát sau, Tam Nhân đối với mọi người nói: “Mọi người có biết có một bang hội tên gọi Mãnh Hồ bang không?”

Hà Hạo Nhiên gật đầu nói: “Đã từng nghe qua, dường như là hắc bang bên trong nước N để tiện buôn lậu, mà ở trong nước ta thành lập tổ chức bang hội. Ta Nhân nói không phải muốn chúng ta đánh chú ý của bọn họ chứ?”

“Hắc hắc!” Tam Nhân cười nói: “Bọn họ bình thường buôn lậu ở ngoại ô thành phố, ta mặc dù không biết là vật gì, nhưng đoán rằng rất là đáng giá. Nếu như chúng ta đoạt đi của bọn chúng, tiền của bang hội đã tới rồi!”

Trương Nghiên Giang lắc đầu nói: “Mãnh Hồ có thể đánh nhau túi bụi với ba thế lực ngầm, thế lực thế nào có thể hiểu, Chúng ta đi một chút cũng có thể như trúng chọi với đá mà thôi, hậu quả chúng ta không thể gánh chịu được!”

Tạ Văn Đông nhìn mọi người một chút, hỏi Tam Nhân: “Anh Trương, hiện giờ chúng ta có bao nhiêu tiền?” Hiện giờ tiền của bang hội đều nằm trong tay Tam Nhân, Tạ Văn Đông cũng chỉ biết được đại khái, xác thực nhiều ít bao nhiêu hân không rõ ràng. Tam Nhân suy nghĩ một chút nói: “Có thể có hơn bốn vạn, không được năm vạn. Nếu như lấy bạch phiến trong tay Sắc Miêu mà bán ra, có thể có xấp xỉ bảy vạn!”

Tạ Văn Đông lắc đầu, từng này tiền đối với một bang hội mới khởi bước ban đầu căn bản là không giải quyết được vấn đề gì. Lo lắng một chút, Tạ Văn Đông sờ sờ khẩu súng ngắn 54 vừa lấy được trên tay của Sắc Miêu, lớn tiếng nói: “Ta cần súng, ai có biện pháp nào không?”

Cao Cường cười nói: “Anh Đông, cái này ta có biện pháp. Chỉ là đây vị tất là khẩu súng tốt!”

Tạ Văn Đông nói: “Cường tử, nói một chút xem!”

Cao Cường nhỏ giọng nói: “Ta có một người thân thích trong một ngôi làng gần thành phố S, chung quanh hân đều là vùng núi, thôn dân tất cả đều lên núi săn thú kiếm chút đỉnh tiền. Chính phủ đối với nơi này quản lý súng ống cũng rất lỏng. Trước đây ta tới nhà người thân thích kia chơi, quanh nhà hân một nhà có tới ba khẩu súng săn, một đồng súng ngắn 54, nhưng mà ta chỉ có thể nhìn thấy. Nghe hân nói ngay cả lựu đạn hồi kháng nhật cũng còn có nữa là! Ha ha, đại khái là quá đắt rồi không thể dùng được nữa”.

Tạ Văn Đông ừ một tiếng, suy nghĩ một chút nói rằng: “Anh Trương, đưa cho Cường từ năm vạn. Cường từ phiền cậu đi tới nhà người thân thích một phen, dùng tiền mua một ít lại đây, đặc biệt là súng ngắn 54, đeo ở bên người, bản thân cũng có chút an toàn hơn!”

Cao Cường cười ha hả: “Anh Đông, cái này giao cho ta đi, anh chờ coi kết quả là được rồi!”

Tạ Văn Đông nói với Tam Nhân: “Anh Trương, anh đi thăm dò giúp ta địa điểm giao dịch của Mãnh Hồ bang, có bao nhiêu người. Chúng ta đành phải làm phiền bọn chúng rồi!”

Tam Nhân hàn quang chợt lóe trong mắt nói: “Anh Đông, cứ yên tâm. Ta nhất định sẽ điều tra cẩn thận” Mọi người thấy quyết định của Tạ Văn Đông, trong lòng tuy rằng có chút e ngại, nhưng chỉ cần anh Đông nói chuyện có thể làm, chưa từng lần nào không thành công cả. Tạ Văn Đông uy tín đã cắm rễ trong lòng mọi người. Bọn họ vốn chỉ là những thanh niên, cũng muốn làm một chút đại sự kinh thiên động địa, đối với chuyện cướp của Mãnh Hồ bang, trong lòng cũng có ít nhiều chờ mong cùng hưng phấn.

Ánh mắt Tạ Văn Đông đảo qua mỗi người trong đây, sau đó quay đầu nói với Trương Nghiên Giang: “Nghiên Giang, cậu nói với mọi người chế độ của bang hội một chút đi!”

Trương Nghiên Giang gật đầu một cái với Tạ Văn Đông, đứng lên lớn tiếng nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Nếu hiện giờ chúng ta thành lập bang hội nên có một hệ thống chế độ hoàn chỉnh. Tại phương diện chế độ ta không nói nhiều, ở đây có một bản nội quy mọi người đều xem đi. Ta nói hệ thống bang hội vậy!” Trương Nghiên Giang nói xong, nhìn mọi người thấy mọi người chăm chú lắng nghe ním cười nói: “Chúng ta là Văn Đông hội, ở dưới sẽ có bốn đường, phân biệt là Long đường, Hồ đường, Báo đường, và một chấp pháp đường cùng với một cơ cấu là Ám. Bốn người ở đây nghe ta nói ta nghĩ mọi người có thể hiểu, ta giải thích một chút, anh Đông muốn chúng ta thu được càng nhiều tin tức tình báo càng tốt, cũng là muốn hệ thống hóa tình báo, cố ý thành lập ra cơ cấu như thế này. Công việc ngầm này tức là không từ bất kỳ thủ đoạn nào để có thể điều tra ra những tin tức tình báo hữu dụng với chúng ta, sau này sẽ trở thành con mắt của hội Văn Đông! Nói như vậy mọi người trong lòng đều rõ ràng rồi chứ!” Nói xong Trương Nghiên Giang ngồi xuống.

Tạ Văn Đông nói rằng: “Ta nói một lần nữa chức vị cho mọi người. Hiện giờ chỉ là tạm thời, sau đó sẽ có biến động. Trương Chí Đông làm đường chủ Long đường, Lý Sáng làm đường chủ Hồ Đường, Hà Hạo Nhiên làm đường chủ Báo đường, Trương Nghiên Giang chấp chương đường chủ Chấp Pháp đường, Cao Cường chương quản Ám! Tất cả mọi người hiểu chưa?” Mọi người vẻ mặt hưng phấn cùng kêu lên nói: “Hiểu rồi! Anh Đông!”

Lý Sáng sờ sờ đầu hỏi tiếp: “Trong hội có mấy nữ sinh không biết là phân cho đường nào?”

Tạ Văn Đông ngẩn người, Tam Nhân dưới bàn đá Lý Sáng một cái, châm chọc nói: “ĐM, tất cả đều để cho chú có được không?”

Lý Sáng bị Tam Nhân đá một cái đau điếng, nhưng vừa nghe Tam Nhân nói thế gật đầu nói: “Hay hay hay, đều cho ta, ta đều muốn!” Tam Nhân thấy chút nữa đã tức giận.

Tạ Văn Đông cười ha ha nói: “Các nàng ai ta cũng không cấp, ta có an bài khác!” Lý Sáng vừa nghe thấy thế trừng trừng mắt nhìn Tam Nhân đang cười trộm bên cạnh, không thêm nói lại.

Lý Sáng nhắc tới chính là mấy nữ sinh xinh đẹp bị Sắc Miêu đề ý ngay từ đầu. Tất cả đều là học sinh của Nhất Trung, trong bọn họ nếu không phải là cha mẹ đều mất, hoặc là mồ côi, không có thân nhân che chở. Thời gian trong sơ trung đều là tiểu thái muội, sau đó tới nhất trung thì càng thêm hỗn loạn. Tạ Văn Đông sau khi tới, các nàng thuận lý thành chương vào trong Văn Đông hội, coi như là phong cảnh đặc biệt bên trong hội Văn Đông đi. Nhìn nữ sinh nhỏ nhắn có vẻ nhu nhược như vậy nhưng tất cả đều rất ngoan độc, ở trên cánh tay của Sắc Miêu ai ngờ lại có thể chém một đao như vậy...

Tạ Văn Đông đứng lên nói: “Nghiên Giang có danh sách người của các đường, mọi người đã cầm lấy mở ra coi, hiểu rõ một chút anh em dưới mình. Được rồi, hội họp ngày hôm nay tới đây thôi, lần này nội dung cuộc họp không được tiết lộ ra ngoài biết không” Sau đó quay đầu lại nói với Cao Cường: “Cường từ, cậu cùng mấy người anh em nữa cùng đi đi, hiện giờ lên đường ngay, trở về càng nhanh càng tốt, anh Trương, anh đi đưa tiền cho Cường từ đi!”

Tam Nhân cùng Cao Cường đáp ứng một tiếng, xoay người đi ra ngoài, Tạ Văn Đông giữ cả vai hai người lại căn dặn nói: “Cường từ, ngồi xe đi cẩn thận đừng để cho cảnh sát bắt được!” Cao Cường cười ha hả nói: “Anh Đông, anh yên tâm đi, việc này ta có thể nói, đảm bảo không xảy ra chuyện gì!” Nói xong cùng Tam Nhân đi ra ngoài.

Văn Đông hội cũng bắt đầu vào thời kì nghỉ ngơi cùng phục hồi. Tạ Văn Đông mất vài ngày rốt cục cũng tìm được một chút tin tức, sau khi cáo biệt cùng huynh đệ, ngồi xe về nhà. Tới sáu giờ tối, điện thoại đồ chuông đánh thức Tạ Văn Đông: “Ai nha, sao không có ai ra nghe điện thoại nhỉ!” Tạ Văn Đông tóc tai lộn xộn, từ trong phòng đi ra.

“Alo?”

“Alo! Văn Đông à, ta là Tiểu Ngọc đây, tối qua ăn cơm đi!”

“Chị Tiểu Ngọc hả, em muốn ở nhà ngủ, buồn ngủ lắm!”

“Đồ lười, không được ngủ. Chị mặc kệ, em nhất định phải đi ăn cơm với chị. Cơm nước xong chúng ta đi xem phim “Titanic” nghe nói rất hay!”

“Ài, tiểu thư, chị cho ta ngủ một chút đi mà!”

“Không được không được, em nếu không đi, chị sẽ tìm tới nhà em!”

“Được, em đi được chưa! Đi đâu tìm chị?”

“Em tới cửa nhà đợi chị, chị thấy em sẽ đi ra!”

“Ok, gặp lại sau!”

“Bai bai!”

Tạ Văn Đông rửa mặt, tỉnh táo lại một chút, thấy cha mẹ không biết đi đâu rồi, mặc y phục vào đi ra ngoài.

Đi tới nhà Cao Tuệ Ngọc, Tạ Văn Đông chỉ đợi trong chốc lát, đã thấy Cao Tuệ Ngọc từ bên trong sôi nổi đi ra ngoài. Kéo ống tay áo Tạ Văn Đông nói: “Sao không nhanh một chút, chị đợi lâu quá!”

Tạ Văn Đông ủy khuất nói: “Ài, lúc gọi điện thoại em còn đang ngủ mà! Đi rửa mặt chải đầu, mặc quần áo đều cần phải có thời gian à! Hơn nữa nhà chúng ta lại cách xa nhau như vậy!”

Cao Tuệ Ngọc nghĩ cũng đúng, hi hi cười lồi kéo Tạ Văn Đông nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn trước, rồi đi xem phim!”

“Ồ!” Tạ Văn Đông tùy tiện hỏi câu: “Phim ảnh mấy giờ thì chiếu?” Cao Tuệ Ngọc lo lắng nói: “Chín giờ mới bắt đầu!” Tạ Văn Đông choáng váng đầu óc nói: “Tiểu thư, hiện giờ mới 6h hơn mà, chúng ta đi sớm như vậy làm gì?”

Cao Tuệ Ngọc cười nói: “Chúng ta ăn không hết ba giờ chắc?” Tạ Văn Đông lắc đầu không nói gì.

Hai người mới từ nhà Cao Tuệ Ngọc đi được chục bước, vừa vặn gặp phải Cao Tuệ Mỹ vừa đi trở về. Thấy hai người thân mật cùng một chỗ, Cao Tuệ Mỹ đau lòng, sắc mặt có chút xấu. Cao Tuệ Mỹ gạt đầu với Tạ Văn Đông hỏi: “Hai người đi đâu thế?”

Tạ Văn Đông còn chưa kịp nói, Cao Tuệ Ngọc đã cướp lời: “Chị, em cùng Văn Đông đi ăn!”

Cao Tuệ Mỹ ồ một tiếng nói: “Vừa lúc ta cũng chưa ăn cơm, ta đi cùng hai người nha!” Cao Tuệ Ngọc tuy rằng không hy vọng mang theo chị mình đi, thế nhưng lại không thể nói không được, nhìn Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông thấy Cao Tuệ Ngọc nhìn mình, quay đầu nhìn lại, Cao Tuệ Mỹ đang nhìn chăm chăm vào mình. Tạ Văn Đông cảm thấy đầu óc choáng váng, cười ha hả nói: “Vay được rồi, nhiều người càng vui. Chúng ta cùng đi ăn cơm nào!”

Cao Tuệ Ngọc nghe xong, đưa tay nhỏ bé của mình kéo kéo ống tay áo của Tạ Văn Đông, len lén cầu một cái lên tay hắn, làm cho Tạ Văn Đông đau tới cắn răng một chút, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra, nghĩ thầm: Xong, khẳng định là xong rồi!

Cao Tuệ Mỹ thấy sắc mặt Tạ Văn Đông không tốt, cúi đầu nói rằng: “Nếu như ta đi quấy rầy hai người, ta sẽ không đi nữa!”

Tạ Văn Đông thấy Cao Tuệ Mỹ cúi đầu, vai có chút run, cho rằng nàng đang khó chịu, nhanh chóng nói: “Sao lại như vậy! Chị đi cùng, em vui vẻ còn không kịp nữa là! Không thấy bị quấy rối gì đâu!”

Cao Tuệ Ngọc ở bên cạnh gạt đầu nói: “Đúng vậy! chị đi cùng chúng em đi!” Nói xong, lại cầu một cái vào vị trí khác trên cánh tay Tạ Văn Đông. Lúc này Tạ Văn Đông không còn cảm thấy đau nhức nữa, bởi vì cánh tay đã chết lặng rồi...

Tạ Văn Đông dám cam đoan, bữa cơm này tuyệt đối là khó ăn nhất. Trong tiệm cơm, Tạ Văn Đông ngồi giữa hai chị em, chỉ một lòng thành kính cúi đầu ăn, không dám nói một câu nào. Hắn biết, mặc kệ là nói chuyện với ai trong hai người, người kia nhất định sẽ không thể mình sống yên ổn. Cao Tuệ Mỹ cùng Cao Tuệ Ngọc thật ra ăn rất ngon, vừa ăn vừa nói chuyện trời đất, điều này làm cho Tạ Văn Đông thấy mình ngồi giữa hình như có chút dư thừa.

Thời gian trôi qua giống như cả thế kỷ vậy, Tạ Văn Đông cùng hai chị em họ cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm chẳng chút mùi vị gì cả. Từ trong tiệm cơm đi ra, Tạ Văn Đông thở phào một cái. Thế nhưng Cao Tuệ Mỹ kể đó nói một câu thiếu chút nữa làm Tạ Văn Đông hôn mê: “Chúng ta đi xem phim đi!”

Tạ Văn Đông sờ đầu gạt đầu nói: “Được! ... được... xem phim! Xem phim...” Cao Tuệ Ngọc mặt trợn ngược không nói gì. Tới khi Tạ Văn Đông về nhà thì cũng đã nhanh tới 11h rồi. Phim có nội dung gì hắn không nhớ một chút nào, vừa mới nhìn đã buồn ngủ rồi, chỉ biết cái tên gọi là “Titanic”. Điểm này làm Tạ Văn Đông rất thỏa mãn. Chỉ ít người khác sẽ không nói hắn: tam pháo vào thành, thất lưng buộc dây thùng, xem phim, cũng chẳng biết tên.

Sau đó nghĩ lại, Tạ Văn Đông rất kỳ quái, chính là mặc kệ ai trong hai chị em Cao Tuệ Ngọc cùng Cao Tuệ Mỹ đi ra ngoài, người không đi quá năm phút đồng hồ nhất định sẽ quay lại. Hắn giải thích là: Hai chị em nhà này trong lúc đó hẳn là có cảm ứng tâm linh nào đó. Thế nhưng ở giữa hai vị mỹ nữ tư vị không có được hưởng thụ như trong mắt người khác, trong đó khổ dữ tới mức nào chỉ có mình hắn rõ.

Từ khi đánh hạ được Quý Vực Tạ Văn Đông đều không có tới đó, đều là Tam Nhân ở đó. Theo quy củ sân nhảy trong hắc đạo đưa ra ba thành lợi nhuận cho Văn Đông hội. Chủ nhân của Quý Vực là một nữ nhân 25, 26 tuổi xinh đẹp cũng không thường tới Quý Vực, tất cả mọi người đều gọi nàng là Chị Thủy, về phần tên thật thì người biết rất ít, cũng không có người hỏi tới cùng. Bây giờ, bên phải có người sai vật, bên dưới phải có quan hệ. Bên trên không có cửa, chết, cảnh sát không quá ba ngày sẽ làm cho người đóng cửa. Phía dưới có thực lực mạnh mẽ của bang hội không ai dám tới quấy rối. mà Văn Đông hội tuy rằng mới thành lập nhưng anh em đông đảo, đánh nhau cũng liều mạng. Chị Thủy đối với những người này cảm thấy rất là yên tâm.

Tam Nhân lấy được bạch phiến của Sắc Miêu không quá ba ngày liền bán đi sạch sẽ, buôn bán lời được bốn vạn. Mọi người đối với chất có hại này thu

tiền cực nhanh không khỏi âm thầm cứng lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Trù Bị

Hôm nay, Tạ Văn Đông muốn đi xem Quý Vực, lời Lý Sáng từ trong trường đi ra. Vốn ngay lúc đầu Lý Sáng còn có chút mất hứng, nhưng vừa nghe Tạ Văn Đông nói đến Quý Vực lập tức vui mừng như điên. Thì ra Tạ Văn Đông quy định, học sinh trong trường ban ngày phải đến trường đi học, muốn đến Quý Vực chơi thì chỉ có chờ lúc tan học. Trương Nghiên Giang Đường chủ Chấp pháp đường và anh em dưới trưởng suốt ngày trong trường học nhìn chăm chăm.

Lý Sáng từng tức giận nói với Trương Nghiên Giang: “Mày vì sao không làm lão già gác cổng, mày đi giữ cửa đi!”

Người này rất nghiêm túc nói: “Ai da! Ta thế nào không nghĩ đến điểm này! Tao phải bàn bạc cùng anh Đông!” Chưa nói xong, Lý Sáng ở bên đã té xỉu. Ngày hôm nay Tạ Văn Đông chủ động đến tìm hắc thể nào lại không làm cho hắn vui vẻ, hoan hô một tiếng, dưới ánh mắt của các anh em ‘nhiệt tình’ kéo Tạ Văn Đông đi ra khỏi trường học.

Quý Vực hôm nay làm ăn rất thịnh vượng, người không ít. Chủ yếu là bởi vì chị Thủy không biết ở đâu tìm được mấy cô nàng trẻ tuổi xinh đẹp, giỏi ca múa tới giúp đỡ biểu diễn. Mấy cô gái ăn mặc ‘mát rượi’, đứng ở giữa sân, theo tiếng nhạc sống động tận tình vận vẹo thân thể. Quần lót màu đen ở phía dưới như ẩn như hiện, so với không mặc gì quần càng khiến người ta liên tưởng. Mấy trăm người vây xung quanh sân, hò hào nhảy múa, tiếng cười chói tai từng trận từng trận truyền đến.

Tạ Văn Đông và Lý Sáng sau khi tiến vào nhìn thấy cảnh này. Lý Sáng nhìn chăm chăm vào giữa sân, con người nhanh chóng vọt ra. Tạ Văn Đông vừa nhìn hắc như vậy, lắc đầu, đi vào bên trong. Mới vừa đi không xa, Tam Nhân đã chạy tới, khom lưng nói: “Anh Đông!”

Tạ Văn Đông gật đầu, hỏi: “Nhưng người ở đây do bà chủ tìm à?”

Bởi vì rất âm ỉ, Tam Nhân không nghe được rõ ràng, kéo Tạ Văn Đông lên một gian phòng ở lầu hai. Chỉ chốc lát, Lý Sáng cũng theo vào, thấy Tam Nhân hỏi: “Anh Tam Nhân, mấy cô bé ở bên ngoài làm thế nào tới đây? Vừa đẹp vừa đoan trang!”

Tam Nhân bĩu môi không để ý tới hắc, nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, mấy cô gái này đều là chị Thủy mời tới để tô điểm thêm, qua mấy ngày khởi sắc, làm ăn ở đây có chút không như ý, chị Thủy cố ý mấy cô em xinh đẹp thu hút khách hàng!” Tạ Văn Đông ngăn người, nghi vấn: “Chị Thủy là ai?”

Tam Nhân cười ha hả nói: “Chính là bà chủ ở đây. Hôm qua nàng đã ở đây, không biết anh Đông có muốn gặp nàng hay không?”

Tạ Văn Đông gật đầu, nói: “Nếu là bà chủ ở đây ta cũng nên đi gặp nàng. Nàng là người thế nào?”

Tam Nhân nói: “Nói không rõ được, gặp mặt anh sẽ biết! Dù sao cũng là một nữ nhân có năng lực”.

Tạ Văn Đông a một tiếng, đứng lên vừa muốn cùng Tam Nhân đi ra ngoài. Lúc này cửa mở ra, một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp khiêu gọi từ ngoài tiến vào. Một thân quần áo da màu đen. Chiếc áo blu-dong nhỏ màu đen không có cài khóa, bên trong là một cái áo chèn bó sát người, phía dưới mặc váy da màu đen siêu ngắn, giày da nhỏ cũng màu đen. Da trắng nõn nà, và bộ đồ màu đen tạo ra tương phản rõ rệt. Dung mạo cũng rất kiêu diễm, tóc chải thẳng tự nhiên ở phía sau đầu.

Tam Nhân thấy nàng đi vào thì cười, nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, vị này là bà chủ ở đây, chị Thủy!” Sau đó quay đầu nói với chị Thủy: “Vị này là lão đại của bọn ta, anh Đông!”

Chị Thủy ha hả cười duyên một tiếng, đi tới trước mặt Tạ Văn Đông, đưa tay ra nói: “Ngưỡng mộ đại danh của anh Đông đã lâu, bình thường nghe mọi người nhắc tới anh. Không ngờ tuổi còn trẻ như vậy đó!”

Tạ Văn Đông bắt tay chị Thủy nói: “Quá khen! Chị Thủy nói vậy khiến ta vô cùng xấu hổ”.

Chị Thủy cười nói: “Anh em ngồi đi, mọi người đừng đứng nữa!” Ba người lại ngồi xuống, Tạ Văn Đông trò chuyện cùng chị Thủy.

Lý Sáng ngồi ở một bên nước dãi chảy ra thật dài, từ lúc chị Thủy vào phòng, mắt của Lý Sáng không hề rời khỏi thân thể của nàng, trong lòng thầm kêu đáng tiếc, đẹp thì đẹp thật, tuổi cũng lớn hơn một chút. Tuy là như vậy, Lý Sáng vẫn không nhịn được có chút cương lên. Lý Sáng sắc mặt đỏ bừng cúi đầu xuống, ngấm ngấm mọi nơi, thấy không có ai chú ý tới hắc, mới thò ra một hơi thật dài

Tạ Văn Đông và chị Thủy nói chuyện một lúc, đột nhiên hỏi: “Chị Thủy, thời chị ở xã hội hỗn tạp này so với thằng em lâu hơn, có biết chỗ nào có bạch phiến giá rẻ không?”

Chị Thủy suy nghĩ một lúc nói: “Ta biết ở thành phố J các bang hội đều lấy hàng từ ba bang hội lớn. Hiện giờ lão đại bang Búa Rìu đã chết, bên trong vẫn đang loạn, đã từ từ có xu thế tan vỡ. Thanh bang và Anh em hội hắc là những nguồn hàng không tệ, giá cả cũng phải chăng”.

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Nếu toàn bộ hắc bang trong thành phố đều lấy hàng từ chỗ của bọn họ, giá cả chắc là cũng đã cố định. Ta nghĩ phải tìm một nguồn cung cấp mới, tốt nhất là không phải khu vực trong thành phố. Nơi rất ít người biết đến”.

Chị Thủy gật đầu nói: “Ý của cậu ta cũng hiểu, khiến ta phải suy nghĩ!” Suy nghĩ một lúc, chị Thủy nói: “Ta nhớ đến một người. Tại huyện H có một Ma Ngũ, làm nghề buôn bán bạch phiến, đã từng náo nhiệt một thời, thành phố J có rất nhiều người tới lấy hàng của hắn. Thế nhưng bị cảnh sát bắt vài lần, hiện giờ dường như đã biến mất rất nhiều, đến lấy hàng của hắn cũng không có mấy người!”

Tạ Văn Đông gật đầu hỏi: “Vậy chị Thủy chị có biết cách liên hệ với Ma Ngũ không?”

Chị Thủy nói: “Ta có danh thiếp của hắn, không biết hiện giờ có dùng được hay không! Một lúc nữa cậu đi ta sẽ đưa cho cậu”.

Tạ Văn Đông nói: “Thật sự cảm ơn chị!”

Chị Thủy than nhiên cười: “Đừng khách khí, thật ra chúng ta cũng coi như người một nhà mà! Cậu so với Sắc Miêu trước đây mạnh hơn rất nhiều, chí ít cũng không ăn đậu hũ của ta! Ha ha...”

Tam Nhân thấy Tạ Văn Đông có chút xấu hổ, ở bên cạnh cười nói: “Anh Đông của chúng ta còn nhỏ mà, chị Thủy đừng đùa hắn!”

Chị Thủy cười nói: “Ta chỉ đùa một chút thôi! Anh Đông đừng có tưởng thật nhé! Mấy người trò chuyện đi, ta đi trước.”

Tạ Văn Đông và Tam Nhân đứng lên tiễn chị Thủy ra ngoài. Sau khi thấy nàng đi xa, Tam Nhân nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, anh thấy chị Thủy này thế nào?”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Thuộc loại cò đầu tường này, tám chín phần mười không đáng tin cậy. Thế nhưng anh nghĩ Ma Ngũ nàng nói là một kỳ nhân, chờ chúng ta có vốn anh phải đi huyện H một chuyến, liên hệ với Ma Ngũ”.

Tam Nhân nhủ mảy may nói: “Chỉ sợ thực sự như chị Thủy nói như vậy, không tìm thấy người!”

Tạ Văn Đông cười ha hả nói: “Xe đến trước núi ắt có đường, đến lúc đó thì sẽ có biện pháp!” Nói xong, quay đầu nhìn Lý Sáng đang ngây người ở trên ghé số-pha. Tam Nhân đi tới đá hắn một cước, “Lão Béo, làm gì thế?”

Lý Sáng từ trong ảo tưởng tỉnh lại, về mặt đồ bùng, đầu cũng cúi thấp xuống. Tam Nhân ngây người một lúc, đột nhiên cười ha hả, thấy Tạ Văn Đông dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, Tam Nhân nói: “Tiểu tử này em thấy là đang trong “dâm ý” đó, ha ha!” Nghe thấy Tam Nhân nói, Lý Sáng càng cúi thấp đầu, trạng thái điển hình của dâm điều.

Tạ Văn Đông thấy thế cũng cười, vỗ vai Lý Sáng, đi ra bên ngoài. Ngồi ở sà n nhảy một lúc, Tạ Văn Đông chịu không nổi âm nhạc và tiếng thét chói. Bảo Tam Nhân tìm chị Thủy mang danh thiếp của Ma Ngũ tới, sau đó kéo Lý Sáng rời khỏi.

Đi trên đường phố tương đối yên tĩnh, Tạ Văn Đông cảm thấy dễ chịu rất nhiều. Nhìn Lý Sáng đang ở bên cạnh đang cúi đầu một chút, hiểu được tâm tư của hắn, nhỏ giọng nói: “Tiểu Sáng, anh thấy mày nên làm quen với một bạn gái!”

Lý Sáng lẩm bẩm: “Người em để mắt đều ghét em, có thể thấy em vừa mắt em lại thấy ghét. Anh Đông, anh nói em phải làm sao bây giờ? !”

Chính bản thân Tạ Văn Đông cũng mù chữ ái tình, hắn nghĩ không ra một chủ ý, cười ha hả nói: “Chuyện tình cảm sẽ theo duyên số thôi! Thế nhưng mày nhớ kỹ cho anh, đừng chú ý tới chị Thủy nàng không phải là nữ nhân mày có thể đối phó đâu!”

Lý Sáng a một tiếng, ngay cả hắn cũng không thể tin, mình lại động tâm với một nữ nhân hơn mình mười tuổi. Tạ Văn Đông nhìn dáng vẻ của hắn, âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm mình cần phải giúp đỡ Lý Sáng tìm một nữ hài tử mới được, đỡ phải nghĩ ngợi lung tung.

Qua hai ngày, Cao Cường cùng người trở về, không dám đến trường học tìm Tạ Văn Đông, trực tiếp đi tới phòng bi-a Hân Hân. Ở đây đã thành chỗ tụ tập của hội Văn Đông, có chuyện gì đều đến nơi này đầu tiên. Từ lúc Tam Nhân đi Quý Vực, anh em ở trong Hân Hân cũng ít đi rất nhiều. Cao Cường sau khi đến phải đi hai người, chia nhau đi tìm Tạ Văn Đông và Tam Nhân, sau đó cùng những người khác mang thứ gì đó về để vào phòng trong.

Qua nửa tiếng đầu hồ Tạ Văn Đông còn có các đường chủ tin cậy đều đã tới. Tạ Văn Đông nhìn thấy Cao Cường câu đầu tiên hỏi: “Cường Tử, mua về chưa?”

Cường Tử gật đầu nói: “Anh Đông, chúng ta đi vào phòng trong xem!” Dứt lời, một đám người đi vào phòng trong. Trên mặt đất phòng trong đặt ba túi lớn, bên trong căng phồng, mọi người đoán rằng ở bên trong này chính là súng.

Cao Cường bảo một người mở túi, từ bên trong lấy ra một khẩu súng săn hai nòng dài hai thước đưa cho Tạ Văn Đông, nói: “Anh Đông, anh xem thứ này thế nào?”

Tạ Văn Đông cầm súng sẵn trong tay nhìn, cảm thấy trọng lượng không phải rất nặng. Hắn từ nhỏ ngoại trừ chơi với súng đồ chơi ra, đối với súng thật có thể nói là không hiểu rõ tẹo nào, trong lòng nói: Quý mới biết súng này tốt hay không! Tạ Văn Đông không nói gì, đưa khẩu súng cho Tam Nhân. Tam Nhân tuy rằng tuổi cũng lớn, thế nhưng đối với súng sẵn cũng nói không nên lời vì sao vậy.

Cao Cường nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, súng sẵn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng, không đủ một nghìn không mua nổi đâu. Lúc này em đem ba mươi bảy khẩu về, thật sự là không có nhiều lắm, người thân của em giúp em thu toàn bộ của thôn. Được rồi, còn có ba khẩu súng lục, chỉ có như vậy thôi, thực sự là không mua được!” Nói xong, từ trong áo lấy ra ba khẩu súng lục.

Tạ Văn Đông gật đầu thỏa mãn hỏi: “Mang bao nhiêu đạn về?”

Cao Cường cười ha hả nói: “Đạn vừa rẻ vừa nhiều, cùng lắm vài mao tiền”.

Nói xong, hỏi một anh em cùng đi với hắn: “Nhị Đào, chúng ta mua được bao nhiêu đạn?” Anh em được gọi là Nhị Đào cười nói: “Thực ra chúng ta cũng không mua bao nhiêu, phần lớn đầu là mấy người được mua súng tặng cho. Dù sao tổng cộng cũng phải có trên vạn viên đó!”

Tạ Văn Đông nghe xong, cầm súng sẵn hỏi Cao Cường: “Súng này mày dùng qua chưa?”

Cao Cường nói: “Mấy ngày nay mấy người bọn em vài lần đi qua núi, súng đều dùng thử qua. Con bà nó, uy lực rất lợi hại. Con thỏ trong vòng năm mươi mét ăn một phát súng, cả người đều có lỗ thủng. Thế nhưng sức giật lớn, để nguội một chút rồi dùng có điểm không quen!”

Tạ Văn Đông ngắm nhĩa súng sẵn trong tay, thầm nghĩ: Mua súng sẵn không phải để hù dọa người, đến thời khắc nguy hiểm phải nổ súng. Đến lúc đó chỉ sợ các anh em lần đầu tiên dùng súng không chế không tốt, lại làm bị thương người trong nhà. Nghĩ vậy, Tạ Văn Đông nói với mọi người: “Thành phố J có chỗ nào để luyện súng không?”

Mọi người suy nghĩ một lúc, ở khu vực thành phố muốn tìm một chỗ để luyện súng quá khó khăn, nhân khẩu dày đặc, phân tán cũng rộng. Nếu như nghe thấy tiếng súng, nói không chừng sẽ có người đi báo cảnh sát. Hà Hạo Nhiên nhìn mọi người, nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông! Em thấy ở khu vực thành phố không được, vùng ngoại thành thì được. Đặc biệt ở ngoài thành Tây, nơi đó hoang vu, đều là một bãi cỏ lớn”.

Lý Sáng nói: “Vùng ngoại thành tốt thì tốt, thế nhưng vẫn không thể để bang nhân của chúng ta cầm súng ngồi xe. Người ta còn tưởng là chúng ta muốn đi cướp ngân hàng đó!”

Những người khác đều thấy Lý Sáng nói có lý, đều gật đầu.

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút nói với Tam Nhân: “Anh Trương, anh nghĩ biện pháp mua hai chiếc xe lớn. Cũ một chút cũng không sao, có thể lái được là được. Sau đó tìm một anh em biết lái xe, dạy hắn cách điều khiển!”

Tam Nhân gật đầu nói: “Được, cái này dễ làm. Hiện giờ hai chiếc xe đẩy thì dễ, bằng lái tốn chút tiền là có thể mua được! Những thứ này để ở chỗ ta!”

Tạ Văn Đông nhìn ba túi lớn một chút nói: “Đem thứ này giấu đi! Chuyện súng này không ai được làm lộ ra ngoài, đừng tưởng rằng trong bang hội có súng chúng mày lợi hại, có thể gây chuyện khắp nơi. Tao nếu như biết ai làm như vậy, tuyệt sẽ không tha cho hắn. Biết không?”

Mọi người cùng nói: “Đã biết! Anh Đông!”

Tạ Văn Đông gật đầu, nói với mọi người: “Mọi người ở đường khẩu của mình tìm tìm một chút, anh em cơ chí một chút, mua xe về đưa mọi người đi luyện súng!”

“Vâng!”

“Được rồi, không có chuyện gì nữa, mọi người có thể đi!” Mọi người đều rời khỏi.

Tạ Văn Đông gọi Tam Nhân lại, hỏi: “Anh Trương, Mãnh Hồ bang anh điều tra thế nào rồi?” Tam Nhân nhỏ giọng nói: “Địa chỉ đã rõ ràng. Số người trong đó đại khái từ mười đến hai mươi người. Nếu như kỹ thuật bắn súng của các anh em luyện tốt, hơn nữa đánh bất ngờ, không vượt quá hai lần công kích là có thể hạ gục bọn họ!”

“Tin tức này có thể tin được không?” Tam Nhân cười hắc hắc nói: “Em có một người bạn làm đàn em trong bang Mãnh Hồ. Tiểu tử này sẽ không lừa em! Hơn nữa em cũng tự mình qua đó một lúc!”

“Được! Vẫn cẩn thận một chút. Anh Trương anh điều tra lại một lần nữa, chúng ta nhất định phải làm hết sức cẩn thận, một kích tất thắng. Nếu không vừa thành lập lên bang hội cũng rất có thể sụp đổ!”

Tam Nhân cắn môi nói: “Được, anh Đông, em sẽ đi thăm dò lần nữa!” Tạ Văn Đông kéo tay hắn nói: “Cẩn thận một chút, điều tra không được cũng không sao, nghìn vạn lần đừng để người khác phát hiện! Chú ý an toàn của chính mình!” Tam Nhân cảm kích gật đầu một cái nói: “Anh Đông yên tâm, tâm lòng của anh em biết!”

Qua hai ngày sau, Tam Nhân tìm một người mua một cái xe, thực sự đã xin qua ý kiến của Tạ Văn Đông rồi, chiếc xe này cũ nát có thể thấy, khi chạy không cần còi gì cả, ngoài hai mươi mét vẫn có thể nghe thấy thanh âm “rầm rầm” đình tai nhức óc, giống như tùy thời lúc nào cũng có thể sập xuống vậy. Lái được cái này còn cần phải mất vài người nữa.

Tạ Văn Đông lo lắng thời gian cấp bách, lôi kéo mọi người cùng nhau mang súng sẵn ra ngoại ô tập luyện. Mọi người niên kỷ cũng không lớn, nam nhân cũng không ít người mê súng, vừa nghe thấy bắn thử súng là bùng bùng cao hứng. Tạ Văn Đông đưa mọi người tới một địa phương hoang vu ở phía tây ngoại thành, lấy một bức tranh vẽ hình vòng tròn treo lên thân cây. Ra lệnh một tiếng, người người bóp cò nã đạn vào đó. Tiếng súng qua đi chỉ còn lại bia vỡ.

Tạ Văn Đông cười ha hả nói với mọi người: “Các anh em, các người mỗi người tìm một gốc cây luyện đi! Dùng mọi cách để tập bắn súng đi!”

Mọi người vừa nghe thấy thế đều tìm đại thụ. Tạ Văn Đông đưa cho Tam Nhân, Cao Cường, Hà Hạo Nhiên mỗi người một khẩu súng ngắn 54, Lý Sáng vừa nhìn nóng nảy lớn tiếng nói: “Anh Đông, ta cũng muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Súng Đạn

Tam Nhân cười nói: “Lão mập, kỳ thực chú không thích hợp dùng súng, ta xem chú dùng đao hợp hơn. Hơn nữa hiện giờ chỉ có ba khẩu súng, chú em chờ đi nha!”

Lý Sáng mất hứng, lăm bầm nói: “Mọi người đều có súng lục sao ta lại không có! Đeo súng vào thật uy phong à!”

Trương Nghiên Giang cười nói: “Ta cũng không có nè! Súng hiện giờ không mang cũng vậy, sau này nhất định sẽ có! Hơn nữa Mạnh Hồ bang nơi đó thế nào chẳng có súng, tới lúc đó chúng ta nhiều súng rồi tiếc gì mấy cái này!”

Lý Sáng thở dài: “Ài! Cũng chỉ có thể như vậy thôi!”

Tạ Văn Đông chờ mọi người cầm súng ngắn luyện tập, Lý Sáng ở bên cạnh luôn miệng, cầm một cây súng sẵn buồn chán ngắm bắn chim sẻ. Tới buổi tối, mọi người ngồi xe trở về. Cứ như vậy, Tạ Văn Đông mang theo anh em luyện tập nhiều lần trong năm ngày, mọi người đối với súng sẵn cũng rất quen thuộc, nhưng đại thể cũng nắm được một vài bí quyết rồi.

Sau năm ngày, Tạ Văn Đông cùng mấy anh em luyện súng suốt ngày nay trở về Hân Hân chuẩn bị động thủ, kế hoạch lần này được kể lại một lần. Mọi người bên cạnh nghe xong đều gật đầu, sau khi bố trí xong Tạ Văn Đông bảo mọi người trước tiên nghỉ ngơi một chút. Chính là cùng Tam Nhân, Trương Nghiên Giang, kiểm tra lại kế hoạch cho mọi người một lần nữa, tất cả mọi người tuyệt đối không có sơ hở rồi, Tạ Văn Đông mới thở dài một hơi.

Tạ Văn Đông đối với lần hành động này đặc biệt cẩn thận, bởi vì hắn biết đối phương là ai. Bọn họ có bác bang ở nước N làm hậu thuẫn, thực lực to lớn có thể tưởng tượng được. Cho nên Tạ Văn Đông đối với lần bố trí này cũng là một lần tận lực.

Năm giờ chiều, mọi người chuẩn bị xuất phát. Tạ Văn Đông lần thứ hai căn dặn nói: “Mặc kệ đối phương là ai, dù là nam hay là nữ, hạ thủ phải độc, không để một người còn sống!” mọi người biết chuyện này nguy hiểm, cùng kêu lên vâng.

Sáu giờ, Tạ Văn Đông mang theo bốn mươi mốt anh em đi tới một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại thành. Mọi người đi tới cách cách nhà xưởng này khoảng một dặm thì dừng lại, Tạ Văn Đông lưu lại Trương Nghiên Giang cùng vài anh em khác ở lại xa quan sát, dặn bọn họ nếu nghe được tiếng súng dừng lại thì lập tức chạy qua. Còn mình theo Tam Nhân mang theo mọi người chậm rãi tiếp cận nhà xưởng.

Tới khi còn cách khoảng 50m, Tam Nhân dừng lại nhỏ giọng nói: “Nơi này có người bảo vệ, mọi người cẩn thận!” nói xong lấy ngón tay chỉ vào một gốc cây ở xa xa. Tạ Văn Đông chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên có hai người đang đứng, hình như đang nói chuyện gì đó. Hiện giờ tuy là giữa hè, nhưng mà 6h chiều, trời đã bắt đầu tối rồi, không nhìn kỹ đúng là khó phát hiện ra dưới tàng cây có hai người.

Tạ Văn Đông nháy mắt với Tam Nhân cùng Cao Cường, hai người hiểu rõ. Súng giao cho người bên cạnh, rút dao găm ra, im lặng đi qua. Dưới tàng cây hai người không phát hiện ra nguy hiểm đang tới gần, ha ha trò chuyện hăng say. Trong nơi bọn họ đứng vẫn là thế lực của Mạnh Hồ bang, ai dám lớn mật tới gây sự như vậy, trừ phi là muốn tìm chết.

Tam Nhân Cao Cường hai người hết sức di chuyển lặng lẽ tới sau hai người canh gác. Đợi vào trong phạm vi công kích, hai người Tam Nhân như mẫn hổ nhảy về phía hai người canh gác, mỗi người đối phó một người. Cao Cường lấy tay che miệng một người canh gác, lấy tay còn lại cầm dao găm mãnh liệt đâm vào bụng hắn. Không biết đâm bao nhiêu đao, cảm thấy người trong tay mình không còn gãy dựa mới dừng tay lại. Buông tay ra nhìn, người nọ đã biến thành một cái tổ ong, y phục bị máu nhuộm thành màu đỏ máu. Cao Cường sờ hơi thở của người canh gác, xác định hắn đã chết. Quay đầu nhìn về phía Tam Nhân, người canh gác bị Tam Nhân ám sát, trên cổ đã trúng một vài đao của Tam Nhân, máu phun mạnh mẽ ra ngoài!

Hai người nhìn nhau cười, Tam Nhân giờ tay thủ thế với Tạ Văn Đông, ý tứ là đã giải quyết an toàn. Tạ Văn Đông hiểu được, mang theo mọi người đi lên phía trước. Bọn họ chậm rãi tiếp cận nhà xưởng, bên trong thỉnh thoảng có tiếng nói truyền ra. Tam Nhân đi tuốt tới đằng trước, đi tới cửa lớn của nhà

xuống, trốn ở sau một bức tường, nhìn vào bên trong thăm dò.

Bên trong có hai đám người đang đứng, một bên tầm mười người, một bên có hai người. Bên nhóm nhiều người đi đầu là một người ngoại quốc tóc vàng, Tam Nhân đoán rằng bọn người này là người của Mãnh Hồ bang, hai người khác hẳn là người giao dịch với bọn họ. Bên trái những người này có đặt bốn cái rương lớn, hai chiếc xe vận tải đứng ở trong góc nhà xường. Tạ Văn Đông đi tới phía sau Tam Nhân, cúi người nhìn vào trong. Nhìn một lúc Tạ Văn Đông xoay người lại thủ thế ra hiệu với mọi người, mọi người hiểu rõ, đều tản ra chung quanh nhà xường.

Quan năm phút đồng hồ, một người cẩn thận đi lại bên người Tạ Văn Đông ghé tai nói nhỏ: “Anh Đông, các anh em đều chuẩn bị tốt rồi!”

Tạ Văn Đông gật đầu, xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, hướng tới anh em chung quanh vươn ra ba ngón tay. Mọi người biết đây chính là đếm hiệu một ... hai ... ba, sau đó cùng nhau nổ súng. Tạ Văn Đông một tay cầm súng, một tay cầm phiên đao, tựa ở trên tường.

Đếm ba tiếng với Tạ Văn Đông dường như là ba năm vậy. Đã hết giờ, Tạ Văn Đông hét lớn một tiếng, từ ngoài cửa tiến vào “ba” một tiếng súng trong tay hướng tới đám người bên trong mà nổ súng, mặc kệ có bắn trúng hay không, liên tục bóp cò súng, băng đạn nhất thời bắn gần hết. Mọi người ở các cửa khác nhau đồng loạt xông vào cùng lúc với Tạ Văn Đông, tất cả đều xạ kích loạn vào trong nhà xường. Trong lúc đó nhất thời đó, mười hai người đang giao dịch bị bắn trúng năm người. Bởi vì Mãnh Hồ bang đưa lưng về phía cửa lớn, cũng là gần cửa lớn nhất, năm người bị bắn trúng đều là người của bọn hắn.

Những người này đều là những người vong mạng, vừa nghe thấy tiếng súng biết là không tốt, lập tức phản ứng lại, đều tìm các nơi che chắn tốt để trốn. Người nước N dẫn đầu Mãnh Hồ bang chửi ầm lên, thủ hạ của hắn túm lấy bả vai của hai người trung niên giao dịch với bọn họ “ĐM mày, Vương lão nhị mày tưởng nuốt trọn được chắc!” Vừa nói xong, người nước N móc khẩu súng ra bắn loạn về phía hai người này. Vị Vương lão nhị đáng thương bị trúng đạn chết.

Người của Mãnh Hồ bang được công sự che chắn bắt đầu tổ chức bắn trả lại người của Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông thấy vậy không thể lao lên, cùng thủ hạ vọt sang hai bên. Song phương bắt đầu bắn loạn. Lúc này các anh em phía sau nhà xường nghe được tiếng súng bắt đầu hành động. Rất nhanh bay qua bờ tường, đánh một kích mạnh mẽ vào phía sau người của Mãnh Hồ bang. Súng sản mặc dù không có uy lực cường đại như súng của Mãnh Hồ bang, nhưng phạm vi rất rộng, không cần biết thế nào, cả một đám dùng súng bắn loạn xuống dưới.

Mãnh Hồ bang bị mặt sau đột nhiên giáng cho một kích cực mạnh, trở tay không kịp, năm người còn lại trên thân đều thấy đỏ máu. Chỉ có người nước N cùng một tên thủ hạ đeo mắt là chưa có ngã xuống. Người đeo che mắt nói vài câu tiếng nước N với người nước N sau đó quát to một tiếng phóng ra sau, trong khi chạy trốn, súng thỉnh thoảng còn bắn về phía đối phương.

Thân thể vừa mới lộ ra ngoài, “Con mắt” vừa mới chạy được hai bước liền bị người phía sau dùng súng bắn loạn cho thùng lỗ chỗ trên người.

Người N thấy “Con mắt” hấp dẫn chú ý của đối phương, một mình chạy ra xuyên qua bức tường phía bên trái, tuy rằng trên người có thương tích, nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn như cũ, một cái đập vào tường, liền trở mình lao ra ngoài. Tạ Văn Đông thấy việc không ổn, hô to một tiếng: “Không thể cho hắn chạy thoát!”

Tam Nhân vừa nghe Tạ Văn Đông nói, nhanh chóng chạy đuổi theo.

Người nước N này vừa nhảy qua đầu tường, chạy vào đám cỏ hoang. Tam Nhân ở phía sau chăm chú đuổi theo, thỉnh thoảng bắn vài phát vào hắn, thế nhưng bởi vì khản trương cùng với cự ly rất xa, cũng không có bắn trúng. Người nước N biểu hiện ra sức bật kinh người, chỉ trong chốc lát đã bỏ mọi người lại phía sau. Đột nhiên nghe thấy trên đường hai bên trái phải có tiếng còi ô tô, trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy tới lòng đường. Nhìn thấy phía trước có một chiếc xe vận tải cũ nát, hắn đứng ở giữa đường kêu cứu. Xe vận tải dừng lại bên người hắn, từ trên xe một người nhảy xuống, niên kỷ không lớn, cười ha hả nói: “Cần hỗ trợ sao?”

Người nước N hiểu tiếng trong nước, biết thanh niên nói gì, lớn tiếng kêu: “Đúng, có người ... giết ta! Cậu ... cứu ta!” Vừa nói vừa thỉnh thoảng nhìn về sau. Nhưng ngoài dự đoán người thanh niên đó nhẹ nhàng tiến lại gần, từ sau lưng rút ra một con dao dài tầm hơn hai thôn, hướng tới trước tàn bạo đâm vào. Lúc người nước N quay đầu lại đã không còn kịp nữa rồi, con dao đâm xuyên qua bụng dưới của hắn, mũi dao hiện ra trên lưng của hắn.

Người thanh niên con mắt gât gao nhìn người nước N đang nằm dưới đất, sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Cố sức rút con dao trở lại. “Ta không biết ngươi là ai, muốn trách thì trách ngươi không may mắn gặp phải ta đi!” Thanh niên nhân nói xong, nhìn người nước N đang nằm co quắp dưới đất, nhân câu xoay động nói rằng: “Chúng ta căn bản không muốn giết ngươi, nhưng là các ngươi đưa ra giá cả đắt quá không hợp lý, chúng ta chỉ có thể đưa ra hạ sách này” Nói xong vuốt mồ hôi trên gáy, ném người nước N vào một bụi cỏ ven đường. Sau đó lên xe nói cho tài xế đợi một lát nữa rồi lái xe.

Người nước N trừng trừng hai mắt nằm trên mặt đất, cảm thấy máu toàn thân đang chậm rãi chảy ra ngoài cơ thể, hơn nữa thân thể ngày càng lạnh. Người nước N dùng hết sức lực bản thân lúc cuối cùng, giơ tay lên viết vài chữ tiếng nước N lên mặt đất dưới người.

Lúc này Tam Nhân cùng vài người từ sau mới chạy tới, liếc mắt nhìn thấy cái xe vận tải, lớn tiếng nói: “Nghiên Giang, thấy một người nước N đi qua không?”

Thanh niên trên xe cười ha hả nói: “Bị ta giết rồi!” Thì ra người thanh niên vừa giết người nước N chính là Trương Nghiên Giang. Việc này hắn làm cũng thực khéo, tén lưu ở trong xe coi, vừa mới bắt đầu nghe thấy tiếng súng bắn loạn, sau lại có tiếng súng tiểu liên truyền tới, có lẽ là việc lung tung rồi. Trương Nghiên Giang nghe Tạ Văn Đông bảo chờ ở đây có việc, sốt ruột chạy tới, vừa thầm nghĩ, chạy nửa đường thì đụng phải một người nước N trên thân đầy máu, hơn nữa vẻ mặt khản trương hoảng sợ. Trương Nghiên Giang vốn thông minh, sẵn lại gần hắn, nhân lúc hắn không chú ý đâm cho hắn một đao tối hậu.

Tam Nhân nghe xong mừng rỡ nói: “Thế thì thế đâu?”

Trương Nghiên Giang miệng hướng vào trong bụi cỏ. Tam Nhân thấy thế bước đi qua, Trương Nghiên Giang cũng tiến lên theo. Tiến lên sờ sờ tìm hơi thở của người N, Tam Nhân gật đầu, cười ha hả yên tâm. Trương Nghiên Giang nhìn chăm chăm vào chữ viết của người N trên mặt đất, mỉm cười, nói cái gì đó, cùng Tam Nhân ngồi xe trở về nhà xưởng.

Lúc này Tạ Văn Đông lông mày nhíu chặt, cái người nước N kia đã nhìn thấy tướng mạo của mình, nếu như để hắn chạy thoát sẽ tạo ra một tai họa ngầm. Giữa lúc hắn đang sốt ruột nhất thấy Tam Nhân cùng người trở về, Tạ Văn Đông vội vàng hỏi: “Anh Trương, người nọ chạy được sao?”

Tam Nhân cười ha hả nói: “Chạy được! Nhưng cuối cùng lại gặp phải Trương Nghiên Giang!” Tạ Văn Đông nhìn thật sâu vào Trương Nghiên Giang nói: “Làm tốt lắm!” sau đó nói với mọi người: “Các huynh đệ, mau lấy hết đồ vật đưa lên xe đi, chậm trễ nữa là không kịp đâu!”

Mọi người bê bốn cái rương lớn hợp lực đẩy lên xe, Lý Sáng chạy tới trong tay cầm một cái cặp da màu đen đưa cho Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông tiếp nhận, tay hơi trầm xuống, vốn định mở ra xem, nhưng khóa của cặp da này phải có mặt mã. Tạ Văn Đông nhìn kỹ một lúc, ném cặp da này lên xe, nhìn bốn cái rương lớn đều đã đặt lên xe, chỉ huy mọi người lên xe rồi khỏi nơi này.

Lúc này Cao Cường chạy tới nói: “Anh Đông còn mấy người không chết làm sao bây giờ?”

Tạ Văn Đông do dự một chút, ra quyết định, “Không để ai còn sống!” Cao Cường gật đầu nói: “Rõ rồi!” Nói xong rút dao ra, chém chết mấy người còn đang hấp hối. Vốn cái xe có thể chở được bốn mươi người một cách dễ dàng, nhưng sau khi có thêm bốn cái rương lớn, có chút chật chội. Cuối cùng không còn biện pháp nào, anh em đành phải bò lên trên ba cái rương, người còn lại mới bắt đầu miễn cưỡng đi được.

Xe vừa tới thành phố, Tạ Văn Đông cho mọi người trên xe nhảy xuống. Nhiều người như vậy ở trên xe thật bất tiện, bảo mọi người đi taxi mà trở về, sau đó mới tập hợp lại ở Hân Hân.

Ở nhà xưởng cũ nát đánh một trận mặc dù đánh kịch liệt nhưng trước sau chỉ còn gần 10p. Lúc này đã vắng lặng, không có một người sống. Nhóm người đầu tiên của Mạnh Hồ bang tới hiện trường. Đối với việc này cực kỳ khiếp sợ cũng rất phẫn nộ. Đồ vật không phải là việc nhỏ, thế nhưng lại bị cướp mất, bên bên từ thì không có manh mối nào. Sau đó Mạnh Hồ bang lại phát hiện ra thi thể của người nước N kia, dưới thân hắn lúc sắp chết viết mấy chữ tiếng nước N. Mạnh Hồ bang cũng biết mấy người nước N nói cái gì, chỉ là sau đó, Mạnh Hồ bang mạnh mẽ điên cuồng công kích vào Búa Riêu bang, làm cho hai đại bang hội của thành phố J là Thanh Bang cùng Huỳnh Đệ hội cũng bị cuốn vào trong đó.

Tạ Văn Đông không ngờ việc làm này của bọn họ lại làm cho hắc đạo ở thành phố J biến động long trời lở đất. Cảnh sát thành phố J toàn thể xuất động, tuần tra lớn một lần toàn thành. Tình huống hỗn loạn tại thành phố J bị tỉnh thành biết, tỉnh thành hạ lệnh, yêu cầu cảnh sát thành phố J nghiêm khắc đã kích hoạt động phạm tội. “Nghiêm đã” của thành phố J làm tròn trong mấy tháng. Nhưng... cái này nói sau.

Lại nói Tạ Văn Đông mọi người vui sướng, trước tiên chuẩn bị chuẩn bị mở cái rương ra, cả bọn tiến vào trong quán bi-a Hân Hân. Bên trong sớm đã có người tiếp ứng, khiêng bốn cái rương vào trong buồng trong. Lúc này mọi người mới thở ra một hơi dài, mọi người ngồi dưới đất hút thuốc, giảm bớt tâm lý khẩn trương của mình, Tạ Văn Đông vào nhà câu đầu tiên nói với anh em của mình là: “Chuyện ngày hôm nay toàn bộ mọi người quên đi, không được nhắc với bất kỳ ai, ngay cả cha mẹ mình cũng không được. Việc này không chỉ quan hệ tới tính mệnh người thân mình, lại quan hệ tới tồn vong của cả bang hội! Các anh em nghe rõ chưa?”

Mọi người đồng thanh kêu lên: “Nghe rõ rồi! Anh Đông! Chúng ta sẽ không nói ra!” Lý Sáng đứng bên lớn tiếng nói: “Ai mà nói chuyện này ra ngoài, ta mạng nó bỏ chết hẳn!”

Tạ Văn Đông liếc mắt nhìn Lý Sáng, làm hắn vội vã xuống giọng nói rằng: “Tính ta chưa nói gì!” Mọi người cười ha hả, bầu không khí dễ chịu đi không ít. Tạ Văn Đông nói với Tam Nhân: “Anh Trương, mang cái rương mở ra coi. Nhìn xem vật giao dịch của Mạnh Hồ bang là vật gì?”

Tam Nhân đáp ứng một tiếng, lấy trong thùng dụng cụ ra một cái tua vít. Đi tới trước rương, chậm rãi mở.

Mọi người vây quanh đối với đồ trong rương cũng rất hiếu kỳ. Cao Cường đứng bên nói: “Đều nhìn cái gì, đồ lấy được từ người nước N tới, ngoại trừ súng ống đạn dược còn có thể là cái gì?”

Mọi người nghe thấy Cao Cường nói có đạo lý, tất cả đều ngồi lại xuống đất.

Tam Nhân mắt hồi lâu mới mở được cái rương ra, nhìn vào trong thăm dò. Ngay người một lúc nói rằng: “Cường tử thật sai rồi. Những cái này dường như đều không phải chỉ là súng ống đạn dược!”

Mọi người ngẩn ngơ, lại vây quanh, thấy rõ vật bên trong mới há miệng rộng ra, có người không nhịn được nói: “Bọn quý nước N định tới nước ta gây chiến tranh à?”

Thì ra trong rương không chỉ có ống phóng rocket, súng tự động, súng lục lựu đạn, mà ngay cả địa lôi cũng có. Mọi người nhìn xem không khỏi cứng lưỡi, nghĩ thầm thảo nào nặng như vậy! Tạ Văn Đông từ bên trong lấy ra một khẩu súng. Bên ngoài nó màu bạc, súng dài không tới nửa thước, cầm trong tay rất thoải mái. Tạ Văn Đông mặc dù không biết khẩu súng này tên là gì, nhưng có thể khẳng định súng này ở chợ đen là không phải có thể mua được.

Q.1 - Chương 20: Trăm Vạn

“Ha ha ta biết loại súng này, là AK 47 mà!” Tam Nhân cầm một khẩu súng tự động lên nói. Mọi người cũng cầm lấy nhìn kỹ lại, AK47 giống như nhìn thấy ở trên TV, lúc này cầm hàng thật giả thật trong tay không khỏi có chút kích động. Một người lầm bầm: “Khẩu súng này sao lại không giống trên phim thế nhỉ!” Hắn vừa nói như thế, mọi người đều nghĩ đúng là có chút không giống hết nhau.

Tam Nhân cười nói: “Mày thì biết gì mà nói, trong phim có súng nào là thật đâu, đều là hàng nhái cả đó. Chúng ta hiện giờ cầm mới chân chính là AK47!” Nói xong, Tam Nhân thưởng thức khẩu súng trường, yêu thích không buông tay.

Một người hỏi Tạ Văn Đông: “Anh Đông, súng thì chúng ta có thể sử dụng được, nhưng ống phóng rốc két này với địa lôi thì làm sao bây giờ?”

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút nói: “Súng bây giờ chúng ta không thể lấy ra nhiều hơn nữa. Nếu như để cho Mạnh Hồ bang thấy được, chúng ta xong đời. Khẩu súng này đều đặt lại bên trong đi, chờ sau này chúng ta có cơ hội thì bán ra ngoài!”

Mọi người nghe thấy Tạ Văn Đông nói như vậy, không thể làm gì hơn là lưu luyến thả khẩu súng vào trong rương. Lý Sáng nhỏ giọng nói: “Anh Đông, phải lưu lại mấy cái súng cho chúng ta dùng chứ!” Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Thì tất yếu phải thu lại dùng sau rồi, hiện giờ mọi người chỉ có thể dùng phiến đao, súng săn cũng phải thu hồi lại!”

Lý Sáng có chút không muốn hỏi: “Vì sao à? súng săn cũng không thể dùng!”

Tam Nhân trừng mắt nói: “Lão mập, mày cũng thật dốt quá đi. Chúng ta vừa dùng súng săn giết người của Mạnh Hồ bang bọn họ có thể không biết sao! Nếu như bị bọn họ nhìn thấy chúng ta dùng súng săn, không phải sẽ hoài nghi lên đầu chúng ta sao?”

Lý Sáng hiểu được, gật đầu lên tiếng nói: “Kỳ thực ta biết, ta chỉ là thay anh em hỏi thôi!” Nói chưa hết lời đã dính một cước của Tam Nhân.

Mọi người đặt toàn bộ súng trở lại trong rương, sau đó đóng chặt chiếc rương lại cho tốt. Nhìn bốn cái rương lớn, Tạ Văn Đông trầm nghĩ: Nếu mà đặt ở đại sảnh quán bi-a thì không tốt lắm, nhiều người qua lại, nói không chừng để lộ ra chút gì đó, hỏi Tam Nhân: “Anh Trương, anh có điểm an toàn nào không, cái rương này để ở Hân Hân không ổn?”

Tam Nhân nói: “Không bằng để vào nhà ta. Ta có một căn phòng cho thuê, không có người ở, cho dù là người tới cũng đều là anh em cả”.

Tạ Văn Đông suy nghĩ một lúc gật đầu đồng ý. Sau đó nói với mọi người: “Được rồi, hiện giờ không có chuyện gì, mọi người ai nấy trở về nhà đi, không phiền thì có thể đi Quý Vực ăn uống, tiền ăn uống đều được bang hội thanh toán”.

Mọi người hoan hô một tiếng, cùng chào tạm biệt Tạ Văn Đông rồi cùng nhau đi về phía Quý Vực. Trong hội chỉ còn mấy người chủ chốt không có đi, bọn họ biết Tạ Văn Đông nhất định còn gì để nói. Quả nhiên Tạ Văn Đông thấy mọi người đi rồi, nói với mọi người: “Mọi người nhất định phải để ý kỹ thủ hạ của mình, gần đây chúng ta sẽ bảo trì thật thấp. Yên lặng xem tình thế phát triển như thế nào, phải để ý nhất cử nhất động của Mạnh Hồ bang. Cường tử, việc này giao cho cậu đó!”

Cao Cường nói khó: “Bảo ta đi đánh nhau còn được. Hiện giờ bắt đầu ‘sự nghiệp trinh thám’ có chút chưa thành thói quen!” Cao Cường nói mọi người đều cười.

Tạ Văn Đông chụp lấy Trương Nghiên Giang nói: “Nghiên Giang hôm nay cậu lập được công rất lớn, một đại công đó. Anh Trương thưởng cho Trương Nghiên Giang ba nghìn làm tiền thưởng, những người khác mỗi người hai nghìn” Thấy Trương Nghiên Giang đang muốn há mồm nói gì, Tạ Văn Đông phát tay cắt ngang nói: “Trong hội hiện giờ tài chính cũng khá, nhưng ban thưởng cho mọi người thế này cũng là cực hạn rồi, chờ sau khi bang hội phát triển lên, ta bảo đảm mỗi anh em chúng ta đều có thể có một ngày tươi đẹp. Việc khác ta không nói nhiều, mong các vị toàn tâm đầu nhập vào bang hội, lập được cơ sở thật tốt cho bang hội phát triển!”

Tam Nhân cùng mọi người đứng lên, cùng lên tiếng nói: “Chúng ta thề sống chết theo anh Đông!”

Tạ Văn Đông mỉm cười nhìn mọi người một chút, đối với hiệu quả thế này rất thỏa mãn, một bang hội nếu không có tâm lực, không cần ngoại giới công kích, tự thân cũng sẽ suy sụp đi. Tạ Văn Đông cũng hiểu rõ, anh em đều là vì tài của mình mà nhập vào Văn Đông hội, thế nhưng cái đó không thể đại biểu cho mỗi lần làm nhiệm vụ bang hội đều ra sức được. Tiền mặc dù không thể duy trì tình bằng hữu cùng uy tín, nhưng đôi khi lại có một chút sâu sắc. Tạ Văn Đông bản thân cảm thấy không có tiền cũng rất trọng yếu, đến nay không có một bang hội nào mà không có tiền cả. Điểm này cũng làm cho mỗi người anh em đều bội phục Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông lúc này mới nhớ tới một vấn đề đó là chiếc cặp màu đen bằng da kia, hỏi Tam Nhân: “Cái cặp da màu đen kia ở đâu?”

Tam Nhân cười nói: “Ta cất đi rồi, ta nghĩ nếu đó là giao dịch thì vật trong cặp da đó phải là thứ gì đó có giá trị ngang hàng với súng ống đạn dược!” Nói xong, đi vào trong buồng, lấy cái cặp da màu đen đó đặt lên bàn bi-a. Mọi người nghĩ thầm Tam Nhân thật nhanh, ai cũng không biết hắn giấu cái cặp da màu đen này đi lúc nào.

Tam Nhân đặt cặp ra màu đen lên trên bàn, thấy Tạ Văn Đông gật đầu ý bảo, cầm lấy cái vít vặn mở cái khóa mặt mã của cặp da. Tam Nhân mở cặp da ra, ánh mắt như vừa mới đi đường đập phải một tờ một trăm NDT rơi dưới đất vậy. Mọi người tròn mắt nhìn chăm chăm, từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ nhìn qua nhiều tiền tới như vậy.

Lý Sáng dụi mắt, nói rằng: “Trời ạ! Bao nhiêu tiền vậy! ta thấy con mắt lóng lánh, không được, mắt hoa lên rồi!”

Tam Nhân cầm lấy một xấp, nhìn Tạ Văn Đông một chút rồi nói: “Anh Đông, một xấp tiền hình như xấp xỉ một vạn!”

Tạ Văn Đông nói: “Nhanh đồ ra xem, đếm xem có bao nhiêu!”

Tam Nhân đồ cả tiền trong cặp da màu đen ra bàn, một hai đếm. Sau khi đếm hết các xấp tiền, nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, tổng cộng có 300 xấp tiền, nói cách khác tổng cộng là 300 vạn!”

Mọi người hồi lâu không nói gì, bọn họ dù sao tuổi đời cũng chưa lớn, 300 vạn trước mắt không sững sờ sao được. Tạ Văn Đông phản ứng lại đầu tiên, lời Tam Nhân nói: “Anh Trương, sáng mai anh mang cho Cường Tử, Hà Hạo Nhiên, cùng với anh tới ngân hàng, nhưng không gửi hết tiền vào một ngân hàng, mà cách nhau ra. Hay nhất là một người gửi tiền vào một ngân hàng không quá 20 vạn.”

Tam Nhân gật đầu: “Anh Đông, ta hiểu rồi!”

Tạ Văn Đông nói với mọi người: “Tiền này tốt nhất mọi người đừng nói với các anh em khác. Dùng làm tiền vốn cho chúng ta, bốn rương vũ khí súng ống đạn dược kia cũng không được sót ruột mà dùng, hiện giờ nhất định sẽ có tiếng gió đồn thổi, để lộ tin tức ra sẽ rất phiền phức!”

Mọi người đều gật đầu, Tạ Văn Đông nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn 8 giờ tối rồi, hỏi mọi người: “Mọi người còn ý kiến gì không?” Mọi người cùng nhìn nhau, cùng kêu lên: “Anh Đông, không còn!” “Tốt lắm, hôm nay chúng ta tới đây thôi, mọi người cũng mệt mỏi rồi, trở về nhà nghỉ ngơi đi!”

Mọi người rời khỏi Hân Hân, Tam Nhân không có đi nói với mọi người: “Ngày hôm nay ta ôm 300 vạn ngủ tại Hân Hân, sáng sớm hôm sau phải đi ngân hàng!” Lý Sáng lòng khó chịu chỉ vào Tam Nhân bảo hắn tham tiền. Cuối cùng Tam Nhân đá cho hắn một cước tổng khỏi Hân Hân.

Tạ Văn Đông về tới nhà, nằm ở trên giường thật lâu mà không bình tĩnh được. Ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện làm hắn kích động. Dưới tình huống thần chẳng hay quỷ chẳng biết đoạt lấy súng ống đạn dược của Mạnh Hồ bang, còn mang về được hơn 300 vạn. Tạ Văn Đông vốn không có tiền thì buồn rầu không lít, hiện giờ đột nhiên có hơn 300 vạn làm cho hắn dường như trong mộng. Tạ Văn Đông cố gắng yên lòng sau đó dự định tiếp theo. Bước tiếp theo hắn định tự mình đi liên hệ với Ma Ngũ, nếu như có thể liên hệ được, có thể sẽ tìm được nguồn cung cấp chất độc hại này.

Ngày thứ hai, buổi trưa Tạ Văn Đông đi tới Hân Hân, Tam Ngăn ở đó, bên trong có ba người anh em cùng mấy khách nhân. Tạ Văn Đông lên tiếng kêu mọi người vào trong buồng, cầm lấy điện thoại dựa theo danh thiếp mà chị Thủy đã đưa cho hắn trên đó có tám số. Tạ Văn Đông lòng có chút khẩn trương, không biết địa chỉ điện thoại có hữu hiệu không, qua hai mươi giây, điện thoại bên kia có người nhắc máy, “Alô! Xin hỏi người tìm ai?”

Tạ Văn Đông hít hơi, làm cho tâm tình bình tĩnh lại, nói rằng: “Xin chào! Tôi tìm Hoa Ma Ngũ!”

“Xin lỗi, người gọi nhầm số rồi, ở đây không có người này” Sau đó đối phương sẽ cúp máy.

Tạ Văn Đông vội nói: “Người đừng nên cúp máy, ta là bằng hữu không phải là cảnh sát. Gọi điện thoại mục đích là muốn buôn bán cùng với Hoa Ma Ngũ! Buôn bán lớn! Nếu như người cúp máy sẽ mất đi một cơ hội kiếm thật nhiều tiền!”

Đối phương hiển nhiên do dự một chút, một lát sau thanh âm bên điện thoại kia thay đổi: “Xin chào người anh em, ta là Ma Ngũ, cậu muốn cùng ta làm buôn bán gì?”

Tạ Văn Đông gọn gàng dứt khoát nói: “Ta muốn bạch phiến, rất nhiều bạch phiến!”

“Anh em, ta nghĩ cậu hiểu nhầm rồi, loại buôn bán này ta không làm!”

Tạ Văn Đông lòng cười thầm, là Ma Ngũ sợ cảnh sát, tính cảnh giác rất cao, nhưng là lát mềm buộc chặt nói rằng: “Nếu là như thế vậy ta sẽ không quấy rầy nữa, thiên hạ thiếu gì người buôn bán cái đó, ta khả dĩ có thể tìm được người khác! Chỉ là do chị Thủy bảo ta tìm người mà thôi!” Nói xong, Tạ Văn Đông cố ý giống như chuẩn bị cúp điện thoại.

Bên kia truyền tới thanh âm gấp gáp: “Chờ một chút, cậu nói là chị Thủy, là chị Thủy nào?”

“Là chủ nhân của Quý Vực!”

“Ồ, là như thế này! Không bằng chúng ta gặp mặt tâm sự một chút. Cậu nếu là bạn bè của chị Thủy thì cũng là bằng hữu của ta, tuy rằng ta không buôn bán, nhưng chúng ta có thể là bạn bè cơ mà!”

Tạ Văn Đông hằm hừ một tiếng, chính mình lúc đó nghe chị Thủy nói mình với Ma Ngũ cũng không phải rất thân thuộc, Ma Ngũ hiện giờ có nhớ ra chị Thủy hay không cũng không rõ, nói như vậy đơn giản chỉ là muốn gặp mình một chút xem mình có phải là cảnh sát nằm vùng hay không thôi. Nghĩ vậy, Tạ Văn Đông cũng biết thời biết thế nói rằng: “Vậy được rồi! thời gian cùng địa điểm!” Lời này chính là hợp với ý của đối phương, lập tức nói: “Ta xem như vậy đi. Ngày mai cậu tới huyện H, 5 giờ chiều tới sân nhảy lớn nhất huyện “Bạch Mã”. Cậu thấy thế nào?”

Tạ Văn Đông trong lòng mừng thầm, nhưng ngoài miệng không có biểu lộ ra nói: “Vậy được rồi, người cũng nên đúng hẹn, ta không có tính nhẫn nại chờ người đâu!”

Đối phương nói rằng: “Chúng ta luôn luôn đúng giờ, được rồi, các cậu tổng cộng có mấy người?” Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút nói: “Chỉ có mình tôi”.

“Vậy cậu mặc y phục gì, đến lúc đó sợ chúng ta không nhận ra cậu”.

“Ha ha! Tôi mặc bộ đồ màu vàng nhạt, còn nữa ta sẽ cầm theo một quyển sách!”

“Người anh em tên gì?”

“Tạ Văn Đông!”

“Tốt lắm, cứ như vậy đi! Mai gặp!”

“Được, mai gặp!”

Tạ Văn Đông buông điện thoại ra, mỉm cười, sự tình có bắt đầu, sau này mới không khó khăn. Tâm tình thoải mái Tạ Văn Đông bước chậm tới trường, mới vừa vào lớp học, Lý Sáng đã chạy tới: “Anh Đông, vừa rồi chị Ngọc có tới tìm anh, dường như là có việc!”

Tạ Văn Đông nga một tiếng nghĩ thầm nhà đầu này còn có thể tìm mình làm gì nữa, ngoại trừ việc ăn uống hay đi xem phim thôi! Tuy là như vậy, Tạ Văn Đông trong lòng cũng có chút vui sướng. Lắc đầu, Tạ Văn Đông đi vào chỗ ngồi.

Lý Sáng hỏi: “Thế nào? Anh không đi tìm người sao!”

Tạ Văn Đông nói: “Ma Ngũ đã liên hệ rồi, chiều mai ta đi qua đó. Hiện giờ phải yên lặng tìm kiếm đối sách ngày mai.”

“A? Ma Ngũ liên hệ rồi thì thật tốt quá!” Lý Sáng biết buôn bán thuốc phiện náo nhiệt thế nào, xem ra bang hội sắp tới lúc kiếm được nhiều tiền rồi. Hưng phấn một hồi, Lý Sáng còn nói thêm: “Thế nhưng em xem chị Ngọc hình như tìm anh rất sốt ruột đó! Có thể có chuyện gì xảy ra không?”

Thờ dãi, Tạ Văn Đông đứng lên nói: “Vậy được rồi, ta đi tìm tiểu Ngọc nói chuyện một chút!” nói xong, Tạ Văn Đông đi ra ngoài phòng học. Đi tới cửa phòng học của Cao Tuệ Ngọc, nhờ một học sinh gọi dùm Cao Tuệ Ngọc ra ngoài. Học sinh kia vừa nhìn thấy hẳn là Tạ Văn Đông, mừng rỡ như điên chạy vào trong phòng học.

Chỉ chốc lát, Cao Tuệ Ngọc từ trong phòng đi ra, vừa nhìn thấy Tạ Văn Đông đã lên tiếng hỏi: “Này, mấy ngày nay em chạy đi đâu thế? Chị tìm em vài lần cũng không được. Thành thật nói đi em có phải có nữ nhân nào ở bên ngoài không?”

Tạ Văn Đông choáng váng đầu óc nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay em vì chuyện của bang hội, vừa mới thành lập có rất nhiều việc cần phải giải quyết mà!”

Cao Tuệ Ngọc nghe xong trong lòng mừng thầm, nhưng ngoài miệng lại nói: “Hừ, ai tin lời ma quỷ của em chứ! Nói không chừng mấy ngày nay em lại đi lêu lổng ở đâu ấy!” Nói xong, thân thể hướng sát vào Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông sợ tới phát run cả người, nghĩ thầm cánh tay này lại muốn làm gì không phải rồi!

Tạ Văn Đông cười ha ha nói: “Thế nào lại như vậy, tiểu Ngọc, chị tìm em chỉ hỏi những cái này thôi hả?”

Cao Tuệ Ngọc đỏ mặt lên, xì một tiếng khinh miệt, nói: “Hôm nay nhà ta đi chơi hết rồi? mấy ngày nay ta học được một món ăn mới, làm cho em nếm thử à! Chị và anh của ta cũng khen ta nấu ăn ngon”.

Tạ Văn Đông nói: “Được, nếu như không có chuyện gì nhất định sẽ tới, nếu thử tay nghề của tiểu Ngọc ha ha!”

Cao Tuệ Ngọc cười nói: “Em nhất định phải tới, không được xấu nha! Em mà không tới thì là tên vương bát đản!”

Tạ Văn Đông mắt tròn trắng, cổ làm ra vẻ chào theo nghi thức quân đội “Tuân mệnh, quân trên!” bộ dạng của Tạ Văn Đông làm cho Cao Tuệ Ngọc cười duyên một hồi.

Ban ngày không nói chuyện, 6h tối, Tạ Văn Đông ngồi xe tới nhà Cao Tuệ Ngọc, trong lòng bất giác có chút khẩn trương. Bởi vì vào nhà Cao Tuệ Ngọc có khả năng gặp phải anh của nàng, cái nhân vật truyền kỳ tron giới hắc đạo thành phố J này, lão đại Thanh Bang – Cao Chấn! Tạ Văn Đông tuy có khẩn trương, nhưng còn nhiều hơn là cảm giác chờ mong.

Không tới mười phút sau, Tạ Văn Đông đi tới nhà Cao Tuệ Ngọc, Cao Tuệ Ngọc tới nghênh tiếp hẳn. Tạ Văn Đông quan sát bốn phía một chút, âm thầm gật đầu. Nhà của Cao Tuệ Ngọc thuộc lại biệt thự, tại thành phố J có thể nhìn thấy được ngôi nhà như vậy cũng không nhiều. Đại sảnh lấp đặt các thiết bị dị thường xa hoa, trong mắt Tạ Văn Đông cũng không khác gì hoàng cung, tuy rằng hẳn chưa có đi tới hoàng cung.

Q.1 - Chương 21: Đi Đường

Cao Tuệ Ngọc thấy Tạ Văn Đông có chút sững sờ, kéo tay hắn nói: “Ngốc à, nhìn cái gì thế! Tới đây ngồi đi!”

Tạ Văn Đông mặt đỏ lên, thầm mắng mình quả thật có hình dạng tam pháo tiến thành mã. Tạ Văn Đông ngồi ở trên ghế sofa trong đại sảnh hỏi: “Tiểu Ngọc, người nhà chị đâu hết rồi?”

Cao Tuệ Ngọc ngồi ở bên cạnh Tạ Văn Đông nói rằng: “Chị của ta ở trên lầu không biết làm cái gì ấy. anh trai ta có việc không ở nhà, xem ra một thời gian nữa cũng chưa về được! Gần đây hình như trong bang có chuyện gì đặc biệt!”

Tạ Văn Đông nghe xong có chút thất vọng, vốn tưởng rằng có thể trông thấy nhân vật phong vân này, thật đáng tiếc người lại không có nhà. Thở dài, Tạ Văn Đông kêu “ồ” một tiếng. Nhìn thấy Tạ Văn Đông có bộ dạng này, Cao Tuệ Ngọc có chút mất hứng, đưa tay đặt lên trên tay hắn nói: “Này, em có bộ dạng rất thất vọng như thế! Không biết em tới là vì chị hay là vì anh trai chị đây nha?”

Tạ Văn Đông không chú ý tới vẻ mặt của Cao Tuệ Ngọc nói trôi chảy: “Đều có mà, bắt qua em thật sự muốn trông thấy anh trai của chị!” Vừa nói xong cảm giác thấy cánh tay có chút đau đớn, cúi đầu nhìn, bàn tay nhỏ bé của Cao Tuệ Ngọc đang “vuốt ve” cánh tay của hắn!

Trên mặt mang theo nụ người xấu hổ, Tạ Văn Đông nhìn Cao Tuệ Ngọc mỉm cười nói: “Tiểu Ngọc, kỳ thực em không có quan hệ với anh chị, chỉ cần nhìn thấy chị là em cảm thấy mỹ mãn rồi!”

Cao Tuệ Ngọc nghe xong cười duyên nói: “Hừ hừ, bản cô nương xinh đẹp như vậy, quen biết ta là phúc khí của em rồi” Tạ Văn Đông liên tục gật đầu, nghĩ thầm đẹp thì đẹp, có điều tâm tính giống trẻ con quá.

Cao Tuệ Ngọc mở TV, nói với Tạ Văn Đông: “Em cứ xem TV đi, chị đi nấu ăn! Sau khi làm tốt, bảo đảm em thấy ngon vô cùng!” Nói xong, Cao Tuệ Ngọc cười với Tạ Văn Đông, đi vào phòng bếp. Tạ Văn Đông trên người run lên, nhỏ giọng nói thầm: “Không cần phải vị ngon vô cùng, chỉ cần có thể ăn được là ta cũng thỏa mãn rồi!”

Cao Tuệ Ngọc đứng ở trong phòng bếp nói vọng ra: “Văn Đông, em nói cái gì thế?”

“A, không có gì, em nói vô cùng mong chờ!”

“Ồ! Yên tâm đi, chị sẽ làm tốt, rất nhanh thôi!”

“...”

Tạ Văn Đông tựa người vào ghế sofa, buồn chán xem TV. Lúc này Cao Tuệ Mỹ từ trên phòng đi xuống, “Văn Đông, em tới từ lúc nào thế?”

Tạ Văn Đông nghe thấy tiếng quay đầu nhìn lại, trước mắt sáng ngời, ngày hôm nay trang phục của Cao Tuệ Mỹ đặc biệt đẹp, trên người trang điểm nhân nhật, làm cho khuôn mặt vốn mềm mại càng thêm xinh đẹp hơn, một bộ váy trắng liền áo dọc theo thân thể Cao Tuệ Mỹ, liên tục đong đưa, dường như tiên tử phiêu dật vậy. Tạ Văn Đông ngẩng người ra một lúc, xấu hổ nói: “Em vừa mới tới không lâu, tiểu Ngọc bảo em tới niềm thử món ăn mới của chị ấy!”

Cao Tuệ Mỹ mỉm cười nhìn Cao Tuệ Ngọc đang luống cuống tay chân trong phòng bếp, ngồi xuống cạnh Tạ Văn Đông ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Tiểu Ngọc mà nấu ăn thì khó ăn muốn chết, chút nữa em thực sự muốn ăn sao?” Tạ Văn Đông chỉ cảm thấy Cao Tuệ Mỹ dường như đã chuẩn bị trước cho bữa tiệc.

Trong lòng nóng lên, Tạ Văn Đông đứng dậy giạt mình lại gần Cao Tuệ Mỹ gật đầu. Thực ra vừa rồi Cao Tuệ Mỹ nói gì một chữ hắn cũng không nghe thấy, trong đầu bị mùi thơm trên người Cao Tuệ Mỹ chiếm giữ mất rồi.

Hai người đều không nói gì, không khí trong đại sảnh có chút xấu hổ. May mắn, chỉ một lát sau Cao Tuệ Ngọc đã bùng thức ăn từ trong bếp đi ra “Văn Đông! Làm xong rồi, thử ăn đi. Ai nha, chị cũng xuống rồi à, vừa lúc mọi người cùng nhau ăn đi!” Cao Tuệ Ngọc nói phá vỡ bầu không khí nặng nề trong đại sảnh.

Tạ Văn Đông nhân cơ hội đi vào trong bếp nói: “Em giúp chị mang chén đĩa ra!” nhìn theo bóng lưng Tạ Văn Đông, Cao Tuệ Mỹ trong lòng dâng lên trăm vị, đứng lên nói: “Tiểu Ngọc, chị giúp em xới cơm!”

Cao Tuệ Ngọc đặt món ăn lên bàn, nhìn hai người trong lòng có chút kỳ quái.

Sau khi ba người vây quanh bàn ăn, Cao Tuệ Ngọc cười tủm tỉm chỉ vào thức ăn trên bàn nói: “Cái món này là hôm qua ta làm được, còn cái kia là hôm nay ta mới được học, bên trái là ta...”

Tạ Văn Đông nhìn thức ăn trên bàn không nói gì. Nhìn như thế nào cũng không thấy các món ăn trên bàn có bộ dạng giống thức ăn ngon. Nếu không phải là một mảnh đen kịt thì cũng là đủ loại màu sắc. Cao Tuệ Ngọc nhìn hai người lặng lẽ, sốt ruột nói: “Này, mọi người mau ăn đi, để chút nữa nguội hết giờ!”

Cao Tuệ Mỹ lắc đầu, cau mày đặt một chút thức ăn vào trong miệng, nhai nhai vài miếng rồi dừng lại. Cao Tuệ Ngọc khẩn trương hỏi: “Chị, thế nào?” Cao Tuệ Mỹ đợi một chút, nuốt miếng thức ăn xuống mỉm cười nói: “Không tồi, rất ngon!”

Cao Tuệ Ngọc nghe xong cảm thấy cao hứng, gấp một miếng màu đen đen cho Tạ Văn Đông “Ném thử món này đi, nhất định là ngon lắm!”

Tạ Văn Đông nhìn khuôn mặt tươi cười đầy chờ mong của Cao Tuệ Ngọc, nhìn vật màu đen trong bát mà không biết là vật gì, nghĩ thầm ăn vào không biết có bị trúng độc không nữa! Nhắm mắt lại đặt vật đó vào trong miệng, cảm giác đầu tiên vừa khó vừa khổ, hơn nữa rất là khó. Cảm giác thứ hai là rất cứng, cắn nửa ngày cũng không xong. Cao Tuệ Ngọc cười hi hi nó: “Văn Đông thế nào?”

Tạ Văn Đông làm ra vẻ ăn rất ngon, nói: “Được, rất ngon! Cái này chắc là thịt bò!”

“Uy! Cái này là món ta làm từ khoai tây mà!”

“...” Cao Tuệ Mỹ cười ha ha.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Văn Đông nói với cả nhà đi chơi, nói là ra ngoài đi chơi, buổi tối không trở về. Buổi trưa, Tạ Văn Đông cùng mấy anh em ở trong quán Hân Hân, nói cho bọn họ biết 5 giờ chiều nay mình sẽ đi tới huyện H, có thể thỏa thuận mua bán được với Ma Ngũ hay không. Vốn bọn Tam Nhân muốn đi cùng Tạ Văn Đông nhưng hân cự tuyệt. Nhiều người đi sẽ không tốt, sẽ làm cho đối phương hoài nghi.

Mọi người thấy Tạ Văn Đông đã quyết định, không có biện pháp nào, không thể làm gì hơn là đưa Tạ Văn Đông tới bến xe trung tâm, Tam Nhân trên đường đi giáng giãi cẩn thận bản đồ thành phố một lần, Tạ Văn Đông trong lòng âm thầm ghi nhớ. Đợi khi xe ra khỏi trạm, Tạ Văn Đông phát tay chào mọi người, theo xe đi tới huyện H. Lý Sáng nhìn xe khách đi xa, hỏi Tam Nhân: “Anh Tam Nhân, anh nói anh Đông đi chuyến này có thể gặp phải nguy hiểm không?”

Tam Nhân trầm tư nói: “Có!” Lý Sáng quay đầu nhìn Tam Nhân nói: “Nếu anh Đông có nguy hiểm vì sao chúng ta không đi cùng?”

Tam Nhân nói: “Nguyên nhân chính là vì nguy hiểm mới không cho chúng ta đi, cậu phải hiểu nỗi khổ tâm của anh Đông!” Thở hổn hển, Tam Nhân nói với Lý Sáng: “Anh Đông tất cả mọi chuyện đều tự mình gánh vác, cho chúng ta một con đường bằng phẳng. Trên lưng chúng ta có một cái mệnh, nhưng mà anh Đông trên lưng anh ấy lại có tính mệnh của mấy trăm người. Thế nhưng anh ấy có năng lực chống đỡ được, cậu biết vì sao không? Bởi vì anh ấy tên là Tạ Văn Đông! Cũng là bởi vì, một điểm này mà cậu, ta, cùng mọi người có thể đoàn kết trong một tập thể!”

Mọi người nghe Tam Nhân nói xong yên lặng không nói gì, trong lòng cầu khẩn Tạ Văn Đông bình an quay về.

Huyện H, cách thành phố J không xa, chỉ cách mấy giờ đi xe thôi. Thế nhưng huyện H lại có vẻ lạc hậu hơn thành phố J nhiều lắm. Toàn bộ trong huyện kiến trúc cao nhất cũng chỉ có 5 tầng, đó là cơ quan làm việc của nhà nước ở đây.

Sân “Bạch Mã” là sân nhảy lớn nhất ở huyện H này, bề ngoài là một căn nhà hai tầng màu hồng. Mặt tiền của cửa hàng rất lớn, bên trong thiết kế cũng rất xa hoa. Ở bãi đỗ xe có rất nhiều xe con, hơn nữa còn có một vài xe con là xe chuyên dụng của lãnh đạo huyện. Điềm này rất kỳ quái, chính phủ huyện hàng năm đòi rất nhiều tiền của tỉnh, kỳ thực trong huyện bách tính nghèo vô cùng, nhưng lãnh đạo huyện lại là những tên phú quý. Tiền từ trên tỉnh xuống đã bị tầng lớp lãnh đạo tỉnh lược bớt một phần da rồi, xuống tới huyện lại bị lãnh đạo huyện lấy thêm một tầng da nữa. Chờ khi tới dân chúng nghèo khó trong huyện thì chẳng còn mấy nữa.

Tạ Văn Đông bốn giờ chiều tới huyện H, xống xe rồi mua một quyển sách ở một quán sách gần đó.

Sau khi ngồi taxi đi tới sân nhảy Bạch Mã, nhìn vẻ ngoài sân nhảy chỉ có hai chữ, khí phách! Tạ Văn Đông xuống xe đi vào, bên trong đèn đóm mờ mờ, vừa mới vào còn có chút chưa quen. Tạ Văn Đông đứng ở cửa một lúc, mắt thích ứng được rồi mới đi vào. Đi tới bên trong sân nhảy, lập tức có phục vụ chạy tới, nhìn Tạ Văn Đông nói: “Xin lỗi, ở đây không tiếp người chưa đủ tuổi thành niên!”

Tạ Văn Đông trường mắt nhìn hẩn, lãnh đạm không thèm để ý tới hẩn, nhìn qua người tên phục vụ xem xét cẩn thận mỗi người trong sân nhảy. người phục vụ càng hoảng sợ, vừa thấy khí thế của Tạ Văn Đông, nghĩ người này hẳn là không phải bình thường. Vừa định rời đi, nhìn thấy Tạ Văn Đông cầm một quyển sách trong tay, ngẩng ra một lúc, nói: “Bất quá, ta xem ngài khẳng định là đủ tuổi thành niên rồi, tiên sinh mời ngài vào trong ngồi!”

Tạ Văn Đông ánh mắt quét một vòng, không nhìn ra cái gì, tìm một bàn không có ai ngồi xuống, phục vụ viên đi theo hỏi: “Tiên sinh ngài muốn uống gì?”

“Cho ta một cốc nước trái cây”.

“Được! tiên sinh chờ một chút, lập tức tới đây!” phục vụ viên nhìn qua Tạ Văn Đông rồi rời đi. Chỉ chốc lát sau, phục vụ đã mang cốc nước trái cây tới, sau đó không có rời đi mà đứng ở bên cạnh Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông cầm lấy cốc nước trái cây đang định uống, thấy phục vụ không đi, hỏi: “Người còn có chuyện gì sao?”

Phục vụ cười hắc hắc nói: “Tiên sinh, ngài đang tìm người có phải không?”

Tạ Văn Đông chân mày nhướng lên, lòng nói người này sao biết mình đang tìm người, lẽ nào hẳn là thủ hạ của Ma Ngũ sao? Nghĩ vậy Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Không sai! Ta hẹn gặp một người bạn ở chỗ này!”

Phục vụ viên nhìn hai bên trái phải, nhỏ giọng nói: “Bạn của ngài có phải đứng hàng thứ năm hay không?”

Ma Ngũ đứng hàng thứ mấy Tạ Văn Đông không biết, nhưng căn cứ vào tên của hắn cũng có thể đoán được một chút, Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Không sai, bạn ta chính là đứng hàng thứ năm! Thế nào người quen hẳn!”

Trong mắt phục vụ viên hiện lên một chút kinh ngạc, gật đầu nói: “Tiên sinh, nếu ngài họ Tạ thì đi theo ta!” nói xong phục vụ viên xoay người đi ra ngoài. Lúc này Tạ Văn Đông khẳng định người này tám phần mười là thủ hạ của Ma Ngũ, nếu không sao biết họ của mình chứ? Không do dự, Tạ Văn Đông đứng dậy đi theo sau phục vụ viên.

Phục vụ viên mang theo Tạ Văn Đông đi ra sau sân nhảy, hướng tới một cái ngõ nhỏ phía đối diện. Vòng vo ở trong đó nửa giờ, cuối cùng Tạ Văn Đông cảm giác như mình bị lừa vậy, đi vào mấy ngõ cũng không thể nào nhớ rõ. Mãi sau phục vụ viên mới dẫn hắn đi tới một cánh cửa màu đen dừng lại, quay đầu nói với Tạ Văn Đông: “Tiên sinh, ngài vào đi thôi, có người đang chờ ngài bên trong!”

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút, tâm quyết định, đã tới đây rồi, quay lại sao được, phải vào gặp mặt xem Ma Ngũ này là hạng người như thế nào. Nghĩ vậy, đẩy cửa bước vào bên trong. Bên trong là một cái sân rộng chừng 30 m², trên đó có hai người đang ngồi. Thấy Tạ Văn Đông tiến tới, quan sát hẳn một hồi. Một người đứng lên hỏi: “Chú em có phải là Tạ Văn Đông không?”

Tạ Văn Đông nhìn người nói, khoảng 30 tuổi, tướng ngũ đoản, cánh tay nổi lên, thân thể thật rắn chắc. Gật đầu nói: “Không sai, ta chính là Tạ Văn Đông!” Sau đó nhìn chằm chằm vào người nọ nói: “Ta muốn gặp Ma Ngũ!”

Người nọ xoay người sang bên cạnh nhìn người còn lại. Người nọ không nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn lên người Tạ Văn Đông. Một lát sau, người nọ gật đầu với người vừa nói. Tên đó trên mặt cười cười, đi tới trước mặt Tạ Văn Đông, trong tay xuất ra một miếng vải đen nói: “Chú em, tự mình đeo cái này đi!”

Tạ Văn Đông ngẩn người, nhìn miếng vải đen trong tay hắn, bảo mình làm cái gì. Thấy động tác lóng ngóng của Tạ Văn Đông, tên kia lắc đầu nói: “ĐM, chú em có phải là đàn độn hay không đấy, cái vật này mà giao cho người khác thì chỉ có một việc, dùng miếng vải này mà bịt kín mắt mình đi!”

Tạ Văn Đông lúc này mới hiểu rõ ý tứ của hắn, lấy miếng vải đen trong tay hắn, tự bịt mắt mình lại. Tên đó đứng ở bên cạnh nhìn một chút, thấy không có việc gì, lùi tay Tạ Văn Đông nói: “Chú em đi theo ta!”

Tạ Văn Đông không nói gì, lòng thầm mắng Ma Ngũ thật là quá cẩn thận rồi, không có một chút khí phách gì cả, thảo nào xuống dốc nhanh như vậy. Tạ Văn Đông bị tên kia lôi đi rất xa, sau đó cảm giác mình lên một chiếc xe. Đường mới đầu còn bằng phẳng, sau đó chậm rãi xóc dần lên. Quá nửa giờ, đi xa nhưng vẫn chưa có dừng lại, Tạ Văn Đông trong lòng có chút hoảng hốt, tự trách mình quá lớn ý, không hỏi han gì mà hồ đồ lên xe kẻ trộm. Thế những nghĩ lại, bọn họ cũng có thể không làm gì bất lợi với mình, không thì sớm đã động thủ rồi, còn phải chờ tới bây giờ sao? Nghĩ vậy, Tạ Văn Đông nhắm chặt hai mắt vào, coi như không nhìn thấy cái gì nữa luôn, sau đó bắt đầu ngủ. Tên vừa nãy nhìn thấy, âm thầm bội phục, người này tuổi không lớn, nhưng gan dạ sáng suốt hơn người. Hắn dùng phương thức này đã kéo vài người đi gặp Ma Ngũ, nhưng bình tĩnh được như Tạ Văn Đông chỉ có một người. Chỉ là những người đó cũng không còn sống mà rồi đi.

Tạ Văn Đông cảm giác vừa mới ngủ được một chút, hai bên trái phải hắn có người đã lôi hắn đi, bên tai truyền tới thanh âm: “Này, chú em, chúng ta tới rồi!”

Tạ Văn Đông ừ một tiếng, tên kia kéo hắn xuống xe. Đi thêm một chút nữa, Tạ Văn Đông cảm thấy mình tiến vào một phòng, thanh âm truyền ra: “Người bỏ miếng vải đen trên mắt hắn ra đi!”

Tạ Văn Đông chậm rãi mở mắt ra, miếng vải đen bỏ ra, nhìn bốn phía chung quanh một chút. Ở đây trông giống như một cái nhà kho không lớn lắm, chung quanh có không ít rương, tường cũ nát muốn đổ tới nơi. Chính là chung quanh có tám người đang đứng, trong đó có một người kéo theo một con chó săn cực lớn. Tạ Văn Đông ánh mắt nhìn vào một thân thể mập mạp đang ngồi đối diện với hắn. Người nọ thân thể chỉ có thể dùng từ phi thường mập mạp để hình dung, phồng phình không dưới 300 cân, Lý Sáng cùng hắn chẳng qua chỉ như một đứa nhỏ mà thôi. Một đôi mắt to lấp lánh có thần, cũng đang quan sát Tạ Văn Đông. Hai người yên lặng một hồi, không ai nói gì!

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Ma Ngũ

Chính Tạ Văn Đông mở miệng trước nói: “Nói như vậy anh chính là Ma Ngũ sao! ?”

Tên mập cười hắc hắc nói: “Anh bạn nhỏ quả nhiên thông minh. Nhưng cậu so với trong tưởng tượng của ta còn nhỏ hơn!”

Tạ Văn Đông mỉm cười nói: “Đúng! Có rất nhiều người nói ta như vậy, thế nhưng cuối cùng bọn họ cũng không sẽ không cảm thấy ta nhỏ”.

Mã Ngũ nhìn Tạ Văn Đông một lúc, lạnh giọng nói: “Ta thấy công an Trung Quốc có đúng là còn người hay không, lại phải một mao đầu tiểu tử như mày nằm vùng!”

Tạ Văn Đông cười lạnh một tiếng, biết đối phương đang dò hỏi mình, không nói gì, chờ Mã Ngũ tiếp tục nói. Quả nhiên Mã Ngũ lại nói: “Bọn họ trước đây để bắt ta, phân biệt phải tới năm người nằm vùng, mày biết số phận của năm người đó không?”

“Ta đối với những thứ đó không có hứng thú!”

“Thế nhưng ta lại có hứng thú. Ta cắt đầu của bọn họ, cắm ở trên cành cây. Thân thể bọn họ thì...” Mã Ngũ nói hướng về cái miệng của con chó săn ở bên cạnh, nói: “Đều ở trong bụng của chúng nó, ha ha! Thăng nhóc, hôm nay mày là người thứ sáu!”

“Ha ha!” Tạ Văn Đông cười lớn tiếng, sau đó lạnh giọng nói: “Mã Ngũ, nếu như vở kịch của anh hết rồi thì chúng ta nói chuyện làm ăn đi. Ta lần này tới đây không phải để cùng anh chơi đùa. Anh cũng không cần dùng những thứ này làm ta sợ, nếu ta sợ thì sẽ không đến đây!”

Mã Ngũ âm trầm cười nói: “Được, quả nhiên là chó săn cho công an bồi dưỡng. Thăng nhóc nhà mày có khí phách!” Nói xong vung tay lên với hai thủ hạ ở bên cạnh. “Thịt hần!”

Tạ Văn Đông trong lòng cá kình, nhìn mắt của Mã Ngũ cảm thấy không phải là diễn kịch. Mình nếu như bị giết chết như thế thì thật là có chút hồ đồ. Nghĩ đến đây, Tạ Văn Đông cũng không làm gì khác hơn là mạnh tay chiến đấu. Không chờ thủ hạ của Mã Ngũ ra tay trước, vung quyền đánh vào mặt người cách mình gần nhất. Người nọ ai da một tiếng, thân thể bay ra xa hai thước ngã trên mặt đất. Tạ Văn Đông vừa muốn công kích tiếp, thế nhưng cuối cùng bỏ qua. Bởi vì có năm khẩu súng đang nhắm vào đầu mình.

Tạ Văn Đông không có cách nào, nắm tay giơ lên, quay qua nói với Mã Ngũ: “Nếu như anh giết ta người sẽ hối hận! Bởi vì anh sẽ mất đi một cơ hội tốt để kiếm tiền!”

Mã Ngũ lặng lẽ cười nói: “Phải! Ta chưa bao giờ từng giết cảnh sát mà hối hận! Nhìn tuổi của mày không lớn, có đúng là ngay cả trường cảnh sát cũng chưa từng tốt nghiệp không! Đang tiếc đáng tiếc quá!” Nói xong Mã Ngũ lắc lắc đầu, nói với thủ hạ: “Bọn mà còn chờ gì nữa, thịt hần. Dựa theo quy củ cũ!”

Người bị Tạ Văn Đông một quyền đánh ngã xuống đất đứng lên, ở trên mặt đất thò ra một búng máu loãng, kèm theo hai cái răng hàm. Đi nhanh tới trước người Tạ Văn Đông một câu cũng không nói, hung hãn đánh về phía bụng hần một quyền.

Tạ Văn Đông đau đến cắn răng một cái, khom người ngồi dưới đất. Năm người bên cạnh bắt đầu dè Tạ Văn Đông thành hình chữ đại trên mặt đất, một người từ trong rương bên cạnh rút ra một đại khảm đao dài hai thước, đưa lên chém xuống cổ Tạ Văn Đông.

Lúc này nắm tay của Mã Ngũ duỗi ra, ngăn cản động tác tiếp theo của người kia, quay đầu nhìn về một người gầy gò đeo kính mắt. Người gầy đeo kính mắt mỉm cười với hần, lắc đầu, Mã Ngũ hiểu được ý tứ của hần. Lớn tiếng hỏi: “Thăng nhóc, mày thực sự không phải là cảnh sát?”

Vừa rồi Tạ Văn Đông còn cho rằng mình thực sự không sống nổi, trong nháy mắt ngả người xuống đất từng khuôn mặt người thân từng cái từng cái hiện lên trong đầu hần, thế nhưng hần không có hối hận về con đường mình đã chọn, bởi vì nó khiến cho mình vui sướng không tả nổi, trong lòng hần chỉ cảm thấy không cam lòng. Nhưng hiện tại nghe Mã Ngũ nói những lời này, mới hiểu được thì ra Mã Ngũ đang thử mình. Tạ Văn Đông tức giận đến độ trong lòng đem tổ tông mười tám đời nhà Mã Ngũ ăn cầm hỏi thăm một lượt.

“Nói nhảm! Nếu ta là cảnh sát thì một mình đi tìm bắt các người à!”

Mã Ngũ ha ha cười, vung tay, bảo thủ hạ lui về, đứng dậy khỏi ghế đi tới trước mặt Tạ Văn Đông nói: “Anh bạn nhỏ đừng trách ta, ta làm như vậy cũng là vì cẩn thận. Cũng chỉ có như vậy ta mới có thể sống tới ngày hôm nay. Việc vừa rồi xon lỗi cậu, Mã Ngũ đền người không được sao!” Nói xong, Mã Ngũ “Bốp bốp” bạt tai mình hai cái.

Tạ Văn Đông từ trên mặt đất đứng lên, phui đất ở trên người, nghĩ thầm Mã Ngũ này thật đúng là biết đối nhân xử thế, loại người điển hình đánh người một cái tát đền cho một quả táo ngọt. Tạ Văn Đông không muốn cùng hần tính toán chuyện này, trong lòng bình tĩnh một chút nói: “Mã Ngũ, chúng ta có nên nói chuyện chính không!”

Mã Ngũ gật đầu nói: “Đúng! Người đâu, mang ghế tới cho anh Đông!” Nói xong, một thủ hạ mang tới một chiếc ghế đặt ở phía sau Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông không khách khí, đặt mông ngồi lên ghế, nhìn Mã Ngũ nói: “Phương thức đối đãi với khách hàng của đại ca thật đúng là rất đặc biệt! Nói một chút về giá của anh đi.”

Mã Ngũ nói: “Nói như vậy giá cả trong thành phố anh bạn nhỏ cũng đã biết, giá cả của ta và trong thành phố không sai biệt lắm, nhưng ta cam đoan một chút, độ thuần chất phải cao hơn rất nhiều so với trong thành phố!”

Tạ Văn Đông nói: “Anh nói giá cả của anh cho ta nghe một chút!”

Mã Ngũ suy nghĩ một chút nói: “Hai trăm năm mươi!” Tạ Văn Đông hiểu rõ hần nói là mỗi túi hai trăm năm mươi đồng, lắc đầu nói: “Mã Ngũ, ta lần này đến thật tâm là muốn mua bán, nhưng anh một điểm thành ý cũng không có!”

Ma Ngũ cúi đầu, một lát sau nói: “Như vậy đi, hai trăm hai. Thế nào, đủ tiện nghi chưa! Giá cả này ở trong thành phố hàng bình thường cũng đều khó tìm”.

Tạ Văn Đông trong lòng cười thầm, căn cứ vào giá cả Tam Nhân đã nói cho hắn, giá này của Ma Ngũ quả thật có tiện nghi, thế nhưng bây giờ người tìm tới Ma Ngũ không nhiều lắm, mình nên nắm lấy cơ hội này. Nghĩ vậy, Tạ Văn Đông vẫn lắc đầu: “Không được. Ta từ thật xa chạy tới nơi này là vì muốn kiếm nhiều tiền, xem ra anh vẫn không có thành ý!” Nói xong, Tạ Văn Đông đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Ma Ngũ thấy thế nóng nảy, lớn tiếng nói: “Người anh em đừng nóng vội chứ, về chuyện giá cả chúng ta có thể từ từ thương lượng mà” Sau đó khẽ cắn môi nói: “Như vậy đi, giá chúng ta nói một lời, hai trăm. Cái giá thế này là hết cỡ rồi đó!” Nói xong, nhìn Tạ Văn Đông không chớp mắt.

Tạ Văn Đông không nói gì, vẫn lắc đầu. Ma Ngũ cũng đứng lên, nuốt nước bọt nói: “Vậy cậu nói cậu trả bao nhiêu tiền! Giá ta cấp cho thiên hạ cũng không có, anh bạn nhỏ ít nhiều cũng phải cho ta kiếm tý chút chứ!”

Tạ Văn Đông cười ha hả nói: “Được, người bảo ta nói nhé. Một câu thôi, một trăm tám!”

“Cái gì? Cậu đang đùa chắc, một trăm tám, một trăm tám cậu bán cho ta được rồi đấy!” Ma Ngũ gấp tới độ thiếu chút nữa dẫm nát cái ghế. Kỳ thực Tạ Văn Đông đã đoán đúng tình hình thực tế của Ma Ngũ, trong tay hắn có hàng, thế nhưng không có chỗ tiêu thụ. Từ lúc bị cảnh sát lần đầu xét nhà nguồn khách đã gần như bị chặn lại. Sau đó lại lần lượt bị tóm mấy lần, hiện giờ thật vất vả lắm mới có một vị muốn buôn bán, Ma Ngũ sẽ không dễ dàng để tuột mất.

Tạ Văn Đông nhìn vào mắt Ma Ngũ nói: “Ta chỉ có thể đưa ra cái giá này, anh nếu như cảm thấy thích hợp thì bán, không thích hợp thì ta đi tìm người khác. Nhưng có một điểm, ta muốn mua hàng một thời gian dài, không phải chỉ lần buôn bán lần này là đẹp luôn”.

Ma Ngũ xoa xoa hai tay béo mập, nói với Tạ Văn Đông: “Cậu chờ một chút, để ta suy nghĩ một chút!” Ma Ngũ đi qua đi lại trong cái nhà kho nhỏ, trong lòng rất nhanh tính toán lợi và hại. Ánh mắt các huynh đệ thủ của hắn đều đang đặt trên người hắn, bọn họ đã nhiều ngày không có tiền tiêu.

Cuối cùng Ma Ngũ giậm chân một cái, nhìn Tạ Văn Đông hỏi: “Bây giờ cậu muốn bao nhiêu?”

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút nói: “Ta muốn hai mươi cân!” Ma Ngũ và thủ hạ đều ngẩn người, hai mươi cân không thể là một số lượng nhỏ được. Ma Ngũ lại một lần nữa quan sát Tạ Văn Đông nói: “Hai mươi cân? Anh bạn nhỏ có thể nuốt trôi nhiều như vậy sao?”

Tạ Văn Đông cười: “Ta có thể ăn được hay không đều là chuyện của ta. Chỉ cần anh đồng ý với giá của ta, lần này ta sẽ lấy hai mươi cân. Sau này có lẽ còn lấy nhiều hơn!”

Ma Ngũ cười ha hả: “Tốt! Người anh em rất thẳng thắn. Ta đây cũng không không tính toán nữa! Bán cho cậu với giá đó. Ha ha!” Giá của Tạ Văn Đông tuy rằng cực thấp, nhưng Ma Ngũ vẫn đang kiếm tiền, chỉ là kiếm ít một chút mà thôi.

Tạ Văn Đông nói: “Còn có một câu nói từ trước, theo nguyên tắc các anh đưa hàng, hàng đến thì trả tiền. Điều này hẳn là anh không phản đối chứ? !”

Ma Ngũ chỉ Tạ Văn Đông cười nói: “Cái này là điều tự nhiên, anh bạn nhỏ quả thật là khôn khéo mà! Ha ha, người anh em tối nay cũng đừng đi, anh đây chiêu đãi người thật tốt một phen!” Nói xong, hỏi một tên thủ hạ: “Tối nay giết mấy con gà, chuẩn bị ít rượu thịt, ta và anh bạn nhỏ này phải thật thân thiết! Sau này mọi người còn muốn thân thiết hợp tác nữa!”

Một người đại diện ứng tiếng, vui cười hơn hờ chạy ra bên ngoài. Tạ Văn Đông nói: “Ma Ngũ, không cần khách khí. Bữa cơm này ta phải ăn, nhưng không cần chuẩn bị nhiều đâu, tùy tiện một ít gì đó là được rồi!”

Ma Ngũ khoát tay ngăn lại nói: “Cậu là khách hàng, lần đầu tiên đến đây tất nhiên phải chiêu đãi cho thật tốt. Người anh em cũng đừng gọi ta là Ma Ngũ nữa, có vẻ không thân thiết. Ta so với người lớn hơn vài tuổi, gọi một tiếng anh Ngũ người anh em cũng không có hại đâu!”

Tạ Văn Đông nghĩ vậy cũng đứng, sau này cùng Ma Ngũ không thể không tiếp xúc nhiều, cứ gọi biệt hiệu có chỗ không được tốt. Tạ Văn Đông khách khí nói: “Tốt lắm, thẳng em dành với cao vậy. Anh Ngũ!”

Ma Ngũ vui mừng miệng không kịp ngậm lại, thái độ nói tốt! Kéo tay Tạ Văn Đông nói mình lại có một người anh em rất giỏi. Tạ Văn Đông trong lòng nói: Vừa rồi còn muốn giết mình, hiện giờ lại thành anh em, Ma Ngũ này quả nhiên không phải người bình thường, mình cần phải cẩn thận đối đáp.

Tạ Văn Đông rất ‘nhiệt tình’ trò chuyện cùng Ma Ngũ. Điều được nói đến đều không quan trọng, Ma Ngũ kể lại cho Tạ Văn Đông về sự tích của mình trước đây, bối cảnh ra sao, uy phong ra sao, đến sau này tại sao lại xuống dốc. Cuối cùng Tạ Văn Đông nghe đến buồn ngủ. Thấy Tạ Văn Đông không có hứng thú, Ma Ngũ cười xấu xa nói: “Anh bạn nhỏ, tối nay cho chú một sự kinh hi nhé! Ha ha!” Nói xong, Ma Ngũ cười ha hả.

Tạ Văn Đông ngẩn người, hỏi: “Kinh hi gì?”

Mắt Ma Ngũ híp lại thành một cái rãnh nói: “Người anh em đừng nóng vội thế, đến lúc đó chú sẽ biết!”

Tạ Văn Đông bĩu môi không nói chuyện nữa, suy đoán xem lão cáo già này có thể cho mình kinh hi gì. Hơn bây giờ tối, thủ hạ của Ma Ngũ đã chuẩn bị cơm nước đâu vào đấy, từ bên ngoài đưa vào một cái bàn tròn lớn, đặt ở chính giữa. Ma Ngũ mời Tạ Văn Đông ngồi xuống, cầm lấy một chai lão bạch rót cho Tạ Văn Đông một chén, sau đó mới rót cho mình, cầm lấy chén rượu nói: “Người anh em, anh em ta lần đầu tiên gặp mặt, tiếp đãi có chỗ nào chưa được chu đáo mong người anh em đừng để trong lòng. Anh đây tự phạt mình ba chén coi như là hướng người anh em tạ lỗi!”

Nói xong, Ma Ngũ uống liên tiếp ba chén, sau đó rót một chén nói: “Người anh em, chén này hai anh em ta cùng uống. Để sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Sau này khó tránh khỏi phiền toái. Anh Ngũ! Cạn!” “Cạn! Lại đây lại đây! Mọi người cùng nhau nâng chén uống mừng!” Tạ Văn Đông uống với mỗi người một chén. Tạ Văn Đông chưa uống rượu đế, uống một chén cảm thấy cổ họng nhanh chóng bốc khói, nhanh chóng ăn mấy miếng thức ăn. Ma Ngũ vừa nhìn thấy bộ dáng của Tạ Văn Đông biết hẳn không uống được, cũng không mời rượu nữa, cùng anh em thủ hạ của mình cạn từng chén từng chén một. Xem ra, Ma Ngũ hôm nay rất cao hứng, lôi kéo được Tạ Văn Đông là một khách hàng lớn, sau này có tiền xài. Rượu không khỏi uống nhiều hơn vài chén.

Tạ Văn Đông vừa ăn vừa hỏi: “Anh Ngũ, hàng lúc nào có thể đến thành phố J?”

Ma Ngũ suy nghĩ một chút nói: “Người anh em nếu như cần dùng gấp, không quá ba ngày anh có thể đem hàng tới!”

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Được, em chờ tin tức của anh. Sau khi trở về em sẽ mua điện thoại di động, sau này sẽ nói số cho anh. Trước khi hàng đến anh gọi điện thoại nói cho em biết một tiếng”.

Ma Ngũ cười nói: “Người anh em, sao ngay cả điện thoại di động cũng không có thể, có cần anh Ngũ tặng chú một chiếc không?”

Tạ Văn Đông cười, hiết hần đang khách sáo, nhìn dáng vẻ của hắn nghèo đến mức đái ra máu, còn có thể tặng điện thoại cho mình. Ngoài miệng lại nói: “Anh Ngũ, muốn tặng thì chờ sau này quan hệ của chúng ta thân thiết hơn, bấy giờ nếu như anh tặng cho em mấy món đồ em thật sự rất ngại!”

Ma Ngũ vừa nghe những lời này thì vui vẻ, vừa cấp cho mình một mồi vừa cấp cho mình một lối thoát, “Được, có lời này của người anh em, tình bằng hữu của anh và chú đã định. Hôm nay anh Ngũ vui vẻ, người anh em lại uống với ta một chén!” Tạ Văn Đông không không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là uống một chén với Ma Ngũ. Một lát sai, vị rượu bốc lên, Tạ Văn Đông cảm thấy đầu có chút choáng váng. Mặc kệ Ma Ngũ có nói thế nào cũng không uống nữa.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn qua năm món. Tất cả mọi người ăn vừa đủ, Ma Ngũ lão đảo đứng lên nói: “Lão Mã, đi kiểm cho người anh em của ta một gian phòng vừa rộng vừa sạch sẽ!” Lão Mã đáp ứng một tiếng, đi ra bên ngoài.

Ma Ngũ kéo tay Tạ Văn Đông, mồm miệng nói không rõ ràng: “Người anh em, anh hôm nay có chút hơi quá. Chủ yếu là vui vẻ mà! Người anh em, chơi đùa với nữ nhân không? Ở nơi này anh có. Đến đây, anh dẫn chú đi chọn một người!” Nói xong, Ma Ngũ kéo Tạ Văn Đông, mặc kệ người sau có đáp ứng không đi đến một cái cửa phòng tối đen. Đi tới cửa, lớn tiếng hét: “Lão Mã! Lão Mã!”

Tạ Văn Đông cười nói: “Không phải anh vừa mới bảo lão Mã đi sao?”

Ma Ngũ vỗ đầu một cái, “Chú xem trí nhớ của anh! Đi, người anh em không uống nhiều, trí nhớ so với ta tốt hơn!” Quay đầu lại lớn tiếng hét: “Lão Thất, lão Thất đâu rồi?” Vừa dứt lời, người được Ma Ngũ gọi là lão Thất đã chạy tới, nói: “Anh Ngũ, bây giờ ném thử hàng tươi sống à?”

Ma Ngũ đánh vào đầu hắn, mắng: “Ném cái mẹ mày! Tìm cái con kia lại đây, bảo nàng ngủ với người anh em của ta một đêm!”

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Xử Nữ

Lão Thất đáp ứng một tiếng, dùng chìa khóa mở cái cửa nhỏ tối om khom lưng đi vào. Tạ Văn Đông cúi đầu nhìn vào bên trong một chút, một mảng tối như mực, không thấy rõ cái gì. Chỉ nghe được bên trong có tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Tạ Văn Đông kỳ quái nhìn Ma Ngũ một chút nói: “Đây là...?” Ma Ngũ cười ha hả nói: “Những anh em ở đây không được phát tiết đều kìm nén nhanh chóng điên lên, nếu không tìm cái gì vui vẻ khiến anh em thả lỏng, cái chức đại ca của anh đây đã không có cách nào ngồi được!”

Tạ Văn Đông cười với hắn. Trong lòng biết, nữ nhân bên trong nếu không cướp tới thì cũng là lừa tới, đối với cảnh ngộ của nàng cũng có chút đồng tình. Thế nhưng mình cứu không được nàng, chỉ có thể ước số nàng khổ!

Chỉ chốc lát, lão Thất từ bên trong lôi ra một nữ nhân về mặt bùn đất, nữ nhân dường như biết trên người mình sắp xảy ra chuyện xảy ra, liều mạng giãy dụa, thế nhưng hai tay bị lão Thất gắt gao nắm. Ma Ngũ tiến lên hung hăng tát nữ nhân một cái, “Con mẹ mày rác rưởi, để ông mày yên tĩnh một chút. Tức giận cái con mẹ mày!” Nói xong, dùng bàn tay mập mập xoa xoa bùn đất trên mặt nữ nhân, gật đầu cười, nói với Tạ Văn Đông: “Người anh em, con bé này cho chú, hôm nay chú hướng phúc đi, cái này bảo đảm là một chỗ đỏ! Ha ha!”

Tạ Văn Đông tỉ mỉ quan sát nàng, thế nhưng cũng không thấy rõ ràng, cảm thấy tuổi của nàng không lớn lắm, mặc váy liền áo giản dị không thấy rõ diện mạo vốn có, mặt mày xinh đẹp, một đôi mắt to ngập nước đang tràn đầy sợ hãi nhìn mình. Tạ Văn Đông vốn định từ chối ý tốt của Ma Ngũ, thế nhưng thấy ánh mắt của cô gái, nàng nếu như không tiếp mình rất có khả năng sẽ đi tiếp Ma Ngũ, một cô gái thuần khiết như vậy sẽ bị chà đạp. Nghĩ vậy, Tạ Văn Đông không nói gì thêm.

Ma Ngũ cười quái dị nói với Tạ Văn Đông: “Người anh em tối nay hưởng thụ cho tốt nhé. Anh Ngũ đây đầu choáng váng kịch liệt, đi ngủ trước. Người anh em có chuyện gì cứ dặn dò anh em phía dưới anh.”

Tạ Văn Đông nói: “Vậy được rồi, anh Ngũ hôm nay uống không ít, đi nghỉ sớm một chút đi.”

Ma Ngũ phát tay đi ra bên ngoài. Lão Thất ở bên cạnh nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông! Anh vào phòng nhìn xem!” Tạ Văn Đông gật đầu.

Lão Thất dẫn Tạ Văn Đông đi ra nhà kho nhỏ, lúc này Tạ Văn Đông mới nhìn rõ toàn cảnh bên ngoài. Xung quanh là một phiến cỏ dại lớn, đi về phía xa, một mảng tối đen như mực không thấy rõ. Bên cạnh cái kho nhỏ có một cái nhà trệt, cũng cũ nát không tả nổi. Lão Thất đi ra phía sau lớn tiếng hét: “Lão Mã! Lão Mã!”

Chỉ chớp lát, lão Mã từ một căn nhà trệt cạnh nhà kho chạy đến. “Ồ! Lão Thất, gân cổ lên đe dọa con bà ngoại à?”

Lão Thất đáp lại: “Rác rưởi! Phòng đại ca bảo mày chuẩn bị đã tốt chưa, anh Đông muốn nghỉ ngơi!” Lão Mã nói: “Ừ! Xong lâu rồi.”

“Con bà nó, xong lâu rồi còn không chịu đi ra.” Lão Thất quay đầu đưa tay về phía Tạ Văn Đông, cười nói: “Anh Đông, mời vào bên trong. Chỗ này sơ sài một chút, nhiều ẩm ướt!”

“Các anh cũng không cần quá khách khí, ta tùy tiện ở một chỗ là được!” Tạ Văn Đông gật đầu, đi đến nhà trệt. Sau khi vào nhà, phòng ấy vừa phải, trong phòng không tới hai mươi mét, trang trí đơn sơ, ngoại trừ cái giường, cái bàn, vài cái ghế cũng không có cái gì khác. Tạ Văn Đông đi lại vòng vèo trong phòng, cảm thấy ở đây vừa tối vừa thấp, nhìn không được rùng mình một cái.

Lão Thất kéo cô gái đi vào, cô gái kia đi tới cửa phòng lại bắt đầu giãy dụa. Lão Thất hung hãn đá nàng một cái, vẫn cứ kéo nàng vào trong, nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, anh nghỉ ngơi nhé, hắc hắc! Không có chuyện gì thì em đi trước đây...”

Tạ Văn Đông nhìn cô gái cúi đầu suy nghĩ một lúc, nói: “Nàng bẩn quá, anh giúp tôi mang chậu nước tới, bảo nàng tắm rửa!”

Lão Thất vỗ đầu, cười nói: “Anh xem cái đầu đu đủ của em, sao cả việc này cũng quên. Anh Đông, anh chờ một lát nhé, em lập tức mang nước tới.” Nói xong, lão Thất hét to gọi lão Mã đi ra bên ngoài.

Tạ Văn Đông nhìn bóng lưng lão Thất lắc đầu, xoay người về phía cô gái trẻ, thấy nàng co lại thành một đống ở góc nhà, con mắt sáng ngời nhìn mình. Tạ Văn Đông đi tới bên cạnh cô gái trẻ, vừa muốn nói. Cô gái trẻ kia đột nhiên đứng lên đứng lên chạy ra bên ngoài cửa. Tạ Văn Đông lại càng hoảng sợ, thấy cô gái kia chạy tới cửa thì dừng lại. Tiêu sái đi tới hiểu kỳ nhìn ra bên ngoài, Tạ Văn Đông cười ha ha. Thì ra bên ngoài có mười hai con mắt phát ra lục quang đang nhìn chằm chằm vào cô gái, sáu con chó săn đứng ở cửa, hàm răng đầy sáng lộ ra khỏi miệng, nước miếng từ khóe miệng chảy ra. Cô gái trẻ đứng ở cửa một lúc, thấy Tạ Văn Đông ở bên cạnh khuôn mặt tươi cười, mặt đỏ lên mắng: “Người thật sự là một kẻ đề tiện vô sỉ!”

Tạ Văn Đông bị mắng mà ngẩn người, không ngờ cô gái kia lại lớn mật như vậy, đang ở chỗ nguy hiểm vẫn còn dám nói năng lỗ mãng, trong lòng bội phục nàng một chút. Mặt lại cười hắc hắc: “Ta còn chuyện đề tiện vô sỉ nào mà chưa dám làm!” Nói xong, Tạ Văn Đông đưa tay túm lấy quần áo của cô gái.

Cô gái sợ hãi quát to một tiếng, vọt đến cái góc cách xa Tạ Văn Đông nhất. Vừa nhìn vẻ hoang mang rối loạn của cô gái, Tạ Văn Đông nghĩ đến việc đùa với nàng, đi nhanh tới. Tốc độ của cô gái không nhanh bằng Tạ Văn Đông, chỉ trong chớp lát đã bị Tạ Văn Đông túm lấy quần áo. Cô gái liều mạng giãy dụa, tay đâm chân đá đánh lên trên người Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông thấy đủ âm ỉ rồi, vừa muốn buông tay ra, bỗng nhiên cổ tay một hồi đau đớn, cúi đầu xuống nhìn, đầu của cô gái đáng dấn lên tay hắn, không cần nhìn cũng biết chuyện gì đang xảy ra. “Quý tha ma bắt cô...” Tạ Văn Đông đẩy đầu cô gái, hao phí một lượng sức mạng thật lớn mới có thể rút tay về, nhìn kỹ trên cổ tay có hai dấu răng có máu đỏ tươi.

Cô gái nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Tạ Văn Đông, ngồi xổm ở góc tường co rút thành một khối. Tạ Văn Đông thở dài, trong lòng thầm mắng mình: Áy! Tại mày ham chơi, không có việc gì lại gây chuyện, bị cắn cũng đáng! Trong lòng ngọt ngào, Tạ Văn Đông đặt mông ngồi trên giường, tự trách mình tình tình quá trẻ con.

Chỉ trong chớp lát, lão Thất và lão Mã từ bên ngoài bưng một chậu nước tiến vào trong phòng đặt trên mặt đất. Lão Thất cười nói: “Anh Đông, nước đã chuẩn bị rồi. Cứ ôn hòa đi nhé!”

Tạ Văn Đông trong lòng khó chịu, a một tiếng, nói: “Được rồi, ở đây không có chuyện gì, hai người các anh đi ngủ đi!”

Lão Thất nhìn Tạ Văn Đông một lúc, lại nhìn cô gái ở góc tường một lúc, cuối cùng ánh mắt rơi trên vết răng ở cổ tay Tạ Văn Đông, vui cười nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi, hai người bọn em đi đây, anh Đông cứ từ từ chơi đùa. Nơi này đôi khi cũng rất hoang dã, ha ha!” Nói xong, kéo lão Mã đi ra bên ngoài, với tay lại đóng chặt cửa.

Tạ Văn Đông thấy hai người đã đi ra ngoài, quay đầu nói với cô gái: “Ta thấy cô vài ngày không tắm rồi, bây giờ có nước cô tắm đi. Yên tâm, ta sẽ không nhìn trộm!” Cô gái nhìn nước ở trong chậu một chút, trong mắt tràn ngập khát vọng, thế nhưng lại lập tức cúi đầu.

Tạ Văn Đông nhìn vào trong mắt, hiểu rõ cô gái sợ cái gì, nằm ở trên giường cười nói: “Cô yên tâm tắm đi, tôi không có hứng thú với các cô gái nhỏ. Cũng sẽ không cần cô, cũng sẽ không ăn cô!” Tạ Văn Đông xoay người, mặt quay vào tường, không hề nhìn cô gái. Thế nhưng nửa ngày không nghe thấy động tĩnh nào, Tạ Văn Đông thở dài, mắt nhắm lại, không quản tới nàng. Trong đầu hiện lên thân thể cô gái co lại thành một khối, trong lòng có chút khổ sở. Tự trách mình vừa rồi không nên đùa nàng. Hiện giờ chính mình đã trở thành một tên bại hoại, nếu như lại đùa bỡn cô gái này mình lại trở thành một tên khốn nạn, không biết bại hoại thêm khốn nạn thành cái gì. Tạ Văn Đông nằm trên giường miên man suy nghĩ, hôm nay hẳn thật có chút mệt mỏi, uống thêm một ít rượu đế, chỉ trong chốc lát mơ mơ màng màng tiến vào trong giấc ngủ.

Cô gái ngồi xỏm ở góc nhà, đợi một thời gian khá dài, cảm thấy Tạ Văn Đông thực sự đã đi ngủ. Trong lòng kỳ quái, tên bại hoại trước mặt này dường như không xấu, ít ra hẳn không có đem mình ra... Nghĩ vậy, mặt cô gái đỏ lên. Đứng lên, chậm rãi đi tới bên giường, cẩn thận đẩy Tạ Văn Đông đang ngủ một cái. Người sau không có phản ứng. Lát gan cô gái lớn hơn một chút, liên tục đẩy vài cái, vẫn không có phản ứng nào. Cô gái đem tâm tình đang dâng lên buông lỏng. Nhìn về bốn phía, trên cửa sổ có những thanh sắt to đùng, không có khả năng chạy trốn bằng cửa sổ. Cuối cùng lại rón ra rón rén đi tới cửa. Đẩy cửa tạo thành một cái khe nhỏ nhìn ra bên ngoài, con chó săn vốn nằm úp sấp ở bên ngoài, đột nhiên đứng lên, hướng về khe cửa ‘gừ! gừ!’

Cô gái vội vã đóng cửa lại, nhớ tới bản thân mình bị vùi lấp tại động quỳ, sống chết khó cả đôi đường, trong nhà người ta không biết biến thành dạng gì. Nghĩ thế, nước mắt cô gái rơi xuống. Qua một lúc lâu, tâm tình cô gái bình tĩnh một ít. Nhìn nước ở trong chậu, trên người không khỏi khó chịu. Nàng đã vài ngày không tắm, mùi bùn hôi thối trên người ngay cả nàng cũng cảm thấy buồn nôn. Nhìn Tạ Văn Đông ở trên giường một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm. Quần áo ở trên người từng cái từng cái được yên lặng cởi ra, vóc người như mì xinh đẹp phơi bày trong không khí. Thân thể trần trụi của cô gái ngồi trong chậu đầy nước, dùng khăn mặt thấm nước tẩy rửa bùn bẩn ở trên người.

Mặc dù bùn bẩn trên người cô gái đã được tẩy sạch, nước da trắng như phấn từ từ hiện ra bên ngoài, bộ ngực kiêu xảo hơi nhếch lên. Cô gái tuổi cũng không lớn, cũng chưa phát dục hoàn toàn. Chờ sau khi thân thể cô gái tắm rửa sạch sẽ, rất nhanh lau đi, sau đó nhanh chóng mặc quần áo. Quay đầu nhìn người ở trên giường, thấy vẫn còn đang ở trong giấc ngủ, tâm tình buông lỏng không ít. Cô gái đem một cái ghế ra chỗ cách xa giường nhất, dựa vào tường nhìn chằm chằm Tạ Văn Đông đang ngủ.

Nhanh đến sáng sớm một chút, tinh lực của cô gái cũng đã đến cực hạn, tựa ở trên ghế mà ngủ. Chẳng biết qua bao lâu, cô gái bị lạnh mà tỉnh lại, trong phòng âm u lạnh lẽo khiến nàng ớn lạnh. Nhìn Tạ Văn Đông đang ngủ trên giường một chút, vẫn đang mê đầu ngủ sâu. Dựa vào cái gì mình bị lạnh mà hẳn lại không bị, một cổ tức giận từ trong đáy lòng cô gái bốc lên, đi tới bên giường, dùng sức đẩy đẩy thân thể Tạ Văn Đông vào phía trong, hiện ra một chỗ, cô gái nằm ở đó.

Qua một lúc, cô gái kéo cái chân của Tạ Văn Đông lại, đắp lên trên người mình, mắt nhắm lại, đi ngủ.

Tạ Văn Đông đang ngủ say, cảm thấy cô gái đang đẩy mình, cũng không để ý tới nàng. Qua một lúc cô gái nằm bên cạnh mình Tạ Văn Đông cũng không để ý. Không ngờ nàng càng ngày càng quá thể, sau đó chân của mình cũng cướp đi. Tạ Văn Đông mở mắt, kéo cái chân trở lại. Một lúc cô gái lại bị lạnh tỉnh lại, thấy chân đã bị kéo trở lại, tức giận khế cắn môi, đem cái chân kéo trở lại...

Vào lúc này, trên giường hai người nổ ra cuộc chiến không có khói thuốc súng không biết tranh đấu bao lâu, cuối cùng hai người đều cảm thấy tình hình ảm áp, mơ mơ màng màng ngủ đi.

Sáng tinh mơ mặt trời từ từ mọc lên, ánh nắng mặt trời chiếu vào trong phòng. Không khí sạch sẽ đặc biệt ở nông thôn làm cho người ta tinh thần sảng khoái.

Tạ Văn Đông mở mắt, cảm thấy trên người mình rất nặng, ngẩng đầu vừa nhìn nở nụ cười. Thì ra là cô gái tựa bên người mình, một cánh tay ôm lấy cổ Tạ Văn Đông, một cái chân mềm mại đặt trên người hắn. cả người giống như bạch tuộc ôm lấy hắn. Tạ Văn Đông đỏ mặt kéo cái tay đang ôm cổ mình xuống, thế nhưng không di chuyển được, ngón tay của cô gái gài gao nắm lấy áo bên vai mình. Động tác của hắn làm kinh động cô gái, phản ứng xong lại ôm chặt hơn.

Tạ Văn Đông thở dài, quay đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô gái. Hiện giờ mặt sạch sẽ hơn, dung mạo vốn có hiển lộ ra ngoài. Là một cô gái đẹp đến dị thường, tuổi cũng không vượt quá mười năm tuổi, dưới lông mi thật dài dường như còn có nước mắt chưa khô.

Tạ Văn Đông trong lòng đau xót, nàng bất quá chỉ là một cô bé, độ tuổi vẫn cần cha mẹ bảo vệ, nhưng lại rơi vào trong tay đám người Ma Ngũ này chịu đựng sự giày vò. Ma Ngũ là người căn bản không không biết nhân tính là gì, ngay cả cô gái nhỏ như vậy cũng bắt về. Mía mai hơn là mình còn muốn cùng hắn qua lại lâu dài. ‘Ài! Cái xấu của con người thì dăm đúng đầu, người xưa nói quả không sai!’ Tạ Văn Đông trong lòng quyết định nhất định phải cứu cô gái này ra khỏi động quỳ này.

Tạ Văn Đông lẳng lặng nằm trên giường, mặc cho cô gái ôm lấy mình. Cô gái ngủ cũng không yên ổn, một lúc lại nhũn mảy, một lúc cái miệng nhỏ nhắn lại nói mớ. Tạ Văn Đông vỗ nhẹ vào vai của nàng, trong miệng nhẹ giọng hát ru, cô gái mới từ từ yên tĩnh.

“Àm, âm!” Qua một lúc lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, sau đó cửa được mở ra, Ma Ngũ thân thể mập mạp đi vào. Thấy hình dạng của Tạ Văn Đông và cô gái ở trên giường ha ha cười, nói: “Người anh em hôm qua rất thoải mái đó! Cảm giác phá thân con gái rất đã, ha ha!”

Tạ Văn Đông ngăn chặn sự chán ghét trong lòng, cười nói: “Anh Ngũ nói cực kỳ đúng, thằng em hiện giờ muốn rời giường, anh Ngũ xem có nên hay không...”

Ma Ngũ bùng tỉnh đại ngộ nói: “Ai da, chú thấy trí nhớ của anh đó, anh đi ra ngoài trước. Người anh em không cần sốt ruột, từ từ sẽ tới! Ha ha!” Ma Ngũ vừa nói vừa đi ra ngoài. Nhìn bóng lưng của Ma Ngũ, Tạ Văn Đông cười lạnh một tiếng, biết rằng Ma Ngũ đã hiểu sai, như vậy cũng tốt, sớm muộn gì cũng có một ngày mình sẽ làm cho hắn cười không nổi, điều kiện đầu tiên là mình phải ép hắn.

Đúng lúc đó, giọng nói của Ma Ngũ cũng làm cô gái giật mình tỉnh giấc, thấy tay chân mình đang ôm lấy Tạ Văn Đông, mặt đỏ lên giống như sắp chảy máu. Dùng chân chùm lấy đầu. Tạ Văn Đông thấy đáng vẻ ngây thơ của cô gái, từ nội tâm bật cười. Nghe thấy tiếng cười của hắn, cô gái trèm chân càng thêm chặt. Thật giống như chú thỏ nhỏ sợ hãi, Tạ Văn Đông trong lòng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ như vậy. Vô đầu cô gái trẻ nói: “Đứng lên đi, chúng ta ngủ cả một đêm như vậy. Mặt trời đã chiếu tới mờng rồi!”

Nói xong, Tạ Văn Đông đứng dậy xuống giường. Đi giày vào, ở trong phòng vượn vai, đêm qua hắn chưa từng được ngủ yên ổn như thế. Tạ Văn Đông lững thững đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn kỹ tình hình xung quanh. Tối qua trời rất tối không nhìn thấy rõ, bây giờ mới phát hiện chỗ đang ngồi giống như một nhà xưởng. Bốn bề có tường thấp cũ nát, trong sân cây cỏ hỗn tạp. Nơi cùng Ma Ngũ gặp mặt ngày hôm qua cũng không phải cái kho nhỏ, cảm thấy giống như nhà xưởng. Trong lòng bội phục Ma Ngũ, không biết hắn làm thế nào mà tìm được nơi ẩn trú này.

Ma Ngũ đứng ở trước cửa phòng xưởng, thấy Tạ Văn Đông đi ra, cười ha hả đi tới đón, nói không biết có thâm ý gì: “Người anh em ‘ Mặc quần áo’ nhanh như vậy sao’. Ha ha!”

Tạ Văn Đông cười xấu hổ, nói: “Anh Ngũ, em muốn cùng anh thương lượng một chuyện không biết anh có thể đồng ý hay không?”

Ma Ngũ vỗ ngực nói: “Người anh em có chuyện gì cứ nói, Ma Ngũ có thể làm được nhất định sẽ giúp chú!”

Tạ Văn Đông cố tình làm ra vẻ xấu hổ, cúi đầu xuống, một lúc sau lại ngẩng lên, một lúc sau lại cúi xuống, khoe miệng giật giật, cuối cùng vẫn không nói chuyện. Ma Ngũ lẩn lộn nhiều năm như vậy, chuyện gì chưa từng thấy qua. Vừa nhìn thấy đáng vẻ của Tạ Văn Đông liền hiểu ngay ý định của hắn. Suy nghĩ một chút nói: “Người anh em có phải là muốn con bé kia?”

Tạ Văn Đông trong lòng cười thầm Ma Ngũ thông minh, nhưng trên mặt cũng đỏ lên, ngẩng đầu mở miệng, vẫn không nói chuyện. Chỉ là gật đầu.

Việc này ngược lại làm khó Ma Ngũ. Không phải hắn quan tâm đến một nữ nhân, mà sợ đưa nữ nhân này cho Tạ Văn Đông, vạn nhất chạy đi tố cáo với cảnh sát chuyện ở đây, hắn liền xong đời. Ma Ngũ trong lòng mâu thuẫn, sắc mặt biến hóa không ngừng. Tạ Văn Đông thấy ở trong mắt, nhỏ giọng nói: “Anh Ngũ sợ cô ta đến tay em sẽ chạy mất ư? Điểm này anh Ngũ cứ yên tâm, cái gì đã vào trong tay em, lông cũng không bay ra khỏi một sợi. Nói thật với anh, thằng em ở thành phố J cũng được coi là một người có tiếng, anh em dưới tay cũng không dưới mấy trăm người, nếu như không quản nổi một cô bé... hừ hừ! Hôn nữa, nàng nếu như chạy cũng xong đời. Anh Ngũ anh nói xem lời em nói có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Kinh Biến

Ma Ngũ chăm chú nhìn Tạ Văn Đông, căn cứ theo kinh nghiệm của hắn Tạ Văn Đông nói không sai, mà Tạ Văn Đông thực sự nói không sai. Cúi đầu suy nghĩ một lúc, Ma Ngũ bởi vì không muốn đắc tội với Tạ Văn Đông, cắn răng một cái nói: “Được! Nếu người anh em nhìn trúng thì anh đây cũng không nói gì. Chỉ là người anh em, chú nghìn vạn lần cẩn thận, không thể để nàng chạy trốn!”

Tạ Văn Đông cười ha hả nói: “Anh Ngũ, anh thấy em là người làm việc không cẩn thận như vậy sao?”

Ma Ngũ gật đầu, nói: “Năng lực của người anh em anh rất tin tưởng, một lúc nữa chú hay mang cô gái đó đi! Người anh em, hôm nay anh cũng không giữ cậu lại, anh dự định vài ngày nữa sẽ đưa hàng đến, người anh em thấy thế nào! ?”

Tạ Văn Đông thấy Ma Ngũ đồng ý đưa cô gái cho mình, trong lòng cao hứng, nói: “Không thành vấn đề, em đợi hàng của anh. Anh Ngũ cũng sẽ như vậy mà lấy tiền!”

Ma Ngũ gật cả người, sau đó cùng Tạ Văn Đông nhìn nhau cười ha hả. Cô gái trẻ sau khi Tạ Văn Đông mới đi ra cũng rời giường, trốn ở trong phòng từ khe cửa nghe thất cuộc nói chuyện của hai người bọn họ, cuối cùng biết được tên béo mặt to kia muốn đem mình tặng cho thiếu niên thanh tú kia, trong vừa mừng vừa lo, mừng vì nàng cảm thấy thanh niên kia không giống bại hoại, tuy rằng cũng không phải là thứ tốt, nhưng chung quy so với tên béo mặt to kia mạnh hơn nhiều. Mà lo chính là mình không biết sẽ bị đưa tới nơi nào, khả năng rời nhà càng xa, nói không chừng còn có thể bị bán đi nữa. Hiện giờ ở trong lòng cô gái thực sự là đầy đủ năm vị.

Tạ Văn Đông còn nói chuyện với Ma Ngũ một lúc. Mãi cho tới buổi trưa, tạm biệt Ma Ngũ. Ma Ngũ cũng không giữ hắn ở lại, gọi xe đưa Tạ Văn Đông cùng cô gái trở về huyện H, trước đó vẫn dặn dò Tạ Văn Đông cẩn thận, nghìn vạn lần không thể để cô gái chạy trốn. Tạ Văn Đông tức giận đến độ rất muốn in một dấu chân lên khuôn mặt phì nộn của hắn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Tới huyện H, Tạ Văn Đông không dừng xe lại, bảo tài xế trực tiếp đưa hắn tới thành phố J. Tài xế biết hắn là bạn tốt của Ma Ngũ, không dám dây dưa, trực tiếp lại xa chạy đến thành phố J. Đợi đến gần phòng bi-a Hân Hân, Tạ Văn Đông kéo cô gái xuống xe, bảo tài xế trở về. Tạ Văn Đông không muốn

cho người của Ma Ngũ biết được địa điểm hội họp.

Tạ Văn Đông kéo tay cô gái đi vào Hân Hân, bên trong có hơn mười huynh đệ đang mặt mày ủ rũ thảo luận về cái gì đó. ‘Sao có nhiều người như vậy ở Hân Hân, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện’ Tạ Văn Đông cảm thấy không tốt, đẩy cửa ra lớn tiếng nói: “Bọn mày ở hết đây làm gì, có chuyện gì?”

Mọi người vừa thấy Tạ Văn Đông, lập tức xông tới, một người gấp gấp nói: “Anh Đông, không tốt rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tạ Văn Đông nhìn hấn, nói: “Xảy ra chuyện gì? Nói rõ cho anh biết!”

Mọi người mồm một câu tao một câu loạn lên thành một đám, Tạ Văn Đông nghe tới nửa ngày mà không hiểu nổi, hô to: “Đừng ầm ĩ nữa! Từng chuyện mà nói. Mày nói cho anh biết đã có chuyện gì xảy ra?” Tạ Văn Đông chỉ một ngón tay vào người vừa nói chuyện, người nọ khóc nức nở nói: “Đông... Anh Đông! Anh Sáng bị người ta chém... Chém mười bảy đao giờ đang nằm trong bệnh viện, anh Cường bị cảnh sát bắt đi rồi!”

Tạ Văn Đông nghe xong đầu ông một tiếng, những lời này không thể nghi ngờ là ầm ầm năm cái liên tục, hấn túm lấy cổ áo người kia hỏi: “Tam Nhân đâu? Tam Nhân ở nơi nào?”

Người kia thấy Tạ Văn Đông như vậy, sợ đến thanh âm run rẩy: “Ồ... Ở Quỷ Vực!”

Tạ Văn Đông buông hấn ra, xoay người muốn đi ra ngoài, đột nhiên thấy cô gái đứng một bên nhìn mình. Tạ Văn Đông buông tay cô gái ra, giao cho các huynh đệ trong Hân Hân, sau đó nói: “Nhốt nàng vào buồng trong, ai cũng không được chạm vào nàng, nhưng cũng không thể để nàng chạy trốn!” Mọi người nhìn cô gái, lại nhìn Tạ Văn Đông một chút, ngậm ngút gật đầu.

Tạ Văn Đông bước ra khỏi Hân Hân, ngồi xe tới Quỷ Vực. Tới cửa, thấy rất nhiều huynh đệ đứng bên ngoài, không biết đang ầm ĩ cái gì! Tạ Văn Đông trong lòng vừa vội vừa bức tức, mới đi chưa được một ngày một đêm, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, bang hội lớn xộn thành một đồng. Lớn tiếng nói: “Bọn mày đứng ở đây làm gì?”

Mọi người nghe tiếng quay đầu lại, vừa nhìn thấy Tạ Văn Đông, dường như thấy cứu tinh vậy quanh đi tới. Tạ Văn Đông sốt ruột tìm Tam Nhân, hỏi: “Tam Nhân đâu?” Một người lớn tiếng nói: “Anh Tam Nhân ở bên trong!” Tạ Văn Đông đẩy mọi người ra, đi vào. Trong sân nhảy không có khách, đèn đuốc sáng trưng, giữa sân khấu đứng không dưới hai trăm người, âm thanh ầm ĩ điếc tai. Tam Nhân, Trương Nghiên Giang, còn có Hà Hạo Nhiên ba người đang ở một bên bàn bạc cái gì đó. Tạ Văn Đông hô lớn: “Yên lặng hết cho tao!” Trong nháy mắt, âm thanh ầm ĩ trong sân nhảy biến mất, mọi người trên mặt đồng thời vui vẻ. Tam Nhân vừa nhìn thấy Tạ Văn Đông, vánh mắt ửng đỏ, bước nhanh đi tới.

Tam Nhân đi tới trước mặt Tạ Văn Đông, đầu tiên bạt tai mình hai cái: “Anh Đông, đều là do em sai! Nếu không phải em hành động theo cảm tính, lão mập và Cường Từ đã không có việc gì, anh phạt em đi!” Nói xong, Tam Nhân quỳ trên mặt đất, cúi đầu, nước mắt chảy ra.

Tạ Văn Đông trong lòng hỗn loạn như tê dại, kéo Tam Nhân đến một gian phòng, Trương Nghiên Giang và Hà Hạo Nhiên cũng theo ở phía sau.

Vào trong gian phòng, Tạ Văn Đông đóng cửa lại, nói: “Anh Trương, trước tiên đừng nói gì. Kể cho ta nghe một lần xem chuyện gì xảy ra?”

Tam Nhân một năm một mười nói. Thì ra là mấy người Tam Nhân khi thấy Tạ Văn Đông đi khỏi, Tam Nhân thấy mọi người rầu rĩ không vui, đề nghị mọi người dừng về trường học nữa, đến Quỷ Vực chơi. Lý Sáng trong lòng phiền muộn, cũng đồng ý. Một hàng vừa muốn vào Quỷ Vực, vậy mà bên trong lại hỗn loạn bất kham. Các huynh đệ ở lại Quỷ Vực đa số bị thương cả người, nằm trên mặt đất, chị Thủy ở một bên vội vàng tới may vá. Tam Nhân vội hỏi có chuyện gì, một anh em coi như tỉnh táo nói có một bang hội tên là bang Liêm Dao đến đây gây sự, anh em ở đây đều đánh hết, lúc gần đi có nói, bang hội Văn Đông trong ba ngày phải rời khỏi Quỷ Vực, không thì sau này phạm là thấy người của hội Văn Đông thì thấy một đánh một.

Lý Sáng tâm tình vốn không tốt, nghe xong những lời này thì bùng nổ. Lấy đao đi tìm bang Liêm Dao gì đó để liều mạng, Tam Nhân vốn định ngăn, thế nhưng chính hấn cũng có chút tức giận, hội Văn Đông lúc nào bị người khác khinh dễ qua! Hỏi chị Thủy xem có biết bang Liêm Dao này không. Chị Thủy nói cho hấn, sân nhảy Bát Thân cách Quỷ Vực không xa chính là nơi bang Liêm Dao báo kẻ. Tam Nhân nghe xong cười hắc hắc, lập tức gọi điện thoại đến Hân Hân, bảo mọi người tìm người, tóm mấy thằng ôn đến Quỷ Vực. Không được nửa tiếng đồng hồ, huynh đệ ở Hân Hân tìm tới năm mười người. Tam Nhân dẫn bọn họ đi ra ngoài, chuẩn bị kể sách tính sổ bang Liêm Dao.

Trương Nghiên Giang cảm thấy không ổn, ngăn cản Tam Nhân nói chờ anh Đông trở về rồi mới quyết định. Tam Nhân nghe xong, không để ý tới Trương Nghiên Giang, dẫn mọi người đi, Lý Sáng và Cao Cường cũng theo Tam Nhân đi tới Bát Thân. Trương Nghiên Giang thấy ngăn không được cũng đành đi theo. Thật không ngờ sau khi mọi người đi vào Bát Thân một bóng người cũng không thấy, Trương Nghiên Giang và Tam Nhân đồng thời biết là không ổn, muốn rời khỏi rồi lại đến cũng không vội. Từ trong phòng của sân nhảy, còn có mấy tên thanh niên trẻ tuổi lao ra, tay cầm phiến đao gặp người là chém.

Người trong hội Văn Đông bị giết đến trở tay không kịp, trong nháy mắt đã bị chém ngã mấy người. Tam Nhân dẫn theo huynh đệ ra sức chém giết, cuối cùng thoát khỏi Bát Thân, thế nhưng Lý Sáng và Cao Cường bị vây khốn ở bên trong. Khi Tam Nhân vừa muốn trở vào giết, xa xa có tiếng còi hú của cảnh sát truyền đến. Trương Nghiên Giang mạnh mẽ kéo Tam Nhân dẫn các huynh đệ rời khỏi. Mà Lý Sáng ở bên trong, che cho Cao Cường ở trong phòng, dùng chính cơ thể mình chặn đứng đối phương. Khi cảnh sát tới, trên người Lý Sáng tổng cộng đã dính mười bảy nhát đao, hơn nữa bị đao chém vào xương. Được cảnh sát đưa đến bệnh viện trung tâm thành phố thì đã hôn mê bất tỉnh. Bang Liêm Dao nói với cảnh sát là người của bang khác đến cướp đoạt, mình bắt buộc bắt cóc đi mới động thủ. Hấn vào đội trưởng dẫn đầu có quan hệ, đội trưởng không nói hai lời, bắt Cao Cường đi. Cao Cường ở cục cảnh sát cái gì cũng nhận vào mình. Cảnh sát làm sao tin, hình phạt gì cũng đều dùng, nhưng Cao Cường sống chết không khai.

Lần này đánh một trận, hai mươi người của hội Văn Đông bị thương phải vào viện, có mười người bị cảnh sát bắt đi. Lý Sáng bị thương nặng sống chết chưa rõ, Cao Cường bị bắt. Trong hội giờ chỉ còn năm nòng cốt. Có thể nói là thảm bại.

Tạ Văn Đông nghe xong, hít một hơi thật dài, mắt nhắm lại, tựa trên ghế sofa nửa ngày không nói gì. Ba người Tam Nhân đứng ở bên cạnh Tạ Văn Đông thờ mịnh cũng không dám. Tạ Văn Đông ở trong lòng liên tục nói với mình: “Bình tĩnh! Bình tĩnh! Gắng sức khống chế tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, chậm rãi hiểu được những lời Tam Nhân nói. Một lát sau, Tạ Văn Đông mở mắt, ánh mắt băng lãnh đảo qua ba người nói: “Trong hội có nội gián!”

Tam Nhân thân thể run lên, hân tình nguyện để Tạ Văn Đông nghiêm trị mình cũng không muốn nghe lời này. Anh em trong hội bình thường giống như người một nhà, chính hân cũng coi mỗi một huynh đệ trở thành anh em thân thiết của mình, ai lại bán đứng hội Văn Đông chứ? Lời nói của Tạ Văn Đông giống như cầm dao đâm vào ngực Tam Nhân.

Tạ Văn Đông nói tiếp: “Anh Trương, anh đi lấy mười vạn đồng cho ta, còn phải tìm địa chỉ nhà của cục trưởng cục nữa. Bây giờ ta đi thẳng Tiểu Sáng! Ai cũng đừng theo ta!” Nói xong Tạ Văn Đông liếc mắt nhìn ba người, thờ dài một hơi. Đi tới cửa, Tạ Văn Đông dừng lại quay đầu nhìn Tam Nhân nói: “Anh không cần tự trách mình. Lúc đó ta cũng sẽ chọn cách làm giống như anh!” Tam Nhân quỳ trên mặt đất mặt đầy nước mắt, nhìn Tạ Văn Đông, hô to: “Anh Đông!” Một hân tử kiên cường như Tam Nhân cũng thất thanh khóc rống lên. Hai người Trương Nghiên Giang ở bên cạnh nước mắt cũng ngang dọc.

“Chúng ta cần phải có bài học kinh nghiệm cho lần thất bại này! Thế nhưng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho địch nhân của ta! Anh kiên cường đứng lên cho ta!” Tạ Văn Đông hét lớn một tiếng, đi ra khỏi phòng. Sau khi đi ra, huynh đệ bên ngoài thất sắc mặt của Tạ Văn Đông không tốt, tự động nhường cho hân một con đường, không ai nói gì. Sau khi Tạ Văn Đông đi khỏi Quý Vực, ngựa mặt lên trời thờ phào một tiếng, phát tiết oán khí tụ tập trong lòng. Sau đó ngồi xe chạy thẳng đến bệnh viện trung tâm.

Khi đã tới, Tạ Văn Đông hỏi thăm y tá phòng bệnh của Lý Sáng. Sau khi biết là ở phòng ba lẻ hai, nhanh chóng chạy đi. Phòng bệnh này là phòng hồi sức, bệnh nhân bên trong đều chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm. Thất cửa không có cảnh sát trông coi, Tạ Văn Đông đẩy cửa vừa muốn tiến vào, một y tá ngăn hân lại. “Này! Ở đây không được phép tiến vào cậu không biết sao? ! Mời ra cho!”

Tạ Văn Đông không để ý tới nàng, mở rộng cửa đi vào trong. Y tá túm lấy áo hân, tức giận nói: “Ta nói cậu bị cái gì vậy, đã nói ở đây không được phép vào mà vẫn cứ đi vào! Có bệnh gì sao? !”

Tạ Văn Đông mở cửa thì thấy Lý Sáng cả người quần đầy băng gạc, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh. Cảm giác như tim mình bị người nào đó mạnh mẽ xé ra. Tạ Văn Đông hai mắt đỏ bừng, quay đầu nhìn chăm chăm vào y tá đang túm lấy áo mình. Nữ y tá kia bị ánh mắt của Tạ Văn Đông làm cho sợ hãi đứng ở một chỗ không nhúc nhích, tay tự nhiên buông ra. Tạ Văn Đông ba bước giống hai bước đi tới trước giường bệnh, nắm lấy tay Lý Sáng, nhẹ giọng gọi tên hân: “Tiểu Sáng! Tiểu Sáng!....”

Lý Sáng cảm giác được có người, chậm rãi mở mắt, dường như hơi giật mình tròn mắt nhìn về phía trước, cánh tay kia bị cầm kim sờ soạn về khoảng mù nịt phía trước. “Người... Người là anh Đông sao?”

Tạ Văn Đông kinh ngạc nhìn Lý Sáng, đưa tay về trước mắt hân vậy vậy, mắt Lý Sáng nhắm cũng không nhắm, không có một tia phản ứng. “Mắt Tiểu Sáng mù rồi?” Tạ Văn Đông trong lòng hét lớn, nước mắt nhịn không được, tí tách rơi trên khăn trải giường trắng tinh.

Tay Lý Sáng quơ quơ trong không trung, yếu ớt nói: “Là anh Đông sao? Có đúng là anh Đông không?”

Tạ Văn Đông nắm lấy tay Lý Sáng, đặt trên mặt mình, nghẹn ngào nói: “Là anh! Tiểu Sáng anh đến thăm em đây!”

“Anh Đông, anh đã trở về! Thật tốt quá. Em còn vì chuyện của bang hội mà lo lắng!”

“Đừng suy nghĩ bậy, không có việc gì!”

Lý Sáng cố sức làm ra vẻ tươi cười nói: “Anh Đông, em còn tưởng rằng sẽ không gặp lại anh nữa chứ. Có thể gặp anh em thật cao hứng!”

“Anh Đông, mặt anh sao lại ướm vậy, là khóc sao? Em không sao, đừng vì em mà thương tâm”.

“Nằm trên giường không biết vì sao, cứ nhắm mắt lại thì nghĩ tới thời gian ở cùng với anh. Trong khoảng thời gian đó em rất vui vẻ, vui vẻ từ trong ra ngoài”.

“Thật nhớ Cường Tử quá, không vì biết sao hân chưa tới đây?”

“Anh Đông, không có em ở bên cạnh anh có phải thế giới an tĩnh không ít đúng không!”

Tạ Văn Đông không nói gì, lẳng lặng nghe mỗi câu nói mà Lý Sáng nói. Cảm thấy trong lòng đau đớn không thể dùng từ ngữ mà biểu đạt, hân hận người nằm ở trên giường không phải là mình, cũng như Lý Sáng. Từng màn từng màn chuyện cũ với Lý Sáng hiện lên trước mắt, lẽ nào đến một ngày kia Tiểu Mặc hi hi ha ha bên cạnh mình sẽ thực sự rời khỏi mình?! Tạ Văn Đông không có cách nào tiếp nhận nổi, cũng sẽ không tiếp nhận. Cầm tay Lý Sáng, Tạ Văn Đông nhẹ giọng nói: “Tiểu Sáng, em không làm sao cả. Em sau này còn phải cùng anh đánh cả thiên hạ nữa! Đây là lời em nói, là đàn ông thì phải giữ lời! Em không phải rất nghe lời anh sao, anh lệnh cho em không được rời bỏ anh!”

Lý Sáng muốn cười với Tạ Văn Đông một cái, thế nhưng hân không có khí lực, cảm thấy trên người mệt mỏi, từ từ nhắm hai mắt lại, khóe mắt chảy ra một hàng lệ.

Tạ Văn Đông không buông tay Lý Sáng ra, chỉ lẳng lặng ngồi ở đó.

“Buồn chán nhìn thấy mà do dự, đạt được lý tưởng không có dễ, cho dù có sự tin, ý chí chiến đấu lại đè xuống, ai bình tĩnh đi và ở lại, lòng ta bình tĩnh trong vũ trụ...” Tạ Văn Đông nhẹ nhàng hát khẽ “Không do dự” của BEYOND. Đây là ca khúc Lý Sáng, Tạ Văn Đông và Cao Cường thích nhất.

Tạ Văn Đông hát rất chậm, cũng rất nhỏ, chẳng biết hát bao nhiêu lần, y tá ở cửa đi đến, đi tới bên cạnh Tạ Văn Đông nhẹ giọng nói: “Bạn cậu đang ngủ, không nên quấy rầy hắn, để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt một lúc. Ta tin rằng hắn sẽ tốt lên!” Chuyện vừa rồi y tá nhìn thấy trong mắt, bị tình cảm của Lý Sáng và Tạ Văn Đông trong lúc ấy làm cảm động, thái độ đối với Tạ Văn Đông cũng tốt hơn so với lúc này.

Giọng nói của y tá làm Tạ Văn Đông mê muội ở trong hồi ức giạt mình tỉnh giấc, phát hiện áo trên người mình bị nước mắt của mình làm ướt một mảng lớn. Tạ Văn Đông mỉm cười với y tá, đứng lên nói: “Chuyện vừa rồi xin lỗi cô, cô có thể nói cho ta biết mắt của bạn ta đã xảy ra chuyện gì không?”

Y tá nói: “Đó hậu quả của việc mất máu quá nhiều! Một lúc nữa sẽ không có việc gì!”

Tạ Văn Đông nghe thế thở phào một cái, nói một tiếng cảm ơn với y tá. Sau khi nhìn Lý Sáng đang nằm ở trên giường thật lâu, mới xoay người đi ra khỏi phòng bệnh. Nhìn bóng lưng của Tạ Văn Đông, ở trong lòng y tá lại nói thêm một câu, nếu như qua trận này hắn còn có thể sống! Thế nhưng những lời này nàng không nói với Tạ Văn Đông. Nhìn thấy hình dáng của Tạ Văn Đông, không muốn để hắn gánh vác nhiều thêm nữa.

Đi ở đường phố phồn hoa, khuôn mặt tái nhợt của Lý Sáng thỉnh thoảng lại hiện lên trước mắt Tạ Văn Đông, hắn cũng lần đầu tiên sinh ra sự hoài nghi cho con đường mình chọn đi. Con đường như thế nào mới thuận lợi, cũng là một con đường đen tối, vĩnh viễn không thể thấy ánh sáng. Ngày hôm nay nằm ở trên giường bệnh chính là Lý Sáng, ngày mai có thể là Tam Nhân, là Cao Cường, có thể là chính mình. Trên con đường này, mạng sống vĩnh viễn không được bảo đảm. Vì lý tưởng của mình thực sự cần phải mang mạng sống của huynh đệ mình đi mạo hiểm sao? Tạ Văn Đông không biết, cũng không có ai dạy hắn. Con mình của mình chỉ có một mình mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Cục Trưởng

Tạ Văn Đông trở lại Quý Vực, thấy tất cả mọi người ở đó, mấy trăm người ở Quý Vực có chút ồn ào náo loạn. Tạ Văn Đông đi tới giữa sân hô: “Tất cả mọi người trở về nghỉ ngơi đi! Hôm nay không có chuyện gì!” Mọi người nghe Tạ Văn Đông nói như vậy, do dự một lúc, sau đó đi ra bên ngoài. Trương Nghiên Giang và Hà Hạo Nhiên không chịu đi.

Trương Nghiên Giang đi tới bên cạnh Tạ Văn Đông nói: “Anh Đông, anh Sáng bây giờ thế nào rồi?”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Không tốt lắm, chưa vượt qua thời kỳ nguy hiểm!” Trương Nghiên Giang cúi đầu nói: “Anh Đông, lời anh nói em đã nghĩ qua, em nghi ngờ một người có thể là nội gián!”

Tạ Văn Đông nhăn mày nói: “Ài?” Trương Nghiên Giang nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định không có người nhỏ giọng nói: “Chị Thủy!”

“Vi sao nói như vậy?”

“Anh Đông, em đem mọi chuyện từ đầu đến cuối suy nghĩ một lần. Thời gian hiện giờ huynh đệ trong hội vẫn đoàn kết, bọn họ sẽ không bán đứng bang hội, nói khó nghe một chút cũng không có cơ hội bán đứng. Bởi vì lúc đó tất cả mọi người ở cùng một chỗ, căn bản là không có ai rời khỏi. Như vậy có khả năng nhất chính là chị Thủy! Sau khi chúng ta rời khỏi nàng hoàn toàn có thời gian để mật báo cho người của bang Liêm Dao. Thế nhưng em không biết lý do nàng làm như vậy để làm gì.”

Sau khi Tạ Văn Đông lắng nghe hắn nói một hồi, cảm thấy rất có đạo lý. Gật đầu nói: “Chưa có căn cứ xác thực để chứng minh trước hết không nên nói lung tung ra ngoài. Được rồi, anh Trương đâu?”

Trương Nghiên Giang nói: “Đi ra ngoài lấy tiền vào hỏi thăm tin tức rồi!”

Tạ Văn Đông a một tiếng, đi vào trong một gian phòng, nằm ở trên ghế sofa, nhắm mắt nghỉ xem ứng với bước tiếp theo mình nên làm thế nào. Hai người Trương Nghiên Giang không có làm phiền Tạ Văn Đông, lặng lẽ đứng chờ ở bên ngoài. Tới buổi tối, Tam Nhân cầm một bọc giấy trở về, thấy Trương Nghiên Giang và Hà Hạo Nhiên vẫn ở đây, hỏi: “Anh Đông đã về chưa?”

Hà Hạo Nhiên gật đầu, chỉ vào một gian phòng nói: “Đã về rồi, ở bên trong!” Tam Nhân đi tới đó, gõ cửa. “Vào đi!” Giọng nói của Tạ Văn Đông từ bên trong truyền ra. Tam Nhân nghe thế đẩy cửa đi vào.

“Anh Đông, chuyện anh bảo em làm đều đã làm thỏa đáng, đây là mười vạn đồng.” Nói xong, Tam Nhân đem gói giấy để lên trên bàn, sau đó từ trong túi áo móc ra một tờ giấy nói: “Đây là địa chỉ của cục trưởng cục!”

Tạ Văn Đông nhìn ra bên ngoài, đã tới bảy giờ tối, đứng lên cầm lấy tiền và tờ giấy nói với Tam Nhân: “Ta đi đến nhà cục trưởng, nghĩ biện pháp thả Cường Tử và mười huynh đệ ra trước, anh và các anh em đều thành thật ở đây đợi, không có ta nói ai cũng không được đi tìm bang Liêm Dao gây phiền hà!”

Tam Nhân nghe vậy gật đầu bảo được, sau đó nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, em cùng đi với anh nhé!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Không được, anh đi thì không tốt. Hơn nữa đi nhiều người cũng vô ích.” Nói xong, Tạ Văn Đông đi ra bên ngoài, vừa suy nghĩ vừa từng bước từng bước đi xuống, sớm muộn gì cũng phải dùng máu người của bang Liêm Dao để làm gương cho sai lầm này.

Căn cứ vào địa chỉ trên tờ giấy, Tạ Văn Đông rất nhanh tìm được khu nhà ở của cục trưởng. Ở thành phố J có tên gọi là nhà của cục trưởng. Ở bên trong không phải là lãnh đạo thì cũng là người giàu có tiền. Tạ Văn Đông đi tới cửa nhà cục trưởng, ấn chuông cửa. Bên trong có giọng nữ nhân truyền ra: “Ai đó?”

Tạ Văn Đông cố gắng thấp giọng nói: “Xin chào, ta tới tìm Trần cục trưởng!”

Giọng nói bên trong hỏi: “Cậu tìm ông ấy có chuyện gì sao?”

“Ta có một số việc cần Trần cục trưởng xử lý, là việc gấp!”

Nữ nhân ở bên trong vừa nghe đã biết ý của hắn, tám chon phần mười là đến để tặng quà, việc này mỗi ngày đều có. Không hỏi thêm gì, mở cửa nói: “Váy mời cậu vào nhà!”

Tạ Văn Đông nhìn nữ nhân mở cửa, khoảng chừng bốn mươi tuổi, quần áo rất đẹp. Tạ Văn Đông gật đầu lễ phép nói: “A di, chào di!”

Nữ nhân kia thật không ngờ người đến còn trẻ tuổi như thế, thiếu niên có khuôn mặt thanh tú, ngay ra một lúc, thấy Tạ Văn Đông rất khôn khéo, cười nói: “Cậu nhóc vào đi, đừng đứng ở ngoài.”

Tạ Văn Đông còi giày đi vào trong phòng, phòng khách vuông vức không có ai, hỏi: “Di ơi, Trần cục trưởng không có ở nhà sao?”

Nữ nhân nói: “Ở nhà, hắn đang ở trong nhà vệ sinh, một lúc nữa sẽ ra, cậu ngồi chờ một lát.” Tạ Văn Đông cảm ơn rồi ngồi trên ghế sofa. Nữ nhân kia rót cho Tạ Văn Đông một chén trà đặt ở trên bàn.

Chỉ chớp lát, một người hơn bốn mươi tuổi, tóc rất ít, nhưng người trung niên rất có sinh lực từ trong nhà vệ sinh đi ra. Thấy Tạ Văn Đông quay đầu hỏi nữ nhân kia: “Tiểu Huệ, hắn là...?”

Nữ nhân cười nói: “Là đến tìm anh có việc. Tuổi không lớn, anh có thể giúp đỡ hắn chứ!” Nữ nhân hiển nhiên có ấn tượng ban đầu với Tạ Văn Đông rất tốt, nói giúp cho hắn. Trần cục trưởng a một tiếng, ngồi ở phía đối diện Tạ Văn Đông, hỏi: “Cậu nhóc, cậu có chuyện gì tới tìm ta, chỉ nói thôi!”

Tạ Văn Đông do dự một chút, ánh mắt đảo qua nữ nhân kia, không nói gì. Trần cục trưởng là người hiểu lý lẽ. nói với nữ nhân: “Tiểu Huệ, em đi vào phòng xem TV đi, anh và cậu này nói chuyện một chút!”

Nữ nhân kia không vui vẻ, nhưng vẫn đi vào phòng trong đóng cửa lại. Trần cục trưởng thấy vợ đi rồi, người tựa trên ghế sofa nói: “Hiện giờ cậu có cái gì thì nói đi!”

Tạ Văn Đông cũng không muốn nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề: “Trần cục chắc là đã biết chuyện đánh nhau phát sinh ở Bát Thần tối hôm qua chứ?”

Trần cục trưởng hơi ngần người, hỏi: “Cậu vì việc đó mà đến?” Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Ta mong rằng Trần cục trưởng có thể thả mấy người bị bắt ở Bát Thần ra, bọn họ không có tội!”

Khuôn mặt của Trần cục trưởng trầm xuống nói: “Ta thấy cậu đánh giá cao năng lực của ta quá rồi đấy. Xin lỗi, việc này ta không thể giúp được cậu!”

Tạ Văn Đông nói: “Ta biết là ông có thể, nếu không ta đã đi tìm người khác.” Nói xong Tạ Văn Đông từ trong ngực lấy ra bọc giấy, đặt toàn bộ tiền ở bên trong lên bàn trà. Trần cục trưởng lại càng hoảng sợ, thật không ngờ tên thiếu niên trẻ tuổi này lại mang nhiều tiền như vậy. Trần cục trưởng hai mắt tỏa sáng, nhìn chăm chăm vào một chồng tờ xanh một trăm đồng ở trên bàn trà, có chút động lòng. Thế nhưng vừa nghĩ đến tình hình ở trong cục, cùng với ảnh hưởng của sự kiện Bát Thần, lòng tham liền thu trở lại, nhìn Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Xin lỗi, chuyện này ta thực sự không thể giúp được cậu, mời cậu về cho!” Nói xong, Trần cục trưởng đứng lên định quay về phòng.

“Lẽ nào không thể bàn bạc lại được?”

“Chuyện này ta thực sự không giúp được gì. Hơn nữa, bây giờ là thời gian nghiêm khắc, bạn của cậu dám đi ngược gió... Coi như hắn xui xẻo!”

Tạ Văn Đông ánh mắt lạnh lùng, hỏi: “Bạn của ta sẽ ngồi chồm hổm trong ngực mấy năm?”

Trần cục suy nghĩ một chút nói: “Nói thật với cậu nhé, bạn của cậu không có khả năng ngồi chồm hổm trong ngực. Nếu như đúng là sẽ bị án tử hình!” Tạ Văn Đông trong lòng cả kinh, nói: “Điều này không có khả năng! Hắn cùng lắm chỉ là ấu đả đánh nhau thôi, sao lại bị phán tử hình?”

Trần cục trưởng thờ dài nói: “Không chỉ là ấu đả đánh nhau, bạn của cậu còn cướp bóc, tội danh nghiêm trọng. Bình thường coi như sẽ bị phán không kỳ

hạn, hướng hồ bây giờ là thời gian nghiêm khắc. Chuyện ở đây nói với cậu cậu cũng không hiểu.”

Tạ Văn Đông bóp bóp thái dương nói: “Ta không hiểu, cho nên mời tới nhà Trần cục trưởng giúp đỡ, ta mong rằng ngày mai có thể nhìn thấy bạn của mình bình an trở về!”

Trần cục trưởng nghe Tạ Văn Đông nói những lời này có chút mất hứng, nói: “Ta nói với cậu, chuyện này ta không giúp được, mau mang tiền của cậu về đi!”

Tạ Văn Đông không hề động, cười nhạt nói: “Hiện giờ Trần cục trưởng còn chưa cho ta câu trả lời thuyết phục! Ông nói một câu, đồng ý là số tiền này sẽ thuộc về ông, hơn nữa sau này không thể thiếu chỗ tốt cho ông. Ông nếu như không đồng ý cũng được, ta sẽ cảm thấy ông rất khinh thường ta, ta lập tức cầm mười vạn đồng này ra ngoài tìm sát thủ nói chuyện ông! Tự ông lo liệu đi! Được rồi, không nên nói đùa với ta, ta chưa bao giờ cùng người không phải bạn bè của ta đùa giỡn!” Nói xong, mắt Tạ Văn Đông hiện lên hàn quang nhìn chăm chăm vào Trần cục trưởng.

“Hắn không phải đang làm ta sợ!” Trần cục trưởng bị dọa run run, nhìn ánh mắt băng lãnh của Tạ Văn Đông, cảm thấy ánh mắt đó không phải loài người có thể xuất ra, Trần cục trưởng quả thật có chút sợ hãi. Lại ngồi xuống nói: “Về việc này ta thực sự rất khó làm, có mấy phó cục ở bên dưới nhìn chăm chăm vào, ài!”

Tạ Văn Đông mặt không có biểu tình gì nói: “Có khó làm hay không là chuyện của ông, ta đối với những việc đó không quan tâm. Ta muốn ngày mai có thể nhìn thấy anh em của ta trở về!”

Trần cục trưởng không nói gì, lấy ra một điều thuốc từ trong túi, yên lặng hút. Trong lòng tư tưởng hậu, do dự không quyết.

Tạ Văn Đông cũng không thúc dục hắn, ngồi ở trên ghế sofa chờ quyết định của Trần cục trưởng. Thời gian mỗi một giây trôi qua, trong đại sảnh nặng nề không có chút âm thanh nào. Trần cục trưởng hút liên tiếp năm điều thuốc, cuối cùng đem đầu lọc thuốc lá bóp nát, trong lòng có quyết định, nhìn Tạ Văn Đông nói: “Cậu đi đi! Tiền này ta nhận!” Nói xong, nhắm mắt lại tựa ở ghế sofa không nói gì nữa.

Tạ Văn Đông nói một tiếng cảm ơn, cũng không nói gì thêm, sau đó quay người rời khỏi.

Sau khi đi ra khỏi nhà Trần cục trưởng, Tạ Văn Đông mới thở phào một hơi, sau lưng đã sớm ướt đầm mồ hôi. Thực ra trong lòng hắn cũng không dám chắc Trần cục trưởng sẽ đồng ý. Chuyện này coi như thuận lợi, tâm tình cũng thả lỏng không ít, biết Cao Cường không có việc gì. Trong lòng thầm cầu khấn Lý Sáng cũng có thể bình an vượt qua cửa này. Tạ Văn Đông ngồi xe trở lại Quý Vực, ở trong xem một trận mê muội, cảm thấy bản thân mệt gần chết rất muốn đi ngủ, thế nhưng cũng không có cách nào nghỉ ngơi, hiện giờ có nhiều chuyện cần mình giải quyết.

Sau khi trở về Quý Vực, Tam Nhân lập tức chạy tới hỏi “Cường Tử thế nào rồi?” Tam Nhân trong lòng có cảm giác áy náy, cảm thấy nếu như không phải do mình lỗ mãng, lúc đó nghe Trương Nghiên Giang nói, Lý Sáng và Cao Cường còn có hơn mười anh em đều đã không có việc gì.

Tạ Văn Đông ngăn cản giác choáng váng, thấp giọng nói: “Yên tâm đi, Cường Tử không có việc gì!” Tam Nhân thấy Tạ Văn Đông sắc mặt khó coi, vội vàng hỏi: “Anh Đông anh không sao chứ? Thân thể anh...” Tạ Văn Đông chặn lời của hắn, cười nói: “Yên tâm đi, ta không sao!”

Tam Nhân vẫn dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tạ Văn Đông, người sau nói: “Trương ca, mấy ngày này sẽ bề bộn nhiều việc, xem ra có rất nhiều chuyện đều phải nhờ anh!”

Tam Nhân nói: “Anh Đông, xem anh nói gì kia, đó là việc em phải làm. Anh Đông bảo em làm gì?”

Tạ Văn Đông trầm tư một hồi, nói: “Thứ nhất, ngày mai anh đi mua giúp ta một cái máy điện thoại di động.” Dừng một chút, “Như vậy đi, mua thêm mấy cái, nòng cốt trong hội mỗi người một cái, nhưng vậy mọi người liên hệ cũng tiện. Thứ hai, bên Ma Ngũ đã bàn xong, mấy ngày nữa hàng có thể sẽ đưa tới, ta định bảo hắn đưa hàng tới nhất trung, nơi đó là trường học, cảnh sát cũng sẽ không nghi ngờ nơi này”.

Dứt lời, Tạ Văn Đông quay đầu nói với Hà Hạo Nhiên: “Hạo Nhiên, việc này của mày, hàng tới thì mày sai bảo huynh đệ ở nhất trung nhận hàng.” Hà Hạo Nhiên gật đầu bảo được.

Tạ Văn Đông ngừng một chút, hàn quang trong mắt bắn ra, sau đó nói: “Thứ ba, điều tra rõ tất cả mọi thứ về bang Liêm Dao, lão đại là ai? Có bao nhiêu người? Có mấy hang ổ? Cũng như thời gian hoạt động? Đều phải trở về nói rõ ràng cho ta biết, anh Trương, việc này giao cho anh. Ta phải khiến bọn chúng đền gấp bội sai lầm này! Cũng muốn bang hội xung quanh nhìn xem, chọc vào hội của chúng ta sẽ có kết cục gì!”

Tam Nhân nghe Tạ Văn Đông nói xong, lòng tin từ từ trở về, lớn tiếng nói: “Anh Đông, anh yên tâm đi, cái này giao cho em!”

Tạ Văn Đông gật đầu, nói: “Chị Thủy hôm nay không ở đây sao?”

Tam Nhân ngăn người lắc đầu, khó hiểu vì sao Tạ Văn Đông lại nhắc tới chị Thủy. Khi Tạ Văn Đông từ bệnh viện trở về đã nói chuyện với Trương Nghiên Giang, Tam Nhân không có ở đó, không biết Tạ Văn Đông đã nghi ngờ chị Thủy. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tam Nhân, Trương Nghiên Giang giải thích: “Anh Tam Nhân, bọn ta nghi ngờ chị Thủy là người bán đứng chúng ta!”

Tam Nhân có chút lo lắng suy nghĩ một chút, vẫn không hiểu rõ vì sao. Tạ Văn Đông cười, nói: “Những lời này không thể để cho người khác biết, không thì truyền đến tại chị Thủy sẽ không dễ làm” Tam Nhân nghe vậy gật đầu.

Tạ Văn Đông nói: “Vậy được rồi, mọi người đã mệt mỏi cả ngày, về nhà nghỉ ngơi thật tốt. Ngày mai nếu như không có gì ngoài ý muốn, Cường Tử sẽ có thể trở về!”

Ba người Tam Nhân sắc mặt vui vẻ. Tạ Văn Đông tạm biệt ba người, ngồi xe về nhà. Đến khi ở cửa nhà, vừa muốn mở cửa vào nhà, vỗ mạnh vào đầu, tự nhủ: sao lại quên mất nàng chứ! Tạ Văn Đông nghĩ đến chính là người mình mang về từ chỗ Ma Ngũ, hôm nay nhiều chuyện quá, quên sạch về cô bé kia. Lắc đầu, Tạ Văn Đông nhìn cửa nhà một chút, thờ dãi. Từ trong nhà đi ra, ngồi xe đến Hân Hân.

Trong phòng bi-a Hân Hân vẫn có mấy huynh đệ ở lại, không về nhà. Tạ Văn Đông đi vào, hỏi: “Cô bé anh mang về có khỏe không!?”

Một huynh đệ nói: “Rất tốt, sau khi anh Đông vừa đi không lâu thì nàng bắt đầu ngủ, ngủ cho đến bây giờ” Tạ Văn Đông ừ một tiếng, đi vào buồng trong, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thấy cô bé còn đang ngủ. Mỉm cười, Tạ Văn Đông nghĩ thầm, thực sự là một đứa trẻ, ở một nơi xa lạ cũng có thể ngủ.

Tạ Văn Đông đi tới trước giường, cúi đầu nghĩ: Mình không thể để cô bé một mình ở lại Hân Hân, nhưng buổi ta đem nàng đến đâu ngủ, đưa nàng về nhà mình...?! Tạ Văn Đông nhẹ nhàng đẩy nàng, “Dậy đi, dậy đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Cô Gái

Cô bé ngủ rất say sưa, thời gian rơi vào trong tay Ma Ngũ cả ngày tư tưởng đều kiếp đảm, buổi tối ngủ không yên ổn. Thế nhưng sau khi được Tạ Văn Đông đưa tới nơi này, không biết vì sao, cảm giác thiếu niên so với mình cùng lắm là vài tuổi sẽ không làm hại mình. Tâm tình bình tĩnh lại, tất cả mệt mỏi mang theo đã mấy ngày cũng cuốn tới, bất tri bất giác ngủ đi. Cô bé ngủ rất thoải mái, có một cảm giác đang ở nhà. Đột nhiên có người đẩy nàng, cô bé đang ngủ mơ hồ tưởng đó là cha mình gọi nàng rời giường, lấy chân trên người che đầu, lẩm bầm nói: “Bố, để con ngủ một lúc nữa đi!”

Tạ Văn Đông nghe vậy dở khóc dở cười, mình sẽ không phải là ông bố như thế! Cô nhóc này ngủ đứng là hồ đồ, xem ra không mạnh mẽ kéo nàng nàng sẽ không chịu rời giường. Nghĩ vậy, Tạ Văn Đông túm lấy chân của cô bé, nắm lấy xốc lên. Chuyện sau đó khiến Tạ Văn Đông choáng váng, thì ra cô bé lúc đi ngủ ngay cả quần áo bên trên người cũng cởi cả ra, trên người chỉ mặc áo lót bó sát người. Nhìn nửa thân trần của cô bé, mặt Tạ Văn Đông không thể không đỏ lên. ‘Chết tiệt!’ Mắt nhắm lại, lại đem chân phủ lên người cô gái. Một cô bé bị một người xa lạ dẫn đến một nơi xa lạ vậy mà lúc ngủ còn dám cởi quần áo sao? ! Cũng không biết tự bảo vệ bản thân mình! Tạ Văn Đông trong lòng bốc lên một sự tức giận không tên, quát to một tiếng: “Cô rời giường cho ta...! !”

Giọng nói cực lớn, huynh đệ ngoài cửa đều bị dọa cho run lên, nhìn lẫn nhau, âm thầm lắc đầu.

Cô gái càng đứng mũi chịu sào, bị chấn động từ trên giường nhảy dựng lên. Đứng ở trên giường nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi trên mặt Tạ Văn Đông, nghi hoặc nói: “Động... Động đất à?” Tạ Văn Đông không có phản ứng, chỉ dùng con mắt như phun lửa nhìn chằm chằm vào cô gái.

Cô gái còn không biết nguy hiểm, nhìn Tạ Văn Đông ở nơi đó hỏi: “Anh làm sao vậy, sợ quá à?”

Tạ Văn Đông thàn than một tiếng, cô bé này quả thực đang kiểm tra tính nhẫn nại của mình, lớn tiếng nói: “Nếu cô không mặc quần áo vào ta sẽ đánh vào mông cô!”

Những lời này khiến cho cô bé giật mình tỉnh giấc, cúi đầu nhìn, thì ra mình chỉ mặc mỗi quần áo lót đứng ở trên giường, sau đó hét to một tiếng, trốn phía dưới chăn. Tạ Văn Đông thấy nàng làm như vậy, lắc đầu, nói: “Cho cô năm phút thời gian để mặc quần áo và đi ra, không thì ta sẽ đi vào giúp cô mặc!” Nói xong, đi nhanh ra khỏi buồng trong.

Tạ Văn Đông đi ra sau đó đóng cửa lại, tựa ở trên tường thở ra một hơi. Trên mặt đang trận trận nóng lên, đi tới trước chỗ nước máy rửa mặt, vì bản thân trong nháy mắt vừa rồi cảm thấy xấu hổ.

Được một lúc, cô bé từ trong buồng trong cúi đầu đi ra, váy bên vẫn mặc trên người. Tạ Văn Đông nhìn cơ thể gầy yếu của cô gái, dịu dàng nói: “Đói bụng không? Ta dẫn cô đi ăn một chút gì đó!”

Cô bé không nói gì, chỉ gật đầu, vẫn còn đang vì chuyện vừa rồi cảm thấy xấu hổ, chàng trai trước mặt này đều nhìn thấy hết thân thể của mình, nghĩ tới đây trên mặt đỏ lên. Tuy rằng tuổi nàng không lớn lắm, nhưng đối với chuyện nam nữ trong lúc đó bối rối không ít so với Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông dẫn cô bé đến một quán ăn nhanh KFC, lấy cho nàng hai cái đùi gà và một cốc nước ngọt, chính hắn bởi vì chuyện của Lý Sảng, trong lòng rất kiềm chế, chỉ ăn một chút. Nhìn hình dạng ăn như hổ đói của cô gái, trong lòng Tạ Văn Đông càng thêm căm hận Ma Ngũ, nói với cô gái: “Nhà cô ở đâu? Ngày mai ta tìm người đưa cô về nhà!”

Cô bé kinh ngạc bỏ cái đùi gà ở trong tay xuống, nhìn Tạ Văn Đông do dự nói: “Anh... Anh thực sự thả ta đi?”

Tạ Văn Đông nói đùa: “Cô ăn như thế này ta sợ không thể nuôi nổi! Sớm đuổi cô về nhà một chút, không thì xem đem ta ra ăn mất!”

Cô bé vành mắt đỏ lên, nước mắt từ hai gò má chảy xuống, kéo tay Tạ Văn Đông nói: “Cám ơn anh, anh hai, anh là người tốt!” Nói xong lớn tiếng khóc, đem nước mắt ứa khuất phải chịu trong mấy ngày qua phát tiết ra. Nàng cảm thấy chàng trai trước mặt này dường như người thân nhất của mình, ở cùng một chỗ với hắn có một cảm giác thân thiết và cảm giác an toàn.

Nhìn ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người xung quanh, Tạ Văn Đông vỗ vào tay cô bé, tay chân có chút luống cuống nói: “Đừng khóc nữa, khóc sẽ không đẹp. Nhìn xem có nhiều người như vậy đang nhìn cô kìa!” Cô bé ngẩng đầu nhìn quanh, quả nhiên ánh mắt mọi người trong quán ăn đều nhìn về phía nàng. Có chút xấu hổ, đầu cô bé dựa vào trong ngực Tạ Văn Đông không dám ngẩng lên.

Tạ Văn Đông vuốt tóc cô gái, nhìn hình dáng ngây thơ của nàng, cười ha hả. Nghĩ thầm, mình nếu như có một đứa em gái như vậy thì thật tốt!

Một lúc sau, cô bé cuối cùng cũng cam đảm ngẩng đầu nhìn xung quanh, lúc này đã không còn ai chú ý tới nàng. Cô bé cố mở miệng, thờ dài một cái. Hình dáng đáng yêu lại làm cho Tạ Văn Đông cười ha hả. Tạ Văn Đông cảm thấy ở cùng một chỗ với cô bé thật thú vị, luôn luôn có thể làm cho mình kinh hi, phiền muộn trong lòng cũng tốt hơn nhiều. Chỉ đang tiếc ngày mai đã phải chia tay.

Tạ Văn Đông đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi: “Cô còn chưa nói cho ta biết tên của cô nữa? Nhà cô ở đâu?”

Cô bé nhỏ giọng nói: “Nhà em ở thành phố H, em là Kim Dung. Anh hai anh thì sao?”

Kim Dung, trong lòng Tạ Văn Đông lặng lẽ nhớ kỹ cái tên này. Kim Dung! Kim Dung? Nghĩ vậy, trên mặt cười nói: “Tên hay lắm. Anh là Tạ Văn Đông!” Cô gái không nói gì, nhưng đem cái tên này khắc sâu trong đáy lòng.

Thành phố J buổi tối vẫn phồn hoa như trước, cửa hàng hai bên đường thương nghiệp buôn bán đủ thứ, cánh cổng lộ ra đèn nghệ hồng đủ loại màu sắc, chiếu sáng ngời cả khu phố. Giữa đêm hè đi ở chỗ này là một loại hưởng thụ. Đã không còn ảm ỉ như ban ngày, hơn nữa còn có sự yên lặng của đêm tối.

Tạ Văn Đông và Kim Dung từ KFC đi ra, thấy quần áo của Tiểu Kim Dung bản không nhìn được, sờ túi tiền của mình, còn không tới một trăm đồng. Bình thường hắn căn bản không mua cái gì, dù mua cũng đều là huynh đệ trong bang mua giúp, tiền trên người chính là tiền bố mẹ cho để ăn cơm! Tạ Văn Đông vốn định mua cho cô gái mấy bộ quần áo, thế nhưng trên người thiếu tiền. Lắc đầu, nghĩ thầm một đại ca lưu manh như mình thật là thảm, đàn em trong hội tiền mang trên người so với mình còn nhiều hơn, sau này thật sự phải mang nhiều một chút để phòng chẳng may.

Tạ Văn Đông dẫn Kim Dung đi tới chợ đêm, ở chợ đêm và quán nhỏ ngoài vỉa hè, mặc cả đến nửa ngày mới dùng tiền ở trên người mua một bộ quần áo cộng với một đôi giày mới. Trong lòng hô to ộp. Kim Dung ở bên cạnh nhìn Tạ Văn Đông và ông chủ sạp hàng vỉa hè trả giá, cười khanh khách liên tục.

Cuối cùng, hai người ngồi xe đi tới nhà Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông giải thích với cha mẹ nàng bị người xấu lừa tới thành phố J, thừa dịp người xấu không cẩn thận trốn đi, mình dụng phải cứu nàng ra, buổi tối không có chỗ nào ngủ, không thể làm gì khác hơn là về nhà ở một hôm, ngày mai về nhà. Cha mẹ Tạ Văn Đông nghe vậy rất đồng cảm với Kim Dung, cũng đồng ý. Cuối cùng Kim Dung ngủ ở trong phòng Tạ Văn Đông, còn hắn không thể làm gì khác hơn là ngủ ở trên ghế sofa.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Văn Đông dẫn Kim Dung tới nhà ga mua hai vé đi thành phố H. Sau đó đi tới Hân Hân tìm một huynh đệ chất phác thật thà bảo hắn đưa Kim Dung về nhà. Lúc gần đi, Tạ Văn Đông nhìn Kim Dung mắt đục đỏ ngầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu Dung, em về nhà xin đừng nói chuyện của Ma Ngủ ra. Anh sẽ giúp em dạy dỗ hắn, biết không?”

Kim Dung gật đầu, nghẹn ngào nói: “Anh hai, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ không nói. Em sẽ trở lại thăm anh!”

Tạ Văn Đông trong lòng cũng không chịu nổi, phát tay, tạm biệt Kim Dung. Trong đầu nghĩ, không biết đến bao giờ mình mới có thể gặp lại cô bé đáng yêu này. Thành phố H! Chỗ đó là tỉnh thành, cũng là mục tiêu phải phát triển trong tương lai của mình!

Sau khi Kim Dung đã đi, Tạ Văn Đông tới Quý Vực tìm Tam Nhân. Sau khi gặp mặt Tạ Văn Đông hỏi: “Anh Trương, chuyện làm tới đâu rồi?” Tam Nhân nói: “Chuyện của bang Liêm Dao còn chưa điều tra rõ, thế nhưng em đã mua điện thoại di động về.” Nói xong, Tam Nhân đưa cho Tạ Văn Đông một chiếc điện thoại di động màu đen, cũng nói số cho hắn.

Tạ Văn Đông nhận lấy nhìn một chút, gọi điện thoại cho Ma Ngủ, đem số điện thoại nói cho hắn, Ma Ngủ tươi cười hơn hờ ghi nhớ. Sau khi cất điện thoại đi, Tạ Văn Đông nói với Tam Nhân: “Hôm nay dù thế nào cũng phải thăm dò được tình hình của bang Liêm Dao. Chờ Cao Cường trở về thì ra tay!”

Tam Nhân nghe xong, máu trong người sôi trào, lớn tiếng nói: “Anh Đông, anh yên tâm! Hôm nay không điều tra được em sẽ không trở về nữa!” Nói xong kéo mấy huynh đệ đi ra ngoài.

Không tới buổi trưa, Cao Cường và mấy huynh đệ bị bắt tất cả đều được thả về. Sau khi đến Quý Vực thấy Tạ Văn Đông, Cao Cường hô to một tiếng: “Anh Đông!”

Tạ Văn Đông quay đầu nhìn Cao Cường, trên mặt một vùng màu xanh tím, biết hắn chịu đòn không ít, nói: “Thế nào? Ở trong đó chịu khổ chứ!”

Cao Cường khổ sở trong lòng, run giọng nói: “Một chút khổ cực ấy của em không tính là gì. Lão mập thế nào rồi?”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Chưa qua được thời kỳ nguy hiểm, sống hay chết còn phải xem nỗ lực của bản thân hắn!”

Cao Cường lau một mảng nước mắt, giọng nói độc ác nói: “Anh Đông, em không thể để bang Liêm Đào sống dễ chịu được! Khi nào chúng ta đi tìm bọn chúng tính sổ đây?”

Tạ Văn Đông nói: “Chờ chúng ta thăm dò ngọn ngành về bọn chúng, đến lúc đó bao nhiêu nợ chúng ta nhất định sẽ đòi lại gấp bội!” Cao Cường gật đầu.

Buổi trưa, Tam Nhãn đem tin tức hỏi được trở lại Quý Vực, thấy Cao Cường trở về, nhiệt tình ôm lấy hân, hai người không ai nói gì. Thế nhưng tình huynh đệ lại dào dạt xung quanh bọn họ.

Tạ Văn Đông nói: “Buổi chiều tới Hân Hân họp! Cường Tử, mày tở nửa về trường học trước bảo anh em chuẩn bị cho tốt tở nay ra tay!” Cao Cường nghe xong gật đầu đáp ứng.

Buổi chiều, Tạ Văn Đông cùng Tam Nhãn ở Hân Hân đem tình hình ở bang Liêm Đào kể lại và phân tích một chút, rất nhanh đã đưa ra kế hoạch công kích, cũng bắt đầu bắt tay an bài.

Mười giờ tối, mây đen che khuất mặt trời, dưới bầu trời mưa phùn bắt đầu rơi lất phất, người đi đường rất thư thớt, nhưng sà nhảy Bát Thần cũng náo nhiệt phi thường. Lão đại của bang Liêm Đào Phùng Hải một mình ngồi ở trên ghế sofa, phía dưới đứng trên trăm thanh niên. Phùng Hải rất cao hừng, hân vừa nhận được điện thoại, nói hội Văn Đông định đêm nay rời khỏi Quý Vực. Quý Vực hiện giờ không có người chiếm lĩnh, một miếng thịt béo lập tức thuộc về mình. Vừa nghĩ đến mình ở bờ nam thành phố J có thể trông coi hai cái sà nhảy, đáng về tươi cười bất tri bất giác động ở trên mặt Phùng Hải.

“Bọn mày nghe đây, đợi lát nữa bọn ta sẽ đi tới Quý Vực. hội Văn Đông đã cắt khỏi, sau này nơi đó sẽ là của chúng ta! Từ hôm nay trở đi, bang Liêm Đào chúng ta chính là lão đại tuyệt đối của bờ nam!” Phùng Hải đứng lên lớn tiếng nói với thủ hạ. Thủ hạ của Phùng Hải hoan hô một trận, cũng hét to: “Chúng em vĩnh viễn đi theo lão đại!”

Phùng Hải nghe vậy đắc ý cười ha ha. Hân có lý do để vui về, có thể trong giữ hai nơi, chẳng khác nào có hai nguồn tài nguyên, thực lực cũng sẽ nhanh chóng tăng lên, vị trí lão đại bờ nam thành phố J cũng không ai cản được.

Phùng Hải lớn tiếng nói: “Các anh em tóm lấy tên kia, bây giờ chúng ta đi tiếp quản Quý Vực, buổi tối ta mời mọi người uống rượu! Sau này kiếm tiền chúng ta chia nhau!” Trăm người ở phía dưới hoan hô một trận, tâm tình cũng bị câu nói của Phùng Hải đưa lên tới đỉnh. Phùng Hải có thể làm lưu manh cho tới hôm nay, không phải xuất phát từ ngẫu nhiên, hân cũng đã đi một đoạn đường siêu dài.

Phùng Hải phân cho một số người ở lại Bát Thần, bản thân mang theo năm mươi người, trùng trùng điệp điệp đi tới Quý Vực. Trên đường đi không có người đi đường, ngay cả xe cộ cũng đặc biệt thưa thớt, đám người Phùng Hải đi ở đường phố trung tâm, có xe ô tô đi qua, nhìn thấy trận thế của bọn họ cũng nhường đường.

Khoảng cách của Bát Thần và Quý Vực tính ra cũng không xa. Chưa tới mười phút, biển hiệu to đùng của Quý Vực xa xa đã ở trong mắt. Phùng Hải ngăn sự hưng phấn trong lòng, lớn tiếng nói với thủ hạ: “Nhanh đến Quý Vực, các anh em nhanh lên một chút nào!” Nói xong, xung trận ngựa lên trước chạy về phía trước.

Chờ sau khi đến cổng của Quý Vực, phát hiện có một người đứng trước đường lớn của Quý Vực. Người này dùng miếng vải đen tự che mặt mũi, vốc người khô ngô, tay cầm một khai sơn đao dài một thước rưỡi, đao được vải bọc trắng quấn ở tay.

Đám người Phùng Hải ngăn người, đi tới chỗ người nọ. Đợi khi đến gần chỗ đó, Phùng Hải cười ha ha, lớn tiếng nói: “Tuồng ai trâu bò dám cản đường của ta, thì ra là thủ hạ bại trận Tam Nhãn!” Phùng Hải từ vết sẹo ở giữa lông mi người kia nhận ra người đó chính là Tam Nhãn.

Tam Nhãn lạnh lùng cười, giọng nói âm trầm: “Phùng Hải, mày hôm nay chết chắc!”

Phùng Hải dừng lại một chút, nhìn bốn phía một lúc, không có một bóng người nào, lòng dùng cảm tăng lên nói: “Hắc hắc, phải? Chỉ bằng một mình mày đã nghĩ giết chết tao?”

Tam Nhãn lạnh lùng nói: “Phùng Hải, người anh em của tao trên trướng mười bảy phát đao, tao muốn nó trở lại trên người mày!” Nói xong, hô to một tiếng: “Các anh em, giết cho ta!” Lời còn chưa dứt, từ trong hai bên ngõ nhỏ của khu phố phi ra vô số thanh niên tay cầm phiến đao, không nói lời thừa nào, lao vào đám người Phùng Hải đánh giết.

Tam Nhãn hai mắt đỏ rực, không tìm người khác, phóng thẳng đến chỗ Phùng Hải. Phùng Hải biết đã trúng kế, trong lòng thầm mắng một câu, con đi kia dám lừa ông! Sau này cho mày dễ chịu. Tam Nhãn không có hân cơ hội ngẫm nghĩ, xoay đao bổ tới Phùng Hải. Phùng Hải cũng không đơn giản, dễ dàng tránh né, sau đó rất nhanh lùi về sai vài bước, sau đó rút phiến đao ở trên lưng liều mạng với Tam Nhãn. Thực lực của Tam Nhãn và Phùng Hải không kém nhau mắt, khí lực cũng không sai biệt, thế nhưng khí thế của Tam Nhãn cao hơn đối phương nhiều. Hân một lòng muốn báo thù cho huynh đệ Lý Sáng hầu như toàn lực bổ đao về phía Phùng Hải. Phùng Hải miễn cưỡng chống đỡ một trận, hai tay bị rung động đến tê dại. Sau đó không dám đỡ trọng đao của Tam Nhãn nữa, không làm gì hơn là lách mình tránh né.

Huynh đệ phía dưới Phùng Hải cũng không chịu nổi, cảm thấy những người của đối phương căn bản không phải đến để đánh nhau, mà đến để liều mạng, mỗi một đao đều là từ thủ, nếu không chú ý tới, không chết cũng trọng thương. Hai bên hơn trăm người ở trước cửa Quý Vực triển khai một trận sống mái bang hội với nhau, trong trận ánh đao lóng lánh, không có người khóc thét ngã xuống đất. Con đường rộng tám mét bị một bị một phiến máu tươi nhuộm đỏ.

Ngay khi lực lượng hai bên ngang nhau, xa xa phi tới một chiếc xe Đại Giải Phóng cũ nát. Đại Giải Phóng dừng ở bên cạnh chiến trường, từ bên trên lao xuống bốn mươi thanh niên cũng che mặt, sau khi xuống xe rút phiến đao ra chém giết thủ hạ của Phùng Hải.

Từ lúc đám người này gia nhập, lực lượng của đối phương từng bước chênh lệch khá xa. Thủ hạ của Phùng Hải thỉnh thoảng lại có người bị chém ngã xuống đất. Sau đó trong đám người này, một thanh niên cao kều đứng ở trên xe quét quanh chiến trường một vòng, thấy Phùng Hải đang chiến đấu kịch liệt với Tam Nhân, ánh mắt lạnh lùng đột nhiên sáng ngời. Không nói gì nhảy xuống xe rút phiến đao ra, ở phía sau Phùng Hải mạnh mẽ bổ một đao. Phùng Hải và Tam Nhân chiến đấu kịch liệt đang ngậy ngốc, không nhìn thấy lãnh đao ở phía sau. Một đao này của thanh niên cao kều, hung hăng bổ xuống lưng Phùng Hải, ăn một miếng lớn dài hai thước sâu có thể tới xương làm cho Phùng Hải đau đến ‘Ai da’ một tiếng, không vội quay đầu lại, nghiêng người nhảy sang một bên.

Đưa tay về phía sau sờ một cái, toàn bộ phía sau lưng đều là máu. Phùng Hải không chú ý nhiều như vậy, xoay người chạy về phía Bát Thần. Tam Nhân thấy không tốt, hét lớn một tiếng: “Ngăn hấn lại!” Sau đó trên chiến trường chạy ra hai người, lấy đao ngăn cản đường đi của Phùng Hải. Phùng Hải cũng nổi giận, phóng thẳng đến chỗ hai người. Hai người kia phân biệt đâm một đao, Phùng Hải cũng đủ mạnh mẽ, không dừng lại, thân thể chỉ hơi nghiêng đi, một đao đâm vào vai hấn, một đao đâm vào da bụng hấn. Phùng Hải cắn răng một cái, xoay đao xẹt qua ngực hai người. Mặc kệ đối phương có bị thương nặng hay không, đẩy hai người ngực đầy máu, cướp đường mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Huyết Sát

Tam Nhân nói với thanh niên cao kều: “Cường Tử, ở đây giao cho cậu!”

Thanh niên cười ha hả nói: “Anh Tam Nhân, đừng quên lưu lại cho em một hơi thở!” Nói xong, phất tay chém giết những đàn em còn lại của Phùng Hải. Ánh đao hiện lên, một người kều to ngã xuống đất, một cánh tay bị Cao Cường mạnh mẽ chém rụng.

Tam Nhân mang theo hai người truy đuổi Phùng Hải đang bị thương. Phùng Hải hiện giờ, không còn oai phong như lúc này nữa, như chó nhà có tang chạy về Bát Thần. Ở trong lòng hấn có một tia mong muốn cuối cùng, chính là nhanh chóng chạy về Bát Thần một chút, bên trong đang có mười mấy huynh đệ! Thế nhưng Tam Nhân không cho hấn thực hiện mong muốn này, mở lực hai chân, từ phía sau lao đến. Phùng Hải nghe thấy phía sau có tiếng thở dốc, nhìn lại, sợ đến mức hồn phách bay lên trời một nửa. Chỉ thấy Tam Nhân chạy theo sau nhe răng cười, khoảng cách so với hấn không quá năm mét.

Khi Phùng Hải quay đầu lại, không chú ý tới dưới chân, vấp phải một viên gạch vỡ ngã nhào. Chờ khi hấn đứng lên, Tam Nhân đã đến phía sau hấn, nắm lấy áo hấn. “Đồ rác rưởi con bà nó mày bức tao! Xem mày còn chạy đi đâu!”

Tam Nhân nắm tay ra sức kéo hấn lại, thật không ngờ Phùng Hải rất xảo quyệt, thuận thế cởi áo, nhấc chân tiếp tục chạy trốn. Tam Nhân không ngờ đối phương dùng chiêu này, thu lực không được, ‘rầm rập!’ lùi lại mấy bước. Tam Nhân tức giận quát to một tiếng, lại đuổi theo.

Phùng Hải vừa rồi bị hoảng sợ, lúc này sức lực do ăn uống có bao nhiêu đều dùng hết, tiềm lực của cơ thể cũng phát huy đến cực hạn, Tam Nhân đuổi tới nửa ngày vẫn không đuổi được.

Biến hiệu của Bát Thần ở trước mặt có thể thấy được, Tam Nhân nóng nảy, dùng hết sức mạnh ở trên người chạy nước rút về phía trước. Phùng Hải cũng thế suy sức yếu, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng nhỏ. Khi Phùng Hải cuối cùng cũng chạy tới Bát Thần, Tam Nhân cũng chạy đến, vận khởi khí lực toàn thân, một đao bổ về phía Phùng Hải, thân đao mang theo tiếng rít chém về phía đối phương. Phùng Hải biết tránh không được, hô to một tiếng, đưa đao ra đỡ một chém của Tam Nhân. ‘Keng...’ Đao chạm đao, phát ra một tiếng rất lớn. Một đao của Tam Nhân lực lượng mạnh mẽ, cuối cùng một đao chém đao của Phùng Hải thành hai, xung lực cường đại trực tiếp xô hấn vào Bát Thần.

Phùng Hải đầu tiên cả kinh, sau đó vui mừng, dù sao cuối cùng thì hấn cũng vào được Bát Thần. Quỳ rạp trên mặt đất, Phùng Hải không còn sức lực để đứng lên, miệng lớn tiếng hét: “Các anh em, giết tên khốn nạn ở bên ngoài này cho ta!”

Từ bên trong đi ra hai người, kéo Phùng Hải lên, người sau không có để ý tới ý tốt của hai người, đẩy hai người, nói: “Rác rưởi, tao nói bọn mày không nghe thấy sao! ? Đi giết thẳng ôn ở bên ngoài!”

“Mày cảm thấy bọn họ sẽ nghe theo lời mày sao?” Một giọng nói lạnh lùng từ sâu bên trong sàn nhảy truyền ra. Phùng Hải lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm người trong bang hội sẽ không nói với mình như thế. Ngẩng đầu nhìn qua, một thiếu niên ngồi ở trên ghế sofa hấn thường ngồi, trên người mặc đồng phục, đôi mắt dài nhỏ hiện lên hàn quang bắn lên trên người hấn. Xung quanh hấn cũng đứng đầy người. Phùng Hải trong lòng nguội lạnh, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, run giọng hỏi: “Mày... Mày là ai?”

Thiếu niên kia chậm rãi nói: “Tạ, Văn, Đông!”

Phùng Hải nghe vậy đầu ông một tiếng, hấn biết lão đại của hội Văn Đông được gọi là Tạ Văn Đông, nếu hấn ở chỗ này, xem ra người của mình ở lại

trong Bát Thần đều xong rồi, mình rơi vào trong tay hắc tính mạng bản thân cũng khó bảo toàn. Nghĩ tới đây, ‘bịch bịch’ hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, nước mắt nước mũi đồng thời chảy xuống, nói: “Anh Đông, lần này anh tha cho em đi, em lần sau sẽ không dám... Cùng anh đối địch nữa. Anh tha thứ cho em đi!”

Tạ Văn Đông lạnh lùng nhìn Phùng Hải, mặt không có biểu tình nói: “Mày đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ!” Lúc này, Tam Nhân cũng từ bên ngoài đi vào, đi tới phía sau Phùng Hải, một cước đá lộn nhào, nói: “Mày còn nhớ lời của tao không! Mười bảy nhát đao trên người người anh em của tao phải trở lại trên người mày!” Nói xong, khai son đao ở phía sau lưng Phùng Hải tạo thêm một vết thương.

Tim Phùng Hải đau đớn co lại thành một khối, thiếu chút nữa ngất đi, liền nằm sấp lặn qua một bên trốn, miệng không ngậm lại, hô to: “Anh Đông, em sai rồi, đừng giết em mà!” Ở trong lòng hắc, còn mong rằng sẽ có một tia hy vọng.

Tam Nhân hừ một tiếng. “Đến lúc mày phải trả nợ!” Tam Nhân dùng đao đâm vào bàn hai bên, bước chậm tới phía Phùng Hải. “Bang! Bang!” âm thanh của đao chạm vào bàn vang lên, giống như búa tạ đập vào trong lòng Phùng Hải, hắc chỉ có liên tục bò tới trước, anh em thủ hạ của Tạ Văn Đông ở sân quay lại một vòng, mỗi khi Phùng Hải đi đến trước mắt mình thì đá hắc văng ra.

“Đao thứ hai mươi mốt!” Tam Nhân đếm số vết thương chém lên người Phùng Hải, mà người kia lại dùng sức bò trên sân, máu trên người nhỏ đầy đất, nhưng hắc không dám dừng lại, bởi vì đao của Tam Nhân ở ngay phía sau hắc, chỉ cần dừng lại, khai son đao sẽ chém lên người hắc.

Tam Nhân cố gắng khống chế độ mạnh yếu của mình, không định làm cho hắc chết quá nhanh. Khi Tam Nhân chém tới đao thứ ba mươi lăm, Cao Cường đi vào sân nhảy, thấy Phùng Hải trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nói: “Anh Tam Nhân, đợi lúc nữa để lại cho em!” Nói xong, đi tới chỗ Tạ Văn Đông nói: “Anh Đông, bọn tôm tép bên ngoài đã đều được xử lý sạch sẽ, không chạy nhiều người lắm!”

Tạ Văn Đông gật đầu, đứng dậy đi đến trước mặt Phùng Hải, dùng chân đá vào đầu hắc, nói: “Phùng Hải, tao hỏi mày người lần trước báo tin cho mày là chị Thủy phải không?!”

Phùng Hải lúc này thần chí sớm đã không rõ ràng, sau khi khi Tạ Văn Đông nói thì gật đầu, liên tục bò về phía trước. Cao Cường đi đến một cước đá hắc ngã lặn ra, Phùng Hải nằm trên mặt đất xoay người, cuối cùng cũng không có khí lực để đứng lên.

Tạ Văn Đông ngồi xổm xuống nhìn Phùng Hải nói: “Nàng vì sao báo tin cho mày. Bọn mày có quan hệ gì?”

Ánh mắt Phùng Hải tiêu tan, thì thào nói: “Bởi vì... Tao dùng ảnh khóa thân... của nàng uy... Uy hiếp nàng! Van xin mày... Giết tao...” Tạ Văn Đông khinh bỉ nhìn hắc một cái, nói với Cao Cường: “Giao cho mày!”

Trên mặt Cao Cường lộ ra vẻ tươi cười tàn khốc, nắm lấy tóc Phùng Hải nói: “Thế nào? Bây giờ mày muốn chết. Yên tâm, mày sẽ không được chết nhanh như vậy đâu!”

Tạ Văn Đông đi khỏi Bát Thần, trong tai còn mờ mờ nghe được tiếng kêu thảm thiết của Phùng Hải từ trong sân nhảy truyền đến. Gió đêm lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi qua thân thể Tạ Văn Đông. Nhìn không được ón lạnh. Trả thù cho Lý Sáng, thế nhưng nhớ tới ánh mắt của Phùng Hải, Tạ Văn Đông không được một chút vui vẻ. Chỉ có một sự bi ai khó hiểu. Không phải bởi vì Phùng Hải sống chết khó cả đôi đường, cũng không phải bởi vì Lý Sáng bị trọng thương, một sự bi ai suy bại! Minh bây giờ và đã thú phân biệt thế nào đây?! Thậm chí còn tàn nhẫn hơn, dùng tất cả thủ đoạn có thể dùng để dằn vặt đồng loại.

Tạ Văn Đông dùng sức lắc đầu, mang ý nghĩ buồn chán của hắc ra khỏi đầu. Trong lòng nói với mình, ta không sai, ta làm như vậy là để bảo vệ mình, bảo vệ cho bạn bè của mình, bảo vệ cho huynh đệ của mình. Cũng là để bảo vệ cho lý tưởng trong tim mình.

Tạ Văn Đông nhớ tới khuôn mặt tươi cười yếu ớt của Lý Sáng, nước mắt nhiệt huyết của Tam Nhân, bọn họ như nhau vì có lý tưởng trong lòng mới đi theo mình, thậm chí có thể hy sinh cả mạng sống của mình. Lý tưởng trong lòng mình không bao giờ là của một mình mình, bởi vì nó được mọi người xung quanh kỳ vọng. Nghĩ tới đây, Tạ Văn Đông kiên định nhìn về phía xa, sắc trời tuy đã một mảng tối đen như mực, thế nhưng hắc biết, ánh mặt trời bình minh cuối cùng sẽ đến.

Ngày hôm sau, thi thể của Phùng Hải được phát hiện, trên người có một tấm vải đen, ở giữa có một chữ ‘Giết’ màu đỏ tươi. Qua kiểm tra, trên người có năm mươi mốt vết thương, mà chỗ trí mạng là một đao đâm thủng tim. Đối với vụ án này, cảnh sát rất coi trọng, bắt tay vào điều tra.

Tạ Văn Đông từ trong miệng Phùng Hải biết được chị Thủy mất báo, nhưng nàng cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ. Tam Nhân cầm cuộn phim đưa cho chị Thủy, không nói gì thêm. Nhưng chị Thủy nước mắt đầy mặt. Nói với Tạ Văn Đông chuyện trải qua lúc trước. Thì ra chị Thủy và Phùng Hải biết nhau ở trong phòng khiêu vũ, trò chuyện rất hợp nhau, trở thành tri kỷ của đôi phương. Thật không ngờ trong một lần hai người uống rượu với nhau, Phùng Hải thừa dịp chị Thủy không chú ý hạ thuốc mê. Sau đó đưa chị Thủy hôn mê bất tỉnh đến một nhà nghỉ, sau khi cưỡng gian còn chụp ảnh khóa thân. Sau đó Phùng Hải hằng ngày đem những tấm ảnh này ra uy hiếp chị Thủy, lần này cũng như vậy. Đám người Tạ Văn Đông không trừng phạt nặng chị Thủy, cùng thông cảm cho nàng, chủ yếu chị Thủy là bà chủ của Quý Vực, không muốn chặt đứt con đường tiền tài của mình.

Tạ Văn Đông sau khi trải qua việc của Cao Cường, hiểu ra được một đạo lý, thiện ác thì ra có thể làm bạn. Trong giới hắc đạo, không có sự giúp đỡ của bạch đạo vĩnh viễn sẽ không thể thành công được. Vào buổi tối, Tạ Văn Đông mang theo Cao Cường với danh nghĩa đến để cảm ơn tới nhà Trần cục trưởng. Sau khi Tạ Văn Đông thấy Trần cục trưởng nhận quà, xin lỗi về hành vi thô lỗ của mình lần trước.

Trần cục trưởng cười nói: “Quên đi, thanh niên mà, làm việc dù sao cũng bị kích thích!”

Tạ Văn Đông lại khách khí vài câu, sau đó chỉ vào Cao Cường nói: “Trần cục, đây là người anh em bị tóm của tôi lần trước. Chuyện lần này nhờ có ông!” Trần cục trưởng nhìn Cao Cường, nói: “Nhóc con rất linh lợi!” Sau đó quay đầu nói với Tạ Văn Đông: “Kinh nghiệm nói cho tôi biết, cậu lần này

tới đây chính là có việc gì đó? !”

Tạ Văn Đông trong lòng thầm khen một tiếng, lợi hại! Cười nói: “Trần cục quả nhiên có nhãn lực tốt, liếc mắt đã bị ông nhìn thấu, tôi lần này tới đây quả thật có một chuyện muốn nhờ!”

“Bạn còn có chuyện gì?”

“Tôi mong rằng Trần cục trưởng đối với chuyện của hội Văn Đông, mắt nhắm mắt mở!” Nói xong, Tạ Văn Đông từ trong ngực lấy ra một bọc giấy, bên trong phình to, đặt ở trên bàn trà sau đó nói: “Đương nhiên, chúng tôi sẽ không để Trần cục trưởng giúp đỡ suông, chỗ này là một chút lòng thành xin hãy nhận lấy”.

Trần cục trưởng nhìn bọc giấy trên bàn trà, dùng một chút nói: “Thực ra tôi rất sẵn lòng giúp đỡ thanh niên các cậu, thế nhưng bên dưới tôi còn có mấy cục phó nhìn chăm chăm vào vị trí của tôi, chuyện thả bạn của cậu đã bị bọn họ nắm được đuôi, chỉ sợ sau này...” Hắn không phải không yêu tiền, thế nhưng mũi ô sa không có, ai còn có thể tặng tiền cho hắn đây.

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút, nói: “Điều này dễ làm, ông viết tên và địa chỉ những người đối nghịch ông ra giấy, tôi tìm người ‘nói chuyện’ với bọn họ, đảm bảo sau này bọn họ sẽ không tìm ông làm phiền!”

Trần cục trưởng nghe thế vui vẻ, nét mặt khó xử nói: “Bọn họ tính ra cũng là đồng chí nhiều năm của tôi, cậu sẽ không làm gì bọn họ chứ? ! Bọn họ xảy ra chuyện sẽ làm người ta nghi ngờ tôi!”

Tạ Văn Đông sao không hiểu rõ ý của hắn, cười nói: “Đương nhiên sẽ không, hơn nữa việc này không có quan hệ với Trần cục! Là việc riêng của tôi và bọn họ”.

Trần cục trưởng gật đầu nói: “Được, nhóc con tuổi không lớn, nhưng rất thông minh. Như vậy vùng của Văn Đông hội sẽ ở đâu?”

“Ở bờ nam!”

‘A’, Trần cục trưởng buông lỏng tâm tình, bờ nam cách xa trung tâm thành phố, không ở thị ủy không coi vào đâu thì dễ làm, nói: “Tôi sẽ tới chào hỏi sở trưởng ở nơi đó, thế nhưng có một chút, các cậu cũng không được huyền não quá phận, nếu không tôi cũng không nói tốt được!”

Tạ Văn Đông mỉm cười nói: “Điểm này xin Trần cục yên tâm, bản thân chúng tôi sẽ cẩn thận” Trần cục trưởng nhìn bọc giấy trên bàn trà, nói: “Vậy được rồi, chỗ tiền này tôi sẽ nhận ha ha!” Tạ Văn Đông và Cao Cường nhìn nhau, trong lòng cười thầm.

Tạ Văn Đông đứng lên xin tạm biệt: “Như vậy nhé Trần cục, chúng tôi cũng không quấy rầy nữa. Sau này có chuyện xảy ra không tránh khỏi phiền tới ông!” Trần cục trưởng cũng đứng lên, khách khí vài câu. Chờ hai người Tạ Văn Đông đi rồi, nhanh chóng mở bọc tiền ra, bên trong là hai mươi chồng một trăm đồng tiền mặt, Trần cục trưởng gật đầu nghĩ, xem ra mình sau này sẽ không thiếu tiền.

Sau khi Tạ Văn Đông và Cao Cường đi ra khỏi nhà Trần cục trưởng, Cao Cường nói: “Anh Đông, cứ như vậy cái vị Trần cục trưởng này sau này sẽ giúp chúng ta chứ?” Tạ Văn Đông cười nói: “Ừ, nhất định sẽ giúp.” Nói xong, từ trong túi áo lấy một cái máy ghi âm bỏ túi, nói: “Đợi đến thời khắc mấu chốt hẳn không muốn hỗ trợ cũng không được, bởi vì cái mũi ô sa của hắn nằm trong tay chúng ta!”

Cao Cường cười ha hả nói: “Anh Đông, chúng ta bây giờ nắm được con cá lớn Trần cục trưởng này sau này làm gì cũng không cần lo lắng đâu!”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Không được, giống như hắn nói, nếu như chúng ta huyền não quá lớn, hẳn cũng không giúp được chúng ta!” “A!” Trên đầu Cao Cường bị dội một chậu nước lạnh, Tạ Văn Đông nhìn hắn cười nói: “Thế nhưng ở bờ nam chúng ta vẫn có thể, ha ha!”

Ngay hôm sau, bệnh viện truyền đến tin tốt lành, Lý Sáng bình an vượt qua thời kỳ nguy hiểm, chỉ cần điều trị mấy tháng sẽ không có việc gì. Tin tức này cũng làm cho mỗi người trong hội Tạ Văn Đông trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Sau khi hội Văn Đông san bằng bang Liêm Dao, thuận lý thành chương chiếm lĩnh sân nhảy Bát Thần. Thanh thế trong lúc này nhất thời vang vọng khu bờ nam thành phố J, lưu manh gần đó lần lượt gia nhập vào. Theo bạch phiến Ma Ngũ chuyển đến, bên trên có thị cục chiếu cố, hội Văn Đông ở Quý Vực và Bát Thần oanh oanh liệt liệt buôn bán ma túy. Bởi bạch phiến có độ tinh thuần cao, giá cả tương đương giá cả thị trường, kẻ nghiện xa gần nghe tiếng mà đến. Hai mươi cân bạch phiến bán trong khoảng một tháng, tiền kiếm được hơn hai trăm vạn.

Theo nhân số tăng lên, thế lực của hội Văn Đông dần dần lớn lên lần lượt san bằng các bang hội vùng bờ nam, trông coi tới sáu nhà. Ở mấy tháng thời gian ngắn, trở thành bang hội cực mạnh được công nhận ở bờ nam. Hội Văn Đông mỗi lần san bằng một bang hội đều để lại một cái card màu đen, mặt trên in chữ sắt màu đỏ tươi. Lưu manh trong hắc đạo đều gọi tám card đen đó huyết sát.

Hội Văn Đông vùng dậy ở bờ nam thành phố J, cũng khiến cho các đại bang hội trong giới hắc đạo chú ý tới. Bang búa rìu tồn tại trên danh nghĩa, người cầm đầu chính là Mạnh Hổ bang, kỳ thực lúc này chỉ có Huỳnh đệ mình cùng Thanh Bang là có thực lực mà thôi. Huỳnh Đệ Minh trước hết giao hảo với Văn Đông hội, có ý định mượn hơi. Sau đó, Thanh Bang cũng tùy theo mà tới...

Q.2 - Chương 1: Quật Khởi

Cuối năm 96, hội Văn Đông phát triển chính thức với bang chúng không dưới năm trăm người, bờ nam mười sào nhảy không lỗ, câu lạc bộ đêm độc chiếm bảy nhà. Tạ Văn Đông cũng trở thành nhân vật phong vân một tay che trời ở vùng bờ nam, bang hội phía dưới phụ thuộc vào hội Văn Đông không dưới năm cái.

Cuối tháng mười hai, sào nhảy Quý Vực.

“Anh Đông, em mời anh một chén!” Lý Sáng giờ một chén rượu, giọng siêu cấp ong ong vang vọng

Tam Nhân ở bên cạnh ha hả cười nói: “Lão mập mới ra viện đã uống, được chưa vậy! ?”

Lý Sáng đầu óc chuyển động, nói: “Rác rưởi, ở bệnh viện mấy tháng thiếu chút nữa không làm ta ghen chết. Bây giờ ra ngoài còn không thoải mái thật nhiều! Anh Đông anh nói xem có đúng không?!”

Tạ Văn Đông ngồi ở giữa cười mà không nói, nâng cốc lên uống một ngụm. Lý Sáng thấy vậy, nháy mắt với Tam Nhân cười he he, uống rượu trong chén, hô to thống khoái! Tam Nhân và những người khác đều cạn một chén.

Trương Nghiên Giang ở một bên hỏi: “Anh Đông, Huỳnh Đệ Minh kéo chúng ta nhập bọn, anh nói nên làm thế nào bây giờ?”

Lý Sáng lắc đầu nói: “Rác rưởi, hiện giờ chúng ta chính là lão đại, giờ đi làm tiểu binh cho Huỳnh Đệ Minh, có ý tứ!”

Trương Nghiên Giang nói: “Anh Sáng nói rất đúng, nhưng nếu như chúng ta không đáp ứng sợ rằng bọn chúng sẽ đối phó với chúng ta!” Lý Sáng nghe thế lớn tiếng nói: “Sợ gì, chúng ta chuyện gì còn chưa làm qua! Nếu Như Huỳnh Đệ Minh dám chọc vào chúng ta, chúng ta sẽ san bằng nó!”

Trương Nghiên Giang lắc đầu, nhìn Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông cười nói: “Anh không có ý định gia nhập Huỳnh Đệ Minh, thế nhưng giống như Trương Nghiên Giang nói, nếu như tùy tiện cự tuyệt sẽ làm cho đối phương bề mặt. Anh nghĩ liên minh cùng bọn họ đối với hai bên mới có lợi!”

Tam Nhân nói: “Liên minh tốt thì tốt, nhưng sợ bọn họ không đồng ý, không muốn kéo chúng ta nhập bọn thì làm sao bây giờ?” Tạ Văn Đông nói: “Nếu như quả thật là như vậy, chúng ta cũng không có cách nào. Không thể làm gì hơn là chống lại bọn chúng!”

Trương Nghiên Giang nói: “Nhưng thực lực của Huỳnh Đệ Minh phải cao hơn chúng ta đó!” Tạ Văn Đông cười nói: “Thế nhưng còn có một lão hổ ở phía sau bọn họ, chỉ cần không chú ý là sẽ cắn họ một cái, lão hổ đó sẽ giữ chân bọn họ. Ha ha!”

Tam Nhân nói: “Anh Đông, anh nói chính là bang Mãnh Hồ? !” Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Không sai. Bang Mãnh Hồ muốn độc chiếm hắc đạo thành phố J, nhằm thuận lợi cho việc buôn bán của bọn họ, Huỳnh Đệ Minh và Thanh Bang đối với bọn họ chính là cái đinh trong mắt, lúc nào cũng muốn tiêu diệt hai bang hội này! Huỳnh Đệ Minh không dám tùy tiện xuất thủ với chúng ta”.

Trương Nghiên Giang mở miệng nói: “Anh Đông, thực ra hiện giờ là một cơ hội tốt. Bang Búa Rìu đã tan đàn xẻ nghé, sào xe của bọn họ cách chúng ta không xa, không bằng chúng ta thừa dịp hiện tại hắc đạo đại loạn đoạt bọn chúng về tay. Như vậy thế lực của chúng ta cũng có thể hướng giải đất trung tâm thành phố mà phát triển”.

Tạ Văn Đông gật đầu tán thưởng nói: “Ý của Nghiên Giang cũng chính là điều anh muốn nói. Chúng ta tuy là lão đại của bờ nam, nhưng dù sao cũng rời xa trung tâm thành phố, thành ra không được quan tâm. Bất tàn dư của bang Búa Rìu chính là xu thế hiện giờ phải làm!”

Lý Sáng vừa nghe liền vui vẻ, thật không ngờ sẽ có một ngày mình có thể chống lại đầu sỏ bang Búa Rìu, máu trên người cũng sôi trào, lớn tiếng nói: “Anh Đông, anh nói bây giờ làm gì em đều nghe lời anh, thế nhưng trận đầu phải để em đi đánh!”

Cao Cường ở một bên nghe vậy cười hắc hắc, nói: “Mấy đi? Bị thương rồi sao, trên người đã dính mười bảy nhát đao còn không khiến mày nghĩ đi à!”

Nghe Cao Cường nói vậy, Lý Sáng mặt dày đỏ lên, nhìn mọi phía, thất tất cả mọi người về mặt buồn cười nhìn hắn, có chút bị bề mặt. Đi tới trước mặt Cao Cường bóp cổ hắn, lớn tiếng nói: “Mày còn dám nói lời này, lần trước có phải là tao bảo vệ cho mày hay không, đao mày dính không ít so với tao! Tao bóp chết thằng không lương tâm như mày...”

Cao Cường bị bóp không thở được, lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là dùng một chiêu Lý Sáng sợ nhất. Hai tay để dưới nách Lý Sáng, sờ loạn một trận. Người béo đều sợ nhột giống nhau, Lý Sáng cũng không ngoại lệ, tay đang bóp cổ Cao Cường cũng buông lỏng ra, cười nói: “Cường... Anh Cường, Em... Sai rồi, ha ha, mày mau dừng tay!”

Mọi người nhìn thấy hai người lăn lộn ở cùng một chỗ, trong Quý Vực một mảng tiếng cười. Một lát sau, Trương Nghiên Giang nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, hiện giờ địa bàn bang Búa Rìu các cổ thế lực đều không nhiều, anh nói xem chúng ta tay với ai trước?”

Phía Nam thành phố trước đây là địa bàn của bang Búa Rìu, sau khi lão đại chết, bị các bang hội khác chiếm đoạt không ít, bây giờ còn miễn cưỡng ổn định có năm cổ thế lực. Năm cổ thế lực này đều cho mình là bang Búa Rìu chính thống, không ai nhường ai. Trong đó có thế lực do Chu Hữu Bằng cầm đầu là lớn nhất, chủ yếu cũng bởi vì có Huỳnh Đệ Minh âm thầm giúp đỡ. Thứ hai là một người tên Lư Thanh, thế lực cũng không thể coi thường, huynh đệ thù hạ đông đảo, cũng bằng lòng vì hắn mà bán mạng. Còn có một người là Hạ Học Dung, thế lực miễn cưỡng đứng ở giữa, nhưng cách làm người xảo trá, nhiều lần thay đổi, nhân duyên cực kém. Còn lại có thế lực do hai người phân biệt là Đan Hiểu Vân và Trương Hồng cầm đầu, thế lực rất giống nhau.

Tạ Văn Đông suy nghĩ một lúc nói: “Chúng ta ra tay với Hạ Học Dung.” Trương Nghiên Giang ngăn người, kỳ quái nói: “Hạ Học Dung rất xảo trá, chúng ta chưa hẳn có thể chiếm được tiện nghi trên người hắn!”

Tạ Văn Đông ha hả cười, nói: “Chính bởi vì kiểu cách của hắn mới chọn hắn!”

“...” Mọi người nhìn Tạ Văn Đông không nói gì

Tết nguyên đán sắp tới, trường học cũng đối mặt với kỳ thi cuối kỳ căng thẳng, học sinh các trường đều đang khẩn trương tập trung học tập, ngoại lệ duy nhất chính là nhất trung. Thi ở chỗ này, người coi như không cần tốt nghiệp tiểu học cũng có thể mỗi môn một trăm phần trăm trở lên (một trăm năm là chia đều). giáo viên coi thi căn bản là đều mắt nhắm mắt mở, học sinh ở bên dưới thích thế nào thi thế đó. Có lớp học sinh tương đối thông cảm cho giáo viên, trong kỳ thi thi đặc biệt mua mấy tờ báo đặt trước bàn trên bục giảng, nếu như giáo viên coi thi quá buồn chán, thế xem báo giết thời gian. Học sinh ‘biết điều’ như vậy giáo viên đều rất thích, cho nên điểm của lớp đó cũng đặc biệt cao.

Hôm nay, Tạ Văn Đông nghe giáo sư Lý giảng bài, một cục giấy hình tròn đập vào đầu hắn. Tạ Văn Đông nhìn mọi phía, thấy Cao Tuệ Ngọc đang đứng ở cửa sổ giữa hành lang và phòng học vẫy tay với mình, ý bảo hắn ra ngoài.

Tạ Văn Đông do dự một chút, nhìn thầy giáo trên bục giảng, không ngờ đi ra ngoài. Đi tới hành lang, Tạ Văn Đông nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngọc, em bây giờ đang học, có chuyện gì lo lắng tìm em?”

Cao Tuệ Ngọc mắt hướng nhìn hắn: “Lẽ nào ta không quan trọng bằng tiết học của em?”

Tạ Văn Đông nói: “Em không phải có ý đó. Tìm em làm gì?”

Cao Tuệ Ngọc nói: “Tối nay tới nhà ta, anh trai ta muốn gặp em!”

Tạ Văn Đông không kỳ quái, hiện giờ giới hắc đạo của thành phố J hỗn loạn, bang hội lớn đều nóng lòng mở rộng lực lượng. Lão đại Thanh bang tới tìm mình, không thể nghi ngờ chính là coi trọng thực lực tăng nhanh của hội Văn Đông. Gật đầu nói: “Là như vậy! Vậy được rồi, tan học em sẽ tới.”

Cao Tuệ Ngọc lo lắng nói: “Em và anh trai ta nói chuyện tốt nhất là xuôi theo hắn, khoảng thời gian này tâm tình hắn không tốt, có thể là chuyện bang hội, thế nhưng lại không cho ta biết, dù sao tính tình vẫn rất xấu, cũng không biết tìm em để làm gì?”

Tạ Văn Đông thấy Cao Tuệ Ngọc vẻ mặt quan tâm, cười nói: “Yên tâm đi, không có việc gì!” Nghĩ thầm cũng vì sự nổi dậy của hội Văn Đông, muốn mượn hơi mình. Trước đây khi yên lặng vô danh, Thanh bang cũng không liếc mắt nhìn mình, thật không ngờ bây giờ lại chủ động tới tìm mình! Tạ Văn Đông thở than một tiếng.

Buổi tối khi tan học, Tạ Văn Đông và Cao Tuệ Ngọc cùng nhau rời khỏi trường.

“Vậy không tốt đâu, em là một đại nam sinh lại để một nữ sinh đeo! Em thấy em ngồi xe tới là được rồi!” Tạ Văn Đông nghe Cao Tuệ Ngọc nói muốn lái mô-tô đeo mình, lớn tiếng kháng nghị.

Cao Tuệ Ngọc ngồi trên mô-tô tròn mắt, lớn tiếng nói: “Này, tư tưởng như thế của em lỗi thời rồi, được nữ sinh đeo thì làm sao? Nếu không em đeo ta cũng được, chủ cần em biết lái!”

Tạ Văn Đông mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Cái này em không biết!” Cao Tuệ Ngọc biết hắn sẽ nói không biết, vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau nói: “Lên đây đi, em trai. Chị gái ta có lời muốn nói với em, đừng chậm trễ nữa, nhanh lên một chút nào!”

Tạ Văn Đông kiên trì tới cùng, ngồi vào phía sau Cao Tuệ Ngọc, hương thơm đặc biệt có trên người con gái truyền đến mũi hắn, Tạ Văn Đông cảm thấy đầu trống rỗng, đôi tay không biết để chỗ nào cho tốt. Cao Tuệ Ngọc quay đầu lại nhìn hắn, cười nói: “Ôm ta đi, không thì em bị quăng xuống thì đừng có trách ta!” Tạ Văn Đông nghe vậy, nhìn quanh bốn phía, giờ này trước học chính là lúc tan học, học sinh rất nhiều, có điểm do dự không quyết. Thấy hình dạng này của hắn Cao Tuệ Ngọc trong lòng tức giận, tự nhủ tiểu tử thối, ôm ta sẽ chết người à! Nghĩ vậy, Cao Tuệ Ngọc trên mặt nở nụ cười xấu xa, đột nhiên đá số, mô-tô vèo một tiếng chạy về phía trước.

Tạ Văn Đông lúc này đang suy nghĩ ôm hay không ôm, xe đột nhiên chuyển động lao về phía trước, theo bản năng sợ hãi ôm lấy Cao Tuệ Ngọc. Thế nhưng xe lập tức dừng lại, Cao Tuệ Ngọc khuôn mặt đỏ bừng quay đầu lại nhìn Tạ Văn Đông, khoe miệng giật giật, cuối cùng chu cái miệng nhỏ, hô to: “Em bỏ tay xuống ngay!”

Lỗi tai Tạ Văn Đông bị chấn động vang ong ong, kỳ quái nhìn Cao Tuệ Ngọc, thầm nghĩ nàng làm sao vậy? Cao Tuệ Ngọc thấy vẻ mặt vô tội của Tạ Văn Đông, trong hàm răng rợn ra mấy chữ: “Tay em...!”

Tay của ta? Tạ Văn Đông tay giật giật, cảm thấy trong lòng bàn tay rất mềm mại, một loại thoải mái chưa từng có truyền vào trong cơ thể. Tạ Văn Đông nghiêng người một chút, nhìn vào mặt Cao Tuệ Ngọc, tay từ từ thu hồi lại, cúi đầu, hận trên mặt đất không có một cái hố. Thì ra vừa rồi Tạ Văn Đông

quá căng thẳng, hai tay cuống quýt ôm lấy bộ ngực săn chắc của Cao Tuệ Ngọc.

Cao Tuệ Ngọc vốn định nói với Tạ Văn Đông vài câu, thế nhưng trong lòng lại có một niềm khoái cảm và cao hứng, đem điều muốn nói ở trên miệng nuốt trở lại, đỏ mặt nói: “Bây giờ ôm eo ta!” Lúc này Tạ Văn Đông dĩ thường nghe lời, thành thành thật thật ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Cao Tuệ Ngọc.

Tạ Văn Đông từ nhỏ đến bây giờ lần đầu tiên ngồi mô-tô, hơn nữa Cao Tuệ Ngọc phóng cực nhanh, nhìn cảnh vật ở hai bên rất nhanh lui về phía sau, Tạ Văn Đông tim đập nhanh hơn, bất tri bất giác ôm chặt lấy eo Cao Tuệ Ngọc.

Cao Tuệ Ngọc trong lòng cười thầm, quay đầu lại nói: “Tên ngốc, em nhẹ một chút, ta thấy hơi khó thở! Tạ Văn Đông thấy nàng phóng nhanh như vậy mà còn dám quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Chị hai, chị nhìn phía trước được không! Như vậy rất nguy hiểm!”

Cao Tuệ Ngọc thoáng bĩu môi, cười nói: “Chính là lão đại của một bang hội, lá gan nhỏ như vậy!”

“Cái đó và lá gan lớn hay bé không có quan hệ gì, em chỉ không muốn hồ đồ đi nằm viện!”

“Phi! Miệng quạ đen!” Cao Tuệ Ngọc tức giận mắng.

Tạ Văn Đông vui vẻ cười ha hả, toàn bộ chuyện vừa rồi đều quên hết, lớn tiếng nói: “Tiểu Ngọc, chị muốn nói với em cái gì? Không cần quay đầu lại nói cho em biết, em có thể nghe!” Thấy Cao Tuệ Ngọc đang muốn quay đầu lại, Tạ Văn Đông nhanh chóng thêm một câu.

Cao Tuệ Ngọc lớn tiếng nói: “Cũng không có gì, chỉ là gần đây ta có học được vài món ăn mới, một lúc nữa sau khi cùng anh trai ta nói chuyện xong ta sẽ làm cho em ăn!”

“Không phải chứ! ? Là một câu như vậy?!” Tạ Văn Đông thở dài một tiếng, đầu tựa trên lưng Cao Tuệ Ngọc, nằm ở đó nửa mê nửa tỉnh!

Rất nhanh đã tới nhà Cao Tuệ Ngọc. Sau khi hai người vào nhà, Tạ Văn Đông thấy một người ngồi trên sô-pha ở đại sảnh. Tuổi tầm hai mươi lăm hai mươi sáu, da trắng nõn, mặt mày anh tuấn, có chút giống với Cao Tuệ Ngọc. Không cần hỏi Tạ Văn Đông cũng biết, người này chính là Cao Chấn lão đại Thanh bang một tay che trời ở thành phố J.

Người kia thấy Cao Tuệ Ngọc dẫn một thiếu niên vào nhà, quan sát từ trên xuống dưới một lúc, đứng dậy đi tới trước mặt Tạ Văn Đông, đưa tay ra nói: “Xin chào, cậu là Tạ Văn Đông sao, thường nghe Tiểu Ngọc nhắc tới cậu. Tôi là Cao Chấn, anh trai của Tiểu Ngọc!”

Tạ Văn Đông bắt tay Cao Chấn khách khí nói: “Ngưỡng mộ đại danh của anh đã lâu, chỉ là vẫn vô duyên không gặp mặt.”

Cao Chấn cười ha hả nói: “Cậu nếu là bạn của Tiểu Ngọc thì cũng là bạn của tôi, cậu có thể giống Tiểu Ngọc coi tôi là anh hai!”

Tạ Văn Đông ngăn người, thật không ngờ lão đại Thanh bang hòa ái như vậy, ngay sau đó nói: “Em đành treo cao vậy, Cao đại ca!”

Cao Chấn kéo Tạ Văn Đông ngồi lên ghế sô-pha, nói chuyện phiếm: “Cậu và Tiểu Ngọc quen nhau bao lâu rồi?” Tuy là nói chuyện phiếm, Tạ Văn Đông đối với Cao Chấn vẫn không dám sơ ý, nói: “Ngày đầu tiên khai giảng đã quen nhau rồi!”

Cao Chấn từ trong túi áo lấy ra một bao Trung Hoa, đưa cho Tạ Văn Đông một điếu Tạ Văn Đông lắc đầu từ chối, khách khí nói tiếng không dùng. Cao Chấn cũng không cố ép hấn, tự hút thuốc nói: “Tiểu Ngọc có chút trẻ con, bình thường ở cùng một chỗ cậu có thấy hợp không?”

Không đợi Tạ Văn Đông nói, Cao Tuệ Ngọc kéo cánh tay Cao Chấn lắc lắc, giọng xấu hổ nói: “Anh hai, sao anh lại nói người ta như vậy chứ...”

Cao Chấn cười ha hả, vỗ tay Cao Tuệ Ngọc nói: “Thế nào, vừa nói em tính tình trẻ con, nhưng như vậy đã lộ ra rồi, ha ha!” Cao Tuệ Ngọc thấy Tạ Văn Đông ánh mắt có ý cười nhìn mình, đỏ mặt nói: “Không đề ý tới các người, ta đi làm cơm!” Nói xong chạy vào nhà bếp.

“Muội muội của ta đó...” Cao Chấn nhìn bóng lưng em gái lắc đầu, trong ánh mắt tràn ngập sự yêu thương. Tạ Văn Đông thấy Cao Chấn đối với em gái mình tốt không giống nhau, cách nhìn đối với người này cũng có chút thay đổi, mỉm cười nói: “Cao đại ca, chính bởi vì Tiểu Ngọc có tính tình như vậy, nàng mới có chỗ đáng yêu hơn người!”

Cao Chấn nhìn Tạ Văn Đông tán thưởng, chuyện vừa chuyện nhìn Tạ Văn Đông nói: “Tôi nghĩ cậu cũng biết thân phận của tôi!” Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Tôi nghe Tiểu Ngọc nói qua! Cao đại ca là lão đại của Thanh bang”.

Cao Chấn cười nói: “Tôi nghe anh em thù hạ nói qua về cậu, nhìn cậu tuổi còn trẻ, đã là bá chủ một phương rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Thay Đổi

Tạ Văn Đông không biết mình đi bao lâu, rốt cuộc cũng về tới nhà. Mở cửa ra, cha mẹ của Văn Đông đều ở đó. Hai người thấy trên mặt con mình có thương tích vội vàng hỏi: “Văn Đông, mặt con bị làm sao vậy?”

Lòng tự trọng của Tạ Văn Đông khiến hắn không thể nói mình bị người khác đánh đập, hàm hồ nói: “Bên ngoài trời mưa, không cẩn thận trượt chân ngã”.

Mẹ hắn quan tâm hỏi: “Có sao không Văn Đông? Có cần tới bệnh viện xem xét không?”

“Mẹ, con không sao, mẹ đừng lo lắng!” Tạ Văn Đông trở vào phòng mình giữ chặt cánh cửa, hiện giờ trong lòng hắn thật loạn, không muốn gặp bất kỳ người nào.

Cha Tạ Văn Đông gõ cửa nói: “Văn Đông, con ăn chút cơm rồi hãy nghỉ!”

“Cha, con ở cơm ở ngoài rồi” Trong phòng truyền ra thanh âm không kiên nhẫn. Cha hắn quay đầu lại nhìn vợ nói: “Ta cảm thấy đứa nhỏ này càng lớn càng thay đổi, hiện giờ Văn Đông rất ít khi nói với chúng ta chuyện của nó”.

“Đúng vậy...đứa nhỏ này...”

Tới mười giờ hơn, Tạ Văn Đông nghe thấy cha mẹ trở về phòng ngủ. Vì thế đi ra khỏi phòng, lảng lảng tới phòng tắm tắm rửa. Sau đó tới một thùng đựng cụ ơ trên ban công, nhặt một lưỡi dao lam mang vào trong phòng.

Ở trong phòng mình, Tạ Văn Đông cởi hết quần áo trên người, hắn trần truồng đứng trước gương, tay nắm lưỡi dao lam. Nhìn mặt mình ở trong gương, Tạ Văn Đông nói ra thanh âm lạnh như băng: “Tạ Văn Đông nguoi nhớ cho kỹ, từ hôm nay trở đi, không ai có thể bắt nạt được nguoi nữa!”

Sau đó đặt lưỡi dao lam lên tay trái mình, rạch lên lòng bàn tay trái của mình. Lưỡi dao sắc bén xẹt qua lòng bàn tay, hình thành một vết thương dài ba tấc, máu tươi nhất thời bắn lên. Tạ Văn Đông cắn răng không cho mình kêu một tiếng, nhìn gương mặt vạn vẹo của mình trong gương cắn răng nói: “Tạ Văn Đông, nếu hôm nay ngay cả thống khổ như vậy cũng không chịu được, vậy nguoi còn hy vọng gì để người khác không bắt nạt mình?” Cảm giác đau đớn trong lòng bàn tay kích thích thần kinh hắn, miệng không tự chủ được mà phát ra những tiếng “ư, ư” rên rỉ.

Có lẽ là rất đau, hoặc là máu chảy nhiều lắm, Tạ Văn Đông cảm thấy mình choáng váng, nhưng trong tay vẫn cầm chặt lưỡi dao lam. Cha mẹ Tạ Văn Đông nghe thấy tiếng động trong phòng Tạ Văn Đông, giống như bị bệnh. Không rõ chuyện gì xảy ra, chạy tới cửa phòng Tạ Văn Đông, tình cảnh trước mắt làm cho hai người choáng váng. Chỉ thấy Tạ Văn Đông nằm trên sàn nhà đầy máu, thân thể trần truồng nằm ở đó, miệng phát ra những tiếng kêu mỏng manh.

Cha Tạ Văn Đông chạy nhanh tới dùng tấm thảm cuộn lấy đứa con, chạy ra ngoài, mẹ hắn theo sau. Hai người chạy nhanh tới bệnh viện.

Một tuần sau, Tạ Văn Đông lại như cũ cầm theo cặp sách tới trường học, nhưng là cánh tay trái đã được quấn băng trắng tới tận cổ.

Đi vào trong lớp, không để ý tới ánh mắt tò mò của các bạn, yên lặng ngồi ở chỗ của mình. Mọi người đều cảm thấy Tạ Văn Đông có chút không giống với trước kia, nhưng mà không giống ở chỗ nào, bản thân mình lại không rõ, đó chính là một loại cảm giác kỳ diệu.

Nhìn thấy thế Từ Na ngồi cùng bàn quan tâm hỏi: “Tạ Văn Đông, nghe nói mấy ngày hôm nay cậu nằm viện. Rốt cuộc có bệnh gì nghiêm trọng vậy?”

“Không có gì” Tạ Văn Đông khẽ cười nói: “Chỉ là không cẩn thận bị cắt vào tay”.

Từ Na nhìn thấy băng gạc trên tay Tạ Văn Đông gật đầu tức giận nói: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn không cẩn thận như vậy chứ!”

Tạ Văn Đông cười ha hả nói: “Ừ, lần tới mình sẽ chú ý” Nhìn vẻ mặt tươi cười của Tạ Văn Đông, Từ Na cảm thấy hắn thật sự không giống như trước, ít nhất là sáng sủa hơn rất nhiều.

“Chuyện gì hay mà cười vậy? Tạ Văn Đông không phải mày vì trốn tao mà chạy tới bệnh viện chứ hả ha ha!” Lý Sáng mang theo vẻ mặt cười xấu xa đi tới Tạ Văn Đông.

Từ Na vừa thấy Lý Sáng bắt nạt Tạ Văn Đông thì bức mình lớn tiếng nói: “Lý Sáng, cậu có phải bị thần kinh không? Không thấy Tạ Văn Đông đang bị thương sao?”

“Ai nha, nó là đối tượng của cô sao mà cô đối tốt với nó thế, hai người khi nào thì có... đây?”

Từ Na tức giận vẻ mặt đỏ bừng, “Cậu... cậu... không biết xấu hổ” Tạ Văn Đông lôi kéo Từ Na nói: “Quên đi, coi như hắn đánh rắm thôi đi! So đo gì với hắn chứ?” Từ Na cười “xi” một tiếng, nghịch ngợm nhìn Lý Sáng không nói lời nào.

Lý Sáng còn tưởng lỗ tai mình nghe lầm, nhìn chằm chằm vào Tạ Văn Đông nói: “ĐM, mày vừa nói gì thế?”

Tạ Văn Đông đứng lên, đi tới trước mặt Lý Sáng, khi cách mặt hắn có nửa thước thì dừng lại gần từng tiếng nói: “Tao nói vừa rồi mày nói chuyện thôi làm!”

Mọi người mở to hai mắt không thể tin nổi nhìn Tạ Văn Đông. Lý Sáng chỉ cảm thấy trước trong đầu “oanh” một tiếng, giống như núi lửa bùng nổ vậy. Hai mắt đỏ rực nói: “Tạ Văn Đông mày, con mẹ mày đừng tưởng ở trong viện vài ngày thì trâu bò nhé? Muốn chơi với tao sao!” Nói xong đánh một quyền vào mặt Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông khoe miệng chảy máu, nhưng lần này trở lại hắn không có khóc, mà đang cười nhìn Lý Sáng. Cười hai tiếng “ha, ha” đưa tay vào trong túi quần. Lúc tất cả mọi người đều nghĩ Tạ Văn Đông thần kinh có vấn đề thì Tạ Văn Đông lấy từ trong túi quần ra một con dao, Lý Sáng lúc này mới nhìn thấy con dao, một con dao rọc giấy mới tinh.

Tạ Văn Đông chậm rãi chém ra mấy cái. Trong phòng học trở nên yên tĩnh chỉ có tiếng của con dao rọc giấy phát ra “Rẹt rẹt! Rẹt rẹt!”

Lý Sáng cố gắng không sợ hãi, hắn không tin Tạ Văn Đông người mà mình tuần trước còn đánh cho như thế hiện giờ lại có thể đánh lại mình “ĐCM mày, đừng tưởng rằng có con dao kia mà tao sợ mày, đồ tôm tép thôi rữa mà cũng đòi trèo lên trên sao? Mày nhìn lại bản thân mày đi” Thấy Tạ Văn Đông không hề động, càng khẳng định hắn đang hù dọa người, Lý Sáng đẩy đầu Tạ Văn Đông “Thấy mặt mày phát ghét, cắt ra xa tao một chút”.

Tạ Văn Đông chờ hắn nói hết lời, thân thể hơi nghiêng, nắm lấy con dao, đột nhiên xẹt qua trước mặt Lý Sáng. Lý Sáng chỉ cảm thấy trên mặt chọt lạnh, tiếp theo là chung quanh lớp học phát ra những tiếng thét chói tai. Một dòng chất lỏng ngọt ngọt chảy vào miệng Lý Sáng. Lý Sáng đưa tay sờ lên mặt mình, là cái gì? Thật dính mà! Đưa tay ra nhìn, thấy đầy máu tươi.

“A!...” Lý Sáng hai tay ôm mặt kêu to. Tạ Văn Đông tiến lên lấy tay kéo đầu hắn làm cho ánh mắt của Lý Sáng nhìn vào mình: “Biết không? Đây là kết cục của kẻ bắt nạt!” Lý Sáng nhìn ánh mắt lạnh như băng của Tạ Văn Đông, chính là trong nháy mắt ánh mắt này đã không phải của nhân loại mà chỉ có ánh mắt của dã thú mới phát ra ánh sáng tới như vậy. Hiện giờ hắn rất sợ, từ nhỏ tới giờ lần đầu tiên có cảm giác tử vong. Không phải bởi vì vết thương trên mặt, cũng không phải vì con dao lam trong tay Tạ Văn Đông, mà chính là do người vừa quen thuộc vừa xa lạ đang đứng trước mặt mình bây giờ.

Học sinh trung học dù sao cũng đều là thiếu niên, gặp qua trường hợp như vậy vài nữ sinh nhát gan đã khóc không thành tiếng. Một học sinh nam chạy ra khỏi phòng học, chạy nhanh tới văn phòng giáo viên chủ nhiệm. Lúc này giáo viên chủ nhiệm lớp đang xem tài liệu tham khảo của khóa trên, phát hiện ra học sinh lớp mình đang hoảng sợ chạy vào hỏi: “Tôn Học Văn, sao lại không gõ cửa trước khi vào thế?”

Tôn Học Văn khì suyễn nói: “Thầy ơi, không hay rồi, Tạ Văn Đông cắt mặt của Lý Sáng, chảy thật nhiều máu!”

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo, bình thường rất quý Tạ Văn Đông, cảm thấy đứa nhỏ này không chỉ chăm chỉ học tập, hơn nữa còn đặc biệt thông minh, đề bài khó khăn mấy cũng chỉ dạy nó một lần là được, chỉ là tính cách có chút hướng nội. Nghe thấy lời của Tôn Học Văn có chút không tin, thử nghĩ hài tử tốt như Tạ Văn Đông sao lại có thể cắt mặt của bạn học chứ?! Nhưng xem ra bộ dạng của Tôn Học Văn này không giống nói dối, ôm một lòng hiếu kỳ chạy tới lớp cùng Tôn Học Văn.

Tới cửa lớp, thấy trong lớp một vẻ yên tĩnh. Thầy giáo kỳ quái nhìn Tôn Học Văn thầm nói, xú tiểu tử này ngàn vạn lần đừng có gạt ta, nếu không xem ta chinh cậu thế nào. Tôn Học Văn bị thầy giáo nhìn cho sợ hãi đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Thầy giáo đẩy cửa phòng học ra, học sinh trong lớp mình vẫn ngồi yên lặng. Trước hết nhìn thoáng qua Tạ Văn Đông, lúc này hắn đang ngồi đọc sách. Sau đó ngẩng đầu nhìn xem, chỉ thấy Lý Sáng dùng một khăn tay che mặt, máu đỏ tươi đã bắt đầu thấm qua khỏi khăn tay, máu nhỏ tí tách xuống mặt bàn.

Thầy giáo lớn tiếng hỏi: “Lý Sáng ai cắt mặt em thế?”

Lý Sáng ngẩng đầu, vụng trộm nhìn về phía Tạ Văn Đông đang ngồi, phát hiện hắn quay đầu lại nhìn mình, lại là cái ánh mắt này, ánh mắt dã thú, khiến cho hắn cảm giác mình chỉ cần nói ra chân tướng sẽ bị đập nát ngay lập tức. Trong lòng phát lạnh, không nhận được rằng mình một cái đứng lên lớn tiếng nói: “Thưa thầy, là em không cẩn thận tự cắt, không phải người khác làm ạ”.

Học sinh này vốn thầy giáo chủ nhiệm cũng chán ghét, nghe thấy hắn nói như vậy, thở ra “Vây em còn ngồi đây làm gì. Trần Huy, em dẫn bạn đi nhà vệ sinh đi!” Nói xong liếc mắt nhìn hắn một cái nhỏ giọng than thở: “Thật đáng ghét, lại phải lau máu rồi!”

Sau đó lỏng tay chỉ vào Tôn Học Văn “Cậu đó, sao lại nói là mặt của Lý Sáng bị Tạ Văn Đông cắt hả?” Tôn Học Văn ỳ khượt nói: “Vừa rồi, em chứng kiến tận mắt Tạ Văn...” Mà khi nhìn thấy ánh mắt của Tạ Văn Đông, liền nuốt ngay lập tức lời nói của mình. Quay đầu nói với thầy giáo: “Vâng... thực xin lỗi thầy, em không nên nói dối. Lý Sáng thật là tự mình cắt vào mặt ạ!”

“Lần tới nhìn rõ ràng rồi hãy nói với tôi” Thầy giáo quay đầu nhìn Tạ Văn Đông nói: “Văn Đông à, kỳ thi sắp tới rồi, ôn tập thế nào?”

Tạ Văn Đông đứng lên cung kính trả lời nói: “Thưa thầy, thầy yên tâm đi! Em tin tưởng đồ đầu năm học này”.

Có học sinh như Tạ Văn Đông làm thầy giáo như hắn thật kiêu ngạo, trong lớp có một đệ tử như vậy, chính là hắn cảm thấy mình so với các thầy giáo khác cao hơn hắn một cái đầu. Vừa lòng cười cười, vỗ vỗ vai Tạ Văn Đông nói: “Văn Đông, cố gắng học tập là chuyện tốt. Nhưng phải chú ý thân thể mình, đừng để mệt mỏi quá nghe chưa?”

Tạ Văn Đông ôn thuận gật đầu: “Cám ơn thầy quan tâm, em sẽ chú ý hơn!”

Thầy giáo bảo Tạ Văn Đông ngồi xuống, nói với Tôn Học Văn: “Cậu đi lấy khăn lau nhà mang tới lau hết mau ở trong lớp đi” Tôn Học Văn hiện giờ biết, cho dù có đắc tội với thầy giáo cũng không thể nói ra chân tướng sự việc được, bởi vì hiện giờ hắn cảm thấy Tạ Văn Đông còn đáng sợ hơn cả thầy giáo nữa. Thầy giáo chủ nhiệm đứng một lúc ở trong lớp học, thấy Tôn Học Văn lau khô máu rồi mới rời đi. Trong phòng học cực kỳ yên tĩnh, từng học sinh

ngồi một chỗ mà dường như cảm thấy có tảng đá lớn đè trong đầu mình, thở không nổi. Vẫn là Từ Na phá vỡ trầm tĩnh trước tiên, nhìn người ngồi cùng bàn hỏi: “Sao cậu lại trở nên độc ác như vậy?”

Tạ Văn Đông thản nhiên nói: “Bởi vì mình hiểu được chỉ có như vậy mới không bị người khác bắt nạt”

“Có thể lúc này Lý Sáng đã hồng rồi, cậu xuống tay cũng độc ác qua. Vết thương trên mặt lớn như vậy có sao không?” Từ Na cảm thấy Tạ Văn Đông làm như vậy có chút quá đáng.

Tạ Văn Đông cười cười nói: “Con người khi còn sống đã sớm được trời định, cho dù người có cố gắng mấy cũng không thể thay đổi vận mệnh của mình” Nói xong ghé vào mặt bàn không để ý tới vẻ mặt nghi vấn của Từ Na.

Hồi lâu sau, Lý Sáng cùng Trần Huy từ nhà vệ sinh trở vào phòng, trên mặt Lý Sáng có một cái băng gạc thật lớn, trên mặt có thể nhìn thấy đường tơ máu. Lúc Lý Sáng đi qua bên người Tạ Văn Đông, dừng lại xoay người cung kính cúi đầu: “Đồng ca, về sau người chính là lão đại của ta, ta đi theo người!”

Thường xuyên bắt nạt Tạ Văn Đông, tên mập Lý Sáng lúc này trở thành hộ vệ trung thành nhất của hắn. Trên người đầy vết sẹo không biết là thay Tạ Văn Đông chịu bao nhiêu lần. Đây là nói về sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2: Kết Minh

Tạ Văn Đông nói: “Em tính là cái gì, cùng Cao đại ca so với nhau là một trời một vực!”

Cao Chấn thở dài nói: “Thanh bang hiện nay cũng thuộc thời gian rối loạn, chức lão đại này của ta không phải biểu hiện tốt như đang ngồi!”

Tạ Văn Đông nhìn Cao Chấn: “Em nghĩ Cao đại ca nói tới chính là bang Mãnh Hổ à! Với thực lực của Thanh bang em nghĩ hẳn là sẽ không e ngại bọn họ”.

Cao Chấn lắc đầu nói: “Trong chuyện này còn có rất nhiều người ngoài không biết. Nói một chút tới hội Văn Đông của cậu, cậu không phải đang tính đánh ra ngoài để mở rộng sao?”

Tạ Văn Đông trầm nghĩ, tới chuyện chính rồi! Cười nói: “Có thì có, nhưng bọn em chẳng qua chỉ là bang hội nhỏ, nào có thực lực mở rộng ra bên ngoài. Hiện giờ hắc đạo đang loạn, không cần thận một cái là vạn kiếp bất phục”.

Cao Chấn nhìn Tạ Văn Đông chậm rãi nói: “Cậu quá khiêm nhường rồi! Thực lực của hội Văn Đông tôi cũng đã nghe nói qua, bang chúng phía dưới chắc chắn hơn năm trăm người. Hơn nữa buôn bán ma túy cũng càng lớn, với thực lực hiện tại của cậu đã không còn là một bang hội nhỏ nữa rồi!”

Tạ Văn Đông nói: “Cao đại ca quá coi trọng em rồi!”

Cao Chấn trực tiếp hỏi: “Nếu như hội Văn Đông của cậu gia nhập vào Thanh bang, không biết cậu có đồng ý hay không?”

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: “Chuyện này em còn chưa nghĩ tới. Còn nữa, đây là chuyện lớn, một mình em cũng không thể quyết định!”

Cao Chấn hiểu rõ ý của Tạ Văn Đông, hẳn nghe nói Huỳnh Đệ Minh cũng đã từng lôi kéo hội Văn Đông, thế nhưng không có kết quả. Thanh bang và Huỳnh Đệ Minh từ trước tới nay luôn bất hòa, thế nhưng thực lực của hai bên đều bằng nhau, ai cũng không dám động đến ai. Hội Văn Đông là bang hội đột nhiên nổi dậy, thực lực không thể xem thường. Mặc kệ là Thanh bang hay Huỳnh Đệ Minh, chỉ cần kéo hội Văn Đông về phía mình, thì thực lực có thể cao hơn đối phương. Cao Chấn hiểu rõ đạo lý này, cũng không dùng thái độ vô cùng cứng rắn, lùi lại một bước nói: “Nếu như người anh em Văn Đông không muốn gia nhập Thanh bang, tôi cũng không cố ép cậu. Chỉ là tôi mong rằng bang hội của hai chúng ta có thể liên minh, giúp đỡ lẫn nhau! Cậu thấy thế nào?”

Tạ Văn Đông hơi ngần ngại, hẳn thật không ngờ Cao Chấn sẽ nói như vậy, nếu như thực sự liên minh cùng Thanh bang, không thể nghi ngờ chính là cực kỳ có lợi, chỉ ít khi mở rộng thì ít đi một địch nhân, thêm một vị bằng hữu. Nghĩ vậy, Tạ Văn Đông nói: “Cao đại ca nói như vậy khiến em cảm thấy rất cao hứng, nhưng chỉ sợ kéo chân sau Thanh bang thôi!”

Cao Chấn thấy Tạ Văn Đông có chiều hướng bằng lòng, cười nói: “Sao lại như vậy chứ, người anh em Văn Đông chính là thiếu niên anh hùng, trong mấy tháng ngắn ngủi có thể khống chế được khu bờ nam. Sau này Thanh bang nói không chừng còn cần bang của cậu giúp đỡ!”

Tạ Văn Đông ha hả cười: “Lời này của Cao đại ca khiến em xấu hổ. Thằng em coi như là trào cao!”

Cao Chấn vui vẻ, đứng lên nói: “Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, Thanh bang và hội Văn Đông chính thức liên minh, sau này hợp tác với nhau, vĩnh viễn không nuốt lời!” Nói xong, đưa tay đập chưởng với Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông thấy thế, đứng lên theo, cùng Cao Chấn đập chưởng thề. Hình thức liên minh nhìn đơn giản như vậy, thế nhưng có lực hạn chế rất mạnh. Hắc đạo chú ý nhất là chữ tín, đối với việc làm trái lời đã nói người trong hắc đạo rất coi thường, người như vậy cũng có thành kẻ mạnh. Đặc biệt là lão đại của bang hội lớn, một chữ càng đáng nghìn cân.

Cao Chấn chủ động liên minh cùng hội Văn Đông quả thật cũng là bất đắc dĩ. Hắc đạo thành phố J ngoài ra còn có chuyên chế của bang Mãnh Hổ, nội bộ lại liên tục tranh chấp. Thanh bang tuy là một trong ba đầu sỏ, nhưng cảm thấy có áp lực, bang Búa Rìu là một ví dụ. Cao Chấn làm lão đại của Thanh bang, vị trí cũng không ổn. Bên ngoài có cường địch, bên trong có nằm họa, trường lão trong bang hội lừa dối bọn trẻ, nhìn chằm chằm vào vị trí bang chủ. Hiện giờ Cao Chấn đang nóng lòng bồi dưỡng thế lực của chính mình để củng cố địa vị, mà hắn rất đề mắt tới Tạ Văn Đông mới nổi dậy. Đương nhiên còn có nguyên nhân là Tiểu Ngọc.

Sau khi hai người liên minh, quan hệ cũng xích lại gần không ít. Cao Chấn kéo Tạ Văn Đông nói: “Người anh em, cậu thật sự không có dự định mở rộng?” Tạ Văn Đông thẳng thắn nói: “Không có đó là gạt anh, em dự định tiến vào địa bàn của bang Búa Rìu!”

Cao Chấn suy nghĩ một lúc, nói: “Nơi đó có năm cổ thế lực, quan hệ trong đó càng phức tạp, hơn nữa còn có thế lực bên ngoài tham dự vào trong đó. Người anh em, nói không dễ nghe, mở rộng tới nơi nào, chuẩn bị không tốt là tự rước họa đó. Với thực lực của Thanh bang cũng không dám tùy tiện phạm vào!”

Tạ Văn Đông chấn động, xem ra địa bàn của bang Búa Rìu không phải đơn giản như trong tưởng tượng của mình, quay về phải suy nghĩ cho thật kỹ, hỏi: “Cao đại ca, địa bàn của bang Búa Rìu có thế lực nào đang âm thầm giúp đỡ?”

Cao Chấn cười ha hả nói: “Thế lực của Lưu Thanh chính là do Thanh bang âm thầm giúp đỡ! Bang Mãnh Hổ, Huỳnh Đệ Minh cũng có thế lực ở trong đó” Tạ Văn Đông nghe xong thất kinh, phát hiện thông tin của mình không chuẩn xác, mình cũng dám vạch kế hoạch nghĩ đến mà sợ, nếu như thực sự tùy tiện tiến thẳng vào, ngày hội Văn Đông bị diệt vong cũng không xa. Thấy Tạ Văn Đông không nói lời nào, Chấn Chấn nói tiếp: “Hiện giờ các thế lực trên địa bàn bang Búa Rìu là một nhóm hỗn loạn, bang hội lớn cũng không dám tùy tiện nhúng tay vào, người anh em nên cẩn thận một chút!”

Tạ Văn Đông gật đầu cảm ơn, tuy là như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn không buông tha, dự định sau khi trở về cùng các huynh đệ thương lượng rồi mới quyết định.

Hai người lại nói chuyện một lúc, Cao Chấn cảm thấy Tạ Văn Đông tuổi tuy nhỏ, nhưng hiểu biết so với mình không ít, hơn nữa cách nhìn sự việc cũng có chỗ độc đáo của hắn. Cao Chấn rất yêu thích Tạ Văn Đông, trong lòng âm thầm quyết định, nhất định phải nắm được người này, bằng không trở thành địch nhân, sẽ là kẻ địch mạnh nhất.

Hai Người nói chuyện hăng say, Cao Tuệ Ngọc trừ trong phòng bếp đi ra, lớn tiếng nói: “Đừng nói chuyện nữa, đi ăn cơm nào!”

Tạ Văn Đông vào Cao Chấn nhìn nhau cười, đứng lên đi tới bàn ăn. Cao Tuệ Ngọc nói với Tạ Văn Đông: “Văn Đông, giúp ta bê thức ăn!” Tạ Văn Đông đáp ứng một tiếng, đi tới phòng bếp. Sau khi đi vào phòng bếp, Cao Tuệ Ngọc kéo hắn quan tâm hỏi: “Thế nào? Em và anh trai ta nói chuyện thế nào?”

Tạ Văn Đông cười nói: “Tốt lắm!”

Cao Tuệ Ngọc vẫn lo lắng, hỏi tới cùng: “Các người nói chuyện gì? Anh hai của ta không làm khó em chứ? !” Tạ Văn Đông thấy vẻ mặt quan tâm của Cao Tuệ Ngọc, trong lòng chảy qua một ý nghĩ ngọt ngào, lời ngay nói thật: “Không có, anh trai người mới hội Văn Đông liên minh với Thanh bang!”

Cao Tuệ Ngọc ngây người, vội hỏi: “Em bằng lòng rồi chứ?” Thật Tạ Văn Đông gật đầu, Cao Tuệ Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, hài lòng nói: “Tính ra người vận khí tốt, có thể liên minh với anh hai ta, người khác có trả tiền anh trai ta cũng không đồng ý đâu!”

Tạ Văn Đông cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta lúc nào chiếm được tiện nghi lớn bằng trời!”

“Phải?” Cao Tuệ Ngọc thấy Tạ Văn Đông đùa mình, bàn tay nhỏ bé trộm đặt trên cánh tay Tạ Văn Đông, ‘Cẩn thận’ mà ‘Âu yếm’.

Cao Tuệ Ngọc và Tạ Văn Đông từ trong bếp đi ra, người trước về mặt đỏ ửng, mang theo vẻ tươi cười xán lạn. Còn người sau sắc mặt xanh đen, nhe răng nhếch miệng. Cao Chấn thấy vậy, cười ha hả, vừa nhìn đã biết Tạ Văn Đông bị em gái mình khi dễ, mỉm cười nói với Cao Tuệ Ngọc: “Tiểu Ngọc, Văn Đông là khách, em phải lễ phép một chút!”

Cao Tuệ Ngọc ôm cánh tay Cao Chấn nói: “Anh hai, em đối tốt với Văn Đông mà, không tin anh cứ hỏi hắn! Đúng không, Văn Đông?” Tạ Văn Đông thờ dãi, chịu đựng sự đau đớn trên cánh tay, gật đầu cười nói: “Đúng vậy, Cao đại ca, Tiểu Ngọc đó với em rất... tốt đó!”

Tạ Văn Đông nói làm cho Cao Chấn lại cười to một trận. Nghĩ thầm Tạ Văn Đông ở bên ngoài được coi là bá chủ một phương, lão đại của toàn bộ bờ nam, thế nhưng ở trước mặt Tiểu Ngọc giống như thay đổi thành người khác, xem ra trong lòng hắn có lẽ rất thích Tiểu Ngọc!

Sau đó ba người vui vẻ ngồi xuống. Đương nhiên, Tạ Văn Đông là trường hợp ngoại lệ. Nhìn Cao Chấn từng miếng lớn ăn đồ ăn đen ngòm của Cao Tuệ Ngọc, thỉnh thoảng còn khen ngon. Tạ Văn Đông âm thầm là lưỡi, bội phục Cao Chấn quả nhiên không hổ danh là lão đại của Thanh bang, có ‘Thái sơn áp đỉnh’ mà mặt không đổi sắc!

Đến lúc Tạ Văn Đông đứng dậy cáo từ thì đã tới tám giờ, Cao Chấn tiễn hắn ra cửa, cúi nói chuyện một lúc, cuối cùng đưa cho Tạ Văn Đông danh

thiếp, nghiêm mặt nói: “Sau này có gì trắc trở cậu có thể gọi điện thoại!” Tạ Văn Đông gật đầu, cũng đem số điện thoại của mình cho Cao Chấn, khi xoay người đi, bị Cao Chấn gọi lại: “Nếu như cậu cần súng, tôi có thể giúp cậu, súng ống đạn dược của Thanh bang có không ít!”

Tạ Văn Đông giật mình, cười nói: “Rất cảm ơn, Cao đại ca, hội Văn Đông bay giờ quả thật cũng cần một ít súng ống đạn dược, không biết Thanh bang có thể đưa cho bao nhiêu?”

Cao Chấn suy nghĩ một chút nói: “AK có thể đưa năm mươi khẩu, súng ngắn 54 có rất nhiều!” Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Được, Cao đại ca, chờ em đến lúc em cần sẽ đến tìm anh!”

Cao Chấn gật đầu tán thưởng. Sau khi Tạ Văn Đông lần thứ hai tạm biệt anh em Cao Chấn thì mới xoay người rời khỏi. Trên đường về nhà, Tạ Văn Đông nghĩ vừa nãy cùng nói chuyện với Cao Chấn, cảm thấy người này rất hào sảng, cũng rất chính trực, mình và hắn liên minh hẳn là vẫn có thể yên tâm. Chỉ là với tính cách của Cao Chấn không thích hợp ngồi ở chức lão đại của bang hội, bởi vì hắn thiếu đi một chút khí phách phải có.

Ngày hôm sau, Tạ Văn Đông tìm các đường chủ trong hội đến Hân Hân, mọi người ngồi chỉnh tề trong phòng chờ Tạ Văn Đông nói.

Tạ Văn Đông đầu tiên nhìn Tam Nhân nói: “Trương ca, thu nhập của mấy tháng này ra sao?”

Tam Nhân nghe thế, từ phía sau lấy ra một bao công văn bằng da màu đen không lớn, sau đó mở ra lấy một chồng tài liệu, nhìn một chút nói: “Anh Đông, thu nhập lần này là mười vạn, bạch phiến là... Là ba trăm vạn, chỉ ra... Hai mươi vạn cho Trần cục, năm mươi vạn chia cho các anh em, còn có... Được rồi, còn có mấy bang hội nhỏ cho chúng ta ban vạn...” Tam Nhân luống cuống tay chân lật tập tài liệu, nói tây một câu đông một câu.

Tạ Văn Đông lắc đầu, Tam Nhân nói hết các ghi chép trong sổ thì mồ hôi đầy đầu, thở dài một hơi. Trước đây hội Văn Đông không có nổi dậy phát triển, các mục ghi chép quản lý bang hội coi như đơn giản, Tam Nhân cũng không có áp lực. Hiện giờ thu chi của bang hội càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng nhiều, Tam Nhân ngược lại thực sự cảm thấy lực bất tòng tâm. Thở dài, Tam Nhân nói: “Anh Đông, sau này không nên để em quản sổ sách nữa, em không thích hợp làm cái này đâu! Bảo em đánh nhau em không sợ ai, nhưng cái này...”

Lý Sáng cười ha ha: “Thế nào? Người ham tiền muốn đem đại quyền tài chính giao ra đây mà! Ha ha, anh không làm em làm!”

‘Huých’ Cao Cường đẩy Lý Sáng một cái, bĩu môi nói: “Đề này!? Mày quản sổ sách, bang hội không tới một tháng thì đổi mặt với phá sản!”

“Này, tao ngu như vậy à?” Lý Sáng bắt năn nói.

Tam Nhân và Cao Cường đồng thời gật đầu, rất quả quyết nhìn Lý Sáng, đồng thanh nói: “Mày không phải tới hôm nay mới biết à?!”

“Hai bọn mày...”

Tạ Văn Đông chặn ba người, nói: “Xem ra bang hội sẽ phải tìm một nhân tài hiểu được cách quản lý sổ sách! Sau này mọi người để ý nhiều hơn, có người như vậy thì nói cho tôi biết!” Mọi người cùng nói được!.

Sau đó Tạ Văn Đông nói: “Hôm qua tôi gặp lão đại Cao Chấn của Thanh bang, đồng thời liên minh cùng hắn, sau này hội Văn Đông chúng ta chính là bang hội liên minh với Thanh bang, mọi người có ý kiến gì thì nói xem!”

Mọi người nghe thế đều vui vẻ, có thể cùng đầu sỏ Thanh bang liên minh như vậy không thể tốt hơn được. Tam Nhân nói: “Anh Đông, có Thanh Bang làm hậu thuẫn, chúng ta sau này còn phải sợ ai chứ! Bây giờ chúng ta có thể dễ dàng đối phó với khu vực của bang Búa Rìu!”

Trương Nghiên Giang mở miệng nói: “Thực lực của Thanh bang tất cả mọi người đều biết, so với chúng ta hiện giờ cao hơn rất nhiều, cùng chúng ta liên minh cũng là có mục đích, chúng vẫn cần cần thận một chút!”

Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Đúng, Thanh bang lôi kéo chúng ta thực ra giống như Huỳnh Đề Minh, đều muốn tăng cường thực lực của chính mình. Nhưng bọn họ so với Huỳnh Đề Minh dỏ hơn một chút, không phải chiếm đoạt toàn bộ hội Văn Đông, chỉ là liên minh. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tôi đồng ý với Cao Chấn. Thế nhưng chúng ta cũng không thể trông đợi Thanh bang có thể giúp đỡ chúng ta cái gì, chiếm lĩnh bang Búa Rìu phải dựa vào chính chúng ta!” Dừng một chút, Tạ Văn Đông thở dài nói: “Địa bàn bang Búa Rìu so với chúng ta biết còn phức tạp hơn rất nhiều, Thanh bang, bang Mãnh Hồ cũng đều chen chân vào. Xem ra muốn giải quyết một cách đơn giản là không có khả năng!”

Tạ Văn Đông suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như có thể gây xích mích khiến cho năm cỗ thế lực loạn chiến, chúng ta sẽ có khả năng”.

Tạ Văn Đông nói: “Nói thì đơn giản, nhưng làm thì rất khó. Chủ yếu nhất là chúng ta thiếu tin tức, đối với quan hệ ở trong đó cũng không rõ ràng” Sau đó quay đầu nói với Cao Cường: “Cường Tử, mày ở trong bang hội làm phụ trách quản lý ngầm, việc tình báo thì giao cho mày, trong vòng ba ngày phải có một phần tài liệu kỹ càng tí mi!” Cao Chấn tuy nói bằng lòng cung cấp thông tin cho Tạ Văn Đông, thế nhưng hắn vẫn lo lắng, việc này quan hệ trọng đại, nếu bên trong có sai sót nào, có thể khiến hội Văn Đông rơi vào nguy hiểm.

Cao Cường đứng lên nói: “Anh Đông, anh yên tâm đi. Em dù có đào ba tấc đất, cũng làm cho sự tình của bang Búa Rìu được rõ ràng” Tạ Văn Đông gật đầu nói: “Sau này nữ sinh trong bang hội giao cho mày quản lý, các nàng thẩm dò tin tức có thể dễ dàng hơn một chút!”

Cao Cường gật đầu đáp ứng. Tạ Văn Đông lại nói: “Ngày mai, hàng của Ma Ngũ lại tới, đến lúc đó hai người Trương Nghiên Giang và Hà Hạo Nhiên dẫn anh em đi nhận hàng” Hai người gật đầu.

“Ngày mai tôi định giao dịch súng ống đạn dược với Thanh bang, anh Trương và Lý Sáng đi theo tôi!” Nói xong, Lý Sáng kỳ quái hỏi: “Súng ống đạn

được lần trước chúng ta đoạt được làm sao bây giờ?” Tạ Văn Đông nói: “Tạm thời không cần sốt ruột, sớm muộn gì cũng sẽ dùng tới!”

Nói xong, Tạ Văn Đông hỏi: “Mọi người còn có vấn đề gì không? Nếu như không có chuyện gì thì giải tán đi!” Mọi người nghe Tạ Văn Đông nói xong, đều đứng dậy, đều vội vàng đi làm chuyện của mình, Cao Cường sốt ruột nhất, vừa nghe Tạ Văn Đông nói giải tán, trực tiếp đi ra khỏi Hân Hân đi tìm các huynh đệ ngầm thương lượng đối sách.

Một ngày không có chuyện gì, ngày hôm sau Tạ Văn Đông gọi điện thoại cho Cao Chấn, chuẩn bị mua một ít súng ống đạn dược. Cao Chấn không cần suy nghĩ đồng ý luôn. Khi giao dịch, giá cả khẩu súng Cao Chấn ép tới giá rất thấp. Hắn cũng muốn nhân cơ hội này tăng cường hảo cảm của Tạ Văn Đông đối với mình, đồng thời cố tình bồi dưỡng hội Văn Đông.

Tạ Văn Đông chủ tốn hai mươi vạn, mua ba mươi khẩu AK và năm mươi khẩu năm tư cùng số lượng đạn tương đương. Tam Nhân cầm khẩu K54 vừa mới mua nói: “Anh Đông, chất lượng cũng quá kém đó, cùng súng chúng ta lần trước đoạt được căn bản không thể so sánh!”

Lý Sáng ngắm nghía AK cũng nói tiếp: “Đúng vậy, anh xem cái này gọi là AK gì, cùng khẩu chúng ta đoạt được không giống nhau đâu! Không phải là do Thanh bang tự làm đấy chứ!”

Nghe Lý Sáng vừa nói như vậy, Tam Nhân nhận lấy khẩu AK trong tay Lý Sáng nhìn kỹ, nói: “Anh Đông, có chút không giống nhau”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Xảo Ngộ

Tạ Văn Đông cầm xem, thờ dài, đã là lần thứ hai trong hai ngày cảm thấy bang hội khuyết thiếu người tài, không chỉ thiếu về mặt quản lý tài chính, mà còn thiếu nhân tài hiểu biết về vũ khí. Tạ Văn Đông trong lòng quyết định, bang hội sau này phải tăng thêm chiêu nạp nhân tài, không thì sớm muộn gì cũng có ngày bị hại.

Đám người Tạ Văn Đông ngồi xe bị phá tới Quý Vực, súng ống trước tiên gửi ở trong đó. Vừa đến Quý Vực không lâu, điện thoại của Tam Nhân vang lên. Là Trương Nghiêng Giang gọi tới, bảo hắn đưa tiền để nhận hàng. Tam Nhân mang theo hai huynh đệ, lên tiếng kêu gọi Tạ Văn Đông, vội vội vàng vàng chạy khỏi Quý Vực.

Tạ Văn Đông và Lý Sáng không có việc gì, quyết định đến địa bàn của bang Búa Rìu xem xét, cũng là làm quen với hoàn cảnh nơi này một chút.

Sân nhảy Đông Thăng nằm ở phía nam thành phố J, sân bãi cực lớn, trên dưới chia ra làm hai tầng, chứa nghìn người trở lên cũng không có vẻ chật chội. Thế nhưng người ở đây cũng không nhiều, cảnh vật xung quanh rất thanh tĩnh. Sân nhảy Đông Thăng thuộc về phạm vi thế lực của Trương Hồng, Trương Hồng là người nhất gan sợ phiền phức, thỏa mãn tình hình hiện nay. Thực lực của hắn cũng là yếu nhất trong năm cỗ thế lực. Tạ Văn Đông cũng chọn hắn là mục tiêu đầu tiên.

Tạ Văn Đông và Lý Sáng đi tới Đông Thăng, bên trong chỉ không hề tới một trăm người, tuy là ban ngày, nhưng làm ăn vẫn vắng vẻ. Hai người tùy tiện chọn một cái bàn ngồi xuống, người phục vụ đi tới, uể oải hỏi: “Hai vị uống cái gì đây?”

Lý Sáng nhìn dáng vẻ của hắn liền tức giận, nói: “Rác rưởi, mày con mẹ nó chưa ăn cơm à? Mày nói gì tao không nghe thấy!”

Tay phục vụ trừng mắt: “Thế nào? Mày mẹ nó đến đây tìm rác à!”

Thật không ngờ một tay phục vụ cũng ngang ngược như thế này, Lý Sáng nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo hắn, Tạ Văn Đông trừng mắt liếc Lý Sáng, trầm giọng nói: “Tiểu Sáng, mày ngồi xuống!” Lý Sáng nghe vậy, nhìn tay phục vụ, chỉ vào hắn nói: “Thằng ôn, sau này ăn nói cẩn thận một chút cho tao!”

Thấy tay phục vụ mặt đỏ bừng, Tạ Văn Đông khách khí nói: “Phiền cậu mang cho tôi hai cốc bia, bất cứ loại gì cũng được.”

Tay phục vụ nhìn Tạ Văn Đông một chút, lại nhìn Lý Sáng, bằng kinh nghiệm lâu năm của hắn, cảm thấy hai người này không giống nhau, không thể làm gì khác hơn là giọng nhần nhẹn, nói: “Được mang tới ngay!” Nói xong nhìn Lý Sáng xoay người bỏ đi.

Thấy tay phục vụ đi rồi, Lý Sáng lầm bầm: “Rác rưởi, về mặt loại thiếu nợ!” Mắt nhìn xung quanh nơi này, thấy ngoài cửa đi vào ba cô gái quần áo đẹp đẽ, khiến ánh mắt Lý Sáng sáng lên, kéo tay áo Tạ Văn Đông, mắt dừng lại trên người ba cô gái, “Anh Đông, nhìn kia, mau nhìn, hướng 12 giờ!”

Tạ Văn Đông theo ánh mắt Lý Sáng nhìn lại, vị trí ngồi của ba cô gái cách mình không xa, ăn mặc đều rất mát, quần áo đẹp đẽ, trên mặt phấn hồng phấn đỏ, thấy không rõ dung mạo vốn có. Tạ Văn Đông đối với những cô gái có thể ăn mặc như vậy có chút nhìn không quen, thấy Lý Sáng nhìn các nàng không chớp mắt, thiếu chút nữa còn chảy nước miếng, lắc đầu không nói gì.

Một lúc sau, Lý Sáng quay lại, hỏi: “Anh Đông, thế nào?” Tạ Văn Đông nói cho có lệ: “Được, không tồi!”

Lý Sáng nghe vậy vui vẻ, xoa xoa tay nhỏ giọng nói: “Một lúc nữa em qua đó mời các nàng uống rượu, biết đâu có thể dụ dỗ được một em, ha ha!”

Tạ Văn Đông thấy Lý Sáng nhanh như vậy đã quên mục đích tới đây, tức giận hừ một tiếng, không để ý tới hắn. Lúc này từ trong sân đi ra năm thanh niên đáng vẻ lưu manh, hi hi ha ha đến bên cạnh ba cô gái, một người tóc màu vàng, ngâm thuốc lá ngồi vào bên cạnh ba cô gái, cợt nhả nói: “Hắc, em gái, các em có ba người à! Tiếp mấy người bọn anh được không?”

Một cô gái mặc áo đỏ bĩu môi, cười nói: “Không cần! Muốn tìm người để tiếp cũng không tìm các anh!”

Thanh niên tóc vàng nghe thế ngẩn người, nói: “Tại sao?” Cô gái chớp chớp mắt nói: “Bởi vì anh quá xấu! Nhìn anh một lúc lâu ta sợ sẽ buồn nôn!” Nói xong nàng cùng hai cô gái kia cười một lúc. Thanh niên tóc vàng quay đầu quay đầu lại nhìn người người cùng đi với mình đang cười trộm, mặt tức thì đỏ bừng, mặt không nên nổi tức giận lớn tiếng nói: “Khốn kiếp, tao nhìn trúng bọn mày là vận khí của tụi mày, cho bọn mày chút sĩ diện mà bọn mày lại không biết xấu hổ, hôm nay ông mày quyết định ngâm tụi mày!” Nói xong, đưa tay kéo cô gái áo hồng tới, tay khác không thành thật sờ loạn trên người cô gái.

Cô gái kinh hô một tiếng, thật không ngờ tên thanh niên quá đáng như thế, xoay tay lại cho hắn một bạt tai. ‘Bốp’ một tiếng trong trẻo khiến mọi người xung quanh để ý tới. Lý Sáng vừa muốn đứng lên làm anh hùng cứu mỹ nhân, lại bị Tạ Văn Đông kéo lại, nhẹ giọng nói: “Đợi lát nữa! Đầu tiên hay nhìn đã!”

Thanh niên tóc vàng kia bị đánh làm lỗ tai vang ong ong, hắn thẹn quá hóa giận cũng xoay tay lại cho cô gái một bạt tai. “Khốn kiếp, mày con mẹ nó dám đánh ông, ông hôm nay cho mày được dễ chịu!” Nói xong, kéo cô gái đi lên lầu hai.

Hai cô gái khác phản ứng lại, nắm lấy áo thanh niên tóc vàng lớn tiếng nói: “Anh muốn làm gì, muốn cướp người à?”

Thanh niên nghe vậy cười: “Sao lại cướp người, hôm nay ông đây muốn chơi đùa vui vẻ với nàng!” Sau đó nói với đồng bọn ở bên cạnh: “Hai con bé này giao cho bọn mày, chúng ta lên lầu hai vui vẻ thật tốt nào!” Bốn thanh niên bên cạnh cười hắc hắc, kéo hai cô gái khác.

Ba cô gái liều mạng giãy dụa, hô to cứu mạng. Lý Sáng cũng không nhịn được nữa, chuyển thân đứng lên định giáo huấn mấy thanh niên này một trận. Hắn vừa đứng lên, nhưng có người so với hắn còn nhanh hơn. Hai người tuổi trên dưới hai mươi, da dẻ lại ngăm đen cản trở lối đi của mấy tên lưu manh. Một thanh niên cao kều lớn tiếng nói: “Bọn rác rưởi, con mẹ nó không còn vương pháp nữa rồi, bắt người quang minh chính đại! Buông bọn họ ra cho ta!”

Thanh niên tóc vàng bị nói ngậy cả người, nhìn hai người đối phương, xem thường nói: “Rác rưởi con mẹ ngươi, mày con cháu nhà ai. Không ai buộc xích để mày tới đây, cút ngay!”

Thanh niên cao kều không đợi hắn nói xong, một quyền đánh vào miệng thanh niên tóc vàng, ngay sau đó một cước đá vào cổ hắn, khiến hắn ngã ra. Thanh niên tóc vàng còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trên mặt đau đớn, sau đó bản thân ngã trên mặt đất, trước mắt một phen sao kim lấp lánh. Một lúc sau, hắn mới phản ứng lại, ngồi ở mặt đất sờ miệng, gầy hai cái răng cửa, thanh niên tóc vàng tức giận hú lên quát dị nói: “Rác rưởi con mẹ ngươi bức ta, các anh em đánh hắn cho ta!”

Không chờ hắn nói xong, người ở bên cạnh đã lao lên, bốn tên lưu manh chống lại hai thanh niên đến sau, sáu người cùng hỗn chiến tại một chỗ. Ba cô gái sau khi được buông ra, đứng ở một bên, một cô gái mặc áo lông trắng thấy thanh niên tóc vàng ngồi ở dưới đất còn chưa tỉnh táo, kéo hai người bên cạnh, chỉ về phía người ở trên mặt đất, hai cô gái khác lập tức hiểu rõ ý của nàng. Ba người im hơi lặng tiếng đi tới phía sau thanh niên tóc vàng, liếc mắt với nhau, sau đó cùng nhấc chân dùng sức đạp hắn.

Mấy cô gái này đi toàn giày da mũi nhọn, hơn nữa dùng hết sức lực, nhất thời đá thanh niên tóc vàng, đau đến nỗi hắn nằm trên mặt đất rên hừ hừ, lớn tiếng hét: “Các anh em, một người tới đây giúp tao với, ai da!” Ba cô gái không chịu buông tha, tiến lên lại độc ác đá tiếp.

Bốn tên lưu manh đang đánh nhau một trận với hai thanh niên đến sau, nghe tiếng hắn kêu, vốn định quá đó giúp đỡ, nhưng bị hai người kia cuốn lấy. Một tên lưu manh nghe tiếng kêu, thoáng phân tâm, vừa vặn bị thanh niên cao kều đá một cái vào bụng. Cảm giác bụng giống như bị ô tô đâm phải, hắn đau đến nỗi lăn lộn trên mặt đất.

Thấy bạn mình ngã xuống, ba tên lưu manh còn lại nóng nảy, một người cầm lấy một chai bia dùng sức ném về phía đối phương. Thanh niên cao kều không kịp tránh né, chai bia vỡ tung trên trán thanh niên. Tức thì, máu từ trán thanh niên chảy xuống đầy mặt. Đồng bạn của hắn thấy thế lớn tiếng nói: “Luu Ba! Mày sao rồi?”

Thanh niên được gọi là Luu Ba trên mặt đầy máu, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào tên lưu manh ném chai bia. Tên lưu manh kia sợ đến nỗi má ửng một tiếng, xoay người bỏ chạy. Vài bước đã chạy đến chỗ Tạ Văn Đông và Lý Sáng đang ngồi. Lý Sáng thấy vậy trong lòng cười thâm, may mà để lại một người cho ta, vừa lúc ở trước mặt mấy cô gái biểu hiện uy phong của ta một chút. Nghĩ xong, Lý Sáng quát to ‘Ài’ một tiếng, ngăn cản lối đi của tên lưu manh. Giọng nói cực lớn, khiến Tạ Văn Đông ngồi ở bên cạnh cũng sợ nhảy dựng lên.

Lý Sáng không dừng lại, một tay tóm cổ người kia, một tay tóm thắt lưng hắn, dùng sức hai vai, nâng người kia quá đỉnh đầu, hung ác ném hắn trở lại. Tên lưu manh kia trên không trung kêu thảm một tiếng, cuối cùng ngã dưới chân Luu Ba. Hắn vừa muốn đứng dậy, Luu Ba dùng tay đè đầu hắn xuống, xoay quyền đánh vào ngực tên lưu manh. Chỉ nghe ‘răng rắc’ một tiếng, xương sườn của tên lưu manh gãy làm đôi, ngã xuống đất không dậy nổi.

Luu Ba nhìn Lý Sáng cảm kích, người kia nhếch miệng cười cười với hắn. Lúc này, từ bên ngoài tiến vào hơn mười tên đồ con, dẫn đầu là một người vóc

người trung bình, tuổi không tới bốn mươi, để ria mép. Sau khi đi vào sàn nhảy lớn tiếng hỏi: “Nơi này làm sao vậy?”

Lúc này, tay phục vụ đã vội vàng chạy tới nói: “Anh Hồng, có người ở trong này đánh nhau!”

Lý Sáng ngồi xuống, cúi đầu nói với Tạ Văn Đông: “Anh Đông, xem ra người này chính là Trương Hồng!” Tạ Văn Đông gật đầu, người này tướng mạo và bề ngoài theo miêu tả gần giống nhau, hơn nữa tay phục vụ còn gọi hắn là anh Hồng, tám chín phần mười sẽ không sai.

Trung niên được tay phục vụ gọi là anh Hồng bắt đầu dò xét bốn phía, thấy mấy thanh niên trong sân liền biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cố hỏi: “Là ai dám đến chỗ của Trương Hồng ta gây sự, đứng ra cho ta!”

Mấy tên lưu manh nghe hắn nói hắn là Trương Hồng, nhất thời mềm cả người, quỳ trên mặt đất lớn tiếng nói: “Anh Hồng, bọn em... Bọn em không biết đây là chỗ của anh, lần sau không dám nữa! Tha cho bọn em lần này đi!”

Trương Hồng cười hắc hắc, biết mấy tên này đều là côn đồ, không có bối cảnh gì, mình cũng không cần sợ bọn chúng trả thù, nói với người ở phía sau: “Đi, kéo mấy thằng này ra ngoài cho tao, mỗi thằng cắt đứt một chân, coi như là giáo huấn bọn nó!” Vừa nói xong, bang nhân phía sau Trương Hồng tiến đến, không cho năm tên côn đồ vào hai người Lưu Ba giải thích bắt lấy kéo ra bên ngoài. Lưu Ba nóng nảy, lớn tiếng nói: “Ta vì cứu người mà mới đánh nhau, các người không phân rõ phải trái?”

Trương Hồng căn bản không để hắn vào mắt, nói: “Mặc kệ mày xuất phát từ nguyên nhân gì, ở chỗ của ta đánh nhau thì phải bị xử phạt!”

Lưu Ba muốn thoát khỏi, thế nhưng cánh tay bị hai tên cơ bắp vững vàng giữ lấy, co ra gặp vào không được.

Lúc này, Tạ Văn Đông đứng lên nói: “Chờ một chút!”

Trương Hồng kỳ quá nhìn Tạ Văn Đông một lúc, thấy thiếu niên này tuổi không lớn, đôi giọng thương lượng: “Mày có chuyện gì?”

“Ta muốn người thả hai người này ra.” Tạ Văn Đông nói, lấy tay chỉ vào hai người Lưu Ba. Ba cô gái ở bên cạnh cũng nói theo: “Đừng vậy, hai người bọn họ là vì cứu chúng tôi mới đánh nhau!”

Thấy có người chất vấn chính mình, Trương Hồng mặt tức giận hỏi: “Mày là ai? Có dũng khí nói chuyện với tao, cút qua một bên!”

Tạ Văn Đông cười ha hả nói: “Anh Hồng quả nhiên là xuất thân từ bang Búa Rìu, ngay cả khi nói chuyện cũng có khí phách như vậy, làm lão đại một phường, hà tất phải tính toán với đám thanh niên! Truyền ra ngoài cũng không tốt đâu.” Tạ Văn Đông nói rất nhẹ nhàng, thế nhưng người nghe lại rất kỳ quái, bởi vì tuổi hắn và cách nói chuyện của hắn cách xa nhau. Ba cô gái cũng kinh ngạc nhìn Tạ Văn Đông, trong lòng phỏng đoán thiếu niên giống học sinh này là ai?

Tạ Văn Đông nói chuyện, trong nhu có cương, Trương Hồng sắc mặt khế biến hỏi: “Mày cuối cùng là ai?”

Tạ Văn Đông cười mà không nói, Lý Sáng lớn tiếng nói: “Người có nghe nói tới hội Văn Đông không?”

Trương Hồng nghi vấn nói: “Các người là người của hội Văn Đông...?”

Lý Sáng gật đầu thừa nhận, nói: “Xin lão đại cho một chút mặt mũi, thả hai người anh em này ra. Người khác tùy ý người xử trí chúng ta không xen vào!”

Trương Hồng cúi đầu trầm tư, chỉ nghe nói đối phương là hội Văn Đông mà đem người thả ra, bản thân rất khó xuống đài, truyền ra bên ngoài người ta sẽ cho rằng mình là nhát gan. Thế nhưng nếu thực sự không thả người lại đắc tội với hội Văn Đông. Địa bàn của Trương Hồng và hội Văn Đông giao nhau, hai bên mặc dù không có đi lại, thế nhưng thế lực rất rõ thế lực của hội Văn Đông. Đặc biệt là ngày hôm qua Thanh bang tuyên bố liên minh cùng hội Văn Đông, Trương Hồng càng không thể rước lấy!

Tạ Văn Đông thấy Trương Hồng khó xử, hơn nữa bây giờ mình còn không muốn phát sinh xung đột với hắn nhanh như vậy, dùng ánh mắt bảo Lý Sáng. Lý Sáng hiểu rõ, nâng một chén rượu nói với Trương Hồng: “Anh Hồng, em thay hai vị này nhận sai với anh, trước tiên kính một chén!” Nói xong, uống hết chén rượu.

Hắc đạo coi trọng nhất chính là mặt mũi, Trương Hồng vốn là một người nhát gan, không muốn đắc tội với hội Văn Đông, thấy đối phương như vậy, cũng biết thời thế nói: “Được, nếu như người anh em đã như vậy, ta nếu không thả người thì thật là không có ý tứ.” Sau đó nói với thủ hạ: “Thả hai người anh em này ra!”

Hai người Lưu Ba thở dài một hơi, nói lời cảm ơn với hai người Tạ Văn Đông và Lý Sáng. Ba cô gái biết thì ra Tạ Văn Đông và Lý Sáng là người của hội Văn Đông thì mừng tình đại ngộ, thảo nào hai người này thấp hèn mười phần.

Tạ Văn Đông mặc dù vừa gặp mặt Trương Hồng, nhưng tất nhiên hiểu rõ hắn, kết luận người này là ăn mềm nhả cứng, không có kết quả gì! Gật đầu với Trương Hồng, nói: “Cảm ơn anh Hồng, chúng tôi cũng không quấy rối nữa!”

Trương Hồng cười ha hả nói: “Người anh em khách khứa! Trở về thay ta chào hỏi lão đại của các người!”

Lý Sáng nghe vậy thiếu chút nữa phì cười, Tạ Văn Đông gật đầu gửi lời hỏi thăm mang theo hai người Lưu Ba đi ra bên ngoài. Lý Sáng quay đầu vẫy tay với ba cô gái, cô gái hiểu ra đi ra theo.

“Người anh em, vừa nãy cảm ơn cậu!” Sau khi Luru Ba đi ra, xoa xoa máu trên trán nói cảm ơn Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông nói: “Nghe khẩu âm của anh, anh không phải dân bản địa sao?”

Luru Ba gật đầu nói: “Nhà của tôi ở nông thôn cách thành phố J không xa, tới chỗ này kiếm việc làm!”

Tạ Văn Đông thấy trán hắn còn chảy máu, nói: “Tôi thấy anh bây giờ phải tới bệnh viện đó, nếu như bị uốn ván thì phiền phức lắm!” Người đi cùng Luru Ba cũng nói: “Đúng vậy Luru Ba, tôi đưa cậu tới bệnh viện xem sao!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Quân Đội

Luru Ba cười ha hả nói: “Không sao, chút thương tích nhỏ có đáng gì. Lúc mới nhập ngũ còn bị thương nặng hơn nhiều mà cũng không phải vào viện”

Tạ Văn Đông thăm phục hắn, nghĩ thầm người này không chỉ trượng nghĩa mà còn kiên cường, liền nói: “Như vậy đi, tôi thấy các anh đến chỗ tôi ngồi, làm bạn bè có được không?”

Luru Ba sáng khoái đáp ứng, mấy người bọn họ lên một chiếc xe. Sau khi lên xe chỉ có Lý Sáng còn đang nói chuyện gì đó với ba cô gái. Tạ Văn Đông kêu lên: “Tiểu Sáng, lên xe đi” Nghe thấy Tạ Văn Đông gọi, Lý Sáng lúc này mới lưu luyến đi tới.

Tạ Văn Đông cười nói: “Mày có tiền đồ đồ” “Em..”

Mấy người lên xe nói chuyện. Tạ Văn Đông biết người thanh niên cao lớn này tên là Luru Ba, người bạn gọi là Khương Sâm. Hai người đều là lính xuất ngũ, ở cùng một thôn. Sau khi phục viên trở về bởi vì không có tiền lại không có cửa nên không được phân công việc. Mấy ngày nay Luru Ba và Khương Sâm ở nhà chán nên quyết định lên thành phố J thử vận may. Nhưng mất ba ngày cũng không có công việc thích hợp. Hôm nay hai người đang buồn bực, đến Đông Thăng uống rượu giải buồn, không ngờ lại gặp chuyện này. Luru Ba đã là lính, nên rất bất mãn với đám lưu manh vì vậy ra tay cứu ba cô gái.

Lý Sáng và Luru Ba rất hợp tính. Tính hai người đều thẳng thắn, ngồi trên xe nói hết chuyện thiên nam địa bắc. Tạ Văn Đông ở bên lắng lắng nghe bọn họ nói, đang tính toán trong lòng. Xe rất nhanh đến Quý Vực, bốn người xuống xe vào sân nhảy.

Tạ Văn Đông dẫn bọn họ đi vào một căn phòng riêng, tìm một huynh đệ xử lý qua vết thương trên đầu Luru Ba. Một lát sau, phục vụ của Quý Vực đã bê rượu lên. Tạ Văn Đông hỏi: “Luru Ba, hai người chuẩn bị ở lại thành phố J bao lâu?”

Luru Ba nghe xong thờ dãi, nói: “Còn có thể ở bao lâu nữa. Không tìm được việc, tiền mạng theo đã tiêu gần hết. Vốn tưởng rằng có thể tìm được việc ở đây, kiếm ít tiền gửi về cho gia đình. Bây giờ xem ra không thể làm gì khác là về nhà trông rọt”

Lý Sáng nghe xong không cho là đúng, lớn tiếng nói: “Nam tử hán đại trượng phu, tuổi trẻ không phấn đấu thì đợi đến bao giờ. Luru đại ca, anh nói lời đó không được”

Luru Ba cầm chai rượu rót vào chén, một hơi uống hết, lắc đầu nói: “Anh cũng muốn phấn đấu. Nhưng ở đây anh không quen một ai. Ngay cả bồi bàn ở khách sạn cũng phải là người địa phương. Chú nói anh làm được gì? Không về quê làm ruộng thì ở đây dễ chết đói con mẹ nó à”

Lý Sáng nghe xong vỗ vỗ vai Luru Ba, rất đồng tình với hắn, quay đầu nhìn Tạ Văn Đông. Ý của hắn là gì, Tạ Văn Đông sao có thể không biết. Mà chính Tạ Văn Đông cũng đang muốn mượn sức hai người này. Liền nói với Luru Ba: “Luru Ba, nếu như anh không chê thì ở lại làm cho tôi. Tôi muốn người như anh”

Luru Ba ngẩn người: “Làm cho cậu, bảo tôi làm cho một học sinh sao?” Luru Ba nghe được Tạ Văn Đông và Trương Hồng nói Văn Đông hội gì đó, hình như là một bang hội rất lớn. Nhưng dù như thế nào Tạ Văn Đông vẫn là một học sinh.

Lý Sáng cười ha hả, chỉ vào Tạ Văn Đông nói: “Đây là lão đại Văn Đông hội bọn em. Có thể làm công cho anh ấy cũng không đơn giản đâu”

Luru Ba kinh ngạc nhìn Tạ Văn Đông: “Cậu là lão đại bang hội? Tôi không nhìn ra đó”

Tạ Văn Đông cười ha hả nói: “Tôi thích con người của anh. Hơn nữa anh cũng có bản lĩnh, về quê làm ruộng không phải mai một đi sao. Văn Đông hội mặc dù là hắc đạo nhưng tôi thực tâm hy vọng anh có thể theo tôi đánh thiên hạ. Vừa nãy Tiểu Sáng nói đúng, đàn ông phải phấn đấu. Cho dù không thành công cũng hơn sống một đời bình thường nhiều. Ít nhất lúc anh già sẽ không hối hận. Bởi vì mình đã thực sự cố gắng”

Luru Ba nhìn Tạ Văn Đông một lát không nói được gì. Không thể tin những lời này lại do một thiếu niên nói ra. Khương Sâm ở bên cạnh đã đứng dậy, nhìn Tạ Văn Đông nói: “Huynh đệ nói rất đúng. Tôi nguyện ý cùng cậu đánh thiên hạ”

Tạ Văn Đông mỉm cười gật đầu, nhìn Luru Ba. Một lát sau, Luru Ba nói: “Tôi một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền?”

Lý Sáng nghe xong cười ha hả nói: “Dù như thế nào cũng là một con số” Nói xong gơ ba ngón tay ra.

“Ba trăm à, hơi ít một chút, nhưng vẫn tốt hơn làm ruộng. Được, sau này tôi sẽ theo cậu” Luru Ba uống một hớp rượu nữa, đứng dậy lớn tiếng nói.

Tạ Văn Đông cũng đứng lên, cầm lấy tay Luru Ba và Khương Sâm nói: “Tốt, tôi đại biểu Văn Đông hội hoan nghênh hai người. Nhưng có một điểm anh đã nghĩ sai. Không phải ba trăm, là ba nghìn”

“Ba nghìn?” Luru Ba và khách sạn nhìn nhau. Một tháng ba nghìn, còn nhiều hơn bọn họ kiếm một năm trời. Tạ Văn Đông và Lý Sáng thấy vẻ kinh ngạc của bọn họ đều cười lớn.

Tiếp theo, Tạ Văn Đông nói sơ qua tình huống của Văn Đông hội với hai người bọn họ. Hai người lúc này mới hiểu một ít về Văn Đông hội. Trong lòng đều có chút giật mình. Không nghĩ tới Văn Đông hội lại có thực lực lớn đến vậy. Khó trách Trương Hồng của Đông Thăng vũ thánh lại khách khí với Tạ Văn Đông như vậy.

Tạ Văn Đông sau khi kể xong, hỏi hai người: “Hai anh hiểu biết về súng như thế nào?”

Hai người nhìn nhau cười. Luru Ba nói: “Cái khác tôi không nói, hiểu về súng, tôi có thể đứng thứ nhất trong cả Lý Đô” Khương Sâm gật đầu nói: “Điều này Luru Ba không hề mạnh mẽ. Anh ra rất có nghiên cứu về súng”

Tạ Văn Đông rất cao hứng, nói: “Lát nữa tôi dẫn anh đi xem mấy khẩu súng, anh nhận xét giúp tôi”

Vừa nhắc đến súng, Luru Ba rất vui. Từ sau khi xuất ngũ đến giờ vẫn không được chạm vào súng. Người yêu súng như hắn vừa nghe Tạ Văn Đông nói đến súng, không nhịn được mà xoa xoa tay, nói: “Lão Đại, bây giờ lấy súng ra cho tôi xem đi, không cần lát nữa”

Lý Sáng thấy hắn khẩn trương như vậy, cười nói: “Đông ca, em đi lấy một khẩu cho Luru ca xem”

Tạ Văn Đông gật đầu, Lý Sáng chạy vù đi ra. Trong lòng hắn cũng rất khẩn trương, nhưng hắn khẩn trương chính là muốn biết súng mua từ Thanh Bang có phải là thứ bỏ đi không. Chỉ lát sau, Luru Ba dùng áo bọc súng về. Mở ra liền đưa cho Luru Ba. Luru Ba cầm lấy nhìn thoáng qua rồi nói: “Đây là AK47, không có gì đặc biệt”

Lý Sáng vội vàng hỏi: “Anh xem chất lượng súng thế nào?”

Luru Ba nghe xong liền cẩn thận nhìn một lần nói: “Cũng được, nếu không sai thì nên là nước Nga sản xuất”

Lý Sáng nghe xong thở phào một hơi, nói với Tạ Văn Đông: “Đông ca, xem ra Thanh Bang không lừa chúng ta, ha ha”

Tạ Văn Đông lắc đầu. Hắn căn bản không nghĩ tới Thanh Bang sẽ lừa mình vì thứ nhỏ nhặt này. Chỉ có Tam Nhân và Lý Sáng suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Lúc này, cửa phòng mở ra, Tam Nhân, Trương Nghiên Giang và Hà Hạo Nhiên đi vào. Thấy Luru Ba đầu quần băng, Tam Nhân kỳ quái hỏi: “Đông ca, đây là...?”

Lý Sáng trừng mắt nhìn Tam Nhân, nói: “Tam Nhân ca, lần sau tới phải gõ cửa, không thấy em đang nói chuyện với Đông ca sao?”

Tam Nhân ngẩn người, sau đó gơ nắm tay lên nói: “Xem ra mấy hôm nay da chú mày không được mát xa. Lại đây, để anh giúp mày thư giãn”

Tạ Văn Đông cắt ngang hai người nói chuyện, chỉ vào hai người Khương Sâm và Luru Ba nói: “Hai người này là Luru Ba và Khương Sâm, là huynh đệ mà tôi mới nhận. Sau này là người một nhà, Trương ca, anh chiếu cố hai người bọn họ”

Tam Nhân, Trương Nghiên Giang và Hà Hạo Nhiên bắt tay hai người Luru Ba. Tất cả mọi người đều còn trẻ, bây giờ lại cùng chung một bang hội, rất nhanh trở thành bạn thân. Tối, Tạ Văn Đông cố ý chào mừng hai người, yêu cầu mọi người cùng ăn tối. Các nhân vật chủ chốt của Văn Đông hội trên cơ bản đều đến. Chỉ có Cao Cường bận nên không thấy đâu.

Bởi vì hai người Luru Ba đã từng là lính, Tạ Văn Đông để bọn họ huấn luyện huynh đệ Văn Đông hội. Tạ Văn Đông biết, bang hội mạnh yếu một là dựa vào năng lực lãnh đạo, hai là muốn xem sự mạnh yếu của các huynh đệ.

Cứ như vậy, thao trường trở thành nơi huấn luyện của Văn Đông hội. Buổi sáng mỗi ngày, tất cả thành viên đến tập hợp ở thao trường. Do Luru Ba và Khương Sâm làm huấn luyện viên, phương pháp chính là phương thức trong quân đội.

Ngày đầu tiên, mọi người đều cảm thấy mới mẻ. Hơn năm trăm người rất hưng phấn đứng ở trên thao trường. Đám người Tạ Văn Đông, Tam Nhân cũng ở trong đó. Chỉ có Cao Cường và mấy huynh đệ vì bận thu thập tình báo nên không tham gia. Luru Ba đi tới trước đội ngũ. Vừa nãy Tạ Văn Đông đã nói, tất cả phải huấn luyện như quân đội, không được lưu tình. Thấy tất cả mọi người đã đứng im, hắn lớn tiếng nói: “Điểm danh” Người đứng trên cùng bắt đầu đọc số: “1, 2, 3, 4...”

Sau khi đếm xong, Luru Ba vung tay lên: “Chạy quanh thao trường mười vòng”

Một vòng thao trường không quá lớn, nhưng cũng không nhỏ. Một vòng khoảng hai trăm năm mươi mét. Mới chạy được ba vòng, Lý Sảng đã ngã xuống. Được năm vòng, có một nửa số người không thể chạy được nữa. Sau mười vòng số người có thể đứng không đủ trăm người. Tạ Văn Đông, Tam Nhân, Hà Hạo Nhiên cũng ở trong trăm người này.

Luru Ba nhìn lác đầu, hô to: “Ai không chạy hết chống đẩy trăm lần” Tiếp theo bên dưới truyền đến tiếng kêu than. “Chạy hết cũng phải làm một trăm lần” Sau khi chống đẩy xong, lại bắt đầu tập luyện theo nhóm. Hết buổi sáng, tất cả mọi người đều mệt ngã xuống đất không đứng dậy nổi. Lý Sảng kéo Tạ Văn Đông nói: “Đây là phương pháp huấn luyện ma quỷ” Tạ Văn Đông cười nói: “Tao cảm thấy rất tốt. Chỉ có như vậy huynh đệ trong bang mới có thể cường tráng lên”

Sau đó Luru Ba và Khương Sâm huấn luyện càng nghiêm khắc hơn, thủ đoạn cũng càng lúc càng thô lỗ, không hoàn thành được huấn luyện không bị đánh sẽ bị mắng, hoàn toàn áp dụng tác phong quân đội vào đây. Bởi vì Tạ Văn Đông trước đó đã nói, khi huấn luyện tất cả mọi người đều phải nghe hai người Luru Ba, kể cả hắn. Mọi người rất sợ hai người này. Hai người bọn họ rất vinh hạnh được mọi người cùng gọi là “Hai con quỷ”

Không đến ba ngày, Cao Cường cả ngày không gặp đã về, mang theo một phần tình báo đầy đủ. Là Chu Hữu Bằng có Huynh Đệ mình ủng hộ, bên dưới còn có khoảng mười nhà lớn nhỏ, thủ hạ có khoảng ba trăm năm mươi người. Luru Thanh được Thanh Bang ủng hộ. Nếu Thanh Bang liên minh với Văn Đông hội vậy sẽ loại trừ hẳn ra ngoài. Hạ Học Dung được Mãnh Hồ bang ủng hộ, xem trận tám nhà, thủ hạ khoảng ba trăm. Đan Hiếu Vân và Trương Hồng không có đại bang ủng hộ, nhưng lại có quan hệ tốt với một vài bang hội vừa và nhỏ. Thực lực hai người cộng lại cũng không bằng bất cứ nhà nào.

Tạ Văn Đông đọc tin tình báo một lần, nói với Cao Cường: “Cường Tử, tập hợp mọi người lại họp” Người sau gật đầu đáp ứng.

Trong trường,

Tạ Văn Đông gọi mọi người lên phòng vẽ tầng ba. Căn phòng này rất yên tĩnh mà rộng rãi. Mọi người sau khi đọc xong tin tình báo, nói gì đó. Lý Sảng đề nghị đánh Chu Hữu Bằng, diệt trừ thực lực mạnh nhất, những thứ khác cũng dễ làm. Tam Nhân đề nghị trước hết đánh Hạ Học Dung, lý do là bởi vì quan hệ của người này quá xấu. Cao Cường nói đánh hai người yếu trước, sau đó tập trung tinh lực đối phó cường địch. Tạ Văn Đông sau khi nghe xong ý kiến của mọi người, cúi đầu suy nghĩ. Đầu óc chuyển động cực nhanh, suy nghĩ về các loại khả năng.

Nửa tiếng sau, Tạ Văn Đông rút cuộc mở miệng nói: “Chúng ta đánh Hạ Học Dung trước”

Mọi người nghe xong ngẩn ngơ, Hạ Học Dung mặc dù không phải lực lượng mạnh nhất trong Ngũ Cổ, nhưng là cứng nhất. Tam Nhân nói: “Đông ca, tôi vừa nãy nói đánh Hạ Học Dung trước là nói bậy đó” Những người khác cũng gật đầu nói: “Đúng vậy. Đông ca, Hạ Học Dung có chỗ dựa là Mãnh Hồ bang đó”

Tạ Văn Đông cười nói: “Vừa nãy Trương ca nói, Hạ Học Dung không được người thích, đó là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai chính là chỗ dựa của hắn là Mãnh Hồ bang nên tôi mới muốn đánh hắn trước” Thấy tất cả mọi người đều nhìn ánh mắt nghi hoặc, Tạ Văn Đông nói tiếp: “Mãnh Hồ bang mạnh đến đâu cũng là thế lực bên ngoài. Vừa đến thành phố J đã gây ra sóng gió, rất nhiều bang hội hắc đạo không vừa mắt với chúng. Nhưng bởi vì các bang hội có bất hòa, không đoàn kết đối phó chúng, nên mới làm chúng kiêu ngạo đến tận hôm nay. Hạ Học Dung vì mở rộng thế lực, không ngờ lại âm thầm lấy lòng Mãnh Hồ bang. Nếu như để các bang hội khác biết, vậy ai có thể có thể nói cho hắn chứ. Chúng ta về tình về lý đều nên đặt hắn là mục tiêu đầu tiên”

Trương Nghiên Giang hiểu ra nói: “Tôi đã rõ ý của Đông ca. Thực ra chúng ta động đến bất cứ một trong bốn cổ lực lượng còn lại, cũng sẽ làm các bang hội bất mãn, chỉ có mình Hạ Học Dung là khá. Chẳng những không làm các bang hội khác nghi kỵ, mà rất có thể còn giúp chúng ta. Ha ha”

Lúc này mọi người mới hiểu được, đều cảm thấy đánh Hạ Học Dung trước là một chủ ý không sai.

Tạ Văn Đông nói: “Bây giờ người khác còn không biết Hạ Học Dung âm thầm cấu kết với Mãnh Hồ bang. Chúng ta phải “giúp” hắn một chút. Mọi người về báo huynh đệ các đường tuyến truyền trong toàn thành phố là Hạ Học Dung cấu kết với Mãnh Hồ bang, có ý xâm chiếm hắc đạo thành phố”

Mọi người lập tức đáp ứng. Tạ Văn Đông lại nói với hai người Luru Ba: “Hai anh buổi sáng tiếp tục huấn luyện huynh đệ trong bang, một khi có cơ hội chúng ta sẽ động can qua. Ngoài ra lấy ra bốn mươi huynh đệ giỏi bắn súng, buổi chiều huấn luyện bọn họ”

Hai người Luru Ba gật đầu đáp ứng.

Cao Cường chưa thấy hai người này, hỏi Tạ Văn Đông: “Đông ca, hai người này là...?”

Tạ Văn Đông mỉm cười, giới thiệu cho Cao Cường. Luru Ba nghe Tạ Văn Đông nói Cao Cường là chương quân trong bang, cười nói: “Không ngờ là chương quân. Vậy các huynh đệ cũng phải được huấn luyện. Trong bộ đội, lính trinh sát không hề đơn giản. Ở thời khắc mấu chốt cũng có thể biến thành sát thủ trí mạng”

Cao Cường kinh ngạc hỏi: “Biến thành sát thủ?”

Khương Sâm tiếp lời: “Không sai, là trinh sát sẽ có cơ hội rất tốt, vậy phải có năng lực đơn độc, hoặc nhiều người hợp lực giết chết nhân viên quan trọng của địch”

Tạ Văn Đông nghĩ nghĩ, nghĩ ra gì đó, nói với Luru Ba: “Anh biết phương pháp huấn luyện lính trinh sát không?”

Lưu Ba lắc đầu, cười nói: “Tôi không, nhưng thằng này thì biết” Nói xong chỉ sang Khương Sâm nói: “Bởi vì nó chính là lính trinh sát. Ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Thiểm Kích

Tạ Văn Đông vui mừng nói: "Tốt lắm. Khương Sâm, sau này anh một mình huấn luyện huynh đệ ám dạ, có yêu cầu gì cứ việc nói"

Khương Sâm suy nghĩ một chút nói: "Lính trinh sát ngoại trừ có thể năng hơn người, còn cần phải có đầu óc linh mẫn, chủ yếu nhất chính là chịu được gian khổ. Người bình thường sẽ không chịu được"

Tạ Văn Đông nói: "Ừm, người do anh chọn, người không hợp cách anh có quyền loại bỏ. Hơn nữa anh có thể chọn người từ đường khác"

Khương Sâm thấy Tạ Văn Đông coi trọng mình như vậy, trong lòng rất vui, gật đầu đáp ứng. Từ nay về sau, Tạ Văn Đông đổi tên Âm Văn Đông hội thành Âm tổ. Các thành viên bên trong tất cả đều do Khương Sâm lựa chọn và huấn luyện. Về sau Âm tổ một chia thành hai. Huyết sát trong đó càng uy hiếp cả Hắc bạch lưỡng đạo. Tạ Văn Đông bây giờ thật sự không ngờ đến.

Trong một tháng sau đó, Văn Đông hội tuyên truyền trong hắc đạo thành phố J là Hạ Học Dung âm thầm cấu kết với Mãnh Hồ bang. Tin tức được truyền bá cực nhanh với tốc độ làm người ta lú lẫm. Không đến ba ngày, hầu hết các bang hội đều biết được tin tức này. Hơn nữa càng truyền càng quá đáng, mới đầu chỉ nói là âm thầm cấu kết, đến sau này lại truyền ra là hai bang hội đã liên minh. Sau đó còn nói Mãnh Hồ bang sát nhập thể lực Hạ Học Dung. Hạ Học Dung rất nhanh trở thành nhân vật nổi tiếng ở thành phố J. Chỉ là khi nhắc đến hắn, người bình thường đều nghiêng răng.

Mà Văn Đông hội trong một tháng này lại tăng cường huấn luyện. Buổi sáng mỗi ngày đều chạy năm Km, còn có các loại tập luyện thể lực, sau đó Lưu Ba dạy mọi người lữ quyền. Người do Khương Sâm huấn luyện khổ hơn nhiều. Mỗi ngày chẳng những phải chạy năm km, còn phải đi luyện súng, học tập các kỹ xảo sinh tồn ở nơi hoang dã, các kỹ năng chiến đấu. Trong vòng một tháng, kỹ xảo đánh nhau và thể lực của huynh đệ Văn Đông hội đều tăng lên vượt bậc, lại còn bồi dưỡng ra kỷ luật như quân đội chính quy mà các bang hội khác không có.

Thời gian này, Tạ Văn Đông ngoại trừ luyện tập cùng với Khương Sâm ra, còn mua hai mươi khẩu Ak47 từ Thanh Bang, cùng với bốn mươi khẩu mua được lúc trước, phân hết cho các đường. Đồng thời phái người âm thầm quan sát quy luật sống của Hạ Học Dung.

Lễ hội xuân truyền thống của Trung Quốc sắp đến, mọi nhà chẳng đèn kết hoa, vui mừng hân hoan. Trên đường phố thi thoảng vang lên tiếng pháo tốp mà bọn trẻ đốt, sợ đến độ người đi đường đều tránh ra. Nhưng lại làm bọn trẻ cười phá lên.

Tạ Văn Đông ngồi một mình trong phòng ở Quý Vực, nhắm mắt dựa lưng vào ghế suy nghĩ, suy tính hành động sắp diễn ra. Không biết lúc nào lại nghĩ đến những chuyện đã trải qua trong một năm qua. Từ một học sinh ngoan trong mắt thầy cô biến thành Lão Đại uy chấn Biên Nam như bây giờ, đây giống như một giấc mộng. Muốn gì? Tạ Văn Đông đã tự hỏi mình rất nhiều lần. Trước kia trong đầu hắn chỉ là một ý niệm mơ hồ. Nhưng theo Văn Đông hội càng lúc càng cường đại, một suy nghĩ dần dần hiện rõ trong đầu hắn, đó chính là chinh phục. Trong vòng mấy tháng vừa rồi, Văn Đông hội đã thôn tính một bang hội ở Biên Nam. Tạ Văn Đông cũng có cảm giác thích thú như bây giờ, một cảm giác mà người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi. Hắn nghĩ đến đây liền cười cười, thầm nghĩ mình đúng là bại hoại trời sinh.

Không biết qua bao lâu, Tạ Văn Đông đứng dậy, thò phào nhẹ nhõm, mở cửa phòng đi ra ngoài. Cửa đã sớm đứng đầy bang chúng Văn Đông hội, các nhân vật chủ chốt của không thiếu một người. Thấy Tạ Văn Đông đi ra, đều khom lưng nói: “Đông ca”

Tạ Văn Đông nhìn mọi người, nói: “Bây giờ tất cả mọi người hành động theo kế hoạch. Tám giờ tiến hành”

“Vâng, Đông ca” mọi người đều chờ Tạ Văn Đông nói những lời này, nghe xong đều mang theo thuộc hạ chạy tới địa bàn của Hạ Học Dung. Chỉ có một mình Trương Nghiên Giang là không đi, nhiệm vụ của Chấp pháp đường lần này là bảo vệ Tạ Văn Đông.

Hành động lần này do Hồ đường, Báo đường và Âm tổ đánh lên bảy vũ trường của Hạ Học Dung. Tạ Văn Đông, Long đường, Chấp pháp đường công kích khách sạn Phương Bắc của Hạ Học Dung. Khách sạn chỉ là một chiêu bài, thực tế đó là một sòng bạc bí mật.

Tạ Văn Đông nói với Trương Nghiên Giang: “Nghiên Giang, bây giờ tới nay thông báo với bên ngoài Văn Đông hội khai chiến với Hạ Học Dung” “Vâng, Đông ca” Trương Nghiên Giang gật đầu đáp ứng.

Tạ Văn Đông nhìn đồng hồ, bây giờ đã là năm giờ chiều. Xoay người đi vào trong phòng, rút điện thoại di động ra gọi cho Cao Chấn, hai người nói chuyện khoảng mười phút. Trương Nghiên Giang đứng bên ngoài mặc dù không nghe ra nội dung câu chuyện, nhưng từ vẻ mặt của Tạ Văn Đông biết kết quả là rất hài lòng. Tạ Văn Đông sau khi nói chuyện xong, nằm trên ghế giả vờ ngủ. Trương Nghiên Giang không dám quấy rầy, lẳng lặng đứng chờ ở

cửa.

Hon bảy giờ, Văn Đông hội truyền ra tin tức khiêu chiến với Hiệp hội. Bảy giờ mười phút, Lão Đại Thanh Bang Cao Chấn dù bị hai trưởng lão trong bang kịch liệt phản đối vẫn tuyên bố Thanh Bang chính thức tuyên chiến với Mãnh Hồ bang.

Bảy rưỡi, Tạ Văn Đông và Trương Nghiên Giang dẫn theo năm mươi người của Chấp pháp đường từ Quỷ Vực đi ra, bên ngoài đã đỗ mấy chiếc xe tải. Đám người Tạ Văn Đông ngồi xe chạy thẳng đến khách sạn Phương Bắc có sông bạc lớn nhất Biên Nam.

Sông bạc bên trong là do Hạ Học Dung mở ra, các công cụ đánh bạc cần là có, rất nhiều cách đánh. Hon nữa nơi này lại rất an toàn, nổi tiếng trong cả thành phố. Sông bạc toàn bộ mở ra, khách không ngừng tăng lên. Hạ Học Dung rất coi trọng nơi này, tối nào cũng đều ở trong sông bạc. Đây cũng là nguyên nhân mà đám Tạ Văn Đông đến nơi này.

Hai mươi phút sau, xe tải dừng lại trong một ngõ âm u cách khách sạn không xa. Trong ngõ đã sớm đứng đầy người, Tam Nhân và huynh đệ Long đường đã đợi ở đây từ lâu. Thấy xe Tạ Văn Đông tới, mắt Tam Nhân sáng lên, chạy tới.

Tạ Văn Đông xuống xe, gật đầu nói với Tam Nhân: “An bài xong rồi chứ?”

Tam Nhân nhỏ giọng nói: “Các huynh đệ đã chuẩn bị xong” Tạ Văn Đông nghe xong nghĩ một lát nói: “Tốt lắm. Có thể hành động”

Tam Nhân và Trương Nghiên Giang liếc mắt nhìn nhau không nói gì. Mọi người lấy một miếng vải đen trong túi ra bịt mắt lại. Hai người Tam Nhân, Trương Nghiên Giang dẫn theo gần hai trăm người của hai đường lao về phía khách sạn Phương Bắc. Tạ Văn Đông ngồi trên xe, bảo lái xe dừng lại trước cửa sông bạc. Tạ Văn Đông ngồi ở trong xe, mỉm cười, từ sau lưng lấy ra một thanh chủy thủ dài tám tấc khua lên, nói với lái xe: “Gọi điện cho các huynh đệ, bắt đầu hành động”

Lái xe vâng một tiếng, cầm lấy điện thoại di động mà gọi.

Tam Nhân một mình một ngựa xông tới khách sạn Phương Bắc, vừa tiến vào cửa, bảo vệ thấy có người đột nhiên xông vào, chạy tới hỏi: “Này. Làm gì vậy?” Tam Nhân không nói gì, biết những người này là tay chân của Hạ Học Dung nên không cần khách khí. Chạy đến gần bảo vệ, mắt híp lại nói: “Tao chơi mẹ mày” Vừa nói tay Tam Nhân ôm lấy cổ hắn, một tay rút dao tàn nhẫn đâm vào bụng đối phương. Dao chính là Khai sơn đao mà Tam Nhân vẫn dùng, một dòng máu từ thân đao trào ra. Bảo vệ kêu lên thảm thiết, cầm lấy áo Tam Nhân, mắt trợn trừng không dám tin.

Tam Nhân không dừng lại, nhấc chân đá văng tên bảo vệ ra, tiếp tục chạy vào. Tiếng kêu của tên bảo vệ trước khi chết đã kinh động những người khác. Từ trong cửa chạy ra hơn mười tên trẻ tuổi mặc áo cộc tay. Còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra, Tam Nhân mang theo huynh Long đường giết tới. Gầm nhẹ một tiếng, Tam Nhân vung dao lên, ánh dao lóe lên trong không trung, ngực hai tên bảo vệ lập tức mở ra một vết thương dài nửa thước. Hai người há mồm, chưa kịp phát ra tiếng kêu, Tam Nhân rất nhanh vung dao xẹt ngang cổ họng hai người. Trương Nghiên Giang ở phía sau nhìn thấy khe gập đầu. Kỹ xảo chiến đấu của Tam Nhân đã được ma luyện trong thực tế một thời gian, bây giờ đạt đến trình độ người ta kinh hãi. Trương Nghiên Giang khẽ hừ một tiếng, không chịu thua kém, đi theo Tam Nhân giết vào.

Tam Nhân đi ở trước tiên, vung Khai sơn đao trong tay lên, thi thoảng có người hét lên rồi ngã xuống. Không để ý đến người bị ngã, Tam Nhân vọt vào bên trong phòng có bảo vệ chạy ra. Bên trong có một thằng thanh niên thân hình cao lớn trần truồng đang đè lên người một con đàn bà ăn mặc xinh đẹp, quát la quát lại. Xem ra tiếng động bên ngoài không ảnh hưởng gì đến “Tĩnh” của hắn. Bên cạnh còn có năm sáu con đàn bà trần như nhộng. Tam Nhân khẽ mỉm cười đi tới.

Năm sáu con đàn bà bên cạnh thấy có một người đầy máu đi vào, đều kêu lên thất thanh. Người thanh niên rút cuộc cũng cảm thấy không đúng, nhanh chóng bật dậy khỏi người con đàn bà, lấy một khẩu 54 dưới gối. Nhưng hắn vẫn chậm, Tam Nhân hai bước đã đến trước mặt hắn, lưỡi dao đâm thẳng vào cái mồm đang há hốc. Mũi dao lộ ra sau gáy hắn, máu từ trong miệng hắn chảy ra, nảo rơi xuống ga giường, hắn lúc chết cũng không rõ tại sao có người đột nhiên tiến vào giết mình. Bên ngoài không phải có hơn mười một huynh đệ sao?

Con đàn bà bên cạnh đã bao giờ thấy cảnh máu tanh như vậy, sợ hãi lớn tiếng hét lên. Lúc này mấy huynh đệ Long đường nghe thấy tiếng kêu liền chạy vào, đầu tiên là ngăn người, sau đó hỏi Tam Nhân: “Anh Tam Nhân, mấy con này....?”

Tam Nhân lạnh lùng, biết mấy con đàn bà này không thể lưu lại, mình không có thừa người đi quản bọn họ, cắn răng nói: “Giết” Nói xong đi ra ngoài, trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm của bọn họ trước khi chết. Ngoài cửa, hơn mười tên bảo vệ đã bị chém chết. Trương Nghiên Giang dẫn huynh đệ dọn dẹp chiến trường, kéo mười một tên bảo vệ không biết sống chết vào phòng vệ sinh, lau sạch vết máu trên mặt đất.

Tam Nhân nhỏ giọng nói: “Nghiên Giang, cửa sau giao cho mày” Trương Nghiên Giang gật đầu: “Yên tâm, Hạ Học Dung không chạy được đâu”

Tam Nhân cười ha hả, dẫn theo huynh đệ Long đường đi lên tầng. Chiến đấu ở cửa diễn ra quá nhanh, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi khôi phục bình thường. Lên tầng hai, Tam Nhân đi đầu, trong một căn phòng truyền ra tiếng nói: “Ai. Tao hình như nghe thấy tiếng kêu ở tầng một”.

“Mẹ nó, đừng có nghi thần nghi quỷ. Bên dưới có Trần ca nhìn, mày còn sợ đéo gì, mau chia bài”.

“Đừng hồ đồ, tao hình như đúng là nghe thấy tiếng kêu mà, cầm súng ra xem xem” “Con mẹ nó, phiền phức”.

Tam Nhân nhìn nhìn huynh đệ phía sau, đưa tay chỉ về phía phòng phát ra tiếng nói. Mọi người hiểu rõ, tản ra đứng trước cửa phòng. Chỉ chốc lát, cửa phòng mở ra, mấy người từ bên trong đi ra. Vừa ra đến cửa thấy mấy người mặt bịt kín, không khỏi ngăn người. Một người có phản ứng, hỏi: “Bọn mày là...”

Chưa chờ hắn nói xong, hai bên đã có người xông tới, chém mấy người này ngã xuống đất, tiếp theo chạy vào trong phòng. Bên trong có hơn mười người, biết không ổn lập tức chia ra đánh với Long đường. Bởi vì trong phòng khá chật, nên ưu thế nhiều người của Long đường không thể phát huy, chỉ có thể đơn độc tác chiến với đối phương. Lúc này, hiệu quả huấn luyện của Lưu Ba biểu hiện ra rõ ràng. Lực lượng hay là kỹ xảo chiến đấu của huynh đệ Long đường đều chiếm ưu thế tuyệt đối. Chưa đầy nửa phút, tất cả tay chân của Hạ Học Dung trong phòng đều bị chém. Một thằng giống như là cầm đầu ở đây, trốn vào góc tường, hoảng hốt rút điện thoại di động ra, gọi điện cho Hạ Học Dung: “Đại ca, không ổn, có người vào....”

Vừa nói đến đây, một huynh đệ Long đường đã xông tới, một đao chém đứt tay hắn, giẫm nát chiếc điện thoại di động trong tay vừa bị chặt. Người này kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống đất kêu gào. Huynh đệ Long đường bên cạnh đâm vào ngực hắn một đao, “Nhân từ” kết thúc sự đau đớn của hắn.

Mặc dù điện thoại di động đã bị giẫm nát, nhưng Hạ Học Dung vẫn nhận được tin. Hắn phải kể ngu, lập tức biết đang có chuyện gì xảy ra, đoán nhất định có người đánh lên. Vội vàng gọi điện cho huynh đệ ở các nơi khác, muốn bọn họ đến hỗ trợ. Nhưng gọi một lúc vẫn không có ai nhận điện. Hạ Học Dung mơ hồ có một cảm giác bất an. Nếu như là bình thường, thủ hạ nhất định sẽ vội vàng nhận điện của hắn. Mà bây giờ hắn gọi điện cho bảy nơi, không có một ai nghe, trừ phi... Hạ Học Dung không dám nghĩ tiếp, vội vàng tập hợp tất cả thủ hạ trên tầng ba chạy xuống.

Ở cầu thang vừa lúc gặp Tam Nhân đang dẫn huynh đệ Long đường xông lên. Hai bên triển khai cận chiến trên cầu thang. Tam Nhân huy động Khai sơn đao trong tay chiến với Hạ Học Dung. Hạ Học Dung mấy lần muốn rút súng ra nhưng đều bị Tam Nhân cắt đứt. Kịch chiến một lát, Hạ Học Dung thấy người của đối phương quá nhiều nên dẫn thủ hạ lui lên tầng ba. Tam Nhân dẫn người định đuổi theo, thủ hạ của Hạ Học Dung rút súng bắn xuống dưới. Long đường lập tức có bảy tám người ngã xuống.

Khách trng khách sạn nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết sợ đến độ không dám ra khỏi phòng. Bây giờ lại nghe thấy tiếng súng liên hồi, càng sợ đến mức trốn rịt ở trong phòng, đều cầm điện thoại di động gọi cho cảnh sát.

Đám Tam Nhân lẫn về phía sau, nhìn thấy huynh đệ ngã trên cầu thang, chửi lớn. Bây giờ đánh lên đã bị lộ, không cần phải ẩn giấu nữa. Tam Nhân và hơn mười huynh đệ rút súng ra bắn trả tầng ba. Hai bên trong thời gian ngắn hình thành thế giằng co. Đạn không ngừng xuyên qua giữa hai tầng. Tam Nhân gấp đến độ mắt đỏ rực lên. Nhưng hỏa lực của đối phương quá mạnh, bây giờ xông lên chỉ có nước chịu chết. Mà Hạ Học Dung càng khăn trương hơn. Bấy phân điểm của mình lành ít dữ nhiều. Mình lại bị người ép lên tầng ba, tình huống rất nguy cấp. Lập tức rút điện thoại di động trong túi quần ra, nhanh chóng gọi điện cho Mạnh Hồ bang: “Alo. Trịnh ca. Em là Hạ Học Dung, em bị người đánh lên, các người mau cử người đến cứu em”

“Cái gì? Bọn mày bị Thanh Bang đánh lên, không còn người sao?”

“Con mẹ nó, bình thường xưng huynh gọi đệ, đến lúc quan trọng con mẹ mày lại biến thành con rùa rút đầu” Hạ Học Dung tức giận giẫm nát điện thoại, lớn tiếng nói với thủ hạ: “Các huynh đệ, đánh mạnh cho tao. Lần này có thể còn sống ra ngoài, tao cho mỗi người mười vạn” Nghe hắn nói, đám huynh đệ vô cùng hưng phấn, hơn ba mươi khẩu súng bắn xuống tầng.

Tam Nhân thấy các huynh đệ bị ép vào góc tường, hỏa lực của đối phương quá mạnh, vừa lộ ra là gặp nguy hiểm, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Không biết lúc nào, Trương Nghiên Giang đã đi tới phía sau Tam Nhân, vỗ vỗ vai hắn. Tam Nhân giật mình, thấy phía sau là Trương Nghiên Giang liền lớn tiếng nói: “Sao mày lại lên đây, mày không giữ cửa sau sao?”

Trương Nghiên Giang cười ha hả nói: “Tao thấy lão quỷ không chạy ra cửa sau. Lại đây, dùng cái này” Vừa nói, liền lấy ra hai quả lựu đạn.

“Đây là...?” Tam Nhân kinh ngạc nhìn Trương Nghiên Giang. Hắn biết số lựu đạn này là một trong số vũ khí đoạt được lần trước, nhưng anh Đông vẫn không cho dùng.

Trương Nghiên Giang nhìn tình huống trên lầu ba một chút, nhỏ giọng nói: “Tao sợ hôm nay gặp phải tình huống này, nên cố ý xin anh Đông hai quả. Yên tâm đi, không phải tao trộm đâu”

Mặt Tam Nhân đỏ lên, lẩm bẩm nói: “Tao cũng không nói mày trộm...” Cầm lấy lựu đạn trong tay Trương Nghiên Giang. Mặc dù lần đầu tiên sử dụng, nhưng không ăn thịt lợn cũng đã biết lộn đi như thế nào, giật khóa bảo hiểm, Tam Nhân cười cười với mọi người, vung tay về phía vách tường, lựu đạn đập vào tường bắn ngược lên tầng ba. Tầng ba phát ra những tiếng kêu thảm thiết, sau đó là tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc. Tam Nhân cảm thấy mặt sàn chấn động mạnh, trên tầng toàn khói. Tầng ba cũng không còn nổ súng.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: Đả Hồ

Tam Nhân thấy thế mừng rỡ, đưa quả lựu đạn còn lại cho Trương Nghiên Giang. Bản thân lao lên, huynh đệ Long đường theo sát phía sau. Tam Nhân một tay cầm đao, một tay cầm súng, giết lên tầng ba. Thủ hạ của Hạ Học Dung bị quả lựu đạn vừa nãy của Tam Nhân làm cho choáng váng đầu óc, vừa

mới có phản ứng đã bị đám Tam Nhân giết tới cửa. Đám thủ hạ của Hạ Học Dung không còn lòng dạ chiến đấu, sợ đến độ bỏ chạy tán loạn. Hạ Học Dung thấy đám thủ hạ bỏ chạy, không nói gì, ngơ ngác ngồi trên đất.

Tam Nhân đi tới gần Hạ Học Dung, một cước đá bay khẩu súng trong tay hắn, sau đó giáng súng vào đầu hắn: "Hạ Học Dung, mày đã thua" Hạ Học Dung đột nhiên ngẩng đầu nói: "Bọn mày là ai? Để tao chết cũng hiểu một chút"

Tam Nhân gạt đầu, từ trong lòng lấy ra một tấm thẻ, giữa tấm thẻ có một chữ "Sát" đỏ rực.

Hạ Học Dung nhìn tấm thiệp, kinh hãi kêu lên: "Hắc thiệp. Mày là Văn Đông hội" Thấy đối phương gạt đầu, Hạ Học Dung nhắm hai mắt lại, xem ra đã tuyệt vọng. Tay Tam Nhân từ từ đặt vào cổ súng.

Đúng lúc này, trên cổ tay Hạ Học Dung đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ. Trong nháy mắt khi Tam Nhân bóp cò, chủy thủ đã bay bắn vào cổ họng hắn.

Tam Nhân vốn tưởng Hạ Học Dung đã thôi chống cự, không nghĩ tới hắn còn có thể phản kích. Theo bản năng nghiêng người sang một bên, chủy thủ bay sát qua cổ hắn. Tam Nhân đưa tay ra sờ, trên cổ xuất hiện một vết thương sâu hai tấc, máu chảy đầm đìa.

Hạ Học Dung thừa dịp Tam Nhân né tránh, rất nhanh chạy xuống dưới lầu. Huỳnh đệ Long đường đang truy sát tay chân của Hạ Học Dung, cũng không ngờ tới biến cố này. Hạ Học Dung lượn qua mọi người chạy xuống tầng hai. Trương Nghiên Giang tay cầm phiến đao cản đường hắn. Hạ Học Dung mất đồ lên, tức giận nói: "Cút ngay".

Trương Nghiên Giang cười nói: "Hạ Học Dung, hôm nay mày đừng mong sống rời khỏi đây" Vừa nói, vung đao về phía đối phương. Hạ Học Dung lách mình né tránh, giữ khoảng cách định tiếp tục chạy trốn. Nhưng Trương Nghiên Giang không cho hắn thực hiện, xoay tay vung tiếp một đao, mang theo tiếng rít lướt về phía Hạ Học Dung. Hạ Học Dung kêu lên một tiếng, thân hình lăn trên đất ra ngoài, vừa định bò lên, trên đỉnh đầu đã rơi xuống một tấm thiệp màu đen.

Tấm thiệp từ từ bay xuống trước mắt Hạ Học Dung, nòng súng đen ngòm đã hiện lên trước mặt hắn. Người cầm súng giống như có con mắt thứ ba, đúng là Tam Nhân mà một đao vừa nãy của hắn không giết chết. Nhưng hắn không còn có cơ hội nghĩ gì hết. Tam Nhân không hề do dự bóp cò, súng nổ, giữa trán Hạ Học Dung có thêm một lỗ máu, thân hình ngã xuống, hắc thiệp rơi xuống chân hắn.

Trương Nghiên Giang nhìn Hạ Học Dung trên mặt đất, lại nhìn Tam Nhân, thấy cổ hắn đang chảy máu, vội vàng hỏi: "Không sao chứ?"

Tam Nhân lách đầu, lấy khăn lau vết thương trên cổ, thờ dãi nói: "Hạ Học Dung cũng là một nhân vật" Trương Nghiên Giang cười, gạt đầu.

Hai người nhanh chóng thu thập hiện trường, gọi huynh đệ công người bị thương ra khỏi sòng bạc. Tam Nhân đi tới trước cửa xe Tạ Văn Đông, mở cửa ra, nhỏ giọng nói: "Đồng ca, đã xử lý xong"

Tạ Văn Đông gạt đầu cười, cầm lấy điện thoại di động gọi cho Trần cục trưởng: "Alô, Trần cục trưởng? Tôi đã giải quyết xong, ông có thể phái người tới"

"Ai, cậu thì xong việc, điện thoại ở trung tâm cảnh sát sắp nổ rồi đó. Phân cục lập tức phái người tới, các người mau rời đi, đừng để bị nhìn thấy"

"Ừm. Tôi biết. Sáng mai tôi chuyển hai mươi vạn vào tài khoản của ông, được không?" "Ha ha, được. Lão đệ, cậu quá khách khí" "Được rồi, như vậy nhé" "Được, gặp lại"

Tạ Văn Đông ngắt điện, chờ Tam Nhân và Trương Nghiên Giang lên xe rồi ra hiệu cho lái xe chạy đi. Xe chạy thẳng về Quý Vực. Những người khác chuyển huynh đệ bị thương đến bệnh viện, vì tránh tai mắt của người liên lý có là xã hội đen đánh nhau, những người này không kịp tránh nên bị thương.

Đám Tạ Văn Đông sau khi đến Quý Vực, bên trong đã đứng đầy huynh đệ Văn Đông hội. Bọn họ đã sớm hoàn thành nhiệm vụ, về đây chờ bọn Tạ Văn Đông. Đang sốt ruột thì thấy Tạ Văn Đông và Tam Nhân về, vội vàng hỏi: "Đồng ca. Sao rồi?"

Tạ Văn Đông nhìn mọi người, lớn tiếng nói: "Sau này địa bàn của Hạ Học Dung là của chúng ta".

Mọi người nghe xong im ắng một chút, Lý Sáng hét lớn ôm lấy Tạ Văn Đông, lớn tiếng hoan hô: "Đồng ca vạn tuế. Văn Đông hội vạn tuế" Những người khác cũng hét ầm lên, vũ trường lập tức trở nên náo nhiệt. Sự vui mừng trong lòng mọi người đều không thể nói nên lời. Bang hội không chỉ thắng được cường địch, hơn nữa rút cuộc mở rộng được địa bàn. Sau này không cần phải sống ở Biên Nam, nơi nghèo khó và nhỏ bé nữa.

Một bên vui, một bên buồn. Đêm nay Văn Đông hội sẽ không ngủ. Nhưng đối với Mãnh Hồ bang thì lại là một đêm đau đớn không ngủ được. Địa bàn của bọn họ đã bị Thanh Bang đột nhiên công kích năm nơi, tổn thất trầm trọng. Nhưng ngay sau đó nhận được tin Hạ Học Dung bị giết, khiến bọn họ mất đi đồng minh duy nhất ở thành phố J. Lão Đại Mãnh Hồ bang ở thành phố J là Lý Thành Long nổi trận lôi đình, mắng to đàn em là một đám ngu dốt, trong lòng thầm kêu Thanh Bang tàn nhẫn.

Đêm đó, cảnh sát thành phố tăng cường tuần tra, giới nghiêm toàn thành, kiểm tra tất cả xe ra vào thành phố. Thanh Bang cũng đã rút lại, rút tất cả nhân viên về. Mãnh Hồ bang vốn định truy kích, nhưng khắp thành phố đều là cảnh sát, cũng không thể làm gì khác là thôi.

Hạ Học Dung, chỉ trong một đêm có tám cứ điểm bị Văn Đông hội tập kích, số tàn dư còn lại cũng hoàn toàn biến mất trong hắc đạo theo cái chết của Hạ Học Dung. Bốn thế lực còn lại ngoại trừ Lưu Thanh đều hoảng sợ vì đợt tấn công chớp nhoáng của Văn Đông hội, mỗi người đều bất an.

Hôm sau, Văn Đông hội chính thức tiếp quản địa bàn của Hạ Học Dung, trong lúc nhất thời Văn Đông hội có thêm tám cứ điểm, trong đó còn có một sông bạc. Tạ Văn Đông không giải tán nhân viên trong sông bạc, để bọn họ tiếp tục kinh doanh sông bạc, cũng tuyên bố tăng lương cho những người muốn lưu lại. Những người này vốn dựa vào đây mà sống, dù có thay đổi ông chủ, nhưng đối phương không đuổi mình còn tăng lương, đều cao hứng. Không có một ai rời đi, sông bạc tiếp tục kinh doanh.

Trận chiến này, Văn Đông hội có ba người chết, hơn mười người bị thương. Tạ Văn Đông xuất ra năm mươi vạn đưa cho nhà người chết, người bị thương cũng được bồi thường. Văn Đông hội điều chỉnh năm ngày, chỉnh đốn lại những người mới thu.

Trong thời gian đó, Thanh Bang và Mãnh Hồ bang đã xảy ra mấy lần đại chiến. Sau đó Cao Chấn phát ra thiệp mời cho các bang hội hắc đạo, yêu cầu Lão Đại các bang hội thành phố J tập trung ở Thanh Bang. Với uy danh của Thanh Bang, ngoại trừ Huỳnh Đề mình là kẻ thù không đội trời chung ra, các Lão Đại khác đều đến đông đủ. Đương nhiên cũng không thể thiếu Tạ Văn Đông đang rất nổi tiếng.

Trên hội nghị, Cao Chấn tức giận chỉ trích Mãnh Hồ bang: "Mãnh Hồ bang dù như thế nào cũng là bang hội từ bên ngoài đến. Vừa đến đây đã không tuân theo quy củ mà liên tục khiêu khích. Lão Đại Phủ Đầu bang bị giết một cách không minh bạch mọi người cũng thấy. Nếu như chúng ta không đoàn kết đã kích Mãnh Hồ bang, như vậy kết quả của Phủ Đầu bang hôm nay chính là ngày mai của chúng ta"

Tạ Văn Đông biết lúc này cần có người đứng lên để kích động những người khác. Vì vậy đứng dậy nói: "Ở đây tôi ít tuổi nhất, là văn bối tôi vốn không có tư cách nói chuyện. Nhưng nghe Cao đại ca nói, tôi cũng muốn nói hai câu. Không biết mọi người có phản đối hay không?"

Tạ Văn Đông nói rất khách khí, nhưng là xét về thực lực không ai dám xem nhẹ thiếu niên này. Mọi người đều nói: "Tạ lão đệ khách khí" "Tạ lão đệ là thiếu niên anh hùng, đương nhiên có tư cách nói chuyện" "Tạ Lão Đại"

Tạ Văn Đông gật đầu với mọi người, nhìn về phía Cao Chấn, người sau gật đầu khen ngợi hắn. Tạ Văn Đông ho khan một tiếng nói: "Đối với Mãnh Hồ bang, tôi đồng ý lời Cao đại ca nói. Bởi vì thành phố J chúng ta rất gần nước Nga. Đám xã hội đen nước Nga vì dễ buôn lậu nên muốn tìm một điểm đặt chân ở Trung Quốc, kết quả coi trọng thành phố J chúng ta. Vì thuận tiện và không có đối thủ cạnh tranh, bọn họ không muốn cũng không có khả năng cho phép hắc đạo thành phố J tồn tại. Nếu như chúng ta chỉ biết lui bước, kết quả chỉ có bị tiêu diệt. Phủ Đầu bang bị diệt không phải kết thúc mà là bắt đầu. Tiếp theo Mãnh Hồ bang sẽ đối phó ai trong số chúng ta"

Tạ Văn Đông thở dài một hơi, nhìn mọi người, thấy có Lão Đại đầu đã đầy mồ hôi, nói tiếp: "Mãnh Hồ bang thực ra cũng chẳng có gì đáng sợ. Chúng mạnh hơn nữa cũng chỉ là bang hội đến từ bên ngoài, không có căn cơ. Chúng ta nếu như có thể đoàn kết lại, khiên chiến với Mãnh Hồ bang. Như vậy ngày bọn chúng rời khỏi thành phố J cũng không còn xa nữa".

Mọi người đều gật đầu, lời Tạ Văn Đông nói rất có lý, nhưng trong lòng còn đang tính toán. Dù sao thực lực của Mãnh Hồ bang đã xâm nhập vào trong lòng mọi người. Thấy mọi người vẫn còn do dự, Tạ Văn Đông tức giận nói: "Mãnh Hồ bang có chỗ dựa là đám xã hội đen Nga làm chỗ dựa không mà các người sợ chúng. Người Trung Quốc chúng ta đã bao giờ sợ ngoại quốc đâu. Bây giờ đã không đơn giản là sự tranh đoạt trong huynh đệ. Đám mất xanh mũi lõ khi dễ lên đầu chúng ta, cả tỉnh đều nhìn vào chúng ta. Muốn làm rửa đen thì đừng làm người Trung Quốc. Tôi bây giờ tuyên bố, Văn Đông hội bắt đầu tuyên chiến với Mãnh Hồ bang từ hôm nay" Tạ Văn Đông nửa thật nửa giả, câu nói này có nửa phần là thật tâm. Hắn bây giờ mặc dù chưa phải là yêu nước, nhưng thấy mọi người nhát gan như vậy, trong lòng không khỏi tức giận. Tạ Văn Đông bình thường luôn ăn nói nhã nhặn bắt đầu chửi tục.

mọi người nghe thấy lời này của Tạ Văn Đông đều đỏ mặt tía tai. Lão Đại Đông Hòa bang Dư Phi vỗ bàn, đứng dậy nói: "Tôi cũng bị Mãnh Hồ bang ức hiếp. Tạ huynh đệ nói đúng, muốn làm rửa đen không phải người Trung Quốc. Dư Phi tôi không phải anh hùng gì hết nhưng cũng biết hai chữ liêm sỉ, tuyệt đối không để hắc đạo thành phố J ta mất mặt. Đông Hòa bang chúng ta hôm nay cũng sẽ tuyên chiến với Mãnh Hồ bang"

Dư Phi dẫn đầu, Lão Đại các bang hội khác đều đứng lên tỏ thái độ, trong đó còn có mấy người dù không muốn nhưng thấy tất cả đều vậy, không thể làm gì khác hơn là đứng lên tỏ thái độ sẽ tuyên chiến với Mãnh Hồ bang. Thông qua đề nghị của Cao Cường, tất cả bang hội tham gia hội nghị lần này tạm thời thành lập liên minh có tên là "Liên minh đánh hồ" Tên mặc dù hơi xấu chút, nhưng lại là tôn chỉ của mình. Chờ sau khi đánh ngã Mãnh Hồ bang, liên minh sẽ tự động giải tán.

sau khi hội nghị lần này kết thúc, hắc đạo thành phố J bắt đầu hành động lớn nhất chưa từng có trong lịch sử. Ngoại trừ một số bang hội cá biệt ra, hắc đạo cả thành phố J đều chĩa mũi dùi vào Mãnh Hồ bang.

sau khi tan hội, Tạ Văn Đông và Cao Chấn ăn ý không rời đi. Thấy mọi người đã đi, Cao Chấn cười ha hả giờ ngón tay cái lên với Tạ Văn Đông: "Huynh đệ cao thật, vừa nãy nói ra chút nữa làm ta cảm động"

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: "Thực ra trong lòng tôi cũng nói như vậy, những người này quá nhát gan sợ chuyện, bị ép còn không biết phản kháng, thật làm người ta tức giận"

Cao Chấn thờ dài nói: "Đây thực ra là căn bệnh chung của hầu hết mọi người mà" Thấy tâm trạng Tạ Văn Đông không tốt, Cao Chấn cười ha hả nói: "Huynh đệ, dù nói như thế nào thì hôm nay chúng ta coi như cũng hoàn thành khá tốt. Hơn nữa uy tín và khí phách của cậu làm cho Lão Đại các bang hội có cái nhìn hoàn toàn khác. Hôm nay thực sự làm cho người ta hưng phấn. Đi, hai chúng ta đi uống rượu rồi hát hò chúc mừng"

Tạ Văn Đông thấy Cao Chấn như vậy, cảm thấy khá thân thiết, cầm tay Cao Chấn nói: "Được rồi, không say không về, nhưng do anh mời khách"

"Ha ha. Tốt, ta là đại ca không mời sao được. Ha ha" Hai người cầm tay nhau đi ra ngoài, tiếng cười thi thoảng truyền ra.

Văn Đông hội sau trận chiến với Hạ Học Dung có thêm tám cơ sở, cùng với bảy cơ sở vốn có, thực lực chỉ còn kém Mãnh Hồ bang, Thanh Bang, Huỳnh đệ mình mà thôi. Đám lưu manh nghe danh xin gia nhập chỉ trong năm ngày đã tăng lên nhiều, tổng quân số đã hơn ngàn. Tạ Văn Đông cũng lo

lãng cơ sở tăng lên, không đủ người nên muốn nhận thêm một số. Vì vậy bảo ba người Tam Nhãn, Trương Nghiên Giang và Khương Sâm cùng nhau giữ cửa nhận người, cũng nói rõ muốn tinh không cần nhiều, lựa những người có tiềm lực.

Ba người Tam Nhãn cẩn thận chấp hành lời nói của Tạ Văn Đông, hơn một ngàn người chỉ thu có trăm. Một trăm người bị mấy người Tam Nhãn lựa chọn hết tinh anh, sau đó mới chuyển cho người khác. Khương Sâm chọn hai mươi người rồi nói với hai vị còn lại: "Xin lỗi, hai mươi người này tôi nhìn trúng, bọn họ sau này sẽ do tôi huấn luyện"

Tam Nhãn bắt đầu nói: "Hả? Anh nhìn trúng? Hai mươi người này là xuất sắc nhất, dựa vào cái gì mà lại thuộc hết về anh?" Trương Nghiên Giang ở bên cũng gật đầu.

"Đông ca đã nói, tôi có thể tùy ý lựa chọn nhân tài trong bang hội mà, ha ha" Câu nói này làm cho hai người Tam Nhãn không còn gì để nói, sau đó dẫn hai mươi người rời đi. Thấy hân đã đi khuất, Tam Nhãn rất giận, lớn tiếng nói: "Đây... Đây không phải cướp người sao. Tao cũng chọn. Long đường vừa lúc đang thiếu người" Tam Nhãn vội vàng chọn ra ba mươi người mà mình vừa mắt trong số còn lại, không nói một tiếng nào đã bỏ đi. Chỉ còn lại một mình Trương Nghiên Giang.

Thấy Tam Nhãn bỏ chạy, Trương Nghiên Giang lớn tiếng gọi: "Hai người thật quá đáng, sao có thể như vậy chứ?" Sau đó nhìn gần năm mươi người đứng ngây ngốc phía sau, trong lòng rất tức giận, đến mình chỉ còn lại từng này. Trương Nghiên Giang chọn hai mươi người trong đó, lớn tiếng nói với bọn họ: "Sau này các người đều thuộc Cháp pháp đường" Nói xong cười ha hả, rời đi.

Chờ Lý Sáng, Hà Hạo Nhiên đến chỉ thấy còn có hơn hai chục người. Lý Sáng khó hiểu hỏi: "Người đâu? Không phải nói có một trăm người sao?" Hà Hạo Nhiên cũng cảm thấy kỳ quái, sao lại chỉ còn hơn hai mươi người. Một người trong hơn hai mươi người lớn tiếng nói: "Vốn có trăm người nhưng bị người chọn đi hơn bảy mươi rồi"

Lý Sáng ngăn người: "Ai chọn đi?"

Người này nói: "Là ba đường chủ nhận bọn tôi vào chọn đi"

"Hả?" Lý Sáng lớn tiếng nói: "Nhanh như vậy đã chọn xong người. Tam Nhãn, lão Sâm, Nghiên Giang thật quá đáng" Nói xong Lý Sáng kéo theo Hà Hạo Nhiên nói: "Hạo Nhiên, chúng ta đi, tìm bọn họ đòi người" Lúc gần đi còn không quên hô một câu: "Những người còn lại vào Hồ đường" "A? Tiểu Sáng, vậy còn Báo đường của tao?" "Ôi. Hạo Nhiên, tao không phải đi đòi người cho mày sao?" "..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Hắc Thiếp

Đến sau này, vẫn là do Tạ Văn Đông phân phối thành viên mới lại một lần, các đường chủ mới hài lòng.

Ba ngày sau, Tạ Văn Đông triệu tập mọi người mở hội nghị. Đầu tiên là các vấn đề từng tổ trong bang hội. Bốn đường Long, Hồ, Báo, Cháp pháp không thay đổi. Chỉ tăng thêm một đường, đó là Phi ung đường do Cao Cường làm đường chủ. Còn lại có Hắc lang đường, đường chủ là Luru Ba, cũng kiêm nhiệm huấn luyện viên của bang hội. Mà Ám do Cao Cường cầm đầu lúc trước do Khương Sâm tiếp quản, Ám cũng chính thức đổi tên thành Ám tổ.

Mười năm cơ sở của Văn Đông hội do Long, Hồ, Báo, Phi ung, Hắc lang phân biệt trông coi, Cháp pháp đường giám sát. Ám tổ chủ yếu thu thập thông tin tình báo, khi phát hiện có người làm nguy hại đến bang hội, Ám tổ có thể không cần thông qua bang hội, trực tiếp tiến hành ám sát.

Văn Đông hội sau khi chia lại, bang hội được hệ thống hóa, các đường được phân công cụ thể. Một hắc bang do người trẻ tuổi thành lập bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Sau đó, Thanh Bang và Văn Đông hội chủ trì "Liên minh đánh hổ" gần như cùng lúc phát động tấn công Mạnh Hồ bang. Hơn ba mươi cơ sở của Mạnh Hồ bang đã có hơn hai mươi nơi bị tấn công. Lão Đại của Mạnh Hồ bang ở thành phố J Lý Thành Long đứng ngồi không yên, mấy lần phát động công kích nhưng đều không thành công, không biết bị Yakefu mắng cho bao nhiêu lần. Lý Thành Long tuy là Lão Đại Mạnh Hồ bang ở thành phố J, nhưng trong mắt hắc bang nước Nga, hẳn dù sao cũng là người ngoài nên cố ý phái Yakefu là người Nga đi theo hắn. Nói là phụ tá nhưng thực ra là giám sát. Lý Thành Long cũng hiểu rõ trong lòng, không dám đắc tội với người này. Dù bị mắng như một con chó vẫn không thể làm gì khác hơn là nhịn.

Đêm, Lý Thành Long phái ra năm trăm huynh đệ là lực lượng chủ yếu trong bang hội chia làm hai mũi, do thủ hạ Đường Lô dẫn ba trăm người đánh lên trụ sở chính Thanh Bang. Ngô Hưng Đào dẫn theo hai trăm người tập kích Văn Đông hội. Ý đồ đã kích lực lượng nòng cốt của "Liên minh đánh hổ", hy vọng có thể cứu bang hội. Nhưng hắn vừa phái người ra chưa lâu đã bị Ám tổ phát hiện, kịp thời thông báo cho Tạ Văn Đông.

Ngô Hưng Đào nổi tiếng là một tên liều mạng ở thành phố H, hơn ba mươi tuổi, đánh nhau giết người xếp hàng thứ ba ở Mãnh Hồ bang. Hắn cần bản là không để Văn Đông hội mới quật khởi vào mắt. Vốn tưởng rằng Lão Đại sẽ cho hắn tấn công Thanh Bang. Nhưng lại bị Đường Lôi chiếm tiên cơ, trong lòng ít nhiều có chút mất hứng. Ngô Hưng Đào mang theo hai trăm người nghênh ngang từ Mãnh Hồ bang đi ra. Nhiều người cùng một chỗ như vậy rất dễ làm cho người ta chú ý nên đã phân phó cho đàn em chia ra hành động, địa điểm tập trung là cửa công viên Lâm viên gần Quý Vực Biên Nam. Hắn mang theo mười mấy người cưỡi một chiếc xe tải đi tới.

Xe tải nhanh chóng đi về phía Nam, Ngô Hưng Đào ngồi trong xe rất bức bối, lớn tiếng nói: "Con mẹ nó, Đường Lôi là con *** gì, nó mà có thể đánh lên được Thanh Bang, tao..."

Ngô Hưng Đào tính tình nóng nảy, đám đàn em bên dưới không dám trêu chọc hắn. Một thằng lành lợi bên cạnh đưa cho hắn một điều thuốc: "Đào ca, hút một điều đi. Đừng giận, nếu như lần này Đường Lôi tấn công thất bại, Đào ca không phải có thể lấy cớ loại trừ hắn sao"

Ngô Hưng Đào suy nghĩ một chút liền vỗ tay thằng này nói: "Con mẹ nó, tao còn cần mày dạy sao. Mày cho là tao không biết sao?" "Vâng, vâng, vâng. Em nói sai rồi" "Con bà mày, chạy nhanh lên, đừng như xe trâu kéo thế này"

Nửa tiếng sau, xe tải đến được phía nam, trên đường có rất ít người qua lại. Nơi này mặc dù vẫn là trong nội thành, nhưng mật độ dân cư không thể sánh bằng trong phố. Ngô Hưng Đào lần đầu tiên ra phía Nam, từ trong xe nhìn ra ngoài nói: "Nơi này có phải nông thôn không, nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, con mẹ nó"

Lái xe cười ha hả nói: "Đào ca, anh cũng đừng nghĩ nơi này nghèo. Nghe nói thằng Tạ Văn Đông mỗi tháng kiếm mấy trăm vạn ở đây cũng không có vấn đề gì"

"Mẹ nó, nơi này một tháng có thể kiếm được mấy trăm vạn? Khó trách thằng Tạ Văn Đông khó nhằn như vậy. Con bà nó" Đang nói, xe tải dừng lại. Phía trước có hai chiếc xe cản đường. Lái xe quay đầu lại hỏi Ngô Hưng Đào: "Đào ca, phía trước hình như có xe đâm nhau, chúng ta không qua được"

Ngô Hưng Đào thò đầu ra nhìn một chút, sau đó nói với người bên cạnh: "Phiền chết được, xuống bảo hai thằng kia lái xe đi" Hai thằng đàn em gật đầu đáp ứng, lập tức xuống xe.

"Ai, ai, tránh đường cho tao. Bọn mày cản hết đường không cho ai qua sao?" Hai thằng vừa đi vừa nói.

Cửa xe mở ra, từ bên trong có bốn người đi ra. Một người trẻ tuổi không cao, da dẻ ngăm đen đi ở trên cùng, đi tới gần hai người rồi nói: "Ngô Hưng Đào ở trong xe hả?"

Hai người này ngăn ra, không biết sao đối phương lại biết Ngô Hưng Đào ở trong xe, nghi hoặc hỏi: "Bọn mày là bạn của Đào ca?"

Người thanh niên quay đầu lại nhìn ba người đi theo mình, cười nói: "Không sai, chính là bọn chúng" Nói xong, bốn người gần như cùng lúc rút súng ra, bắn cho hai tên kia một phát. Khoảng cách đã gần, hơn nữa lại không có sự chuẩn bị, hai đàn em của Ngô Hưng Đào chưa biết chuyện gì xảy ra đã có hai lỗ thủng trên người. Bốn người không hề dừng lại, bước qua xác chết đi về phía xe của Ngô Hưng Đào.

Ngô Hưng Đào ngồi trong xe thấy rõ chuyện xảy ra, tiếng súng vừa vang lên liền biết mình trúng bẫy, vội vàng lớn tiếng nói với lái xe: "Mau cho xe lui lại. Nhanh lui lại" Tiếng kêu thất thanh làm lái xe bình tĩnh, không chú ý đến người bị ngã là người của mình, rất nhanh lái xe lui lại.

Người trẻ tuổi thấp lùn cầm đầu thấy bọn họ muốn chạy, mỉm cười nói với ba người phía sau: "Khi đối địch dù ở bất cứ tình huống nào cũng phải giữ bình tĩnh. Giống như bây giờ, kẻ địch muốn chạy, chúng ta không cần hoảng hốt, cầm chắc súng, trong mắt chỉ có kẻ thù, một phát nhất định phải trúng" Vừa nói, người này giơ súng lên, đứng ở giữa đường, nòng súng nhắm thẳng vào chiếc xe tải đang lui lại, gió đêm thổi mạnh không làm hắn dao động một chút nào.

"Bùm" hoa lửa lóe lên trên nòng súng, một viên đạn xuyên qua khoảng cách hai mươi mét và kính chắn gió của chiếc xe, để lại một lỗ thủng lớn trên đầu lái xe. Lái xe không kịp kêu lên một tiếng, người nằm gục lên vô lăng, máu chảy trào ra. Xe không người lái chệch ra khỏi đường, người trong xe sợ đến mức hét ầm lên, rút súng, từ trên xe chạy xuống.

Súng của bốn người đồng loạt nhắm bắn vào những người vừa lao ra khỏi xe, không cho bọn họ cơ hội để thở. Tiếng súng vang lên, hơn mười đàn em của Ngô Hưng Đào vừa chạy ra đã ngã xuống đất. Bốn người từ từ đi tới trước xe, người trẻ tuổi thấp lùn dùng súng gõ lên thành xe: "Xuống xe đi, Ngô Hưng Đào".

Ngô Hưng Đào ngồi ở trong xe, bây giờ mới biết thế nào là tử thần vẫy gọi. Mặc dù hắn giết qua không ít người, nhưng tay cầm súng không khỏi run lên nhẹ nhẹ, nuốt nước miếng, run giọng hỏi: "Bọn mày... Bọn mày là ai?"

Người trẻ tuổi cười ha hả nói: "Người dám to gan như vậy ở Biên Nam, mày nói bọn tao là ai? Chẳng qua mày có thể tự hào, bởi vì mày chết trong tay Âm tổ" Nói xong, người trẻ tuổi khom lưng túm Ngô Hưng Đào từ trong xe ra, người bên cạnh đã đoạt lấy súng trong tay hắn. Ngô Hưng Đào quý xuống mặt đất, lớn tiếng kêu: "Đừng... Đừng giết tôi"

Người trẻ tuổi cười nói: "Nghe nói Ngô Hưng Đào Mãnh Hồ bang là một hảo hán, hôm nay lại thấy không khác gì con chuột nhắt"

Ngô Hưng Đào đâu còn uy phong nữa, quỳ mọp xuống đất nói: "Các người muốn mang tôi đi đâu, xin đừng giết tôi, xin đừng giết tôi. Anh... Anh coi như tôi là một cái rắm, thả tôi đi"

Người trẻ tuổi chép chép miệng, từ trong lòng lấy ra một tấm thiệp màu đen: "Ngô Hưng Đào, mày biết cái này không?"

Nhìn thấy tấm thiệp đen trong tay đối phương, Ngô Hưng Đào không nhận được mà run lên, sợ hãi kêu: "Hắc thiệp".

Gật đầu, người trẻ tuổi nói: "Rất mừng vì mày biết tên của nó. Tao nghĩ mày cũng biết tác dụng của nó. Người tiếp nhận hắc thiệp, chưa ai còn được sống trên đời" Nói xong, người trẻ tuổi nhẹ buông tay ra, tấm thiệp tà tà rơi xuống trước mặt Ngô Hưng Đào, đây không thể nghi ngờ là phán hán tội chết. Ngô Hưng Đào đầu óc đã trở nên hỗn loạn, đưa tay bắt lấy hắc thiệp trên mặt đất, như nỗi cơn điên bỏ chạy: "Tao không muốn chết. Tao không muốn chết. Tao...."

Người trẻ tuổi gật đầu với ba người bên cạnh, xoay người đi về phía chiếc xe. Phía sau truyền đến tiếng súng nổ, tiếng hét điên cuồng của Ngô Hưng Đào cũng theo đó mà im bật. Người trẻ tuổi trở lại xe, cửa chiếc xe còn lại cũng mở ra. Tam Nhân đi ra, mỉm cười nhìn hán nói: "Không tệ, lão Sâm, rất tàn nhẫn. Đại ca giao Âm tổ cho anh đúng thật".

Người trẻ tuổi thấp lùn đứng là Khương Sâm, cười ha hả nói: "Đừng khen ta, trong bộ đội đã được học cái này" Hai người lên xe, đi tới công viên Lâm Viên.

Lý Thành Long ở trụ sở chính Mãnh Hồ bang chờ tin tức, đầu tiên là Đường Lôi cả người đầy vết thương chạy về. Đã không đánh lên thành công, ngược lại còn trúng mai phục của Thanh Bang. Mang đi ba trăm người, trở về không đến năm mươi. Lý Thành Long tức giận đá cho Đường Lôi một cước, thiếu chút nữa làm vỡ vết thương của hán. Trong lòng hán còn một tia hy vọng, nghĩ Ngô Hưng Đào có thể càn quét Văn Đông hội, ít nhất giúp mình trừ đi một cường địch. Nhưng đợi cả đêm cũng không có tin tức gì. Đến sáng hôm sau mới biết Ngô Hưng Đào bị giết trên đường ở Biên Nam, hai trăm đàn em mang theo đã chết và bị thương hết.

Lý Thành Long biết thế đã mất, không đợi Yakefu nói, trước hết quay về trụ sở chính của Mãnh Hồ bang ở thành phố H xin chịu phạt. Yakefu chỉ vào Lý Thành Long, tức không nói lên lời. Hán biết trách nhiệm của mình còn lớn hơn cả Lý Thành Long, không thể làm gì khác hơn là gọi điện về trụ sở chính, kê lại tình huống của Mãnh Hồ bang ở thành phố J một lần. Trụ sở mười phút sau mới đáp lời, không nói gì khác, cách chức Lý Thành Long, bảo Yakefu dẫn theo người của Mãnh Hồ bang rút về thành phố H, vấn đề này để sau lại tính.

Chiều hôm đó, Mãnh Hồ bang ngưng cuồng một thời ở thành phố J đã triệu hồi tất cả thuộc hạ, rút khỏi hắc đạo thành phố. Chiều tối hôm đó, tất cả bang hội gia nhập "Liên minh đánh hổ" cử hành một lần tụ hội khổng lồ ở Thanh Bang. Mục đích chủ yếu là chia chác địa bàn của Mãnh Hồ bang, còn có rất nhiều các bang hội nhỏ không gia nhập liên minh cũng đến tham gia. Trong đó Đan Hiểu Vân và Trương Hồng đến đây làm Tạ Văn Đông rất ngạc nhiên. Trương Hồng sau khi nhìn thấy Tạ Văn Đông, từ xa đã cười cười đi về phía hán: "Tiểu huynh đệ, cậu làm tôi khổ cực quá"

Tạ Văn Đông cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt lại nghi hoặc nói: "Sao Hồng ca lại nói vậy?"

Trương Hồng giả vờ rất quen thuộc với Tạ Văn Đông, tiến lên bắt tay nói: "Lần trước chúng ta gặp nhau ở Đông Thắng, lúc ấy cậu chỉ nói là Văn Đông hội. Nhưng sao lại không nói cho ta biết cậu chính là Tạ Văn Đông chứ. Làm cho tôi không làm tròn tình địa chủ"

"Ha ha, đó chỉ là chuyện nhỏ, lúc ấy tôi có chuyện nên phải vội vã rồi đi"

"Ồ, ha ha, Tạ huynh đệ lúc nào đến thăm đại ca, đến lúc đó tôi sẽ chiêu đãi huynh đệ"

Tạ Văn Đông cười nói: "Nếu Hồng ca đã mời, một ngày gần đây tôi sẽ đến, chỉ sợ Hồng ca không chào đón thôi?"

Trương Hồng ra về tức giận, vỗ vai Tạ Văn Đông nói: "Huynh đệ sao lại nói như vậy, bây giờ chúng ta là người cùng một phe, phải hỗ trợ lẫn nhau mới đúng. Ha ha"

Tạ Văn Đông nhìn bàn tay trên vai, trong lòng rất chán ghét. Tao sẽ đến "thăm" mày. Mục tiêu tiếp theo của Hắc thiệp chính là mày. trong lòng tuy là nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại không để lộ ra, chỉ mỉm cười với Trương Hồng. Một lát sau, Đan Hiểu Vân cũng đã đi tới. Trong hội nghị, Tạ Văn Đông cũng không rảnh rỗi, lúc thì nói với người này mấy câu, lúc lại có người đến gần. Cao Chấn biết Tạ Văn Đông đang mệt, sợ hán không chịu nói nên tìm cơ đưa hán vào một căn phòng trống.

Đợi đến khi vào phòng, Tạ Văn Đông nằm trên giường thở dài một hơi. Cao Chấn thấy thế cười nói: "Huynh đệ, nhanh như vậy đã không chịu nổi sao. Sau này phải tăng cường tập luyện, biết cách ứng phó người cũng là một bài học đó. Ha ha"

Tạ Văn Đông hiểu, gật đầu hỏi: "Cao đại ca, Mãnh Hồ bang đi, xem như bỏ đi một khối tâm bệnh của anh. Anh cũng thoải mái hơn"

Nghe xong lời này, nụ cười trên mặt Cao Chấn biến mất, thở dài nói: "Mãnh Hồ bang mặc dù đi, nhưng còn có Huỳnh Đệ mình đang nhìn chằm chằm vào Thanh Bang. Ngoài sợ không sợ cậu cười chê, vị trí Lão Đại của tôi cũng không chắc chắn"

Tạ Văn Đông khó hiểu nhìn Cao Chấn: "Cao Lão Đại, trong Thanh Bang cũng có mâu thuẫn sao?"

"Ồi, các trưởng lão trong bang hội khinh ta còn trẻ, ta có quyết định gì đều phải được bọn họ đồng ý. Như lần này tuyên chiến với Mãnh Hồ bang, bọn họ không ngừng ngăn cản, cuối cùng nếu không phải ta lấy Bang chủ lệnh ra dọa bọn họ... À" Cao Chấn cúi đầu thở dài.

Tạ Văn Đông không nghĩ tới trong Thanh Bang cũng có mâu thuẫn, hỏi: "Vậy Cao đại ca đã nghĩ ra biện pháp giải quyết chưa?"

"Nói thật cậu đừng cười ta. Lúc đầu ta chủ động đề xuất liên minh với cậu, một là xem trọng thực lực của Văn Đông hội, giúp Thanh Bang tìm một đồng minh. Còn một điểm quan trọng nhất là từ tâm tư của ta, hy vọng có thể mượn sức huynh đệ củng cố địa vị của mình" Cao Chấn cúi đầu nói tiếp: "Ta không biết tại sao hôm nay lại nói với cậu nhiều như vậy, nói ra bí mật trong lòng. huynh đệ, cậu nếu trách ta cũng không sao, ta là người không có tiền"

đồ"

Tạ Văn Đông ngồi dậy, nhìn Cao Chấn, trong lòng có một sự cảm động không biết tên, nói: "Anh biết tại sao tôi đồng ý kết minh không? Bởi vì anh cho tôi một cảm giác rất thân thiết, còn cả tôi tin anh. Giống như lần đầu tiên chúng ta nói với nhau, bắt đầu từ ngày kết minh, đã là huynh đệ của nhau, giúp đỡ nhau, không bao giờ thay đổi!" Nói xong, Tạ Văn Đông đưa tay ra trước mặt Cao Chấn. Mắt Cao Chấn đỏ lên, cầm tay Tạ Văn Đông nói: "Cao Chấn ta cả đời sẽ không bao giờ thay đổi!" Hai người nắm chặt tay nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Thích

Một lát sau, tâm trạng hai người đã ổn lại, ngồi trên giường, Cao Chấn hỏi: "Huynh đệ bây giờ đã có căn cơ ở phía Nam, tiếp theo định làm gì?"

Tạ Văn Đông thẳng thắn nói: "Có tính, tôi muốn cả phía Nam"

Cao Chấn ngăn người một chút, sau đó cười ha ha, đấm vai Tạ Văn Đông: "Miệng huynh đệ không nhỏ. Phía Nam bây giờ ngoại trừ Chu Hữu Bằng và Lưu Thanh, hai người còn lại không cần lo lắng. Mà Lưu Thanh lại được ta âm thầm ủng hộ, là người không sai. Hy vọng huynh đệ cho hắn một con đường"

Tạ Văn Đông gãi gãi đầu, không có ý tứ nói: "Thực ra mới đầu tôi cũng có ý thu thập hắn. Nếu Cao đại ca nói ta cũng không có ý kiến. Chỉ là Chu Hữu Bằng hơi khó đối phó, hắn lại có Huỳnh Đệ minh ủng hộ. Tôi bây giờ còn chưa thể động đến hắn"

Cao Chấn suy nghĩ một chút nói: "Cậu có nghĩ trước khi đối phó hắn, sẽ diệt Huỳnh Đệ minh trước không?"

Mắt Tạ Văn Đông sáng lên, cúi đầu suy nghĩ một lát, cười ha ha nói: "Cao đại ca nói đúng. Liên minh đánh hổ mà chúng ta thành lập, hầu hết các bang hội đều tham gia chỉ có một mình Huỳnh Đệ minh là không. Các bang hội bây giờ đều có ý kiến với chúng. Nếu như đối chiến với Huỳnh Đệ minh, cho dù các bang hội hắc đạo ở thành phố J không đứng về phía chúng ta, nhất định cũng không ủng hộ Huỳnh Đệ minh chúng. Cao đại ca chắc cũng đã nhìn ra điểm này"

Cao Chấn cười nói: "huynh đệ thật thông minh, vừa điểm đã nhìn ra. Tôi nghĩ cậu trước hết đánh hai nhà Đan Trương, sau đó đối phó Huỳnh Đệ minh. Đến lúc đó tôi sẽ giúp cậu. Huỳnh đệ tốt, chúng ta ra ngoài cắt "Bánh ngọt", ha ha" Nói xong đứng dậy, Tạ Văn Đông và Cao Chấn đi ra khỏi phòng, trong lòng rất thoải mái.

Ba mươi cơ sở thuộc địa bàn của Mãnh Hồ bang, Thanh Bang được chia năm nơi, Văn Đông hội ba nơi, các bang hội khác cùng chia. Bởi vì số cơ sở có hạn, có hai ba bang hội chỉ được chia một nơi. Mặc dù có chút không thoải mái nhưng vẫn có thể hài lòng. Dù sao bọn họ cũng không làm gì, chủ lực đánh đổ Mãnh Hồ bang chính là Thanh Bang và Văn Đông hội.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tạ Văn Đông có chút dờ khóc dờ cười với ba nơi mình được chia. Vị trí của các nơi rất đẹp, thuộc trung tâm thành phố, diện tích không nhỏ, chỉ là không liên mạch với địa bàn của mình, giống như đang chạy bộ đột nhiên tuột một chiếc giày, sợ rằng mình không thể nào chiếu cố đến nó. Chờ mọi người đi rồi, Cao Chấn cười hỏi Tạ Văn Đông: "Nhìn huynh đệ có vẻ không cao hứng. Không hài lòng với các cơ sở?"

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: "Ba nơi này rất được, chỉ là quá xa địa bàn của tôi, ha ha"

"Không vấn đề gì, có thể kiếm tiền chính là cơ sở tốt" "Vâng, Cao đại ca, điều này tôi biết"

Cao Chấn nói: "huynh đệ, lúc nào đến nhà tôi ngồi chơi. Máy hôm nay Tiểu Ngọc luôn nhắc tới cậu, nói ở trường cả ngày không thấy bóng dáng cậu đâu. Ha ha"

Tạ Văn Đông thăm nghĩ cũng đúng, mấy hôm nay không thấy cô bé đó, trong lòng đúng là có chút nhung nhớ, nói: "Cao đại ca, tình hình mấy hôm nay của tôi thế nào anh cũng biết, bận từ sáng đến tối đêm. Bây giờ có thể rảnh rỗi một lúc, vừa lúc có thể đi gặp Tiểu Ngọc"

Cao Chấn gật đầu, nhìn Tạ Văn Đông, miệng giật giật muốn nói gì đó lại thôi. Tạ Văn Đông không thấy vẻ mặt của Cao Chấn, nói vài câu với hắn rồi xoay người rời đi.

Hôm sau, Tạ Văn Đông triệu tập các nhân vật chủ chốt, tổ chức hội nghị nhỏ. Sau một đêm suy nghĩ, Tạ Văn Đông quyết định để Tam Nhân quản ba cơ sở mới. Tam Nhân bây giờ dù là mưu lược, hay là năng lực tùy cơ ứng biến đều thể hiện như một đại tướng, là một người có thể tin cậy. Đồng thời Tạ Văn Đông cũng nói ra mục tiêu tiếp theo với mọi người. Quét sạch Đan Hiếu Văn và Trương Hồng.

Đối với hai người này, mọi người không nói gì, thực lực của chúng giờ kém xa Văn Đông hội. Cao Cường đề nghị lần này trước hết phát ra hắc thiếp với hai người bọn họ, thể hiện uy phong của Văn Đông hội. Sau mấy lần mở rộng và chiến đấu, Tạ Văn Đông hiểu rõ uy lực của chiến tranh chớp nhoáng. Văn Đông hội lúc trước khi đối địch đều là công kỹ vô bị, một kích lấy mạng, giảm tổn thất của mình xuống mức thấp nhất. Lần này đối phó hai người Đan Trung, Tạ Văn Đông cũng quyết định dùng cách này. Hắn để Tam Nhân, Cao Cường, Lưu Ba chỉ huy đường mình công kích Đan Hiểu Văn. Lý Sáng, Hà Hạo Nhiên, Trương Nghiên Giang dẫn theo huynh đệ trong đường công kích Trương Hồng. Mà Khương Sâm chỉ huy Âm tổ tìm hiểu tình báo, đồng thời hỗ trợ các đường tấn công. Phương thức công kích vẫn là đánh lén, nhất định phải một kích phải giết, không cho bọn họ một cơ hội phản kháng. Tạ Văn Đông để mọi người nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm mai bắt đầu hành động.

Trương Hồng và Đan Hiểu Văn nằm mơ cũng không nghĩ ra, thiếu niên trong buổi hội nghị tối qua còn nói còn cười với bọn họ, nhanh như vậy đã ra tay với bọn họ.

Hắc đạo thành phố J sau khi Mạnh Hồ bang rời đi rốt cuộc đã hơi bình tĩnh, các bang hội đều thả lỏng. Nhưng đó chỉ là sự bình tĩnh bên ngoài, một cơn sóng gió ngập trời sắp nổ ra. Theo gót giày không ngừng mở rộng của Tạ Văn Đông, hắc đạo thành phố J dần dần biến đổi.

Một ngày không có gì để nói, sáng sớm hôm sau, Tạ Văn Đông gọi điện đến nhà Cao Chấn, người nhận điện thoại chính là Cao Tuệ Ngọc: "Alo, là Tiểu Ngọc à, lát nữa em đến nhà chị nhé?" "Văn Đông? Anh chị không có nhà. Em đến nhà chị làm gì?"

Xem ra cô ta đang giận. Tạ Văn Đông cười nói: "Chúng ta đã mấy ngày không gặp, em muốn gặp chị".

"Gặp em? Thực làm người ta sợ hãi. Chị thấy thôi đi, chờ anh chị về rồi em hãy đến" "Bíp" Cao Tuệ Ngọc cúp điện thoại, cầm gối trên ghế ném mạnh xuống đất, sau đó đứng lên giẫm vài cái: "Tạ Văn Đông đáng chết. Tạ Văn Đông thói tha. Anh là đồ bại hoại. Tội giẫm chết anh".

Giọng nói cực lớn làm cho Tạ Văn Đông tay cầm điện thoại đứng ngoài cửa nhà nàng nghe rõ mồn một. Ông trời ạ, không phải chứ. Tạ Văn Đông do dự một chút, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, khẽ cắn môi, đưa tay lên ấn chuông cửa, yên lặng cầu khẩn hôm nay may mắn.

"Ai đó?" Giọng nói bức bối của Cao Tuệ Ngọc truyền ra từ bên trong.

Tạ Văn Đông thở ra một hơi, lớn tiếng nói: "Tiểu Ngọc, là em".

Bên trong cửa vang lên tiếng: "Bình bang" Một lát sau cửa mở ra, Cao Tuệ Ngọc chống tay ngang hông đứng trước cửa, nhìn Tạ Văn Đông, chu miệng nói: "Vào đi"

Tạ Văn Đông cười cười với Cao Tuệ Ngọc, khụ một tiếng đi vào nhà. Đứng trong phòng khách, Tạ Văn Đông thấy TV đang bật, nói: "Tiểu Ngọc, đang xem tiết mục gì..." "Bịch" Cao Tuệ Ngọc đóng mạnh cửa lại, phát ra tiếng động cắt ngang lời Tạ Văn Đông.

"Em muốn uống gì?" Cao Tuệ Ngọc ngồi trên ghế, nhìn T, hỏi.

Tạ Văn Đông ngồi bên cạnh nàng, thấy Cao Tuệ Ngọc còn đang tức, nói: "Mấy hôm nay em thực sự rất bận, hơn nữa cũng rất mệt, mấy hôm nay không thấy chị trong lòng rất buồn phiền. Hôm nay không dễ gì được rảnh rỗi, chị còn như vậy..." Nói xong, Tạ Văn Đông nhắm mắt dựa lưng vào ghế.

"Em có biết không, mấy hôm nay chị lo lắng cho em nhiều đến thế nào không. Nhưng em lại không gọi điện cho chị một lần nào. Chuyện của em là do anh trai nói cho chị biết" Vừa nói, mắt Cao Tuệ Ngọc đỏ lên.

Tạ Văn Đông hơi xấu hổ: "Đây là em không đúng, lần sau dù bận đến đâu, nhất định cũng phải gọi điện cho chị".

"Thế còn được. Em không biết, mấy hôm nay Lý Phong suốt ngày quấn lấy người ta, phiền chết đi được".

"Lý Phong? Là ai?" Tạ Văn Đông cảm thấy kỳ quái, trong ấn tượng không có người này.

Cao Tuệ Ngọc nói: "Hắn là con trai của chú Lý, trưởng lão trong bang hội" Thấy Tạ Văn Đông còn có chút khó hiểu, Cao Tuệ Ngọc giải thích: "Chú Lý em cũng đã gặp. Còn nhớ lần đầu tiên khi chúng ta đi chơi, người ra tay giáo huấn mấy tên côn đồ và gọi em là ở vũ trường không, đó chính là chú Lý".

Tạ Văn Đông suy nghĩ một lát, nhớ lại đúng là có chuyện đó, nói: "Là ông béo đeo kính khoảng bốn mươi tuổi kia hả?" Cao Tuệ Ngọc gật đầu nói: "Thực ra chú Lý rất tốt với chị. Chỉ là Lý Phong cứ quấn lấy chị, phiền chết được".

Tạ Văn Đông trong lòng vừa động. Hắn tuy chỉ gặp chú Lý kia một lần, nhưng lúc ấy trực giác nói cho hắn biết người này không hề đơn giản, không trung hậu như bề ngoài. Nhưng Tạ Văn Đông không có nói ra suy nghĩ trong lòng. Dù sao đó chỉ là cảm giác của hắn, không thể nào làm cho Cao Tuệ Ngọc tin tưởng, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu không nói.

Cao Tuệ Ngọc thấy khuôn mặt gầy gò của Tạ Văn Đông, đau xót trong lòng. Biết hắn bị bệnh hypoglycemia (Nồng độ đường trong máu thấp), dịu dàng nói: "Em suốt ngày bận với chuyện trong bang hội, cơ thể em thế nào em không biết sao. Em nhìn em kia, gầy đi bao nhiêu rồi kia".

"Ha ha, bận một chút thôi mà, mấy hôm nữa là ổn" Tạ Văn Đông tạm thời bỏ qua chuyện của Lý Phong, nhưng trong lòng nhớ kỹ người này. Nháy nháy mắt với Cao Tuệ Ngọc, mang ý đồ xấu nói: "Em bây giờ chỉ muốn... ngủ"

Mặt Cao Tuệ Ngọc đỏ lên, sắc giọng: "Ai ngủ với em chứ?" Tạ Văn Đông cười ha hả: "Em có nói ngủ cùng chị sao?"

"Em... Tạ Văn Đông chết tiệt" Cao Tuệ Ngọc giận đến độ mặt đỏ ửng lên, hai tay đấm vào ngực Tạ Văn Đông nhưng không có bất cứ sự uy hiếp nào,

chỉ mang đến tiếng cười của hắn. Một lát sau, Cao Tuệ Ngọc đã hơi mệt, dựa vào vai Tạ Văn Đông, ánh mắt mê ly nhìn hắn mà nói: "Mấy ngày nay thực sự nghĩ đến chị chứ?"

Tạ Văn Đông gật đầu. Cao Tuệ Ngọc dựa vào gần như vậy làm cho hắn không quen. Lúc nàng thờ sẽ phả hơi nóng vào mặt hắn. Nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, lửa nóng bốc lên trong lòng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, lặng yên không nói. Thấy Cao Tuệ Ngọc nhắm mắt lại, Tạ Văn Đông không tự giác từ từ cúi xuống đôi môi đỏ mọng của nàng. Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên. Tạ Văn Đông chấn động, theo phản xạ đứng lên, mặt đỏ bừng rút điện thoại đi động ra. Cao Tuệ Ngọc nhìn Tạ Văn Đông đi sang một bên nghe điện, trong lòng thầm than một tiếng, cắn môi không nói gì.

Điện thoại là Lý Sáng gọi tới: "Alo, Đông ca, em là Tiểu Sáng. Bọn em bây giờ bắt đầu tấn công Trương Hồng, Đông ca có chỉ thị gì không?"

"Không có, bình thường làm như thế nào, bây giờ cứ làm như vậy. Chỉ cần nhanh".

"Đã biết, Đông ca. Đúng rồi, em không làm phiền anh chứ".

Tạ Văn Đông không nhịn được cười một tiếng: "Không có, đừng làm nhảm, mau đi 'Làm việc' đi".

"Vâng, tiểu đệ tuân lệnh. Ha ha".

Tạ Văn Đông cắt điện thoại đi, thấy Cao Tuệ Ngọc đang ngồi trên ghế, đi tới nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngọc, vừa này... em..."

Cao Tuệ Ngọc không nói gì, đứng lên ôm cổ Tạ Văn Đông, hôn lên môi hắn. Tạ Văn Đông đầu tiên là ngẩn ra, cảm nhận được hương vị ngọt ngào trong miệng Cao Tuệ Ngọc, đưa tay ra ôm nàng vào lòng. Lưỡi hai người quấn lấy nhau. Cao Tuệ Ngọc vốn chỉ muốn khẽ hôn, bây giờ cũng không chịu khống chế chuyển thành nụ hôn cuồng nhiệt. Thời gian như ngừng trôi, hai người thật lâu sau vẫn không tách ra.

Cả người Cao Tuệ Ngọc như không còn sức lực, dựa vào người Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông không thể khống chế được trong lòng nữa, đưa tay lên sờ tới ngực của nàng. Ngay khi hai người đang tập trung tinh thần, điện thoại di động lại vang lên.

"Đáng chết" Tạ Văn Đông không biết là đang mắng điện thoại, hay là mắng người gọi điện. Nhẹ nhàng đẩy thân thể mềm mại của Cao Tuệ Ngọc ra, đi sang bên. Cao Tuệ Ngọc xấu hổ kêu lên một tiếng, dựa lưng vào ghế, vùi mặt vào gối.

"Alo? Đông ca, em là Tam Nhân. Em bây giờ chuẩn bị công kích Đan Hiểu Vân, Đông ca còn sống hay đã chết thế?"

Tạ Văn Đông tròn trừng mắt, những người này là đang thử tính kiên nhẫn của mình đây, nói: "Mày biết nghĩ mà. Đừng cái gì cũng hỏi tao".

"Vâng, biết rồi. A? Đông ca, giọng nói của anh không tốt, có phải đã xảy ra chuyện gì?"

"Nếu như mày bây giờ không dập điện thoại, tao về sẽ nghĩ xem có nên đánh mày không"

"A?" Đầu bên kia điện thoại ngẩn ra một lát, sau đó truyền tới tiếng cười ha hả của Tam Nhân: "Ha ha, em đã rõ. Đông ca đang ở nhà Cao Tuệ Ngọc sao? Anh từ từ hưởng thụ. Em sẽ không gọi điện quấy rầy hai người nữa. Ha ha".

"Mày..." Không đợi Tạ Văn Đông nói, Tam Nhân đã dập điện thoại. Tạ Văn Đông cầm điện thoại di động trong tay, cảm thấy rất đau đầu. Đi tới trước ghế, thấy Cao Tuệ Ngọc đang vùi mặt xuống ghế, không khỏi nhớ tới chuyện vừa này. Trong lòng hắn không biết tình cảm của mình đối với Cao Tuệ Ngọc là gì. Dù sao Tạ Văn Đông mới chỉ có mười sáu tuổi, còn rất mơ hồ về tình yêu. Khẽ vỗ vai Cao Tuệ Ngọc nói: "Tiểu Ngọc, em... anh nghĩ... Anh nghĩ mình thực sự thích em".

Cao Tuệ Ngọc nghe xong, trong lòng rất hạnh phúc, mặt đỏ ửng không dám ngẩng đầu lên. Tạ Văn Đông nói xong lời này, cảm thấy cả người rất thoải mái. Thấy Cao Tuệ Ngọc sắp dán sát đầu xuống đệm, cười nói: "Nếu còn cúi nữa sẽ nhét đầu vào giữa ghế đó. Em bây giờ trông rất giống đà điểu".

Cao Tuệ Ngọc tức giận ngẩng đầu lên, véo tay Tạ Văn Đông nói: "Hừ. Anh mới là đà điểu. Anh là một con đà điểu chết vừa bé lại vừa ngu".

"Đúng không, ha ha, xem giữa hai ta ai giống" Tạ Văn Đông vừa nói, đưa tay ra cù Cao Tuệ Ngọc, làm nàng cười ha hả. Cao Tuệ Ngọc cũng không yếu thế, vừa véo vừa cắn Tạ Văn Đông. Hai người loạn thành một đoàn. Một lúc sau, hai người có chút mệt, Cao Tuệ Ngọc dựa vào vai Tạ Văn Đông nói: "Văn Đông, thời gian này anh gầy quá, có phải không chịu ăn không?"

Tạ Văn Đông cầm tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, ngửi ngửi, có một mùi hương thơm ngát: "Đúng vậy. Thời gian này trong bang hội rất nhiều chuyện. Một ngày có khi chỉ ăn một bữa"

"Em làm nhiều đồ ăn cho anh".

"Thôi, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn. Anh bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon" Tạ Văn Đông thật sự không dám khen ngợi tài nấu nướng của Cao Tuệ Ngọc. Hai bài học làm hắn cả đời khó quên.

Cao Tuệ Ngọc gật đầu: "Được rồi, anh ngủ một lát đi. Đến trưa em sẽ gọi anh dậy ăn cơm" Tạ Văn Đông nhìn vẻ dịu dàng của nàng, trong lòng rất thích thú. Nắm tay Cao Tuệ Ngọc, mắt nhắm cười nói: "Anh muốn em ngủ với anh"

"Phi... Ai ngủ với anh" Cao Tuệ Ngọc thờ ơ vào mặt Tạ Văn Đông, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Quyết Chiến

"Ha ha" Tạ Văn Đông nằm trên ghế, ôm vòng eo thon nhỏ của Cao Tuệ Ngọc nói: "Quên đi, xem ra anh chỉ có thể ngủ trên ghế thôi"

"Đậy đi, nằm ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đó. Vào phòng em ngủ đi" Cao Tuệ Ngọc kéo Tạ Văn Đông lên tầng trên.

Tạ Văn Đông nằm trên người Cao Tuệ Ngọc, ngửi mùi hương thơm ngát, lại nghĩ đến cảnh vừa nãy, trong lòng không khỏi kích động, nụ cười hiện lên mặt. Trong lòng thầm nhủ, xem ra mình đã thích Cao Tuệ Ngọc. Ở bên nàng luôn làm cho mình cảm thấy hưng phấn. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, mình cảm thấy rất thỏa mãn. Nhưng mình đối với Cao Tuệ Mỹ ra sao, còn có Tiểu Kim Dung cứu tử tay Ngũ Thủ ra cũng có cảm giác này. Không phải mình cùng yêu ba người đó chứ? Tạ Văn Đông nhắm mắt lại suy nghĩ miên man, chỉ một lát là ngủ thiếp đi.

Nghe thấy hơi thở đều đặn của Tạ Văn Đông, Cao Tuệ Ngọc sợ lại có người quấy rầy hấn, nên cầm lấy điện thoại của hấn, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng. Về phòng khách, Cao Tuệ Ngọc nhớ tới câu Tạ Văn Đông vừa nói: "Anh nghĩ... Anh thực sự thích em", trong lòng rất vui vẻ, ước mơ về tương lai tươi đẹp của hai người. Một lát sau, điện thoại di động lại reo lên cắt đứt suy nghĩ đang bay rất xa của nàng. Cao Tuệ Ngọc cầm lấy điện thoại, bất mãn nói: "Này, các người có để yên không, sao suốt ngày gọi điện vậy"

Đầu kia điện thoại im lặng một chút: "Alô, anh tìm Đông ca, có chuyện cần Đông ca giải quyết"

"Anh ấy không có ở đây, đang ngủ" Cao Tuệ Ngọc hét lên một tiếng, dập điện thoại. Tam Nhân ở đầu bên kia cầm máy một lúc không nói gì, rồi quay đầu lại nói với Lý Sáng: "Lão mập, mày biết không, hồng nhan đúng là con mẹ nó họa thủy. Con bà nó, cô ta dám nói chuyện với tao như vậy".

Tam Nhân chưa gặp Cao Tuệ Ngọc, chỉ nghe người nói qua, không nghĩ tới lần đầu nói chuyện đã không nể mặt như thế, trong lòng rất tức giận. Lý Sáng đã bị thiết thời vì nàng, cười nói: "Không biết chừng sau này Đông ca cưới Tiểu Ngọc, khi đó mày còn phải xách giày cho người ta đó. Ha ha" Tam Nhân trừng mắt nhìn Lý Sáng, từ từ nói: "Lão phi, mày nói nếu như mày không có răng, có phải nói ít đi không?"

Tạ Văn Đông ngủ đến tận hai giờ chiều, Cao Tuệ Ngọc mới đánh thức hấn. Hai người đầu tiên là ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn, sau đó từ từ đi bộ bên bờ sông. Bởi vì hai người đã xác định quan hệ, đi cạnh nhau cũng trở nên thân mật hơn nhiều. Đến tận năm giờ, trời đã tối, Tạ Văn Đông mới đưa Cao Tuệ Ngọc về nhà, chính mình lại đi đến Quý Vực.

Đi vào Quý Vực, gặp rất nhiều khách, vũ trường đầy ắp người, diên cuồng lắc lư thân hình. Một thằng đàn em nhìn thấy Tạ Văn Đông, vội vàng chạy ra, cung kính nói: "Đông ca, đám Tam Nhân ca đã chờ anh khá lâu".

Tâm trạng Tạ Văn Đông lúc này rất tốt, gạt đầu. Tên đàn em dẫn hấn đến một căn phòng, sau đó đứng ở bên ngoài. Văn Đông hội đang ở bên trong, trên mặt đất còn có hai người trung niên mặt sung phù quý trên mặt đất. Tạ Văn Đông nhìn kỹ mới nhận ra đó là Đan Hiểu Vân và Trương Hồng. Đám Tam Nhân mời Tạ Văn Đông lên ngồi ở giữa, sau đó hỏi: "Đông ca, chúng ta làm gì hai người này?"

Nghe thấy Tam Nhân nói, hai người Đan Trương lớn tiếng cầu xin tha thứ: "Tạ huynh đệ.. không không... Đông ca, đừng giết tôi. Tôi giao hết các cơ sở cho anh. Tôi còn có tiền, tôi đưa hết tiền cho anh, thả tôi đi"

Tạ Văn Đông thu hồi vẻ tươi cười, cẩn thận suy nghĩ. Hai người này mặc dù đã không còn thế lực, nhưng để lại sẽ là một mối tai họa ngầm với mình. Ai có thể lưu lại một người luôn luôn muốn giết mình chứ? Nhìn hai người đang rơi lệ kêu khóc, Tạ Văn Đông có một tia mềm lòng nhưng lại cảm thấy không ổn, sợ bọn họ sẽ ôm mối thù, là một mầm họa cho bang hội, nên nói: "Theo quy củ, phát thiếp" Tạ Văn Đông không muốn nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của hai người, đi ra khỏi phòng, tự nói với mình. Phải nhớ, mày là bại hoại, sự đồng tình sẽ làm mày mềm yếu.

Trong phòng, Tam Nhân lấy hai Hắc thiếp trong lòng ra, từ từ đặt trước mặt hai người Đan Trương, đồng thời cũng quyết định vận mệnh bọn họ. Hắc đạo là một thế giới nhọc nhọc cường thực, thắng làm vua, thua làm giặc, đạo lý thuộc về kẻ mạnh, kẻ thắng chính là ông trời. Nếu như không phải như vậy, hắc đạo đã không gọi là hắc đạo, cần gì phải phân biệt với bạch đạo chứ? Đây là đạo lý trăm ngàn năm không thay đổi.

Trên đường về nhà, Tạ Văn Đông vẫn suy nghĩ một vấn đề, mình có thể thích Cao Tuệ Ngọc sao? Bại hoại có thể có tình yêu sao? Hấn không biết, chỉ có thể cười khổ trong lòng. Cảm thấy hai tay mình đã nhiễm đầy máu, không khác gì đao phủ.

Sau khi Văn Đông hội thôn tính hai người Đan Trương, phía Nam ngoại trừ Chu Hữu Bằng và Lưu Thanh ra, tất cả đều bị Văn Đông hội chiếm lĩnh. Các bang hội hắc đạo đã xếp Văn Đông hội ngang hàng với Thanh Bang và Huỳnh Đệ minh, càng thêm tôn kính bọn họ, chỉ sợ có một ngày người nhận được hắc thiếp lại là mình. Uy danh của hắc thiếp truyền khắp hắc đạo thành phố J, tất cả mọi người đều biết đó là thiếp đòi mạng.

Một tháng sóng yên gió lặng. Thời gian này Văn Đông hội chinh đồn hai mươi cơ sở, số người tăng lên hơn ngàn. Tạ Văn Đông cũng lấy số vũ khí đoạt

được từ Mãnh Hổ bang chia cho các đường. Lưu Ba thấy số súng này, nói cho Tạ Văn Đông biết đó không phải AK47 nhưng cũng vẫn là AK, tên gọi là AK74. Mặc dù không phải tiên tiến trên thế giới nhưng tính năng mạnh hơn AK47 nhiều, uy lực của đạn cũng lớn hơn.

Lý Sáng không rõ, hỏi: “Tại sao uy lực lại lớn hơn, không phải đều là đạn sao?” Khương Sâm giải thích: “Nếu như cẩn thận sẽ thấy đạn của hai loại là không giống nhau. Đạn 74 dài và nhỏ hơn 47 một ít, khi bắn ra sẽ xoay tròn nhanh hơn, sau khi trúng mục tiêu sẽ xoay tròn tạo thành vết thương nặng hơn”.

Lý Sáng nghe xong rất thích, muốn một khẩu, nói đeo bên người sẽ rất uy phong. Cao Cường tức giận đá hấn một cước: “Uy phong? Mày sợ người khác không biết mày là xã hội đen sao. Hay là mày muốn người khác nghĩ mày chuẩn bị giết người, cướp ngân hàng”.

Lưu Ba là huấn luyện viên trong bang hội, mỗi ngày chỉ huy mấy trăm người tập luyện. Lâu lâu lại thay đổi bài tập, buổi sáng tập thể lực, vật lộn, chiều thì tập bắn. Đương nhiên, Văn Đông hội còn chưa thể nào đạt đến trình độ mỗi người một khẩu súng, mỗi lần chỉ cho một trăm người đi tập. Âm tổ của Khương Sâm đã có hơn trăm người, nam nữ đều có, tổ viên đều giỏi cận chiến, chuyên gia săn tin...

Tạ Văn Đông cũng nhân thời gian chính đồn này, điên cuồng chơi một tháng với Cao Tuệ Ngọc. Thực ra còn một nguyên nhân khác Tạ Văn Đông không nói cho Cao Tuệ Ngọc, đó chính là đánh lừa Huỳnh Đề mình.

Một tháng sau, ngày mười năm tháng hai năm chín sáu, mấy trăm huynh đệ Văn Đông hội tập kích Huỳnh Đề mình. Một bên là chủ mưu từ lâu, một bên là vôi vàng ứng chiến. Tam Nhân chỉ huy huynh đệ Long đường đột kích tổng hội ba nhà Huỳnh Đề mình. Hắc tổ lại ám sát nhân vật chủ yếu của Huỳnh Đề mình, các đường khác cũng có thu hoạch. Nhưng dù sao Huỳnh Đề mình cũng là bang hội có thực lực. Lão Đại Nhị Cao Lương của Minh cang không phải kẻ vô năng. Mặc dù mới đầu bị đánh cho không kịp ứng phó, nhưng rất nhanh đã phản công toàn diện. Đang lúc hai bên giao đấu mảy chết tạo sóng, Cao Chấn không bỏ lỡ thời cơ phát động công kích với Huỳnh Đề mình.

Đêm mười sáu, hai bên tiến hành một cuộc đại chiến kinh thiên ở bờ sông, có mấy ngàn người tham dự. Cuối cùng Thanh Bang và Văn Đông hội với lợi thế về nhân số đã giành được thắng lợi.

Thực lực của ba bang hội chênh lệch không mấy, hai đánh một, đây là tình huống nghiêng về một bên. Huỳnh Đề mình liên tiếp thất bại, không thể làm gì khác hơn là phòng ngự toàn diện, không có sức phát động phản kích, diệt vong chỉ là vấn đề thời gian. Trưởng lão Thanh Bang mấy lần tìm Tạ Văn Đông nói chuyện về việc chia địa bàn sau khi Huỳnh Đề mình bị diệt. Đối với hai mươi tám cơ sở của Huỳnh Đề mình, hai vị trưởng lão có thái độ rất cứng rắn, cho rằng Thanh Bang có tác dụng quyết định khi chiến tranh với Huỳnh Đề mình, nên đòi hai mươi nơi. Cuối cùng ngay cả Cao Chấn cũng nhìn tới, hứa hẹn về địa bàn của Huỳnh Đề mình với Tạ Văn Đông. Thanh Bang và Văn Đông hội mỗi bên một nửa. Hai đại trưởng lão rất bất mãn với chuyện này, nhưng không làm gì được Cao Chấn nên đành phải chịu.

Tạ Văn Đông biết, hai trưởng lão Thanh Bang nói không phải không có lý. Chiến tranh với Huỳnh Đề mình, tác dụng của Thanh Bang lớn hơn Văn Đông hội một chút. Theo đề nghị của Cao Chấn, vì để chiếm được lợi ích như vậy, Tạ Văn Đông bất ngờ tập kích tổng bộ Huỳnh Đề mình, một kích tiêu diệt.

Tổng bộ Huỳnh Đề mình ở phía Đông, là một căn nhà ba tầng nằm một mình ở cạnh bờ sông. Xung quanh rất ít người ở, cỏ dại mọc đầy. Chẳng qua nó nằm ở gần đường Trường An, giao thông rất tiện lợi. Trong nhà tập trung ít nhất hai trăm người, đều là lực lượng trung kiên của Huỳnh Đề mình.

Lần công kích tổng bộ Huỳnh Đề mình lần này, Văn Đông hội gần như dùng hết tinh anh. Mỗi đường phái ra năm mươi huynh đệ ưu tú nhất. Sáu đường tổng cộng ba trăm người, Âm tổ xuất động toàn bộ, gần bốn trăm người tấn công. Trước khi xung quanh, Tạ Văn Đông một lần nữa dặn dò mọi người, lần này nhất định phải nhanh, thời gian chỉ trong vòng ba mươi phút, mặc kệ thành công hay không khi kinh động đối phương thì trong vòng ba mươi phút phải rút hết. Đây là nguyên nhân vì Huỳnh Đề mình còn có năm cơ sở đang phải đau khổ chống đỡ, chủ lực của Huỳnh Đề mình hầu hết đặt ở đó. Tạ Văn Đông đã tính toán qua, từ cơ sở gần đó trở về tổng bộ thì khoảng nửa giờ là về. Ba mươi phút sau khi tấn công nếu không thể rút lui, rất dễ dàng bị kẻ địch ngăn cản. Đến lúc đó dù giết chết Lão Đại Huỳnh Đề mình, mình cũng bị tổn thất không nhỏ. Đây là điều mà Tạ Văn Đông không muốn thấy.

Hai giờ sáng ngày tám tháng ba, cả thành phố J vô cùng yên tĩnh, mọi người đang chìm vào trong mộng đẹp. Mà lúc này Văn Đông hội lại đang lặng lẽ hành động. Tạ Văn Đông và mọi người ngồi xe đến cách tổng bộ Huỳnh Đề mình nửa dặm thì dừng lại. Trong lúc đó, máy điện thoại di động Khương Sâm không ngừng vang lên, thành viên Âm tổ mai phục xung quanh tổng bộ đối phương thì thoáng truyền tin tức về. Mọi động tĩnh của tòa nhà đều nằm trong lòng bàn tay Văn Đông hội.

Khương Sâm dẫn theo Âm tổ xuống xe trước, lặng lẽ lần về phía tòa nhà. Đám Tạ Văn Đông đi theo phía sau hắn. Chỉ có Trương Nghiên Giang và Chấp pháp đường lui lại giữ xe.

Khương Sâm cẩn thận đi ở trên cùng, thấy đằng trước cách năm mươi mét có một điểm đỏ, miễn cưỡng xuống mặt đất, phất ra ra hiệu với người phía sau. Cầm lấy ống nhòm nhìn trong đèn cẩn thận kiểm tra, phát hiện có hai người của Huỳnh Đề mình đang canh gác, điểm đỏ là do một trong hai người đang hút thuốc. Khương Sâm cẩn thận quan sát xung quanh, không thấy ai khác mới yên tâm.

Khương Sâm quay đầu lại nhỏ giọng nói nói với hai huynh đệ bên cạnh: “Hai người đằng trước, hai bọn mày và tao đi tới, ra tay phải nhanh, không để phát ra một âm thanh, biết không?”

“Hai người gạt đầu. Ba người Khương Sâm từ từ đi tới gần hai tên bảo vệ. Khương Sâm lặng lẽ rút chủy thủ ra, bò tới phía sau một người, đứng bật dậy, một tay bịt miệng người này, một tay dùng dao xẹt qua cổ họng hắn.

Q.2 - Chương 10: Đánh Lén

"Ồ...." Cô hòng tên bảo vệ phát ra tiếng kêu trầm thấp, mắt tròn trũng nhìn đồng bạn trước mặt. Người đối diện bị máu từ cổ hòng hấn bắn ra phọt vào mặt, há miệng kêu to, nhưng không phát ra âm thanh gì. Hai thành viên Âm tổ phía sau đã cắt vỡ khí quản hấn, một người dùng dao đâm vào tim hấn.

Ba người Khương Sâm từ từ đi qua hai xác chết, vẩy vẩy tay về sau, tiếp tục đi tới.

Khi còn cách tòa nhà hai mươi mét, ba người nằm trong bụi cỏ quan sát tình huống ở cửa. Ở đó có bốn bảo vệ đang đứng. Bởi vì trời sắp sáng, một người đang dựa lưng vào tường hút thuốc, không nói một câu.

Khương Sâm thầm nghĩ nên làm như thế nào giải quyết bốn người này mà không kinh động đến đối phương. Thầm thở dài một hơi, nếu như mình có súng giảm thanh thì tốt hơn nhiều, nhưng bây giờ chỉ có thể dùng dao để giải quyết. Nghĩ một lát, Khương Sâm từ từ lui về phía một đội viên, nhỏ giọng nói: "Anh, em lên".

Một cô gái xinh đẹp, tuổi không lớn đi đến bên cạnh hấn, không nói gì, nghe chỉ thị của Khương Sâm. Khương Sâm nằm sát bên tai nàng, nhỏ giọng nói: "Anh, lát nữa em..." Cô gái tên Ánh này chỉ có mười tám tuổi, nàng cũng chưa bao giờ nói chuyện bán thân mình. Mọi người chỉ biết bố mẹ nàng mất từ khi nàng còn nhỏ, sống ở nhà bà cô. Khi nàng mười ba tuổi liền bỏ nhà đi, lang thang đầu đường xó chợ.

Văn Đông hội sau khi đánh ngã Hạ Học Dung, Ánh đã gia nhập Văn Đông hội, bị Khương Sâm nhìn trúng, tuyển nàng vào Âm tổ. Không chỉ vì nàng thông minh, xinh đẹp, quan trọng là nàng cơ trí và lạnh lùng. Thành viên Âm tổ chưa ai từng thấy nàng cười, tất cả mọi người gọi nàng là Băng mỹ nữ.

Ánh nghe xong gật đầu với Khương Sâm, đi sang một bên, khi còn cách đám bảo vệ ba mươi mét thì dừng lại. Nơi này có rất nhiều cây cỏ, hơn nữa không xa đường Trường An, nên không dễ bị nghi ngờ. Khương Sâm dẫn theo mấy người ẩn núp trong bụi cỏ gần đó.

Ánh dùng dao cắt mấy lỗ thủng trên quần áo, cới mái tóc kết đuôi ngựa cho nó rối lên, sau đó ngồi dưới đất rên rỉ. Âm thanh không lớn, nhưng trước bình minh yên tĩnh lại truyền đi rất xa. Vừa lúc có thể làm cho mấy bảo vệ ở tổng bộ Huỳnh Đề mình nghe thấy.

Bốn bảo vệ nghe thấy âm thanh của phụ nữ, đầu tiên là ngăn người, nhìn nhau đầy nghi hoặc. Một thằng mặt có sẹo nói với ba người bên cạnh: "Ai? Bọn mày có nghe thấy tiếng đàn bà rên không?" Vừa nói, liền nhìn quanh, nhưng trời tối đen nên không thấy gì.

Ba người gật đầu: "Mẹ nó, tao còn tưởng mình nghe lầm. Bọn mày cũng nghe thấy hả?".

"Mẹ nó, nói nhảm. Chúng ta qua đó xem sao".

Mặt sẹo ngăn ba người lại: "Bây giờ đang lúc khẩn trương, đừng có mà để dương vật mắc bẫy".

"Con bà nó, bây giờ là lúc nào, trời sắp sáng rồi, đánh lén cũng không phải là bây giờ. Mày không đi đừng có mà ngăn bọn tao, con mẹ mày" Một thằng thanh niên trên mặt có một vết sẹo và hai người còn lại đi về phía trước. Những người này đã ở tòa nhà tổng bộ hơn mười ngày, không được chạm vào gái. Bây giờ nghe thấy tiếng phụ nữ rên rỉ, như một con ruồi ngửi thấy mùi...

Thấy ba người đi về phía phát ra âm thanh, mặt sẹo do dự một chút nhưng vẫn không đi theo, đứng tại chỗ nhìn đồng bọn. Ba người đi hai bước, quay đầu lại thấy mặt sẹo vẫn đứng đó, liền đồng thanh nói: "Đúng là thằng ngu" Nói xong, ba người cười phá lên.

Ba người đi một lát, tới gần chỗ Ánh, thấy một cô gái đang ngồi trên đất, nhìn xung quanh thì thấy toàn là cỏ dại không một bóng người. Sau đó cẩn thận đánh giá Ánh, thấy khá xinh. Ba người rất vui, sáu con mắt nhìn khắp người Ánh, thằng mặt sẹo nói: "Cô em, trẻ như vậy sao em còn ở đây?"

Ánh cúi đầu, run giọng nói: "Vừa nãy trên đường về nhà bị hai thằng cướp, sau đó còn định cưỡng hiếp em. Kết quả em bỏ chạy đã cắt đuôi được hai thằng đó. Nhưng lại bị trật cổ chân, không đi được, đau lắm".

Ánh nói mặc dù đầy chỗ khả nghi, nhưng ba người này vốn không nghe ra nàng nói gì, sức chú ý tập trung hết lên các chỗ lỗi lổm trên người Ánh. Ánh nhìn ba người, trong lòng cười lạnh một tiếng, sau đó ai oán nói: "Ba đại ca, các anh có thể đưa em về nhà được không?"

Ba người nghe Ánh nói mới có phản ứng. Một người càn ngồi xổm xuống, cầm lấy một chân của Ánh: "Là... Là chân này đau hả. Nào, anh xem giúp em" Vừa nói vừa cời giày của Ánh ra. Thằng mặt sẹo bên cạnh thấy vậy rất khó chịu, một cước đá văng hấn ra: "Con mẹ mày, mày nhìn con c.... À, em, anh đỡ em dậy".

Thằng mặt sẹo cúi xuống ôm eo Ánh, mùi hương thơm ngát của con gái làm cho đầu óc hấn hỗn loạn, một tay bắt đầu sờ loạn trên người Ánh. Hai người còn lại thấy thế, đều khom lưng xuống lao về phía Ánh.

Thằng mặt sẹo chờ đến sát ruột, mơ hồ nghe thấy tiếng kêu duyên dáng của phụ nữ, dùng chân cũng đoán được đang xảy ra chuyện gì. Thầm mắng một

tiếng. Ba thằng có đi hưởng phúc, tại sao mình lại phải đứng đây chịu lạnh. Con mẹ nó. Nghĩ tới đây mặt theo không nhịn được, hạ giọng nói: "Mẹ kiếp, con đực đò có đẹp không".

Mắt nhỏ đang sờ loạn trên người Ảnh, nghe thấy thằng mặt theo nói liền thuận miệng trả lời: "Mẹ nó, xấu bỏ mẹ, bọn tao về ngay đây".

Mặt theo biết mắt nhỏ là người như thế nào. Nếu là đứa xấu, hẳn đã sớm về, còn chờ tới bây giờ sao? Mặt sẹo hừ một tiếng, đi về phía đó. Đến nơi thì thấy ba người như ba con sói đói đang quần lấy một cô gái, quần áo của Ảnh đã bị xé tung. Cảnh giác nhìn xung quanh, thấy không có gì khác thường, mặt theo an tâm, cười hắc hắc gia nhập trong đó.

Mắt nhỏ đang định đưa tay luôn vào trong quần lót Ảnh, Ảnh đưa tay lên lấy ra một lưỡi dao sắc bén trong tóc, tự nhiên xẹt qua trước mặt mắt nhỏ. Người mắt nhỏ cứng đờ lại, cổ họng lộ ra một dòng máu đỏ đậm, trợn trừng mắt nhìn Ảnh một cách khó tin. Miệng há hốc nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh gì, đầu gục vào vai Ảnh.

Ba người bên cạnh không phát hiện ra sự khác thường của mắt nhỏ, tiếp tục hành động của mình. Mấy người Khương Sâm mai phục trong bụi cỏ thấy Ảnh đã xuất đao, lập tức trườn về phía ba tên bảo vệ.

"Cái mẹ gì đây?" Mặt theo cảm thấy tay mình ướt ướt, kỳ quái hỏi. Vừa nói ra, tay Khương Sâm đã bịt mồm hắn, một dao cắt cổ hắn. Các đội viên Ám tổ khác cũng đồng thời giải quyết hai người còn lại.

Một người kéo Ảnh đứng lên, Khương Sâm gật đầu khen nài, bội phục sự cơ trí và tinh táo của Ảnh, trong lòng đột nhiên có một suy nghĩ, nói: "Ảnh, sau hành động lần này em sẽ đi theo Đông ca. Em chính là Ảnh của Đông ca, nhiệm vụ chính là bảo vệ sự an toàn của Đông ca bất cứ lúc nào. Em có thể làm được không?"

Ảnh ngẩn người một chút, không nói gì mà chỉ gật đầu. Nàng gia nhập Ám tổ đã một thời gian, nhưng mới gặp Tạ Văn Đông mấy lần, dù có gặp cũng là thấy từ xa xa. Trong ấn tượng của nàng, đó là một thiếu niên nhỏ tuổi. Ảnh không hiểu rõ lắm với Lão Đại này. Trong lòng có chút mất hứng với quyết định của Khương Sâm. Bởi vì khi ở trong Ám tổ, nàng có cảm giác như về nhà. Không biết sau này mình đi theo Tạ Văn Đông sẽ như thế nào? Nhưng nàng không dám trái lệnh của Khương Sâm, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý. Khương Sâm không chỉ huấn luyện Ám tổ rất nghiêm khắc, càng bồi dưỡng đội viên theo tác phong quân đội. Đó chính là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh cấp trên.

Khương Sâm nói tiếp: "Ảnh, em đi thay quần áo, ở đây không cần em nữa. Từ nay về sau mạng của em gắn liền với mạng Đông ca, điểm này em phải nhớ kỹ" Nói xong liền mang Ám tổ lên về phía tòa nhà. Đến trước cửa, Ám tổ dò xét một vòng, giải quyết hết các trạm gác, sau đó Khương Sâm phát ra ám hiệu với đám Tạ Văn Đông.

Tam Nhân dùng ống nhòm thấy, cười một tiếng nói với Tạ Văn Đông ở bên cạnh: "Đông ca, lão Khương đã giải quyết sạch sẽ các trạm gác, bảo chúng ta tiến vào"

Tạ Văn Đông gật đầu, quay đầu lại vung tay với mọi người phía sau, dẫn đầu đi về phía trước. Đến trước cửa, Tam Nhân ngán Tạ Văn Đông lại, nhỏ giọng nói: "Đông ca, anh ở đây chờ là được rồi. Bọn em vào trong giải quyết Bàn Kiến"

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: "Lần này tao phải hành động cùng bọn mày, không nói nhiều, nhanh lên một chút".

Tam Nhân thở dài, biết Tạ Văn Đông đã có quyết định người khác rất khó thay đổi, không nói nhiều nữa, cùng Khương Sâm tiến vào trong tòa nhà. Bên trong được thiết kế như các ký túc xá bình thường, vừa vào là một hành lang thật dài, hai bên là một loạt phòng.

Khương Sâm đi ở phía trước, Tam Nhân theo sát phía sau, đi tới cuối cùng là một hội trường nhỏ, ở đây có cầu thang lên tầng hai. Ở giữa cầu thang có hai gã bảo vệ đang ngủ gật. Hai người Tam Nhân lên sát vào tường. Khương Sâm nhìn thoáng qua, giơ hai ngón tay lên với Tam Nhân, sau đó thu hồi lại một ngón. Tam Nhân hiểu rõ ý của hắn, là nói mình giết một người, để lại một người.

Tam Nhân gật đầu, chỉ vào mình, sau đó dùng tay xẹt qua cổ. Khương Sâm gật đầu mỉm cười, hai người lặng lẽ tiến về hai tên bảo vệ. Một tên bảo vệ đang nhắm mắt đột nhiên cảm thấy có người đi đến trước mặt, mở mắt ra nhìn thấy hai người Tam Nhân đi tới, khó hiểu hỏi: "Ài? Bọn mày là...?"

Tam Nhân cắt ngang lời hắn, vừa đi vừa nói: "Mẹ mày, mày không nhận ra tao?"

Tên bảo vệ bị Tam Nhân nói vậy không khỏi ngẩn người, nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra là ai: "Con bà nó, tao nói cho mày tao là ai..." Tam Nhân đi tới trước mặt hắn, nhanh chóng vung tay lên. Trước mắt tên bảo vệ sáng lên, cổ hơi lạnh, sau đó trước mắt tối sầm.

Tên bảo vệ bên cạnh nghe thấy có tiếng nói chuyện, mở mắt ra vừa lúc nhìn thấy cổ đồng bọn phun máu ngã xuống đất, há miệng định kêu. Khương Sâm đã tiến lên bịt mồm hắn, tay còn lại cầm đao đặt trên cổ hắn.

"Muốn sống cầm hồ" Khương Sâm hung ác nói với hắn.

Tên bảo vệ rất sợ, không biết tổng bộ sao lại xuất hiện hai tên áo đen giết người không chớp mắt này. Nghe Khương Sâm nói xong, sợ hãi gật đầu.

Hai người Khương Sâm ép tên bảo vệ đến vách tường, hai thanh đao đặt vào cổ hắn. Khương Sâm buông tay ra nói: "Bàn Kiến ở đâu?"

Tên bảo vệ run lên, run giọng nói: "Tao... Tao không biết"

Tam Nhân đâm mũi đao tới, trên cổ tên bảo vệ lập tức chảy máu, hung ác nói: "Đừng lừa tao, không nói tao cho mày chết rất thảm" Tên bảo vệ vừa

khóc vừa nói: "Tao nói còn chết thảm hơn, Lão Đại sẽ giết cả nhà tao".

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Âm Sát

Tam Nhân do dự nhìn Khương Sâm: "Lão xem làm thế nào bây giờ?" Khương Sâm suy nghĩ một chút, nói với tên bảo vệ: "Nói cho tao biết Bàng Kiến đang ở đâu. Hôm nay hắn chết chắc rồi. Chúng ta là người của Văn Đông hội, nói ra có khi tao cho mày ra nhập, như vậy mày còn có thể sống sót. Không nói, vậy mày lập tức sẽ chết"

Bảo vệ nhìn hai người nhỏ giọng nói: "Lão Đại... Lão Đại ở tầng ba, cửa thứ hai ở tầng ba"

Khương Sâm nhìn thẳng vào mắt tên bảo vệ, gắng hỏi: "Mày không lừa tao?" Bảo vệ nhìn Khương Sâm gật đầu. Mắt của người không biết nói dối, Khương Sâm hài lòng ừm một tiếng, nháy mắt ra hiệu với Tam Nhân. Tam Nhân hiểu, cười với tên bảo vệ, đồng thời đao cũng đã đâm vào yết hầu hắn. Tam Nhân và Khương Sâm đều biết người sợ chết vĩnh viễn không thể vào Văn Đông hội, giữ lại càng thêm phiền phức.

Hai người vẫy tay ra hiệu với mọi người đang đi ở hành lang, nói với Tạ Văn Đông vừa chạy đến: "Đông ca, Bàng Kiến ở tầng ba. Anh xem chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Tạ Văn Đông nói: "Bàng Kiến phải chết. Những người khác cũng không dễ dàng bỏ qua"

Mọi người gật đầu. Tạ Văn Đông để Lưu Ba ở lại tầng một, lát nữa tiếp ứng mọi người, hai là nếu kinh động đối phương thì sẽ tấn công kẻ địch ở tầng một. Lưu Ba gật đầu.

Tạ Văn Đông cùng Tam Nhân, Khương Sâm lên tầng. Cảm thấy phía sau có một người đi sát theo mình, quay đầu lại thì thấy là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Tạ Văn Đông không nhận ra nàng, cũng không để ý. Cô gái này đúng là Ảnh, nghe theo lệnh của Khương Sâm đi theo bảo vệ Tạ Văn Đông.

Trên đường đi cũng giải quyết mấy tên bảo vệ canh giữ cầu thang, mọi người rút cuộc đi tới tầng ba, đi đến trước cánh cửa thứ hai bên trái. Khương Sâm nhỏ giọng nói: "Chính là ở đây" Nói xong rút súng từ trong túi ra. Tạ Văn Đông gật đầu với mọi người. Mọi người đều rút súng ra. Tam Nhân hét lớn một tiếng: "Giết" một cước đá vỡ cửa phòng, lao vào đầu tiên.

Vào phòng thì thấy một đôi nam nữ đang nằm trên giường. Người đàn ông nghe thấy tiếng hét lập tức ngồi dậy, tướng mạo người này có vài phần tương tự Bàng Kiến. Tam Nhân đoán người này tám chín phần là Bàng Kiến, giơ súng lên bắn hai phát. Tiếng súng như hai tiếng sấm vang vọng tòa nhà yên tĩnh. Người đàn ông trên giường không kịp kêu một tiếng, đầu đã vỡ tan. Người đàn bà bên cạnh hét lên một tiếng. Tam Nhân không để ý đến cô ta, thấy người trên giường đã chết, lập tức lui lại.

Lúc này căn nhà trở nên hỗn loạn. Người của Huỳnh Đề mình nghe thấy có tiếng súng nổ ra không biết đã xảy ra chuyện gì, mắt nhắm mắt mở từ trong phòng lao ra. Nhưng vừa mới ra ngoài đã bị người mai phục ngoài cửa chém cho vài đao. Không biết có ai hét lên trước: "Không hay, kẻ địch đánh lên"

Người Huỳnh Đề mình lúc này mới tỉnh mộng, cảm lấy vũ khí từ trong phòng đi ra đánh nhau với người Văn Đông hội. Trong nhà khắp nơi đều vang lên tiếng súng nổ, cuộc hỗn chiến mấy trăm người lập tức diễn ra.

Tạ Văn Đông lo lắng, lớn tiếng nói với Tam Nhân: "Trương ca, người bên trong có phải Bàng Kiến không?"

Tam Nhân vừa công kích kẻ địch, vừa trả lời: "Tao cũng không rõ lắm, mơ mơ hồ hồ thì thấy chắc là Bàng Kiến"

Tạ Văn Đông trầm ngâm một câu hồ đồ. Đẩy cửa phòng đi vào, Ảnh cũng đi vào cùng. Bầu trời bên ngoài chỉ phát ra ánh sáng mờ nhạt, Tạ Văn Đông không thấy rõ tướng mạo của người trên giường, tiện tay bật đèn lên, lấy một bức ảnh mà Cao Chấn đưa cho hắn trong túi ra, so sánh với xác chết trên giường nhưng không có chút thu hoạch gì. Mặt người này đầy máu, hơn nữa còn có chút biến dạng.

Người đàn bà trên giường từ lúc Tạ Văn Đông đi vào không ngừng hét lớn. Tạ Văn Đông bực mình, hét lên: "Câm miệng cho tao"

Người đàn bà như không hề nghe thấy, tiếp tục hét lớn. Tạ Văn Đông vung tay tát cho người này một cái: "Câm miệng cho tao" Người này bị đánh mới tỉnh lại, trợn mắt nhìn Tạ Văn Đông, cắn răng nói: "Mày là hung thủ giết người. Mày là súc sinh"

Tạ Văn Đông thấy vẻ căm thù trong mắt người phụ nữ, trong lòng lạnh như băng, trầm thờ dài, chỉ vào xác chết trên giường hỏi: "Hắn có phải Bàng Kiến không?"

"Ha ha" Người này như bị điên cười phá lên, một tay lạng lẽ đưa xuống gối: "Tao không nói cho mày, dù mày giết tao, tao cũng không nói cho mày" Đang nói, người này đột nhiên rút một khẩu súng từ dưới gối ra, chỉ vào Tạ Văn Đông, bóp cò.

"Bóp" Tạ Văn Đông không hề đề phòng, trong lòng quá khinh thường, không nghĩ tới một người đàn bà đang hoảng loạn còn có thể bắn mình, theo bản năng uốn người. Người đàn bà này trong nháy mắt khi bóp cò súng, một thanh phi đao như tia chớp đâm vào bụng cô ta. Vết thương ở bụng làm cô ta đau nhức, nên đường đạn chệch đi. Viên đạn xẹt qua tay Tạ Văn Đông bay ra ngoài. Người này khễ cần môi, đang định bắn phát thứ hai, nhưng cả người đã cứng lại. Một thanh đao sắc bén đã đâm vào tim cô ta, người nắm đao chính là Ảnh, mặt không một cảm tình.

Thì ra khi người phụ nữ này đưa tay xuống gối, Tạ Văn Đông mặc dù không chú ý, nhưng Ảnh lại thấy động tác này của cô ta. Ảnh đứng sau lưng Tạ Văn Đông, lạng lẽ lấy một thanh phi đao ra để phòng bất trắc. Quả nhiên, người này rút một khẩu súng lục dưới gối ra chỉ vào Tạ Văn Đông, Ảnh lập tức cho cô ta một phi đao.

Tạ Văn Đông ngăn người một lát, cảm giác đau đớn ở cánh tay làm hắn tỉnh lại. Tiến lên sờ cổ người này, không hề thở. Tạ Văn Đông thờ dài, quay đầu lại nhìn về phía Ảnh. Ảnh tưởng rằng Tạ Văn Đông muốn trách mình sao không lưu người sống lại, liền giải thích: "Tôi thấy cô ta có súng, sợ anh nguy hiểm"

Tạ Văn Đông cảm kích nói: "Không có gì, tôi không trách cô. Cảm ơn cô đã cứu mạng tôi, tôi nợ cô một ân tình" Sau đó nhìn kỹ Ảnh nói: "Cô tên gì?" Ảnh bị Tạ Văn Đông nhìn chằm chằm như vậy, tim đập loạn lên, cúi đầu nói: "Tôi tên là Ảnh"

"Ảnh? Ừm, tên rất hay" Tạ Văn Đông gật đầu với Ảnh, ra khỏi phòng. Trong lòng vẫn còn đang lo lắng về thân phận thật sự của người trên giường.

Cuộc chiến bên ngoài vẫn đang tiến hành, đã đến lúc quan trọng nhất. Văn Đông hội nhiều người hơn Huỳnh Đề mình, hơn nữa có chuẩn bị mà đến, đánh cho đối phương tối tăm mặt mũi. Nhưng Huỳnh Đề mình cũng không phải những người mà trước kia Văn Đông hội từng đối phó. Điều anh dùng háo chiến, trong ngành chống cự. Trên mặt đất đây người bị thương. Tạ Văn Đông nhìn đồng hồ, lớn tiếng nói: "Mọi người nhanh lên, còn có mười phút nữa. Hạo Nhiên, gọi người mang huynh đệ bị thương ra ngoài"

Hà Hạo Nhiên ừm một tiếng, chỉ huy huynh đệ Báo đường mang huynh đệ trong bang hội bị thương ra ngoài. Những người khác thì tăng cường công kích. Dù sao thời gian không còn bao nhiêu. Huỳnh Đề mình dần dần không ngăn được đợt công kích cường đại của Văn Đông hội, liền tiếp lui lại. Có người bị đẩy vào phòng, không chỗ trốn, trúng loạn đao mà ngã xuống đất, không kịp kêu lên trước khi chết. Trong căn nhà ba tầng, tổng bộ của Huỳnh Đề mình khắp nơi đều là chém giết, đao súng giao nhau, tiếng gào, tiếng khóc, tiếng súng đan xen vào nhau. Máu chảy đầy đất và những người không biết sống chết nằm trên đó làm nơi này như địa ngục trần gian. Trong cuộc ẩu đả điên cuồng này, hai bên chết không ít người. Tạ Văn Đông thấy đã đến lúc, phát tay kêu lên: "Mọi người rút lui"

Huỳnh Đề mình thấy kẻ địch muốn chạy, sao có thể bỏ qua. Đám tàn binh bị đánh tan bắt đầu từ từ tập kết ở hành lang, giết về phía cầu thang. Tạ Văn Đông sớm đã có chuẩn bị, cô lý lưu Khương Sâm lại. Khương Sâm thấy người ở hành lang dần dần nhiều hơn, ngón tay đặt lên miệng huyết sáo một tiếng. Thành viên Âm tổ ở tầng hai và tầng ba nghe thấy rõ ràng, mỗi người đều lấy một quả lựu đạn trong túi ra, ném vào đám người ở hành lang.

Không cần biết đối phương sống hay chết, ném lựu đạn lập tức chạy ra ngoài cửa. Mấy tiếng "Ầm ầm" liên tục vang lên làm cho cả căn nhà rung chuyển. Mà thành viên Âm tổ do Khương Sâm dẫn đầu cũng đã chạy ra khỏi căn nhà. Quay đầu nhìn lại, cả căn nhà đầy khói bụi. Từ cửa sổ mờ hồ truyền ra tiếng kêu khóc.

Lý Sáng ngơ ngác nhìn căn nhà, lẩm bẩm: "Con bà nó, vẫn là lựu đạn có sức công phá lớn".

Cao Cường kéo áo hần: "Đừng 'nhớ' nữa. Lát nữa đám Huỳnh Đề mình chạy về, đến lượt chúng ta bị 'Nhớ' đó" Nói xong, kéo Lý Sáng chạy.

Mọi người đi theo Tạ Văn Đông trở lại chỗ đỗ xe, phân phó mọi người lên xe tách ra rồi đi, tập trung ở khách sạn Phương Bắc. Mọi người gật đầu nghe lệnh, lên xe rời khỏi hiện trường. Tạ Văn Đông lên xe thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn thì thấy Ảnh không biết từ lúc nào đã ngồi sau lưng mình. Trong lòng có chút buồn bực, cô gái này tại sao vẫn đi theo mình. Hắn quay đầu lại cười nói với nàng: "Vừa này rất cảm ơn cô".

Ảnh mặt không đổi sắc nói: "Đây là việc tôi nên làm. Đông ca đã cảm ơn tôi hai lần rồi" Nói xong quay đầu nhìn ra ngoài xe.

Tạ Văn Đông nghe xong ngăn người, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Đừng nói là ở trong Văn Đông hội, mà dù là cả hắc đạo thành phố J cũng không có ai dám nói với mình như vậy. Hơn nữa đối phương lại là một cô gái trẻ tuổi trong bang hội mình. Nhìn Ảnh một chút, Trương Nghiên Giang lắc đầu, không nhắc lại nữa, thầm nghĩ: "Cô gái này thật thú vị".

Trên đường đi không ngừng gặp xe cảnh sát. Cảnh sát thì thoảng bắt dừng xe lại kiểm tra thân phận. Thấy người ngồi trong xe là Tạ Văn Đông, đám cảnh sát không dám đánh rầm, vội vàng cho qua. Dân chúng có khi nói cảnh sát và cướp là một nhà, nghe thì hơi quá, nhưng không có lửa thì sao có khói.

Người Huỳnh Đề mình nhận được điện cầu cứu từ tổng bộ, đến nơi đây trước cảnh sát một bước. Bên trong tan hoang, khắp nơi đều có người bị thương. Hai trăm tinh anh trong bang hội hầu hết đã chết hoặc bị thương, không còn khả năng chiến đấu. Lão Đại Nhị Cao Lương Bằng Kiên bị thương nặng trong vụ nổ. Anh trai Bằng Kiên là Bằng Hoa Trung trúng đạn mà chết. Huỳnh Đề mình lần này tổn thất nặng nề, đồng thời cũng bị đá vào vực sâu không đáy.

Mặc dù cả hai bên đều tổn thất, nhưng Văn Đông hội ít hơn nhiều. Bên tấn công dù sao vẫn chiếm ưu thế. Văn Đông hội có hơn mười người bị chết, hai mươi người bị thương, hơn năm mươi người bị thương nhẹ. Nhưng so sánh với Huỳnh Đề mình thì tốt hơn nhiều. Đương nhiên, thương vong như vậy đối với Văn Đông hội mà nói lại là một lần phải chi tiền đền bù.

Cuộc chém giết lần này làm khắp nơi chấn động, đặc biệt là dân chúng thành phố J rất kinh sợ với cuộc chém giết quy mô lớn đến thế của đám hắc đạo, liên danh bầm báo với thành ủy thành phố J. Nhưng Thanh Bang lại có quan hệ rất mạnh với thành ủy, hơi đánh động chút là ép chuyện này xuống. Thị ủy mặc dù không tra xét, nhưng có một người cứng đầu không tin tà chạy đến tố cáo thành ủy thành phố J cấu kết cùng hắc đạo với tỉnh ủy tỉnh hân. Thậm chí đài truyền thanh của tỉnh, báo chí cũng lần lượt đưa tin về chuyện này. Tỉnh ủy mặc dù muốn bao che, nhưng tình thế rất nghiêm trọng không thể làm gì khác hơn là tổ chức đoàn kiểm tra đám lãnh đạo thành phố J một lần, giảm bớt áp lực bên ngoài.

Nền chính trị ở thành phố J sắp xảy ra biến động lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Ảnh Tử

Sau khi mọi người của Văn Đông hội về đến khách sạn Phuong Bắc, Tạ Văn Đông bảo mọi người về nhà nghỉ ngơi, mọi chuyện để sáng mai rồi nói.

"Không được. Lão Sâm, anh bảo một cô bé suốt ngày đi theo ta sao?" Tạ Văn Đông không thể tin nhìn Khương Sâm. Để một cô gái chẳng phân biệt ngày đêm đi theo mình, nếu là như vậy sau này mình.... Tạ Văn Đông không dám tưởng tượng. Cái khác không nói, rốt cuộc không thể để Ảnh cùng mình về nhà được. Cửa bố mẹ sao qua được.

Khương Sâm nghiêm mặt nói: "Đông ca. Cậu phải biết thân phận của mình bây giờ đã không phải một học sinh cấp ba bình thường. Mạng của cậu quan hệ đến sự tồn vong của cả bang hội. Nếu cậu xảy ra chuyện, chưa đầy nửa tháng Văn Đông hội sẽ tan rã. Vì sự an toàn của cậu, Ảnh phải đi theo cậu".

Tạ Văn Đông nghe xong không khỏi đau đầu. Biết Khương Sâm nói có lý, nhưng Ảnh suốt ngày bên cạnh quả thực không tiện, miễn cưỡng nói: "Ta có thể bảo vệ mình. Ta thấy tốt nhất là không cần người khác bảo vệ".

Khương Sâm lắc đầu, con người đảo đảo nhìn Tạ Văn Đông, cười nói: "Tôi thấy như sau. Đông ca, mời cậu tùy tiện chọn ra năm người trong Âm tổ, chỉ cần có thể đánh bại bọn họ vậy nói rõ cậu thực sự có thực lực bảo vệ mình. Ảnh sẽ không có tác dụng gì với cậu. Nếu như bị bọn họ đánh bại, Đông ca, cậu phải đồng ý với tôi".

Đám Tam Nhãn, Lý Sáng bên cạnh thấy có náo nhiệt, nhìn con buồn ngủ lại, mỉm cười nhìn hai người Tạ Văn Đông và Khương Sâm. Lý Sáng càng kêu to: "Đông ca, đánh với bọn họ đi, sợ gì nữa? Tôi tin vào năng lực của cậu. Ha ha. Ai..."

Tam Nhãn nghe thấy tiếng cười đó, trong lòng rất khó chịu, một cước đá bay Lý Sáng sang bên, cũng lớn tiếng nói: "Mẹ nó, Âm tổ lợi hại đến mức nào? Lão Sâm, tôi thấy lão chưa biết Đông ca đánh nhau. Đừng nói năm người, mà mười người, tám người, Đông ca cũng không quan tâm".

Tạ Văn Đông nghe xong cười cười. Thực ra hắn cũng có cùng quan điểm với Tam Nhãn. Âm tổ mới được huấn luyện hơn tháng, thời gian ngắn như vậy thì có thành tựu gì chứ? Tạ Văn Đông gật đầu đáp ứng yêu cầu của Khương Sâm.

Tùy tiện chọn ra năm huynh đệ trong Âm tổ, Tạ Văn Đông kéo mấy người vào một căn phòng rộng rãi. Ngoại trừ Khương Sâm, những người khác ở hết bên ngoài. Lý Sáng bắt nạt, lườm: "Sao lại là chiều này chứ, không cho người ta xem sao. Có phải là Đông ca sợ bị thua sẽ mất mặt với chúng ta không?"

Vừa nói xong, bỗng Lý Sáng lập tức có thêm hai vết chân. Một là của Tam Nhãn, một là của Cao Cường. Trương Nghiên Giang vốn cũng định đá, kết quả lúc ra chân thì Lý Sáng đã bị bay ra xa.

Khoảng mười phút sau, đám Tạ Văn Đông ra khỏi phòng, không ai nói gì hết. Tạ Văn Đông đi đến trước mặt Ảnh, nói: "Đi cùng tôi" Sau đó gọi điện về nhà nói nhà cách trường quá xa, đi học rất bất tiện, sau này mình sẽ ngủ lại trong trường. Gọi điện xong, Trương Nghiên Giang trực tiếp lấy một buồng trong khách sạn Phuong Bắc cho hai người ở.

Mọi người hỏi Khương Sâm kết quả, Khương Sâm buồn bã lắc đầu không nói gì, ngồi xe về nhà. Theo biểu hiện của Tạ Văn Đông, mọi người đoán nhất định là Đông ca thua. Chỉ là bọn họ không chú ý đến vẻ khó coi của Khương Sâm.

Tạ Văn Đông và Ảnh đi vào phòng, nhìn vẻ mặt không cảm tình của nàng, hắn muốn đùa một chút, cười nói: "Ảnh, cô biết cười không?"

Ảnh ngạc nhiên, không trả lời, cởi áo ngoài rồi nằm trên giường. Điều này làm Tạ Văn Đông đỏ mặt, thầm kêu một tiếng cô gái này ghê quá. Tạ Văn Đông vào phòng tắm tẩy rửa cơ thể. Trải qua cuộc ẩu dâm hắn luôn cảm thấy người đầy mồ hôi và máu, tắm rửa sẽ làm hắn thoải mái một ít.

Chờ Tạ Văn Đông tắm rửa xong rồi nằm ở trên giường, Ảnh mới đứng dậy, mặt đỏ hồng đi vào phòng tắm. Tạ Văn Đông không ngủ được, hai mắt nhìn chăm chăm vào phòng tắm. Thì ra cửa phòng tắm được làm bằng kính, từ trong nhìn ra ngoài thì không thấy gì, nhưng từ ngoài nhìn vào có thể thấy được

mờ mờ. Nhìn thân hình trần truồng mờ ảo trong đó, Tạ Văn Đông đỏ mặt, nghĩ thầm vừa nãy mình không phải bị Ảnh thấy hết sao?

Nghĩ đến đây, Tạ Văn Đông vút hết mọi suy nghĩ trong đầu, không nhìn gì hết, ngủ.

Sáng hôm sau, Cao Chấn tự mình đến tìm Tạ Văn Đông. Vừa gặp mặt, Cao Chấn cười ha hả nói: "Huynh đệ, thật là cậu. Buổi đánh sáng nay thật tuyệt, mặc dù không giết chết Bàng Kiến, nhưng cũng đã lấy mất nửa cái mạng của hắn".

Tạ Văn Đông ngẩn người, vội vàng hỏi: "Bàng Kiến không chết?"

"Đúng vậy, nhưng lại thương nặng vì vụ nổ, đây là người bạn ở thị ủy nói cho ta biết, ha ha..."

Tạ Văn Đông lắc đầu thờ dài, thật sự sợ cái gì đến cái đó. Người giết ngày hôm qua thì ra không phải là Bàng Kiến. Tạ Văn Đông nói nghi ngờ trong lòng ra, Cao Chấn nghe xong cười nói: "Việc này không thể trách Tam Nhân. Bàng Kiến có một người anh gọi là Bàng Hoa. Hai người trông rất giống nhau. Huống chi Tam Nhân chưa từng gặp hai người bọn họ. Việc này chủ yếu trách ta, ta trước đó không nói với cậu Bàng Kiến còn có một người anh. Bàng Kiến mặc dù không chết, nhưng lực lượng trung kiên của Huỳnh Đệ mình không còn nổi một nửa. Ngay cả anh trai hắn cũng nghèo, dù nói như thế nào đây cũng là chuyện đáng mừng. Sau này chúng ta sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức. Ha ha..."

Trong lòng Tạ Văn Đông vẫn cảm thấy đáng tiếc, chỉ kém có một bước, hỏi: "Cao đại ca, sau này anh có dự tính gì?"

Cao Chấn nói: "Thừa lúc Bàng Kiến đang bị thương nặng, chúng ta diệt trừ Huỳnh Đệ mình. Đến lúc đó, hắc đạo của thành phố J là của hai chúng ta. Ha ha..."

Tạ Văn Đông gật đầu. Cao Chấn nói rất đúng, không thể để cho Huỳnh Đệ mình bất cứ cơ hội xoay người nào hết, phải trực tiếp làm cho nó sụp đổ hoàn toàn. Hai người thương lượng một lúc lâu, xác định kế hoạch đối phó với Huỳnh Đệ mình. Sau đó hai người đều cảm thấy thoải mái, nói chuyện gia đình. Cao Chấn chú ý đến Ảnh phía sau Tạ Văn Đông, mắt sáng rực lên, thầm kêu cô gái thật đẹp. Chỉ vào Ảnh, Cao Chấn hỏi: "Huynh đệ, cô gái này..."

Tạ Văn Đông không thể nói là vệ sĩ của mình, nên nói bừa: "Cô... Cô ấy là phó tổ trưởng Ám tổ. Dù là thân thủ hay là lý trí đều rất lợi hại. Cô ấy là cánh tay phải của tôi" Ảnh nghe xong nhìn Tạ Văn Đông, sau đó quay đầu không nói chuyện.

Hai mắt Cao Chấn nhìn chằm chằm Ảnh không rời, càng nhìn càng cảm thấy Ảnh có một loại khí chất mà người bình thường không có, trong lòng rất thích, không khỏi sững sờ. Tạ Văn Đông thấy hắn thất thố, nhưng không rõ tại sao. Kéo kéo áo Cao Chấn nói: "Cao đại ca, anh làm sao vậy?"

Cao Chấn đột nhiên tỉnh lại, thầm nghĩ mình không phải người háo sắc, nhưng sao hôm nay nhìn thấy một cô gái lại không thể nào kiềm chế chứ? Thờ dài, chuyển đề tài sang Cao Tuệ Ngọc, giảm đi sự xấu hổ của mình. Chỉ là ánh mắt không chịu không chế nhìn về phía Ảnh.

Đến giữa trưa, Cao Chấn mạnh mẽ kéo Tạ Văn Đông đi ăn cơm. Đương nhiên không thể quên Ảnh. Lúc ăn cơm, Cao Chấn luôn tìm cách nói chuyện với Ảnh. Ảnh ngoại trừ gật đầu ra thì không nói một lời. Điều này làm Cao Chấn cảm thấy mình quá thất bại. Mà Tạ Văn Đông mặc dù mới tiếp xúc với Ảnh, nhưng hơi hiểu tính cách của nàng, không có gì là lạ.

Tối, Tạ Văn Đông gọi các nhân vật chủ chốt trong bang hội đến khách sạn Phương Bắc. Theo thể lệ Văn Đông hội mở rộng, trung tâm của Văn Đông hội từng bước chuyển đến khách sạn Phương Bắc xa hoa mà rộng rãi này.

Trong hội nghị, Trương Nghiên Giang đầu tiên là nói cho mọi người biết Bàng Kiến chưa chết, chỉ bị nổ đến thương nặng mà thôi. Mọi người nghe xong có chút ừ ừ. Tạ Văn Đông cổ vũ nói: "Bàng Kiến không chết cũng không sao. Bây giờ hắn nằm ở trong bệnh viện cũng không có tác dụng gì mấy. Điều này mọi người không cần lo lắng"

Bởi vì số người trong bang hội tăng nhiều, Tạ Văn Đông bảo mọi người căn cứ theo tình huống của đường mình mà chọn ra phó đường chủ, thuận tiện quản lý đường. Trong cuộc tập kích tổng bộ Huỳnh Đệ mình, Tạ Văn Đông nhìn thấy được uy lực của Ám tổ nằm ngoài tưởng tượng của mình. Nên bảo Khương Sâm tăng thành viên Ám tổ lên, nhưng cần chất không cần lượng. Sau đó thương lượng với mọi người về kế hoạch tấn công Huỳnh Đệ mình sắp tới. Huỳnh Đệ mình đã không còn thực lực gì, mọi người chỉ đơn giản thảo luận một chút đã đề ra kế hoạch. Hội nghị nhanh chóng chấm dứt.

Tạ Văn Đông có chút thất vọng với kết quả hôm nay. Nhưng tối vẫn bảo mọi người cùng ăn. Tạ Văn Đông bị mọi người "Vây công" uống đến đầu óc choáng váng, cuối cùng được Tam Nhân và Ảnh dìu hắn về phòng.

Hôm sau, lúc Tạ Văn Đông tỉnh dậy đã là hơn tám giờ. Mấy hôm nay Tạ Văn Đông bận đối phó Huỳnh Đệ mình nên ít khi đến trường. Hôm nay bang hội nghỉ ngơi, không có việc gì, nên mang theo Ảnh đi Nhất Trung. Nhất Trung đã không có Văn Đông hội huấn luyện ở đây, nhưng người vẫn có rất nhiều. Ảnh không thể nghỉ ngơi làm mọi người chú ý. Bên cạnh Tạ Văn Đông rất ít có con gái. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một cô gái rất xinh đẹp, các học sinh đều tranh nhau đến nhìn. Tạ Văn Đông thấy thế rất khó chịu, trừng mắt, mười mét xung quanh đã không còn bất cứ ai.

Nhưng tin tức Tạ Văn Đông có bạn gái được truyền đi rất nhanh. Tạ Văn Đông bây giờ có thể nói là niềm kiêu hãnh và đại biểu của Nhất Trung, lập tức cả trường đều biết. Tin tức rất nhanh truyền đến tai Cao Tuệ Ngọc, mới đầu nàng còn có chút không tin. Tạ Văn Đông là người như thế nào, nàng hiểu rõ. Nhưng tất cả mọi người nói như vậy làm nàng không thể không tin. Cô nữ sinh có quan hệ tốt với Cao Tuệ Ngọc nói đó là sự thật, chính bản thân cô ta tận mắt nhìn thấy.

Cao Tuệ Ngọc ngồi không yên, chạy đến lớp Tạ Văn Đông, tìm hắn tính sổ.

Đi tới trước cửa phòng học, mặc kệ bên trong có đang học hay không, giơ chân lên đá văng cánh cửa ra, chống tay lên eo hét lớn: "Tạ Văn Đông, anh

ra đây cho tôi" Âm thanh cực lớn dọa cho giáo viên đang giảng bài run lên, quyển sách trên tay cũng rơi xuống đất.

Tạ Văn Đông vô tội đi ra. Ảnh vẫn như bình thường theo sát phía sau hắn. Cao Tuệ Ngọc nhìn thấy Ảnh đi theo sau Tạ Văn Đông, thầm nhủ khó trách, đẹp thật. Trong cơn giận dữ, mở rộng miệng định hét lớn nhưng Tạ Văn Đông đã nhanh chóng tiến lên bịt miệng nàng lại, nhỏ giọng nói: "Chúng ta ra ngoài rồi nói nhé. Đừng hét lên trong hành lang, người khác thấy cười cho đó".

Miệng Cao Tuệ Ngọc bị Tạ Văn Đông bịt lại, trong lòng càng tức giận, cho rằng hai người bọn họ nhất định có bí mật không muốn người biết. Nghĩ đến đây lập tức giữ chặt tay bịt miệng, cắn mạnh một cái.

Tạ Văn Đông đau đến độ sắp chảy nước mắt, vội vàng dùng tay còn lại bịt mồm mình lại, sợ rằng mình sẽ kêu lên. Lúc này Ảnh đi tới nắm lấy áo Cao Tuệ Ngọc, không nói một câu kéo ra. Hành động đột ngột này làm Tạ Văn Đông và Cao Tuệ Ngọc đều sợ đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Thay Máu

Một lát sau, Cao Tuệ Ngọc mới có phản ứng, hét lớn: "Buông tay ra, mày là tiện nhân. Mày có nghe thấy không, tao bảo mày bỏ tay ra" Ảnh không để ý đến tiếng hét của Cao Tuệ Ngọc, kéo nàng ra khỏi trường, sau đó buông tay ra, đứng im không nói một lời.

Tạ Văn Đông thầm kêu không xong, vội vàng đi theo, tay chân luống cuống không biết làm gì cho tốt. Cao Tuệ Ngọc mắt uơn ướt nhìn Tạ Văn Đông, một lúc sau không nói lên lời, trong lòng rất ủy khuất không thể nói ra.

Tạ Văn Đông thờ dài, nắm tay Cao Tuệ Ngọc nói: "Tiểu Ngọc, em hãy nghe anh nói, không phải giống như trong tưởng tượng của em đâu. Cô ấy..."

Cao Tuệ Ngọc không đợi Tạ Văn Đông nói xong, gạt mạnh tay hắn ra, nhìn Tạ Văn Đông, hét lên: "Tạ Văn Đông, anh giỏi lắm. Chuyện hôm nay, tôi nhớ mãi" Nói xong, lau nước mắt, bịt miệng chạy ra khỏi trường.

Tạ Văn Đông kêu khổ trong lòng, sao có thể cho nàng rời đi, vội bước đuổi kịp ôm lấy Cao Tuệ Ngọc: "Tiểu Ngọc, chúng ta không có gì, em nghĩ quá nhiều, không nên như vậy, không nên vô lý gây chuyện có được ko"

Vô lý gây chuyện? Tạ Văn Đông nói làm cho Cao Tuệ Ngọc càng thương tâm, nghẹn ngào nói: "Được, là tôi vô lý gây chuyện, tôi làm phiền đến các người. Bắt đầu từ hôm nay chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì. Anh sau này có thể sung sướng khoái hoạt với con tiện nhân đó".

"Em.. Em" Tạ Văn Đông không thể giải thích Cao Tuệ Ngọc hôm nay bị làm sao. Bình thường Tiểu Ngọc như một đứa trẻ, nhưng cũng không nói lý như ngày hôm nay. Tạ Văn Đông đối với hai chữ tình cảm hoàn toàn mù tịt, đối với tâm sự của cô gái càng không cần nói. Hắn rất thất vọng vì Cao Tuệ Ngọc đã không tin mình. Nhưng hắn không biết điều mà các cô gái không thể chịu được là cái gì.

Ảnh đi tới, lạnh nhạt nói với Cao Tuệ Ngọc: "Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Đông ca. Tôi chỉ là vệ sĩ của Đông ca".

Cao Tuệ Ngọc bị đổ kị làm mất lý trí sao có thể tin lời Ảnh nói, ngược lại còn cho rằng đối phương đang thị uy với mình, không chút suy nghĩ tát vào mặt Ảnh. Ảnh không hề tránh, rất nhanh nắm lấy cổ tay Ảnh, lạnh lùng nói: "Cô tốt nhất chú ý hành vi của mình. Tôi mặc kệ cô là ai, không được tiếp tục như vậy, nếu không tôi sẽ không khách khí đối với cô" Nói xong thả tay Cao Tuệ Ngọc ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào Cao Tuệ Ngọc.

Cao Tuệ Ngọc không chịu thua hạ tay xuống, nhìn vào Tạ Văn Đông. Người sau đứng im tại chỗ không có bất cứ biểu hiện gì. Tạ Văn Đông cũng hiểu Tiểu Ngọc có hơi quá đáng. Ảnh cho nàng một bài học chưa chắc đã là chuyện xấu. Thấy Tạ Văn Đông không hề có hành động gì, nước mắt Cao Tuệ Ngọc không kìm được mà chảy xuống, trong lòng vừa lạnh vừa đau đớn, giống như tuyết tan vậy, lại giống như bị người đâm cho một đao.

Cao Tuệ Ngọc nhìn hai người, từ từ lui lại phía sau, cảm giác bất lực tràn ngập trong lòng nàng. Lúc này, từ cổng trường đã có một người trẻ tuổi cao hơn một mét tám, da dẻ trắng nõn, gương mặt vẫn nhả đang đi tới.

Đi tới phía sau Cao Tuệ Ngọc, lấy tay đỡ lấy hai vai nàng, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Ngọc, em làm sao vậy?"

Cao Tuệ Ngọc nghe thấy tiếng quay đầu lại, thấy người phía sau mình, không nói gì nhào vào lòng hắn mà lớn tiếng khóc. Trong mắt người này hiện lên một tia kinh ngạc và vui mừng, lấy tay ôm lấy thân hình mình ngưỡng mộ đã lâu.

Tạ Văn Đông thấy tất cả ở trong mắt, trong lòng như bị thiêu đốt. Cao Tuệ Ngọc không ngờ lại dựa vào lòng người khác? Bàn tay nắm chặt đến trắng bệch, thờ mạnh một hơi ngăn chặn cảm xúc muốn giết người. Từ từ đi tới, lạnh lùng nói: "Nếu mày muốn sống, mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra".

Âm thanh như từ địa ngục truyền tới làm cho trái tim người trẻ tuổi đập mạnh, tay không tự chủ rời khỏi người Cao Tuệ Ngọc, buông xuống, nhìn về phía Tạ Văn Đông. Thấy đối phương chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, ngoại trừ ánh mắt lạnh lùng ra, không có gì khác thường. Gan to lên, tức giận hỏi: "Thằng ranh, mày là ai mà dám ra vẻ như vậy. Biết tao là ai không?"

Môi Tạ Văn Đông nhếch lên, cười lạnh: "Mặc kệ mày là ai. Nếu như mày dám chạm vào cô ấy lần nữa, tao sẽ không cho mày cơ hội hối hận".

Đối với khí thế cường đại phát ra từ trên người Tạ Văn Đông, tên thanh niên cảm nhận được khí tức tử vong, sợ đến mức lui về phía sau một bước. Hắn biết người có thể tàn sát ra khí thế như vậy nhất định phải có thực lực. Khí thế của mình cũng không thể thắng được thiếu niên trước mặt. Trong lòng đột nhiên nhớ tới một người, người trẻ tuổi không nhận được hỏi: "Mày... Mày là Tạ Văn Đông?"

"Tao là ai không cần mày quan tâm. Bây giờ rút ngay cho tao, tao còn có thể bỏ qua cho mày".

Cao Tuệ Ngọc nghe Tạ Văn Đông nói xong, tức giận nói: "Tạ Văn Đông, anh cho rằng anh là ai? Anh cho rằng người trong thiên hạ đều sợ anh sao?"

Tạ Văn Đông tức đến xanh mặt, nhìn chằm chằm vào Cao Tuệ Ngọc, không nói lên lời.

Cao Tuệ Ngọc kéo áo người trẻ tuổi: "Lý Phong, chúng ta đi. Không cần để ý đến hắn".

Người trẻ tuổi đúng là Lý Phong con trai trưởng lão Lý Sử Minh của Thanh Bang. Bị Cao Tuệ Ngọc kéo áo lập tức có phản ứng, nghĩ lại đối phương không phải chỉ là một con chó của Thanh Bang sao? Bố mình là trưởng lão Thanh Bang, ngay cả Cao Chấn cũng nể ba phần, mình việc gì phải sợ hắn. Nghĩ vậy, Lý Phong cười ha hả nói: "Tạ Văn Đông, xin lỗi, là Tiểu Ngọc kéo tao đi, chúng ta lần sau gặp lại" Nói xong cùng Cao Tuệ Ngọc sóng vai đi vào trong trường, một tay lặng lẽ đặt lên eo nàng. Quay đầu lại nhìn Tạ Văn Đông, khóe miệng nhếch lên, cười tà. Mà Cao Tuệ Ngọc trong lòng đang mất mát, không chú ý đến động tác này của Lý Phong.

Tạ Văn Đông cắn răng nhìn hai người rời đi, đứng yên bất động một lúc lâu. Ánh mắt lạnh lẽo đứng phía sau hắn, không nói một lời, trong lòng cảm thấy áy náy với Tạ Văn Đông.

Một lúc sau, Tạ Văn Đông ngồi trên bệ xuống đường, hung hăng đánh một quyền vào thân cây bên cạnh: "Mẹ kiếp. Đáng chết".

Ánh đi tới, nhẹ nhàng nói: "Anh đáng lẽ nên đuổi theo cô ấy, giải thích rõ ràng".

Tạ Văn Đông cười khổ: "Cô cho rằng Tiểu Ngọc bây giờ có thể nghe giải thích sao?" Ánh mắt im lặng.

"Xin lỗi, là do tôi..."

Tạ Văn Đông xoa tay không cho Ánh nói: "Chuyện phải xảy ra, cuối cùng cũng sẽ xảy ra. Tiểu Ngọc không tin tôi, sớm muộn gì cũng có ngày này. Tôi chỉ lo lắng thằng Lý Phong kia, sợ hắn sẽ đối với Tiểu Ngọc...." Tạ Văn Đông thở dài không nói nữa.

Ánh không nói gì, đứng bên cạnh Tạ Văn Đông.

Buổi trưa, Cao Tuệ Mỹ nghe nói chuyện của Tạ Văn Đông và em gái, liền đi tìm Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông buồn bực cả sáng, rốt cuộc tìm được đối tượng thổ lộ, nói chuyện với Cao Tuệ Mỹ thật lâu. Đối với chuyện này, trong lòng Cao Tuệ Mỹ không biết nên mừng hay là lo, hoặc là cả hai đều có. Bởi vì nàng vẫn không thể bỏ tình cảm đối với Tạ Văn Đông. Nhưng bởi vì em gái nàng sớm xác định quan hệ với Tạ Văn Đông, cũng không thể làm gì khác hơn là chôn dấu tình cảm này xuống đáy lòng. Bây giờ quan hệ giữa hai người xuất hiện nguy cơ, trong lòng có một tia vui mừng. Nhưng nàng lại quan tâm đến Cao Tuệ Ngọc nhiều hơn, không muốn thấy Tiểu Ngọc đau lòng.

Cao Tuệ Mỹ nói rất nhiều với Tạ Văn Đông, đặc biệt là tâm tư của một cô gái: "Một cô gái khi thấy người mình yêu đi với cô gái khác, điều này không thể chịu đựng được. Huống hồ người mình yêu lại để mặc cho cô gái kia giáo huấn mình. Tiểu Ngọc từ nhỏ đã được nuông chiều, đột nhiên xảy ra chuyện này nó hiển nhiên không thể chấp nhận. Cậu không hề biết gì về tâm tư của các cô gái"

Tạ Văn Đông nghe xong có chút hối hận, cảm thấy mình làm hơi quá, hỏi: "Tôi bây giờ nên làm thế nào?"

Cao Tuệ Mỹ cười nói: "Cậu phải xin lỗi Tiểu Ngọc. Có lẽ như vậy còn có cơ hội cứu vãn"

Tạ Văn Đông có chút khó xử, trong lòng muốn xin lỗi nhưng nhớ đến cảnh Cao Tuệ Ngọc để tên Lý Phong ôm eo, rời đi trước mặt mình, lửa giận trong lòng dâng lên. Nhưng hắn không nói điều này với Cao Tuệ Mỹ, gật đầu nói vài câu.

Tâm trạng Tạ Văn Đông đang rất khó chịu, đến tối chủ động đi tìm Tam Nhân và Lý Sáng uống rượu. Tam Nhân nhìn ra Tạ Văn Đông có tâm sự, hỏi hắn có chuyện gì. Nhưng Tạ Văn Đông thủy chung không nói, chỉ cầm đầu uống rượu. Tạ Văn Đông năm mười sáu tuổi rốt cuộc cảm giác được sự bất lực và đau khổ trong tình yêu.

Không biết uống bao nhiêu rượu, Tạ Văn Đông cuối cùng cũng đã say. Lần đầu tiên hắn hoàn toàn say không biết gì hết, bất tỉnh nhân sự được Tam Nhân và Lý Sáng đưa về khách sạn.

Từ đó về sau tình cảm giữa Tạ Văn Đông và Cao Tuệ Ngọc ở trong tình trạng chiến tranh lạnh. Không có ai chủ động giảng hòa với đối phương, nhưng trong lòng vẫn đang nhớ đến đối phương. Hai người dù là gặp nhau trong trường cũng xoay người đi ra về không thấy. Sau này Tạ Văn Đông cảm thấy gặp Cao Tuệ Ngọc có chút ngượng ngùng, nên rất ít về trường, suốt ngày ở trong bang hội.

Mà thời gian này thành phố J xảy ra rất nhiều chuyện. Đầu tiên là thị trưởng bị điều đi (Đương nhiên là điều đi nhưng giữ nguyên chức. Đưa đến thành phố S tiếp tục làm thị trưởng. Những năm chín mươi có cái lệ này, thị trưởng quản lý một thành phố không tốt, sẽ được điều đến nơi khác ngồi ghế thị trưởng) Thay vào đó là một thị trưởng mới. Sau đó thư ký thị ủy tự nhận tuổi đã cao chủ động xin về hưu. Các quan chức trong thành phố hoặc được chuyển đi hoặc rút lui. Trần cục trưởng cũng bị điều đến thành phố Y làm một cục trưởng hữu danh vô thực. Biến động lớn này có thể nói là một lần thay máu cho nền chính trị trong thành phố.

Thị trưởng mới vừa lên, lập tức tuyên bố sẽ xây dựng thành phố J thành một thành phố hiện đại hóa.

Mà cục trưởng mới nhậm chức họ Trình nghi ngờ lời cấp trên phân phó, bắt tay vào quản lý chặt các bang hội trong thành phố. Vừa nhậm chức chưa lâu, đã vận dụng toàn bộ lực lượng cảnh sát tiến hành kiểm tra các cơ sở buôn bán trong thành phố, thực hiện chính sách bốn quét. Trong lúc nhất thời làm cho hắc đạo hoảng sợ, các chuyện chém giết giữa các bang hội giảm mạnh. Dân chúng thành phố J rất tin tưởng vào cục trưởng mới, cảm thấy cuộc sống sau này sẽ được yên bình hơn.

Văn Đông hội là thế lực giàu có, có thể nói số một số hai ở thành phố J, nhưng vẫn không thể tránh khỏi chính sách lần này. Hôm đó có năm cơ sở bị niêm phong, cảnh sát bắt đi hơn hai mươi người. Thanh Bang thảm hại hơn, tất cả các ngành như cờ bạc đều bị liên lụy. Hơn nữa cục trưởng mới đến biết Thanh Bang là hắc bang lớn nhất thành phố J, cố tình lấy nó lập uy, đã quét sạch hai mươi cơ sở của Thanh Bang. Các bang hội khác cũng bị dă kích, trong lòng rất tức giận, thầm mắng cục trưởng mới tới làm cho xã hội đen thành phố J thụt lùi ít nhất năm năm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Hãm Hại

Đồng thời, Lão Đại Huỳnh Đệ mình Bằng Kiến thân bí biến mất trong bệnh viện. Huỳnh Đệ mình đang lung lay muốn ngã, theo sự biến mất của Bằng Kiến cũng đã hóa thành tro bụi.

Thời gian này Tạ Văn Đông không muốn bận cũng không được. Chuyện trong bang hội làm hấn đau hết cả đầu. Từ sau khi năm cơ sở bị kiểm tra, Tạ Văn Đông mới phát hiện vị Trình cục trưởng này cũng không đơn giản là một quan mới nhậm chức không biết gì, khôn khéo làm cho việc kinh doanh thuốc phiện của các cơ sở dừng lại. Tuy là như vậy nhưng cảnh sát cứ hai ba ngày lại đến thăm một lần, thể hiện tình thương dân của bọn họ.

Tạ Văn Đông bị buộc phải dừng việc kinh doanh thuốc phiện, con đường tiền bạc của các bang hội khác cũng bị cắt đứt. Sau mấy lần bàn bạc với Cao Chấn nhưng cũng không tìm ra được biện pháp giải quyết thích hợp. Cuối cùng Cao Chấn nói: "Tên cục trưởng mới đến mềm rắn đều không ăn. Cách gì ta cũng thử qua, nhưng con mẹ nó vẫn không thông. Ta thật sự thấy không được, phải diệt hấn".

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: "Còn chưa đến mức như vậy. Diệt hấn không khó, nhưng làm như vậy hắc đạo thành phố J sau này đừng hòng lẫn lộn. Khi đó tình không thể nào buông tha cho chúng ta. Dù cho anh có người ở tỉnh ủy cũng không được. Bởi vì ảnh hưởng quá xấu".

Cao Chấn nóng nảy nói: "Huỳnh đệ, vậy cậu nói làm sao bây giờ? Bây giờ con đường tiền bị chặn, tôi và cậu còn có hơn một ngàn huỳnh đệ đang há mồm chờ ăn cơm đó".

Tạ Văn Đông khó xử nói: "Tôi cũng suy nghĩ rất lâu. Cao đại ca có biết nhà vị Trình cục trưởng này ở đâu không?"

Cao Chấn nói: "Nghe nói không phải trong thành phố, cụ thể ở đâu tôi bây giờ vẫn chưa rõ. Cậu hỏi vấn đề này làm gì?"

Linh quang chợt lóe, Tạ Văn Đông nhớ tới tình cảnh lúc trước khi mình bảo Hà Hạo Nhiên đi làm, cười ha hả nói: "Tôi muốn biết gia cảnh của hấn. Biết rồi có lẽ sẽ có ích cho chúng ta".

Cao Chấn vội vàng nói: "Huỳnh đệ, cậu có phải định dùng người nhà uy hiếp hấn? Ừm, đây cũng coi như là một biện pháp hay. Hấn dù là Bao Thanh Thiên tái thế, người nhà hấn chỉ cần rơi vào tay chúng ta, sợ gì hấn không nghe lời chứ. Ha ha" Nói xong, Cao Chấn không nhịn được cười, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: "Cao đại ca, chúng ta không nhất định cần dùng người nhà để uy hiếp hấn, tùy cơ ứng biến đi. Xem tình huống rồi hãy quyết định".

Cao Chấn đang cao hứng, trên mặt không còn vẻ tăm tối như vừa rồi, vỗ vỗ vai Tạ Văn Đông nói: "huỳnh đệ yên tâm đi, ta lát nữa sẽ phái người đi thăm dò nhà hấn, không quá ba ngày sẽ có tin tức. Dù sao ta cũng có người ở tỉnh ủy mà. Ha ha".

Hai người lại nói chuyện một lúc. Cao Chấn nhìn Ảnh đứng phía sau Tạ Văn Đông, nói sang chuyện khác: "Huỳnh đệ, cậu gần đây có phải cãi nhau với Tiểu Ngọc".

Tạ Văn Đông nghe xong mặt đỏ lên, đây dù sao cũng chẳng phải chuyện vinh quang gì. Cúi đầu ừm một tiếng. Cao Chấn cười nói: "Huynh đệ không nên nhỏ mọn như trẻ con. Tiểu Ngọc được ta và Tiểu Mỹ chiều quen rồi, huynh đệ có thể thì nhường nhịn nó một chút. Thời gian này Lý Phong và Tiểu Ngọc quan hệ rất gần, cậu phải cẩn thận đó".

Lại là Lý Phong. Tạ Văn Đông nghe thấy tên này không khỏi khó chịu trong lòng. Thầm nghĩ mình sớm muộn gì cũng phải dạy cho nó một bài học. Liên nghiêm mặt nói với Cao Chấn: "Cao đại ca nói đúng, đúng là việc này tôi hơi hẹp hòi, lát nữa tôi sẽ đến trường xin lỗi Tiểu Ngọc".

Cao Chấn gật đầu: "huynh đệ có thể làm như vậy là tốt rồi, ta cũng không nói gì nữa. Lần sau hai ta nói chuyện tiếp" Nói xong, Cao Chấn đứng dậy chào.

Tạ Văn Đông tiễn Cao Chấn đi, nhìn đồng hồ một chút đã là hơn năm giờ, Nhất Trung sắp tan học rồi, hần hạ quyết tâm đi nói rõ mọi chuyện với Cao Tuệ Ngọc.

Đến Nhất Trung đúng lúc tan học. Tạ Văn Đông đứng trước cổng trường, cúi đầu suy nghĩ, nghĩ xem lát nữa nên xin lỗi Cao Tuệ Ngọc như thế nào. Lúc này Ảnh kéo áo Tạ Văn Đông, quay đầu lại nhìn nàng. Ảnh hất đầu về phía đám học sinh đang từ trong trường đi ra. Tạ Văn Đông vừa nhìn thì thấy Cao Tuệ Ngọc và Cao Tuệ Mỹ đang đi tới, không biết đang nói chuyện gì.

Tạ Văn Đông vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngọc, chị Mỹ".

Cao Tuệ Ngọc nhìn thấy Tạ Văn Đông, hơi ngẩn ngời, hừ một tiếng tức giận quay đầu không nhìn hần. Nhưng trong lòng rất vui vẻ, thầm nghĩ tên tiểu tử thói Tạ Văn Đông rốt cuộc không bỏ được mình. Cao Tuệ Mỹ kéo kéo Cao Tuệ Ngọc, nhìn Tạ Văn Đông một chút, khẽ cười đi sang một bên.

Tạ Văn Đông cầm tay Cao Tuệ Ngọc, đi tới chỗ vắng người, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngọc, anh tới là để xin lỗi".

Cao Tuệ Ngọc cúi đầu ừm một tiếng, không nói gì, lẳng lặng chờ hần nói tiếp. Tạ Văn Đông nói xong thấy Cao Tuệ Ngọc không nói gì, nàng lại cúi đầu, thái độ lạnh nhạt, không biết nói gì cho phải.

Hai người đứng ở đó, không nói một lời. Một lúc sau Tạ Văn Đông phá vỡ cục diện bế tắc: "Tiểu Ngọc, thế lực Văn Đông hội bây giờ không thể so với trước kia. Huynh đệ trong bang hội lo lắng cho sự an toàn của anh nên mới cố ý phái Ảnh bảo vệ anh. Anh hy vọng em tin lời anh nói, càng hy vọng em có thể hiểu cho anh".

Cao Tuệ Ngọc nghe xong mặt đỏ ửng. Thực ra điều này nàng sớm nghe chị nói, trong lòng đã tha thứ cho Tạ Văn Đông từ lâu, chỉ là ngượng nên không thể mở miệng trước mà thôi. Nhìn khuôn mặt gầy gò của Tạ Văn Đông, đau lòng nói: "Văn Đông, thực ra em..."

"..." Cao Tuệ Ngọc còn chưa dứt câu, điện thoại di động đã vang lên, Tạ Văn Đông nhìn nàng một cái vội về xin lỗi, nói: "Tiểu Ngọc, anh nghe điện trước đã, chờ anh một lát" Nói xong xoay người đi ra ngoài vài bước. Hần không muốn Cao Tuệ Ngọc biết chuyện trong bang hội nhiều lắm, càng không muốn chuyện hắc đạo ảnh hưởng đến sự thuần khiết của nàng.

"Alo?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khản trương: "Đông ca, em là Cao Cường, sành nhảy Thái Tử ở trong thành phố bị cảnh sát niêm phong. Tam Nhân ca cũng bị cảnh sát mang đi".

Tạ Văn Đông kinh hãi: "Hả? Chuyện gì xảy ra, ta không phải nói bọn mày không được bán thuốc phiện sao?" "Chúng ta không bán mà, nhưng không biết làm như thế nào mà cảnh sát lại phát hiện năm gói thuốc phiện trong nhà vệ sinh. Con bà nó, nhất định có người hãm hại chúng ta".

"Đừng gấp, mày ở đâu, ta lập tức đến đó, trước hết đưa Trương ca ra rồi nói" "Đông ca, em ở Bắc Bắc, huynh đệ Long đường đều ở đây, nói cái gì mà muốn đi đánh cục cảnh sát cứu Tam Nhân ra. Em sắp không ngăn được rồi".

"Đáng chết, ta lập tức đến ngay. Dù như thế nào cũng bắt huynh đệ Long đường ở đó chờ ta, nói đó là lệnh của ta" "Vâng, Đông ca, em biết. Anh mau đến đây đi".

Tạ Văn Đông ngắt điện thoại, trong lòng như có lửa đốt, nếu Long đường thực sự đánh với cục cảnh sát thì nguy to. Liên xin lỗi Cao Tuệ Ngọc: "Tiểu Ngọc, anh có chút việc gấp phải đi làm trước, tối nay sẽ cố gắng về sớm mời em đi ăn. Lúc đó anh sẽ giải thích với em".

Cao Tuệ Ngọc gật đầu, lo lắng nói: "Văn Đông, em mặc dù không quan tâm chuyện hắc đạo, nhưng cũng nghe thấy một chút, anh nhất định phải cẩn thận".

Tạ Văn Đông cảm thấy ấm áp trong lòng, hôn lên trán Cao Tuệ Ngọc, dịu dàng nói: "Yên tâm. Anh là Tạ Văn Đông, không ai có thể làm gì anh mà. Chờ anh" Nói xong liền cùng Ảnh rời đi. Học sinh trong trường có rất nhiều huynh đệ Văn Đông hội, thấy Tạ Văn Đông lo lắng rời khỏi, biết bang hội có thể xảy ra chuyện lớn cũng vội vàng đi ra ngoài.

Cao Tuệ Mỹ đi tới, nói với Cao Tuệ Ngọc đang ngây ngẩn nhìn theo Tạ Văn Đông: "Được rồi, người ta đã đi mất rồi, còn nhìn gì nữa. Chúng ta mau về nhà đi".

Cao Tuệ Ngọc ồ một tiếng, cùng Cao Tuệ Mỹ lặng lẽ ra khỏi trường, trong lòng bầu trời cao phù hộ. Trước cửa trường học không biết từ lúc nào đỗ hai chiếc xe. Thấy chị em Cao gia từ trong cổng trường đi ra, cửa xe mở ra, Lý Phong đi xuống.

"Tiểu Mỹ, Tiểu Ngọc, ha ha. Hai em cũng ở đây à, tối nay anh muốn mời Tiểu Ngọc dùng cơm" Lý Phong mặc một bộ đồ tây hàng hiệu, ra về tiêu sái đi

về phía hai người.

Cao Tuệ Mỹ khách khí nói: "Lý đại ca, em và Tiểu Ngọc còn có việc, không làm phiền anh".

Lý Phong giả vờ thất vọng, nhìn hai chị em nói: "Ai. Anh đã đặt bàn rồi, hơn nữa còn có chuyện muốn nói với Cao Tuệ Ngọc. Là về Tạ Văn Đông. Các em đã có chuyện thì thôi vậy".

Cao Tuệ Ngọc nghe thấy là chuyện về Tạ Văn Đông, vội vàng hỏi hỏi: "Lý Phong, là chuyện gì?"

Lý Phong cười nói: "Nhất thời không thể nói hết được, chờ hôm nào em rảnh anh sẽ nói".

Cao Tuệ Ngọc sao có thể đợi lâu như vậy, lớn tiếng nói: "Lý Phong, em không có chuyện gì hết, hay là chúng ta bây giờ đi ăn cơm đi".

Lời này đúng hợp ý Lý Phong, mắt hiện lên một tia dị, gật đầu đồng ý. Địch thân mở cửa xe cho Cao Tuệ Ngọc. Cao Tuệ Mỹ thấy Cao Tuệ Ngọc lên xe, vẫn cảm thấy Lý Phong hôm nay có điểm khác lạ, lo lắng cho em gái nên lớn tiếng nói: "Được, Lý đại ca, em cũng không có chuyện gì, em sẽ đi cùng Tiểu Ngọc. Không biết anh có hoan nghênh không?"

Lý Phong hơi biến sắc, nhưng rất nhanh cười ha hả nói: "Hoan nghênh. Tiểu Mỹ đi cùng thật tốt quá. Ha ha" Cười khan vài tiếng, Lý Phong để Cao Tuệ Mỹ lên xe, trong mắt xẹt qua một tia âm trầm, khóe miệng nhếch lên cười tà. Thầm nhủ vừa hay, hai người cùng lên, đó là hai cô tự đưa lên đó nhé.

Chờ sau khi Lý Phong lên xe, hai chiếc xe chạy nhanh về phía khu phố. Việc này vừa vụn bị huynh đệ Âm tổ nhìn thấy. Mặc dù là một chuyện rất bình thường, nhưng vẫn cảm thấy có điểm không đúng. Nhưng rốt cuộc không thể nói rõ có gì không đúng. Lắc đầu thầm mắng mình ở trong Âm tổ quá lâu, nên chuyện gì cũng nghi thần nghi quỷ.

Tạ Văn Đông ngồi xe đến sân nhảy, bên trong người ra tấp nập, đưa mắt nhìn vào trong đều là người của Văn Đông hội. Bên trong rất hỗn loạn, rất ồn. Tạ Văn Đông đi vào, tiện tay cầm lấy một chai rượu ném mạnh xuống đất phát ra tiếng vang lớn, âm thanh trong sân nhảy cũng im ắng hơn.

"Bọn mày ồn ào gì thế? Trời sập à?" Tạ Văn Đông tức giận hét.

Mọi người thấy Tạ Văn Đông đều yên lòng. Đặc biệt là huynh đệ Long đường liền vây lấy Tạ Văn Đông, nói liên mồm. Tiếng ông ông làm cho Cao Cường nhức đầu, lớn tiếng nói: "Đừng có ồn ào, để tao nói với Đông ca".

Mọi người nghe thấy rất cuộc im lặng. Cao Cường nói chuyện ra một lần, không khác gì so với những gì vừa thảo luận trong điện thoại. Chỉ có một điểm khác duy nhất là phát hiện một tên lén lút lút ở sân nhảy Thái Tử. Bắt được hỏi thì người này khai là Thanh Bang, hơn nữa còn thừa nhận thuốc phiện ở sân nhảy là do hắn bỏ vào. Tạ Văn Đông nghe xong cảm thấy không có khả năng vậy. Minh và Thanh Bang liên minh với nhau, bây giờ rất hòa thuận, Thanh Bang không thể nào hãm hại mình. Hơn nữa Cao Chấn là người thế nào, Tạ Văn Đông biết, là quân tử điển hình, không có khả năng làm ra chuyện này. Nghĩ vậy Tạ Văn Đông nói với Cao Chấn: "Người bắt được đâu rồi? Để ta hỏi một chút"

Cao Cường gật đầu, nói với các huynh đệ đàn em: "Mang con chó đã bắt được vào đây"

Chỉ trong chốc lát, hai huynh đệ Văn Đông hội đã mang một thằng người đầy máu đến trước mặt Tạ Văn Đông. Người này rõ ràng bị đánh không ít, trên người đầy vết thương. Sau khi thả hấn ra, người này không đứng nổi, cả người quỳ mọp xuống đất, ngửa đầu sợ hãi nhìn Tạ Văn Đông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 15: Tọa Phán

Tạ Văn Đông ngồi xuống, nhắc đầu người này lên nói: "Tao hỏi mày mấy vấn đề. Mày nếu ngoan ngoãn trả lời, tao sẽ không tức. Tao nếu như tức thì có thể làm bất cứ chuyện gì. Lời này mày phải nhớ kỹ"

Người này nuốt nước bọt, trừng mắt nhìn Tạ Văn Đông không nói gì. Tạ Văn Đông mặc kệ người này, nói tiếp: "Đầu tiên tao muốn biết thuốc phiện ở Thái Tử có phải là mày bỏ?" Người này gật đầu. "Tốt" Tạ Văn Đông cười nói: "Thứ hai, mày thật là Thanh Bang sao?" Người này gật đầu.

"Thứ ba, là ai phái mày làm?" Nói lời này, Tạ Văn Đông nhìn chăm chăm vào mắt người này.

Người này thở mạnh một hơi. Khí thế trên người Tạ Văn Đông làm hắn cảm thấy áp lực rất lớn, hai mắt không dám nhìn thẳng, nhỏ giọng nói: "Là Cao Chấn".

Tạ Văn Đông giờ ngón tay trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Mày không thành thật, điều này làm tao thất vọng. Tao ghét người nói dối, càng ghét người nói dối tao. Mà mày rất không may là chiếm cả hai cái đó. Đừng trách tao" Nói xong, nói với người bên cạnh: "Cắt ngón út nó trước".

Vừa dứt câu, hai người đã đi tới đè người này lại, xòe tay hắn ra. Người này biết sắp xảy ra chuyện gì, liều mạng giãy dụa. Nhưng không có ai đồng tình với hắn. Một người rút thanh chủy thủ ra, chém thẳng xuống ngón tay út của hắn.

"A..." Người này đau đến độ hét lên thảm thiết, lăn lộn trên đất, mặt đất xung quanh đầy vết máu. Tạ Văn Đông tiến lên trước, giẫm chân lên người hắn, giữ hắn lại: "Được rồi, tao quên nói cho mày, không nên coi lời tao nói là đùa cợt. Tao chưa bao giờ nói đùa với người không phải bạn tao" Nói xong Tạ Văn Đông bỏ chân ra, hỏi tiếp: "Không biết bây giờ mày đã muốn nói chưa".

Người này hoảng hốt nhìn Tạ Văn Đông, nói: "Tôi không... Không nói sai. Tôi là do Cao Chấn... sai lầm".

Tạ Văn Đông lắc đầu: "Xem ra mày đang thử sự kiên nhẫn của tao. Chặt ngón tay nữa của nó" Lập tức lại có mấy người đi tới, chặt đứt một ngón tay tiếp theo. Người này thật sự không chịu nổi, tay đứt ruột xót, chỉ trong nháy mắt đã ngất đi.

Tạ Văn Đông cúi đầu nhìn, nói: "Làm nó tỉnh lại" Một huynh đệ vâng một tiếng, cầm lấy một chai bia đổ lên đầu hắn.

"A.... A..." Người này rên lên một tiếng, mơ mơ màng màng tỉnh lại, sợ hãi nhìn Tạ Văn Đông, mặt đầy mồ hôi. Tạ Văn Đông cười nói: "Thế nào? Không biết mày đã nghĩ ra chưa. Mày nói dối một câu, tao chặt một ngón tay của mình. Chờ sau khi chặt hết ngón tay sẽ chặt ngón chân. Ngón chân cũng hết, tao không thể làm gì khác hơn là cắt thịt trên người mày. Nhưng mày sẽ không chết nhanh, bởi vì trước khi nói ra câu trả lời tao muốn thì mày không thể chết được. Tao là người nói được làm được".

Tạ Văn Đông nói làm cho huynh đệ Văn Đông hội xung quanh nghe thấy cũng toát mồ hôi. Bởi vì bọn họ biết Tạ Văn Đông có thể nói ra thì nhất định sẽ làm được, dù là điều gì. Người này nhắm mắt lại một lúc không nói gì, hai phút sau mới từ từ nói: "Nếu như tao nói mày có thể bỏ qua cho tao không?"

Tạ Văn Đông nhìn hắn, lạnh nhạt nói: "Không thể. Mày cũng là người thông minh, hắn biết hậu quả khi làm chuyện này, không nên coi tao là người lương thiện. Mày nhất định sẽ chết. Chỉ là một loại chết thoải mái, một loại chết đầy đau đớn. Mày tự chọn đi".

Cao Cường kỳ quái nhìn Tạ Văn Đông. Thầm nghĩ đại ca không phải nói quá rõ chứ. Thằng kia nghe xong còn có thể nói thật mới là lạ. Nhưng người kia lại mở miệng nói: "Được, giống hệt như lời đồn. Tạ Văn Đông quả nhiên không đơn giản. Tao phục. Nói cho mày, người sai tao làm chính là trưởng lão Thanh Bang Lâm" Nói xong hắn nhắm mắt lại nằm trên mặt đất, một bộ muốn giết cứ giết.

Tạ Văn Đông nghe xong thầm nhủ không xong. Lý Sử Minh dám có hành động lớn như vậy, chẳng lẽ là muốn tạo phản. Nếu đúng là như vậy, Cao Chấn có thể gặp nguy hiểm. Tạ Văn Đông lớn tiếng nói với người này: "Lý Sử Minh có phải có ý tạo phản?"

Người này cười châm chọc: "Có ý? Quyết định này sớm đã có. Ha ha, bây giờ Cao Chấn có thể đã chết rồi. Lý Sử Minh đã ngồi vào ghế Lão Đại Thanh Bang rồi".

Tạ Văn Đông nghe xong cảm thấy đầu đau lên, khoát tay ra hiệu không muốn nhìn thấy người này, cũng không muốn nghe thấy tiếng cười đáng ghét của hắn. Huynh đệ bên cạnh hiểu ý của Tạ Văn Đông, kéo người này ra ngoài.

Đầu tiên Tạ Văn Đông gọi điện cho Cao Chấn: "Thuê bao quý khách vừa gọi đang tắt máy, hoặc ngoài vùng phủ sóng, xin..." Tạ Văn Đông dập điện thoại, lập tức gọi cho Khương Sâm: "Khương Sâm, tôi là Tạ Văn Đông. Anh hãy điều tra Thanh Bang, đặc biệt tìm tin tức của Cao Chấn. Thanh Bang có thể có nội loạn".

Khương Sâm cũng vừa nhận được điện thoại của huynh đệ Ám tổ, không dám chậm trễ, gật đầu nói: "Được, Đông ca, tôi lập tức phái người đi".

Tạ Văn Đông ừ một tiếng, nói: "Nhớ, nhất định phải nhanh, trước tám giờ tôi muốn có tin tức chính xác" "Đông ca, tôi đã rõ, tôi tự mình đi một chuyến".

Tạ Văn Đông gật đầu hài lòng nói được, cùng mọi người ở Bắc Bắc chờ tin tức. Nhưng không lâu sau, huynh đệ Long đường đứng ngồi không yên, trong lòng rất lo cho Tam Nhân. Cao Cường đi tới bên cạnh Tạ Văn Đông, nhỏ giọng nói: "Đông ca, anh xem có thể mang Tam Nhân ra trước được không?"

Tạ Văn Đông cũng đang suy nghĩ biện pháp, nhưng không có cách nào hay cả. Cục trường thành phố bây giờ đang nhìn chằm chằm vào các bang hội hắc đạo, muốn hắn dễ dàng thả người là chuyện rất khó, lại còn mềm rắn không ăn, thật sự khó làm. Tạ Văn Đông ho khan một tiếng, đứng dậy nói: "Trương ca bị bắt đến cục cảnh sát nào?"

Cao Cường vội vàng nói: "Có lẽ là chỗ đó, em thấy cảnh sát là người ở đây".

Tạ Văn Đông nhìn đồng hồ, mới có hơn sáu giờ, nói: "Được rồi, tao sẽ đi xem Trương ca thế nào, xem có biện pháp cứu hắn ra hay ko" Vừa nói vừa đi ra cửa. Mọi người không lên tiếng đi theo phía sau Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông đi đến cửa, quay đầu lại nói với mọi người: "Mọi người đều ở lại đây. Chúng ta không phải đi đánh nhau. Nhiều người như vậy sẽ làm cho cảnh sát bảo chúng ta tạo phản. Bây giờ chúng ta không thể để bọn họ nắm được nhược điểm".

Nói xong, Tạ Văn Đông nhìn mọi người một chút, một mình đi ra khỏi sân nhảy. Đi đến trụ sở cảnh sát, hầu hết người đã tan giờ làm, bên trong chỉ có vài tên cảnh sát. Tạ Văn Đông trực tiếp đi vào, đang đứng ở hành lang vừa vịn gặp phải một nữ cảnh sát hơn hai mươi tuổi đi qua. Tạ Văn Đông khách khí nói: "Chị, em có chuyện muốn hỏi chị có thể được không?"

Nữ cảnh sát nghe thấy tiếng gọi liền đứng lại, nhìn Tạ Văn Đông một chút thấy là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nghi hoặc hỏi: "Cậu có chuyện gì?"

"Không lâu trước kia các chị có phải bắt một người tên là Trương Chí Đông không? Em muốn gặp người này".

Nữ cảnh sát thấy Tạ Văn Đông không lớn, tưởng là em trai người kia, nói: "Vậy không được rồi. Người này là tội phạm nghiêm trọng, bây giờ không ai có thể gặp. Tôi thấy cậu tốt nhất là lần sau hãy tới".

Tạ Văn Đông thăm nhủ phiền phức, hỏi: "Em muốn gặp mặt sở trưởng. Không biết phòng sở trưởng ở đâu?"

Nữ cảnh sát thấy Tạ Văn Đông không chịu từ bỏ ý định, lắc đầu nói: "Trên tầng hai, lên tầng rẽ trái là thấy. Tôi thấy cậu có gặp sở trưởng cũng vô ích" Nói xong liền rời đi.

Tạ Văn Đông nói cảm ơn với nữ cảnh sát đang rời đi, xoay người đi lên tầng hai. Quả nhiên vừa rẽ trái đã thấy chữ phòng sở trưởng ở trên cửa. Gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng nói: "Vào đi".

Tạ Văn Đông đi vào, sở trưởng là một người đàn ông trung niên mập mạp. Người này thấy Tạ Văn Đông đi vào liền vội vàng đứng dậy: "Ai, là Tạ huynh đệ tới, mau ngồi xuống" Sở trưởng mặc dù không quá quen Tạ Văn Đông, nhưng cũng đã gặp mặt mấy lần.

Tạ Văn Đông không có thời gian nói nhảm với hắn, nói thẳng: "Đỗ sở trưởng, đừng khách khí. Tôi nghĩ ông cũng biết mục đích tới đây của tôi".

Đỗ sở trưởng trong lòng hiểu rõ. Đừng nhìn Tạ Văn Đông tuổi không lớn, nhưng mình không thể nào đắc tội. Hắn đến nhất định là vì chuyện của Tam Nhân, vội vàng nói: "Tạ huynh đệ, đúng là chúng ta bắt được Trương Chí Đông. Nhưng đây là lệnh của cấp trên, cậu lần này nếu đến bảo tôi thả người, tôi thực sự không làm được. Mong Tạ huynh đệ thông cảm, dù sao bên trên tôi còn có cục trưởng".

Tạ Văn Đông biết biết hắn không nói dối, nói: "Tôi lần này đến không phải bảo ông thả người, hơn nữa ông không có cái quyền đó. Tôi chỉ muốn đến thăm Trương ca, việc này chắc không khó chứ".

Đỗ sở trưởng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Việc này đương nhiên không có vấn đề" Tạ Văn Đông nghe xong mỉm cười gật đầu.

Đỗ sở trưởng dẫn Tạ Văn Đông đến phòng tạm giam, nhìn vào cửa mà cười. Chỉ thấy Tam Nhân đang hút thuốc, hô to gọi nhỏ cùng ba cảnh sát nhân dân đánh tá lả, trên mặt đất có mấy vỏ chai bia. Tam Nhân ở thành phố J cũng là nhân vật nổi tiếng, vốn rất quen thuộc với cảnh sát khu này, không ít lần ăn com uống rượu với nhau. Hôm nay bắt Tam Nhân vào đây là chuyện không có cách nào khác. Mấy cảnh sát quan hệ khá tốt với Tam Nhân liền mang rượu và thức ăn đến cho hắn. Mấy người thấy sở trưởng và Tạ Văn Đông đi vào liền vội vàng đứng dậy. Đỗ sở trưởng hiểu chuyện, liền gọi mấy cảnh sát ra ngoài.

Tam Nhân thấy Tạ Văn Đông liền cười nói: "Đông ca, tôi thế nào? Đừng nhìn tôi bị nhốt trong cục, vẫn được ăn được uống. Ha ha, con bà nó, cảnh sát còn xưng huynh gọi đệ với tôi".

Tạ Văn Đông tìm một cái ghế ngồi xuống, nói: "Thấy anh không có việc gì, tôi cũng yên tâm. Anh ở bên trong không việc gì phải gấp, bây giờ đang có nhiều chuyện, giải quyết xong tôi sẽ nghĩ biện pháp đưa anh ra" Tam Nhân biết tình thế bây giờ khá căng, cục trưởng mới không dễ đối phó, nói: "Đông ca, tôi không sao đâu. Bây giờ ai dám khi dễ tôi? Cậu yên tâm đi, không cần phải suy nghĩ vì chuyện của tôi".

Tạ Văn Đông thăm khen một tiếng, cầm tay Tạ Văn Đông nói: "Yên tâm ở đây chơi. Trong vòng mười ngày tôi đảm bảo đưa anh ra khỏi đây. Thời gian này coi như nghỉ phép đi" "Ha ha" Tam Nhân rất cảm động đối với sự quan tâm của Tạ Văn Đông, dùng tiếng cười che dấu kích động trong lòng mình.

Khách sạn Fier cũng được coi là khách sạn hàng đầu thành phố J, trang trí xa hoa, người có tiền thường chọn nơi này làm địa điểm ăn tối. Lý Phong dẫn chị em Cao Tuệ Ngọc đến đây, lên phòng đã đặt trước ở tầng hai. Chỉ lát sau, nhân viên khách sạn đã mang rượu và đồ ăn lên. Lý Phong cười ha hả rót rượu cho hai chị em Cao Tuệ Mỹ. Cao Tuệ Mỹ nhũn mày nói: "Ly đại ca, em và Tiểu Ngọc không uống rượu. Bọn em uống nước ngọt thôi".

Lý Phong vỗ trán: "Ai, em xem anh này, sao lại quên hai em không uống rượu chứ" Vừa nói liền đứng dậy nói với hai thằng đàn em canh ở cửa: "Hai người đi lấy hai cốc nước hoa quả cho tôi, nhất định là phải 'mới mẻ'" Lý Phong quay lưng về phía hai chị em Cao Tuệ Ngọc, lên nháy mắt với đàn em. Đám đàn em hiểu được ý của Lý Phong, vâng một tiếng rồi đi.

Lý Phong ngồi xuống nói chuyện mấy câu với chị em Cao Tuệ Mỹ. Cao Tuệ Ngọc cắt ngang lời hắn nói: "Lý Phong, anh không phải nói có chuyện liên quan với Văn Đông sao. Nói mau đi" Lý Phong nghe xong không khỏi thầm hận, tiện nhân trong lòng mày chỉ có Tạ Văn Đông. Lát nữa tao cho mày lên tiên, trong lòng chỉ có tao. Mấy chờ xem.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Ngụy Cơ

Lý Phong cười nói: "Tiểu Ngọc, em đừng có gấp. Lát ăn cơm anh sẽ nói với em. Ha ha"

Cao Tuệ Ngọc thầm kêu đáng ghét trong lòng, nhưng không có cách nào, nói vài câu với Lý Phong. Lúc này một nhân viên phục vụ đã mang một bình nước hoa quả vào, đặt xuống trước mặt hai người Cao Tuệ Mỹ: "Xin mời tiểu thư dùng" Sau đó nháy mắt với Lý Phong một cái, xoay người rời đi.

Lý Phong thấy thế, trong lòng mừng rỡ, vội vàng đứng dậy rót nước cho hai chị em. Sau đó cầm lấy chén rượu của mình nói: "Tiểu Ngọc, anh biết em thích Tạ Văn Đông. Hôm nay anh ở đây mời em một chén, chúc hai người có thể có kết quả tốt. Còn có Tiểu Mỹ, anh cũng hy vọng sau này em sẽ tìm được người mà em yêu. Lý Phong anh vẫn luôn coi hai em như em gái. Các em có thể hạnh phúc, anh rất mừng" Nói xong, Lý Phong uống cạn chén rượu.

Hai người kỳ quái nhìn Lý Phong, trong lòng buồn bực. Lý Phong hôm nay có phải là uống nhầm thuốc không? Không nên nói ra như vậy chứ, kinh khủng quá.

Lý Phong thấy hai chị em Cao Tuệ Mỹ nhìn chăm chăm vào mình, không uống cốc nước hoa quả trong tay, âm thầm lo lắng, giả vờ xấu hổ nói: "Trước kia anh có thể làm bọn em có ấn tượng không tốt. Nhưng hôm nay anh hy vọng các em có thể tha thứ cho anh. Các em uống nước đi, uống là tha thứ cho anh, không uống anh cũng không trách hai em"

Nghe Lý Phong nói như vậy, Cao Tuệ Ngọc và Cao Tuệ Mỹ nhìn nhau một chút, thầm nghĩ xem ra Lý Phong đổi tính. Hai người không hề do dự nữa, uống cạn cốc nước trong tay. Lý Phong thấy thế cười ha hả, lại rót đầy cho bọn họ.

Cao Tuệ Ngọc nói: "Lý Phong, anh bây giờ có thể nói chuyện của Tạ Văn Đông rồi chứ"

"Ha ha" Lý Phong lúc này đã yên tâm, đắc ý cười nói: "Tạ Văn Đông, anh thấy xong đời rồi. Văn Đông hội rất nhanh sẽ biến mất khỏi hắc đạo thành phố J"

Cao Tuệ Mỹ và Cao Tuệ Ngọc nghe xong đều biến sắc. Cao Tuệ Ngọc lớn tiếng hỏi: "Lý Phong, anh nói vậy là có ý gì?"

Lý Phong không che giấu nữa, đứng dậy nói: "Tạ Văn Đông hẳn là gì mà dám đoạt gái với anh chứ. Hẳn xứng sao. Tiểu Ngọc, anh nói cho em, Thanh Bang bây giờ đã do bố anh không chế, rất nhanh sẽ đánh lên Văn Đông hội. Lúc đó Tạ Văn Đông ngay cả chết như thế nào cũng không biết. Ha ha"

Cao Tuệ Mỹ đứng dậy, chỉ vào Lý Phong nói: "Anh nói láo, anh trai tôi ở đó, bố anh dám làm càn"

Lý Phong nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang chỉ vào mình, lạnh lùng nói: "Em không phải đang nằm mơ đó chứ? Anh trai em? Cao Chấn đã suy sụp rồi, đang bị ba anh nắm trong tay. Các em nếu ngoan ngoãn nghe lời anh, anh đảm bảo Cao Chấn không có việc gì. Nếu không... Ha ha" Lý Phong nói đến đây không nhịn được cười phá lên.

Cao Tuệ Ngọc tức giận nói: "Lý trưởng lão làm gì anh trai tôi?"

"Ha ha. Chỉ tạm thời giam lỏng hắn mà thôi. Hắn bây giờ có nguy hiểm hay không chủ yếu là do biểu hiện của hai em" Vừa nói vừa đưa tay vuốt mặt Cao Tuệ Ngọc.

Cao Tuệ Ngọc đẩy tay Lý Phong ra, mắng: "Thật không ngờ được hai bố con anh lại lòng lang dạ sói như vậy. Ca ca tôi đối với bố anh không tệ, ông ta không ngờ còn muốn phải bội. Súc sinh. Còn có anh. Lý Phong, anh không nên đắc ý quá sớm. Chị, chúng ta đi" Nói xong, Cao Tuệ Ngọc kéo Cao Tuệ Mỹ đứng dậy muốn rời đi.

"Hắc hắc, còn định chạy sao? Sợ rằng không dễ như vậy đâu" Lý Phong đưa tay ngăn hai người lại: "Hôm nay ai cũng không được đi. Anh muốn xem hai chị em lúc ở trên giường có cay như bây giờ không, ha ha" Nói xong vuốt mặt Cao Tuệ Ngọc một cái, mang theo nụ cười dâm đãng, nhìn hai chị em Cao Tuệ Mỹ với ánh mắt rục rủa.

Cao Tuệ Ngọc vùng tay tát Lý Phong một cái: "Phi. Anh có biết thế nào là xấu hổ không?" Vừa nói xong, Cao Tuệ Ngọc đã cảm thấy đầu óc choáng váng, không thể đứng nổi. Lý Phong tiến lên ôm lấy nàng, cười ha hả: "Tiểu Ngọc, hôm nay em là của anh"

Cao Tuệ Ngọc biết đã trúng bẫy của Lý Phong, ánh mắt mơ hồ hỏi: "Anh... Anh bỏ thuốc mê? Ca ca tôi và Văn Đông sẽ không bỏ qua cho anh"

Lý Phong đang ôm người đẹp trong lòng, cười dâm nói: "Hôm nay sẽ không có ai tới cứu em. Ha ha. Trong nhà Cao Chấn có hơn mười người đang hầu hạ. Tạ Văn Đông sao, rất nhanh sẽ không thể giữ mình. Lát nữa ba an hắn ra lệnh đánh lên, hắn chết chắc. Ha ha" không đợi Lý Phong nói xong, Cao Tuệ Mỹ và Cao Tuệ Ngọc đã ngất đi. Lý Phong nhìn hai người một chút, trong lòng đầy đắc ý. Lúc đầu chỉ định mang một mình Cao Tuệ Ngọc tới, không ngờ rằng bây giờ lại có thêm Cao Tuệ Mỹ. Lúc này ở trên giường có thể cảm nhận sự khác nhau giữa hai chị em Cao Tuệ Mỹ.

Nghĩ vậy, Lý Phong liền gọi người đang canh ở cửa vào, diu hai chị em Cao Tuệ Mỹ lên phòng ngủ cao cấp trên tầng năm của khách sạn.

Chờ đặt hai chị em Cao Tuệ Mỹ lên giường, Lý Phong phát tay đuổi đàn em ra ngoài. Nhìn hai người đẹp nằm bất tỉnh trên giường, cười dâm một tiếng, lúc sờ người này, lúc sờ người kia, cảm nhận hai người thật tuyệt.

Cuối cùng Lý Phong quyết định ra tay với Cao Tuệ Ngọc trước. Nhìn mặt Cao Tuệ Ngọc đỏ lên vì mê được, Lý Phong run rẩy trong lòng, hai tay run run cởi áo ngoài của nàng ra. Bên trong là một chiếc áo lông màu trắng, bộ ngực đầy đặn mặc dù bị áo lông che đi nhưng vẫn ưỡn lên cao. Mắt Lý Phong đỏ rực, nhìn vào người Cao Tuệ Ngọc, điên cuồng cởi áo lông nàng ra, lộ chiếc áo lót màu đỏ bên trong.

Lý Phong sờ mó người Cao Tuệ Ngọc một lúc. Nhìn hai con cừu non nằm im không nhúc nhích, đột nhiên cảm thấy không đã nghiến. Lấy chủy thủ ra cắt chiếc ga giường, phân biệt trối Cao Tuệ Ngọc và Cao Tuệ Mỹ lại, sau đó đặt hai chân người cạnh nhau. Nhìn hai người tạo thành hình chữ đại nằm ở trên giường, Lý Phong cười ha hả đầy biến thái.

Lý Phong cầm lấy một cốc nước lạnh đổ lên đầu hai người. Chỉ trong nháy mắt hai chị em tỉnh lại thấy mình đang nằm trên giường. Mà Lý Phong đang đứng một bên nhìn chăm chăm vào cơ thể mình. Cao Tuệ Ngọc biết Lý Phong có ý đồ xấu, gào to kêu cứu.

Lý Phong vuốt mặt Cao Tuệ Ngọc nói: "Đừng kêu, không ai có thể nghe thấy đâu. Cả tầng này hôm nay đã bị anh thuê hết. Ha ha" Vừa nói tay vuốt từ trên mặt Cao Tuệ Ngọc xuống.

Cao Tuệ Ngọc biết sắp xảy ra chuyện gì nhưng lại không có biện pháp. Tay chân bị trối không thể làm gì được, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại chịu Lý Phong làm nhục. Nước mắt chảy ra, bây giờ nàng chỉ muốn chết để giữ sự trong sạch của mình. Cao Tuệ Mỹ nằm bên cạnh lớn tiếng kêu lên: "Lý Phong, mày buông tha cho Tiểu Ngọc đi. Tao... Tao cùng mày"

Lý Phong cười dâm nói: "Tiểu Mỹ, em không phải nóng, lát nữa sẽ có phần em mà. Ha ha" Lý Phong rút chủy thủ ra, cắt đồ lót trên người Cao Tuệ Ngọc, da thịt tuyết trắng lộ ra. Lý Phong không thể nào không chế được cơ thể, hú lên một tiếng quái dị. Cao Tuệ Ngọc phát tiếng kêu khóc thảm thiết. Cao Tuệ Mỹ nhắm mắt lại, trong tai đều là tiếng gào khóc của em gái. Trong lòng thầm kêu: "Tạ Văn Đông, anh ở đâu?"

Tạ Văn Đông đi ra khỏi sở cảnh sát, lên xe trở lại sân nhảy. Trong lòng thầm nghĩ trước mắt quan trọng nhất là phải dò xét được tình hình của Thanh Bang. Xem ra Cao Chấn thực sự bị nguy hiểm. Thanh Bang bị Lý Sử Minh không chế, hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi. Minh phải có quyết định trước. Tạ Văn Đông ngồi trong xe gọi điện cho các người chủ chốt trong bang hội, bảo bọn họ mau chóng tập hợp, bàn bạc kế sách.

Rất nhanh, Tạ Văn Đông trở lại Bắc Bắc. Các nhân vật chủ chốt trong bang hội cũng đã chạy tới. Chỉ có Khương Sâm là ở bên ngoài tìm tin tức chưa về. Tất cả mọi người đều biết chuyện Tam Nhân bị bắt, hỏi bây giờ nên làm như thế nào.

Tạ Văn Đông bình tĩnh nói: "Việc gấp bây giờ không phải là Tam Nhân mà là Thanh Bang. Ta nghĩ mọi người còn không biết, trưởng lão Lý Sử Minh của Thanh Bang đã tạo phản. Cao Chấn sống chết chưa rõ. Nếu như ta đoán không sai, Lý Sử Minh rất nhanh sẽ tổ chức Thanh Bang tấn công chúng ta. Với thực lực bây giờ của chúng ta dù cho có thể đứng vững thì tổn thất cũng sẽ rất lớn"

Mọi người nghe xong hít vào một hơi. Không ngờ rằng Thanh Bang lại xảy ra biến cố lớn đến vậy. Đồng minh tốt nhất trước đây rất có thể biến thành kẻ địch. Trương Nghiên Giang tỉnh táo phân tích một lát, nói với Tạ Văn Đông: "Đông ca, tôi mặc dù không quá rõ về Thanh Bang, nhưng tôi đoán Cao Chấn tạm thời không có việc gì"

Tạ Văn Đông nhìn hần, gật đầu: "Nói tiếp"

Trương Nghiên Giang nói tiếp: "Cao Chấn dù sao cũng đã làm Lão Đại Thanh Bang bấy lâu nay, có không ít huynh đệ trung thành với hần. Lý Sử Minh nếu như muốn nhanh chóng không chế Thanh Bang và phát động tấn công với chúng ta. Hần nhất định sẽ không giết Cao Chấn trước, mà dùng lệnh thiên tử kêu gọi chư hầu. Cao Chấn phải còn sống, hần mới có thể không chế những người trung thành với Cao Chấn"

Mọi người nghe xong đều gật đầu, cảm thấy Trương Nghiên Giang nói có lý. Tạ Văn Đông nói: "Ta cũng nghĩ vậy. Lý Sử Minh tạm thời sẽ không ra tay với Cao Chấn. Chúng ta phải mau chóng tìm ra Cao Chấn đang ở đâu, nghĩ biện pháp cứu hần ra"

Lý Thanh Văn lớn tiếng nói: "Đông ca, việc này cần gì phải tra xét. Cao Chấn nhất định là ở tổng bộ Thanh Bang. Ở đó là an toàn nhất"

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: "Điều này không chắc. Tổng bộ Thanh Bang có rất nhiều người, nếu để thù hạ Cao Chấn nhìn thấy sẽ rất phiền phức, Lý Sử Minh sẽ không mạo hiểm như vậy. Ta đoán Cao Chấn chắc đang ở một nơi rất yên tĩnh, ít người"

Lý Sáng lớn tiếng nói: "Vậy có thể đang ở đâu? Thành phố J không lớn cũng không nhỏ, muốn giấu người sao có thể tìm được?"

Tạ Văn Đông nói: "Chúng ta không cần phải đoán mò. Chờ Khương Sâm về sẽ có tin tức" suy nghĩ một chút, Tạ Văn Đông nói tiếp: "Mọi người bây giờ bảo các huynh đệ đề cao cảnh giác. Thanh Bang đại biến, chúng ta cần phải đề phòng Lý Sử Minh"

Mọi người gật đầu đồng ý, cầm điện thoại di động lên gọi điện cho các phó đường chủ, chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt dặn dò chú ý mọi động tĩnh của Thanh Bang. Quan hệ liên minh giữa hai bên đã giải trừ, tiến vào trạng thái đối địch.

Theo tin tức truyền ra, các đường Vương Diệc Hàn bắt đầu khởi động, các cơ sở cũng tụ tập không ít người, đề phòng Thanh Bang đánh lên.

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Âm Tổ

Lý Phong đề lên người Cao Tuệ Ngọc, cởi đồ lót của nàng ra. Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Mẹ kiếp, cút" Lý Phong đang dục hòa công tâm, đột nhiên bị phá ngang rất khó chịu, ngẩng đầu lớn tiếng chửi. Tiếng gõ cửa bên ngoài ngừng lại. Lý Phong đang muốn cúi đầu xuống, tiếng gõ cửa lại vang lên.

"Con bà nó. Mày tốt nhất nói một lý do cho tao, nếu không tao giết chết con mẹ mày" Lý Phong đứng dậy, cầm dao ra mở cửa. Người gõ cửa đúng là đàn em của hắn mang đến, Lý Phong tức giận nói: "Con mẹ mày có chuyện gì, ai cho bọn mày ở bên ngoài gõ cửa? Gõ cái gì? Thăng nào gõ, đứng ra đây cho tao"

Một tên đàn em run giọng nói: "Phong ca, là... Là em gõ"

Lý Phong xoay tay tát một cái vào miệng hắn: "Con mẹ mày, nói. Mày có chuyện gì?"

Người này giờ tay lên, đưa đến trước mặt Lý Phong, nhỏ giọng nói: "Phong ca, em... Em thấy cái này"

Lý Phong cúi đầu xuống nhìn thì thấy trong tay là một tấm thiệp màu đen, ở giữa có một chữ giết người. Lý Phong nhìn kỹ tấm thiệp trong tay, tìm không khỏi đập mạnh, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: "Là... Hắc.... Thiếp" Lý Phong túm lấy áo thằng kia, lớn tiếng hỏi: "Thứ này từ đâu mà có? Nói. Vì sao lại ở trong tay mày?" Uy danh của hắc thiệp sớm vang dội khắp hắc đạo thành phố J. Người nhận thiệp chưa một ai có thể sống sót, cho nên còn có tên khác là Huyết sát. Lý Phong mặc dù có Thanh Bang làm chỗ dựa, nhưng vừa thấy hắc thiệp, máu không nhịn được mà chảy nhanh hơn.

Tên đàn em của Lý Phong sớm đã sợ hãi, bị Lý Phong túm cẳng run giọng nói: "Nó.... Nó.... Dán vào lưng em Phong ca, cứu em, em không muốn chết" Người này còn cầm lấy tay áo Lý Phong lớn tiếng kêu lên

"Con mẹ mày" Lý Phong nhắc chân đá văng người này đi, chỉ vào mũi hắn mà chửi: "Mày nhìn xem mày là cái dạng gì, sợ gì chứ? Tạ Văn Đông tự mình đến đây tao cũng không sợ, chẳng lẽ còn sợ một tấm thiệp màu đen này sao?" Lý Phong tuy là mắng đàn em, nhưng đồng thời cũng lấy thêm can đảm cho mình. Thực ra trong lòng hắn còn sợ hơn bất cứ ai.

Lý Phong nhìn sáu đàn em mà mình mang theo, mặt mũi thằng nào thằng đấy tái nhợt, thậm chí tất cả là đám ăn hại, lớn tiếng nói: "Bọn mày nghe rõ cho tao, đứng hết ở cửa, không thằng nào được phép rời đi. Nếu không đừng trách Lý Phong tao không khách khí" Nói xong, xoay người đi vào trong phòng, gọi điện lấy thêm viện binh.

Ngồi trên ghế suy nghĩ một lúc, Lý Phong cảm thấy không việc gì phải sợ. Lát nữa bố sẽ phái người tới đây, hơn nữa Văn Đông hội không thể nào ra tay với mình ở khách sạn Fier này. Phải biết rằng đây là nơi mà quan chức chính phủ thường xuyên đến. Nghĩ vậy Lý Phong cầm hắc thiệp trong tay mà cười.

Cao Tuệ Ngọc trên giường thấy vật trong tay Lý Phong, trong lòng mừng rỡ, lớn tiếng nói: "Lý Phong, mày mau thả tao ra. Nếu không lát nữa Văn Đông đến sẽ không tha cho mày"

Giọng nói của Cao Tuệ Ngọc cắt đứt dòng suy nghĩ của Lý Phong. Thấy nàng nhắc đến Tạ Văn Đông, Lý Phong đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, hung hăng tát nàng một cái, một tay bóp cổ nàng, quát: "Hôm nay tao nói cho mày, đừng có mà lấy Tạ Văn Đông ra dọa tao. Nó ở trước mặt tao cũng như không. Mày biết không? Nó không là gì hết" Vừa nói, mắt Lý Phong đỏ rực xé toạc đồ lót của Cao Tuệ Ngọc ra, nhìn thấy bộ ngực trắng nõn lộ ra trong không khí. Lý Phong đưa tay sờ: "Mày không phải còn nghĩ đến hắn sao? Ha ha, hôm nay tao sẽ chơi với gái của hắn, hy vọng mày vẫn còn trinh"

Lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa. Lý Phong sắp phát điên rồi, ** không thể phát tiết, hét lên một tiếng bước nhanh ra mở cửa: "Con mẹ bọn mày, vẫn không để yên sao.." Lời nói của hắn đột nhiên ngừng lại. Bởi vì ngoài cửa không phải là đàn em của hắn, mà là sáu thanh niên lạ mặt, ba nam ba nữ. Đàn em của hắn đang nằm trên đất, sống chết không rõ.

Lý Phong hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Bọn mày là ai? Muốn làm gì?"

Một người đàn ông cao gầy trong sáu người nói: "Mày đã nhận được hắc thiệp. Bọn tao lấy mạng mày" Vừa nói liền giơ chân lên đá vào bụng Lý Phong. Một cước này đầy uy lực, Lý Phong lao đảo lui lại mấy bước ngã xuống mặt đất trong phòng. Sáu người rất ấn ý mang đám đàn em của Lý Phong vào phòng, xoay tay đóng cửa lại.

Người thanh niên ra chân đi ở trên cùng, đi tới trước mặt Lý Phong, ngồi xuống, lạnh lùng nói: "Hôm nay mày phải chết"

Lý Phong nhìn nỗi đau ở bụng, ngẩng đầu hỏi: "Bọn mày... Bọn mày là người của Văn Đông hội sao? Thả tao, tao có thể cho bọn mày tiền. Muốn bao nhiêu tao đưa từng đó. Bao nhiêu, nếu như sợ người Văn Đông hội trả thù, bọn mày có thể gia nhập Thanh Bang. Tao cho bọn mày làm Đường chủ. Thế nào?"

Người trẻ tuổi không nói gì, lạnh lùng chờ Lý Phong nói xong, đâm mạnh một đâm vào miệng hắn. Lý Phong kêu lên một tiếng, răng cửa bị gãy hai cái:

"Đây là bài học cho mày vì không biết lựa lời mà nói" Người trẻ tuổi đứng dậy, nhìn hai chị em Cao Tuệ Ngọc đang nằm trên giường một cái, lập tức quay đầu về phía sau, nói với ba cô gái đi cùng. Ba cô gái hiểu rõ, đi tới bên giường thả hai người Cao Tuệ Ngọc ra.

Cao Tuệ Ngọc sau khi được thả ra, vội vàng dùng chăn khoác lên người, khóc to. Một cô gái cởi áo ngoài phủ lên người nàng. Cao Tuệ Ngọc cảm kích nhìn cô ta, hỏi: "Các người là?"

Một cô gái cười nói: "Chúng tôi là thành viên Ám tổ Văn Đông hội"

Cao Tuệ Ngọc nghe xong, rốt cuộc cũng yên tâm, nhào vào vai cô gái mà khóc lớn. Ba người con trai trong phòng nhìn nhau một cái, khẽ nhếch miệng, trong lòng thầm kêu phụ nữ thật phiền phức. Lý Phong ngồi trên mặt đất làm có uy phong như vừa nãy, miệng đầy máu, quỳ trên mặt đất chờ xử lý.

Mấy người trẻ tuổi bàn với nhau một chút, quyết định tạm thời không giết Lý Phong, có lẽ người này còn có tác dụng. Kéo hẳn đứng dậy, mọi người mang theo chị em Cao Tuệ Ngọc ra khỏi phòng. Khi ra khỏi cửa, người trẻ tuổi dùng dao dí vào sau lưng Lý Phong, lạnh lùng nói: "Tao đang nghĩ xem có giết mày không. Mày đi cùng bọn tao, lúc ra ngoài tốt nhất đừng có kêu lên. Nếu không đừng trách tao vô tình"

Lý Phong nghe thấy có thể sống còn nghĩ gì nữa chứ, vội vàng gật đầu đồng ý. Người trẻ tuổi lấy khăn tay lau vết máu trên miệng Lý Phong, sợ khi ra ngoài sẽ làm người khác nghi ngờ. Đoàn người bình yên vô sự, không làm cho bất cứ ai chú ý đến, đi ra khỏi khách sạn Fuer, lên một chiếc xe đã chờ trước cửa từ lâu, rồi khỏi hiện trường. Chờ khi Lý Sử Minh phái người đến, trong phòng không một bóng người. Phải nói là không còn người sống, trên mặt đất có năm xác chết. Mà Lý Phong sống không thấy người, chết không thấy xác, không thấy tung tích.

Lý Sử Minh chỉ có một thằng con, bình thường rất nuông chiều hẳn, đột nhiên nghe được tin con trai mất tích, thiếu chút nữa ngất xỉu. Ra lệnh cho tất cả thủ hạ tìm kiếm khắp thành phố, dù như thế nào cũng phải tìm ra. Kế hoạch đánh lên Văn Đông hội vào buổi tối không thể không bỏ lại. Điều này vô hình trung cho Văn Đông hội thời gian chuẩn bị. Về phần tại sao thành viên Ám tổ lại đột nhiên xuất hiện ở khách sạn Fuer, hồi sau sẽ rõ.

Sàn nhảy Bắc Bắc, Khương Sâm mang theo mấy huynh đệ vội vàng chạy về Bắc Bắc, thấy Tạ Văn Đông và nhân vật chủ chốt trong bang hội đều ở đây liền thờ phào nhẹ nhõm. Khương Sâm chạy đến trước mặt Tạ Văn Đông, lớn tiếng nói: "Đông ca, có tin của Cao Chấn"

Tiêu Viễn Hà chấn động trong lòng, vội vàng hỏi: "Ở đâu?"

Khương Sâm nói: "Cao Chấn bây giờ đang bị giam lỏng trong nhà. Người canh giữ hẳn không quá mười lăm"

"Trong nhà của Cao Chấn?" Tạ Văn Đông nghe xong kinh hãi. Lý Sử Minh này thật quá to gan, dám giấu Cao Chấn ở chính nhà hắn, quả nhiên làm cho người ta không ngờ được, trong lòng chợt lạnh, lo lắng hỏi: "Vậy Tiểu Ngọc và Tiểu Mỹ thì sao?"

Khương Sâm cười ha hả nói: "Việc này Đông ca không cần lo lắng, hai người bọn họ đang được tôi bảo vệ, không có việc gì"

Tạ Văn Đông thờ phào một hơi, cảm kích vỗ vai Khương Sâm, sau đó quay lại nói với mọi người: "Tiểu Sáng, Cường tử, hai bọn mày gọi vài người đi theo tao đi cứu Cao Chấn. Những người khác về Đường của mình đợi lệnh, chuẩn bị công kích. Lão Sâm, anh tiếp tục quan sát mọi động tĩnh của Thanh Bang, có chuyện gì lập tức nói cho ta biết"

Khương Sâm gật đầu đồng ý, sau đó nhìn xung quanh một chút, nói nhỏ vào tai Tạ Văn Đông: "Đông ca, còn có một chuyện làm cho người ta cao hứng. Lý Phong con trai Lý Sử Minh đang trong tay tôi" Nói xong, Khương Sâm cười nhỏ một tiếng.

Tạ Văn Đông kỳ quái hỏi: "Sao anh lại bắt được hắn?"

Khương Sâm nhìn đồng hồ một chút, đã sắp tám giờ liền cười nói với Tạ Văn Đông: "Đông ca, việc này nói ra rất dài, sau này tôi sẽ nói cho cậu biết. Bây giờ quan trọng là cứu được Cao Chấn, đêm dài lắm mộng" Tạ Văn Đông gật đầu, nhìn Khương Sâm cố tình ra vẻ thần bí, không đoán ra được hắn làm thế nào mà bắt Lý Phong. Tạ Văn Đông liền mang theo Lý Sáng và Cao Cường ngồi xe chạy đến nhà Cao Chấn.

Tám giờ đúng, đám Tạ Văn Đông đến trước nhà Cao Chấn. Trong góc có một người chạy ra, đi tới gần xe, nói nhỏ với Tạ Văn Đông: "Đông ca, em là Ám tổ, Khương ca bảo em canh ở đây"

Tạ Văn Đông xuống xe, nhìn hắn hỏi: "Bên trên có động tĩnh gì không?"

Người này nói: "Không có, thời gian này không có ai đi ra, cũng không có ai đi vào"

Tạ Văn Đông nghe xong gật đầu, vung tay cho đám Lý Sáng tiến lên. Đi tới trước cửa nhà Cao Chấn, nhìn cánh cửa sắt, Tạ Văn Đông đang nghĩ xem dùng cách gì để đi vào. Thành viên Ám tổ đã đi tới trước cửa, nhỏ giọng nói với Tạ Văn Đông: "Đông ca, cửa này em có thể mở. Trước kia em làm nghề này mà. Sau này đi theo Khương ca học được mấy ngón nghề, mở cửa này rất dễ"

Tạ Văn Đông vui mừng hỏi: "Mày mở cánh cửa này nhanh nhất mất bao lâu? Nhất định phải nhanh nhất"

Người này nghĩ nghĩ, nhìn khóa cửa, tính toán một lát rồi cẩn thận nói: "Em chắc chắn trong vòng hai mươi giây"

Tạ Văn Đông cúi đầu suy nghĩ, ngừng lên nói: "Tốt lắm, lúc mở cửa cố gắng không được phát ra âm thanh, biết không?" Người này gật đầu, Tạ Văn Đông quay lại nói với mọi người: "Lát nữa cửa mở ra, tiến vào không được nương tay, còn người sống sẽ rất phiền phức, cố gắng hạn chế nổ súng" Mọi người nghe được đều gật đầu, đều rút dao và súng ra.

Tạ Văn Đông đợi một lát, nói với người này: "Bắt đầu đi" Nói xong, Tạ Văn Đông rút một thanh chủy thủ ra.

Kỹ thuật mở khóa của người này quả nhiên không bình thường, không phát ra bất cứ âm thanh gì. Sau mười năm giãy, khóa cửa phát ra tiếng "Tách" của bị mở ra. Tạ Văn Đông là người đầu tiên lao vào, gặp phải một người đang đi tới. Tạ Văn Đông phản ứng cực nhanh, thừa lúc người này chưa hiểu có chuyện gì, vung đao đâm vào ngực người này.

Thu đao về thật nhanh, Tạ Văn Đông quay đầu nói với mọi người: "Chia nhau ra tìm" Vừa dứt câu mọi người liền tản ra, gặp người là chém. Mười một đàn em mà Lý Sừ Minh phái tới chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị chém ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 18: Cứu Vết

Tạ Văn Đông lên tầng hai, tìm từng phòng một. Lúc này cửa phòng cuối cùng tầng hai mở ra, có hai người đi ra. Một người là Cao Chấn, một người cầm chủy thủ kẻ vào cổ Cao Chấn: "Bọn mày... Bọn mày đừng tới đây, nếu không tao giết nó"

Tạ Văn Đông xoay người nhìn chăm chăm tên này, cười lạnh nói: "Nếu như anh ta chết, mày cũng đừng mong còn sống ra ngoài"

"Mày không nên dọa tao. Cao Chấn trong tay tao, bọn mày nếu dám tới đây, tao sẽ cùng chết với nó" Người này nắm chặt đao, cổ Cao Chấn lập tức chảy máu.

Tạ Văn Đông không nói gì, tay từ từ đưa vào trong lòng, đi về phía trước. Người này nhìn Tạ Văn Đông, kêu to: "Mày muốn làm gì, đừng tới đây, đừng tới đây. Tao... Tao sẽ giết nó" Vừa nói, thanh chủy thủ trong tay rung lên đâm vào cổ Cao Chấn một chút. Cao Chấn cắn răng không rên một tiếng. Bởi vì hắn thấy Ảnh đi sát phía sau Tạ Văn Đông, không muốn mất mặt với cô gái mà mình ngưỡng mộ.

Tạ Văn Đông dừng lại khi còn cách Cao Chấn năm bước, tay bỏ vào trong lòng cũng đã rút ra, mang theo một tấm thiếp màu đen kẹp giữa hai ngón tay. Cười lạnh một tiếng, Tạ Văn Đông phát tay ném hắc thiếp về phía người kia. Người này thấy rất rõ ràng, thấy Tạ Văn Đông lấy hắc thiếp ra không khỏi run lên. Đến khi hắc thiếp đến gần người, người này kêu lên một tiếng, theo bản năng lui về phía sau một bước, thanh chủy thủ đặt trên cổ Cao Chấn cũng đã buông lỏng.

Trong nháy mắt đó, Ảnh ra tay, một thanh chủy thủ rất nhỏ dài ba tấc rời khỏi tay nàng đâm vào cổ người này. Bởi vì thanh chủy thủ không lớn lại nhẹ, đâm vào không sâu, nhưng làm tên kia đau đến độ kêu lên một tiếng, ôm lấy vết thương. Tạ Văn Đông không bỏ qua cơ hội, tiến lên hai bước, đâm một đao vào đối phương.

Tất cả diễn ra quá nhanh, Cao Chấn vừa mới hiểu ra, có cảm giác sống lại, nhìn Tạ Văn Đông rồi mở rộng tay ra. Tạ Văn Đông thấy thế cười nói: "Cao đại ca, mặc dù tôi cứu anh nhưng không cần cảm ơn tôi như vậy. Ha ha"

Tạ Văn Đông cười cười, nhưng chợt thấy Cao Chấn giang tay ra ôm Ảnh vào lòng, dịu dàng nói: "Ảnh, thực sự rất cảm ơn em. Lúc này có thể thấy em, anh rất cảm động. Cảm ơn em đã cứu anh"

Mắt Tạ Văn Đông thiếu chút nữa rơi ra, đây gọi là gì chứ? Trong lòng thầm kêu trọng sắc khinh bạn, mình không nên liều mạng đi cứu hắn.

Ảnh bị Cao Chấn ôm chặt, mặt đỏ bừng, mạnh mẽ nhấc chân lên, lui về phía sau hai bước. Mặt Cao Chấn tái mét, hai chân kẹp lại, về mặt khó coi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ảnh, ngậm miệng không kêu lên một tiếng. Trong lòng hoài nghi tiểu đệ đệ của mình sau này có thể sử dụng được nữa không.

Tạ Văn Đông cười thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt lại quan tâm, hỏi: "Cao đại ca, anh làm sao vậy, mặt mũi khó coi, có gì không thoải mái à?"

Cao Chấn cười với Tạ Văn Đông trông còn khó coi hơn cả khóc: "Ta... Ta không có gì. Ta vào phòng thay quần áo đã" Nói xong không đợi Tạ Văn Đông nói, vội vàng đi vào phòng. Chờ sau khi đóng cửa lại, Cao Chấn cảm hạ thể khẽ sờ, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Bảo bối, mày đứng lên cho ta nhìn xem một chút, đừng dọa ta mà"

Tạ Văn Đông cười nói với Ảnh: "Ảnh, vừa nãy em có phải là hơi mạnh chân không. Ha ha"

Mặt Ảnh đỏ lên, liếc Tạ Văn Đông một cái, xoay người xuống dưới. Nhưng phía sau vẫn truyền đến tiếng cười đáng ghét của Tạ Văn Đông.

Khoảng mười phút sau, Cao Chấn thay một bộ quần áo khác, vết thương trên cổ cũng đã được bôi thuốc, băng qua.

"Cao đại ca, Lý Sừ Minh tại sao lại đột nhiên tạo phản vậy?" Tạ Văn Đông và Cao Chấn nói chuyện với nhau.

Cao Chấn tức giận nói: "Lý Sư Minh lấy thân phận trưởng lão thường xuyên chống đối ta. Ta cứ có quyết định gì hần đều ngăn cản, tạo phản chỉ là chuyện sớm muộn. Chỉ là ta thực sự không ngờ hần lại chọn lúc này. Gần đây Thanh Bang bị cảnh sát tra xét gắt gao, ta rất bận chuyện trong bang, nên bỏ qua cho lão hồ ly này, làm cho hần có cơ hội. Ta sẽ không dễ dàng tha cho hần"

Tạ Văn Đông gật đầu hỏi: "Cao đại ca, bây giờ trong Thanh Bang còn có bao nhiêu phần trung thành với anh?"

Cao Chấn suy nghĩ một chút, nói một cách chắc chắn: "Có lẽ ta làm một Lão Đại rất thất bại, nhưng luôn đối xử với người trong bang hội như tay chân của mình. Không phải ta nói mạnh miệng, có trên sáu phần số người vẫn nghe lời ta. Chính vì điểm này nên đến bây giờ Lý Sư Minh mới không giết ta"

Tạ Văn Đông cười nói: "Vậy là tốt rồi, chỉ cần anh xuất hiện, ngày tận thế của Lý Sư Minh cũng không còn xa nữa"

Cao Chấn đột nhiên hỏi: "Tiểu Mỹ và Tiểu Ngọc đâu? Hai đứa nó vẫn ổn chứ?"

Mặt Tạ Văn Đông đỏ lên. Hần cũng không biết hai chị em đang thế nào, vừa nãy là Khương Sâm nói cho hần biết hai người không có việc gì. Còn tình huống cụ thể hần cũng không biết, Tạ Văn Đông hàm hồ đáp: "Không có việc gì, hai cô ấy đang ở chỗ tôi, rất an toàn"

Cao Chấn gật đầu, tảng đá đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng được buông ra, hưng phấn nói: "Chỉ cần chị em Tiểu Ngọc không ở trong tay Lý Sư Minh, ta không việc gì phải sợ hần. Bây giờ là lúc hần phải trả giá"

Tạ Văn Đông cười trừ nói: "Còn có một tin tức làm người ta hưng phấn, Lý Phong con trai Lý Sư Minh đang nằm trong tay tôi"

Lý Phong cùng tuổi với Cao Chấn. Bởi vì Lý Sư Minh có thân phận cực cao ở Thanh Bang nên hai người quen biết nhau từ nhỏ. Nhưng tích cách lại rất khác nhau, hai người suốt ngày đánh nhau, lớn lên cũng không ngừng tranh cãi. Nhưng Cao Chấn dù sao cũng là Lão Đại Thanh Bang, Lý Phong tuy có chỗ dựa là ông bố, nhưng không dám quá kiêu ngạo trước mặt Cao Chấn.

Nghe được Lý Phong đã rơi vào tay Tạ Văn Đông, Cao Chấn rất vui mừng, cười ha hả nói: "Huynh đệ, thật giỏi quá. Tình thế lúc này có thể bắt được Lý Phong nhất định không dễ dàng gì. Cậu không biết, Lý Sư Minh có mỗi thằng con này, bình thường coi như bảo bối. Hần nếu biết Lý Phong trong tay cậu, không biết sẽ như thế nào đây. Ha ha, huynh đệ, cậu nói xem bắt được hần như thế nào?"

"Ồ... Cái này hả..." Tạ Văn Đông hơi xấu hổ. Đây cũng là Khương Sâm nói cho hần, hần sao biết được bắt Lý Phong như thế nào, đành phải cười trừ nói: "Chuyện này.... Một lời khó nói hết. Chờ lát nữa tôi sẽ nói cho anh"

"Ồ, được rồi"

Tạ Văn Đông và Cao Chấn vừa lên xe, điện thoại di động đã vang lên. Thì ra là Khương Sâm gọi tới. Nói cho Tạ Văn Đông biết hần đang ở khách sạn Phương Bắc, chị em Cao Tuệ Ngọc cũng ở đó. Tạ Văn Đông nghe xong liền bảo lái xe đi thẳng đến khách sạn Phương Bắc.

Đến khách sạn Phương Bắc, không đợi Tạ Văn Đông nói gì, Khương Sâm đã kéo hai người Tạ Văn Đông và Cao Chấn vào một căn phòng kể lại từ đầu đến đuôi. Thì ra lúc Lý Phong đón hai chị em Cao Tuệ Mỹ ở Nhất Trung vừa vặn bị huynh đệ Ám tổ nhìn thấy. Đây vốn là chuyện rất bình thường, thời gian này Lý Phong cũng thường xuyên đến đón Cao Tuệ Ngọc. Xe chưa đi được bao xa, người này đột nhiên cảm thấy không đúng, Lý Phong bình thường đến đây đều chỉ đi một xe, nhưng sao hôm nay lại có đến hai chiếc. Mặc dù không thấy rõ trong xe có bao nhiêu người, nhưng căn cứ theo bánh xe thì đoán được bên trong đầy người. Người này liền vội vàng bắt taxi, bảo lái xe đuổi theo xe phía trước. Mà hần ngồi trong xe cũng lấy điện thoại di động ra (Đây là Tạ Văn Đông cấp cho. Ám tổ là tổ chức tình báo, phải có phương tiện liên lạc. Cho nên mỗi thành viên Ám tổ đều có một chiếc điện thoại di động) gọi cho Khương Sâm, nói chuyện này ra.

Khương Sâm nghe thấy có liên quan đến Cao Tuệ Ngọc, không dám xem thường, bảo người này theo sát Lý Phong, có tin tức là liên lạc ngay. Chờ Lý Phong đến khách sạn Fier và xuống xe, người này lập tức báo tin cho Khương Sâm. Khương Sâm bảo hần trước hết không được đánh rần động cò, ở bên theo dõi tình huống là được rồi. Sau đó Khương Sâm phải thêm mấy người nữa đến.

Khi Lý Phong và Cao Tuệ Ngọc vào trong phòng, huynh đệ Ám tổ ở ngay phòng bên cạnh, dán sát vào tường nghe bọn họ nói chuyện. Sau đó Lý Phong đánh thuốc mê hai người rồi mang lên tầng năm, người này đi ngay sau bọn họ, không một dấu vết dán hắc thiếp vào lưng người đi cuối cùng, sau đó ngồi ở phòng khách đợi viện binh tới. Chuyện diễn ra sau đó thì không cần nói nhiều. Cũng có thể nói là do sự miễn cảm của người này nên giữ được trong sạch cho chị em Cao Tuệ Ngọc. Đặc biệt là sự lạnh trí của hần, đầu tiên là dán hắc thiếp vào lưng đàn em Lý Phong, tranh thủ thời gian chờ viện binh tới.

Khương Sâm kể lại một lần, hai người Tạ Văn Đông và Cao Chấn nghe được đều toát mồ hôi lạnh. Đặc biệt là Tạ Văn Đông, hần âm thầm trách mình quá khinh suất, quá khinh thường thằng Lý Phong này. Cao Chấn nghe xong đứng dậy cung kính cúi người với Khương Sâm, nói: "Khương Sâm, cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Nếu không cuộc đời Tiểu Ngọc và Tiểu Mỹ sẽ bị hủy trong tay tên súc sinh Lý Phong đó. Tôi thay hai em cảm ơn anh"

Khương Sâm đỡ Cao Chấn, vội vàng nói: "Nói thật ra, đây là việc mà tôi nên làm, hoặc là nói tôi nên làm vì Đông ca. Muốn cảm ơn cũng không nên cảm ơn tôi, mà cảm ơn Đông ca và người huynh đệ kia"

Cao Chấn nghe xong có chút xấu hổ, Tạ Văn Đông nói: "Lão Sâm, huynh đệ kia đang ở đâu? Tôi và Cao đại ca muốn cảm ơn hần"

Khương Sâm cười nói: "Hần sớm đi rồi, nói thật ra huynh đệ Ám tổ rất khổ cực. Huấn luyện thì mệt nhất, bình thường cũng bận rộn rất, nguy hiểm cũng nhiều nhất" Khương Sâm thầm nghĩ nhân cơ hội này tổ khổ với Tạ Văn Đông, không biết chừng được tăng tiền lương, tăng phúc lợi cho huynh đệ.

Lúc này cửa mở ra, Lý Sáng và Cao Cường tiến vào. Lý Sáng rút cổ kêu lên: "Tao nói lão Sâm, lời này của mày là có ý gì. Nói vậy có khác gì bảo huynh đệ các đường khác chỉ biết hưởng phúc mà không biết làm việc? Mày hơi quá rồi đó" Cao Cường nghe xong cũng liên tục gật đầu, đồng ý với lời Lý Sáng nói.

Khương Sâm biến sắc, hai thằng sao lại vào ngay lúc này, cười xấu hổ, vội vàng nói: "Không có, ý của tao là tất cả mọi người đều rất khổ cực" Lý Sáng cắt ngang lời hắn, cười tà nói: "Đúng đúng, đều rất khổ cực, nhưng chỉ Âm tổ là khổ cực nhất, đúng không?"

Mặt Khương Sâm đỏ ửng lên, chỉ vào Lý Sáng không nói nên lời. Tạ Văn Đông không ngăn cản huynh đệ trong bang trêu đùa nhau, ngược lại cho rằng có thể tăng thêm tình hữu nghị của mọi người. Cười ha ha, Tạ Văn Đông nói với Lý Sáng: "Ừm, Tiểu Sáng, xem ra mày thường xuyên đi cùng với Trương ca, Cao Cường, bản lĩnh đề cao không ít nhì" Sau đó quay đầu nói với Khương Sâm: "Muốn đầu miệng, anh còn phải học Tiểu Sáng nhiều"

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Độc Hình

Lý Sáng nghe xong vô cùng hưng phấn, mặt mày đắc ý. Khương Sâm há mồm cười không thành tiếng, nói với Tạ Văn Đông: "Đồng ca, tôi thấy chúng ta nên đi xem Tiểu Ngọc một chút. Cô ấy bây giờ rất cần sự an ủi của cậu"

Tạ Văn Đông gật đầu kéo Cao Chấn và Khương Sâm đi ra. Cao Cường đi theo phía sau, đi qua Lý Sáng thấy hắn vẫn còn cười cười, liền đá cho hắn một cái: "Tao nói lão Phi, mày đừng đứng ngây đó biết không, còn không hiểu ý Đồng ca sao?" Nói xong lác đầu đi ra khỏi phòng.

Lý Sáng ngăn người, một lúc sau mới hiểu được, lớn tiếng hô: "Đồng ca, em không phải chỉ biết động miệng đâu"

Khương Sâm dẫn Tạ Văn Đông và Cao Chấn đến trước cửa một căn phòng, ý bảo Tạ Văn Đông đi vào. Tạ Văn Đông nhìn Cao Chấn một chút, người sau cười nói: "Huynh đệ, cậu vào trước đi, lát nữa ta vào"

Tạ Văn Đông đỏ mặt nhẹ nhàng gõ cửa vài cái rồi đi vào.

Cao Tuệ Ngọc đang nằm trên giường khóc ngẩng đầu lên thấy là Tạ Văn Đông, kêu lên "Văn Đông" rồi nhào vào lòng hắn mà khóc. Tạ Văn Đông đau lòng ôm lấy Cao Tuệ Ngọc, nhỏ giọng an ủi nàng: "Tiểu Ngọc, không có việc gì. Anh biết em bị oan ức, anh đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa"

Cao Tuệ Ngọc nghẹn ngào nói: "Văn Đông, anh biết không, lúc ấy em sợ, em sợ sau này... Sẽ không còn gặp lại anh"

Tạ Văn Đông cười nói: "Chuyện qua rồi đừng nghĩ đến làm gì" Tạ Văn Đông vỗ vỗ vai Cao Tuệ Ngọc, bảo nàng ngồi lại xuống giường. Quay đầu nhìn Cao Tuệ Mỹ ở bên cạnh, mặt nàng cũng đang đỏ. Tạ Văn Đông vốn định đi tới an ủi nàng vài câu. Nhưng nhìn Cao Tuệ Ngọc đang khóc lại phải nhịn đi.

Cao Tuệ Ngọc kéo áo Tạ Văn Đông, nhỏ giọng nói: "Văn Đông, ôm em một lát được không?" Tạ Văn Đông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầm lệ của nàng, tim như có dao cắt, ngồi trên giường, ôm nàng vào lòng. Cao Tuệ Ngọc dựa vào vai Tạ Văn Đông, trái tim lạnh giá rốt cuộc được sưởi ấm. Một lát sau, ánh mắt nhìn qua Cao Tuệ Mỹ đang cúi thấp đầu, không đành lòng liền nói nhỏ vào tai Tạ Văn Đông: "Văn Đông, anh đi an ủi chị đi"

Tạ Văn Đông gật đầu, kéo Cao Tuệ Mỹ ở bên cạnh lại, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Mỹ, chị không bị ủy khuất chứ?"

Cao Tuệ Mỹ bị Tạ Văn Đông kéo, đỏ mặt cúi đầu: "Không có" Tạ Văn Đông nghe xong mới yên tâm nói: "Vây tốt quá. Vây tốt quá" Cao Tuệ Mỹ không nhìn được nữa, dựa đầu vào vai hắn mà khóc.

Tạ Văn Đông xấu hổ ngồi trên giường, nhìn Cao Tuệ Ngọc thấy nàng không có biểu hiện gì. Bây giờ Tạ Văn Đông bên trái ôm Cao Tuệ Ngọc, bên phải thì Cao Tuệ Mỹ dựa vào lòng mình, cười khổ một tiếng, yên lặng chịu đựng nước mắt của hai chị em tấn công.

Một lát sau, hai chị em dần dần ổn định, Cao Tuệ Mỹ đỏ mặt thoát khỏi lòng Tạ Văn Đông. Cao Tuệ Ngọc thấy thế đột nhiên hỏi: "Chị, có phải chị cũng thích Văn Đông?"

Cao Tuệ Mỹ nghe xong rất xấu hổ, cúi đầu không nói. Cao Tuệ Ngọc lại nhìn về phía Tạ Văn Đông hỏi: "Anh thích chị không?"

"Anh... Cái này... Anh" Tạ Văn Đông ấp úng cả nửa ngày không nói nên lời. Chính hắn cũng không dám chắc mình có thích Cao Tuệ Mỹ hay không. Làm hắn đỏ mặt chính là hắn có cảm giác với Cao Tuệ Ngọc và Cao Tuệ Mỹ như nhau. Điều này làm hắn cảm thấy mình quá vô si, luôn cho rằng mình không đúng. Nhưng hắn không thể nào không chế được trái tim mình.

Cao Tuệ Ngọc thấy hai người không nói gì, trong lòng thầm có quyết định. Trong phòng trở nên im ắng, không biết qua bao lâu, Cao Tuệ Mỹ ngẩng đầu lên hỏi: "Đừng, chị nghe Lý Phong nói anh trai rất nguy hiểm. Anh ấy sao rồi?"

Lúc này bên ngoài cửa vang lên giọng nói của Cao Chấn: "Ai, em gái tốt cuộc cũng nhắc đến anh, làm anh cảm động quá" Vừa nói, Cao Chấn đi vào phòng, nhìn đồng hồ gật đầu nói: "Ừm, các người ở trong phòng bốn mươi phút hai mươi giây, tốt cuộc có thể nghĩ đến anh. Anh đúng là một thằng anh thất bại"

Nghe xong Cao Chấn nói, Cao Tuệ Mỹ và Cao Tuệ Ngọc đều đỏ mặt. Cao Tuệ Ngọc nũng nịu nói: "Anh, anh xấu quá"

"Ha ha" Cao Chấn nhìn hai em gái đỏ mặt cười rộ lên, nhưng trong lòng thầm lo lắng đôi chút. Nếu hai người thật sự đều yêu Tạ Văn Đông, vậy phiền đây.

Tạ Văn Đông đứng dậy: "Cao đại ca, anh vào lâu chưa?"

"Không lâu, không lâu. Nếu như mấy người thấy bị quấy rầy ta sẽ đi ra ngoài. Ta vào chủ yếu nói cho hai cô em gái này là mình không sao, không cần lo lắng cho ta" Nói xong, Cao Chấn thực sự đi ra ngoài. Cao Tuệ Ngọc kéo hần lại, làm nũng nói: "Đại ca..."

Tạ Văn Đông lắc đầu, nói với Cao Chấn: "Tôi thấy anh em các người có nhiều chuyện muốn nói với nhau. Tôi ra trước" Tạ Văn Đông ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Đám Khương Sâm đang đứng ngoài cửa, thấy Tạ Văn Đông đi ra liền cười cười mờ ám. Tạ Văn Đông khụ một tiếng nói: "Lý Phong đâu, tôi muốn gặp nó"

Khương Sâm cười nói: "Ồ trên tầng ba, tôi để năm sáu anh em chiều cổ nó"

Tạ Văn Đông gật đầu, nói tốt. Lý Phong lúc này đang bị nhốt trong một căn phòng rộng khoảng hai mươi mét vuông, bị hai người giữ, ba người đang "An ủi" bụng hần. Lý Phong phát ra tiếng kêu như sói tru, nước mắt nước mũi trào ra, răng cửa gãy mất bốn cái. Tạ Văn Đông vào phòng thấy cảnh tượng này. Mấy người thấy Tạ Văn Đông đi vào, liền dừng tay khom lưng nói: "Đông ca"

Tạ Văn Đông gật đầu, một người lấy ghế đến. Tạ Văn Đông cười cười, gác chân chữ ngũ ngồi trước mặt Lý Phong. Lý Phong rất sợ hãi nhìn Tạ Văn Đông, run giọng nói: "Tạ Văn Đông, mày... Mày tốt nhất là thả tao ra. Nếu... Nếu không bỏ tao sẽ không tha cho mày"

"Ừm" Tạ Văn Đông cười lạnh nói: "Xem ra mày ăn đòn chưa đủ. Các huynh đệ, trước hết dạy cho nó biết cách nói chuyện" Người bên cạnh vâng một tiếng, đẩy Lý Phong ngã xuống đất rồi đánh cho một trận. Không đến nửa phút, Lý Phong thần trí mơ hồ, kêu lên: "Đừng đánh. A. Tao... Em sai rồi, Đông ca, đừng đánh"

Tạ Văn Đông phát tay, mấy huynh đệ ngừng lại. Nhìn Lý Phong cả người đầy máu, mắt Tạ Văn Đông đảo đảo, đưa điện thoại di động cho Lý Phong: "Lý Phong, nếu mày muốn sống thì gọi cho bố mày, báo lão đến đây"

Lý Phong giật mình nhìn Tạ Văn Đông, sợ hãi nói: "Mày... Mày bảo bố tao tới đây làm gì? Mày muốn hại ông? Không được.. Tao không gọi"

Tạ Văn Đông mỉm cười suy nghĩ một chút, gọi một huynh đệ bên cạnh lại, nói nhỏ vào tai hần vài câu. Người này vừa nghe liền gật đầu, chờ Tạ Văn Đông nói xong liền vội vàng đi ra ngoài. Lý Phong kỳ quái không biết Tạ Văn Đông muốn làm gì: "Mày muốn đánh thì đánh đi. Dù thế nào tao cũng không gọi bố tao đến đâu" Lý Sư Minh là hy vọng cuối cùng của Lý Phong. Hần nghĩ chỉ cần mình không chết, bố nhất định sẽ đến cứu mình. Nếu như bố bị mình gọi đến đây, với tích cách của thằng Tạ Văn Đông này, có lẽ bố con mình đều sẽ chết ở đây. Cho nên Lý Phong rất không dễ dàng gì làm một người kiên cường.

Nhưng rất nhanh hần không kiên cường được nữa. Người vừa bị Tạ Văn Đông bảo đã về, trong tay còn cầm theo một ống trúc rất nhỏ. Tạ Văn Đông nhìn Lý Phong, lớn tiếng nói: "Giữ chặt hần cho tao"

Lý Phong sợ đến chết, cố gắng giãy dụa: "Tạ Văn Đông, mày muốn làm gì, buông tao ra... A" một người tiến lên đâm mạnh vào bụng hần. Lý Phong đau đến độ cảm thấy dạ dày như vỡ ra, không kêu lên được nữa. Mấy người bịt nhắc chân hần cao lên hơn mét. Người được Tạ Văn Đông nói một tay cầm ống trúc, một tay cầm một cái chậu nhỏ đi tới trước người Lý Phong, cười lạnh một tiếng, đâm mạnh ống trúc vào đùi Lý Phong. Lý Phong đau đến độ hét lớn lên, tỉnh táo lại đôi chút, há mồm mắng: "Tạ Văn Đông, tao chơi con mẹ mày. Có giỏi chơi tay đôi với tao. Bọn mày nhiều người hành hạ một mình tao, có bản lĩnh mẹ gi"

"Tích tích" Máu trong cơ thể Lý Phong theo ống trúc chảy xuống cái chậu. Tạ Văn Đông nhìn đồng hồ một chút, lạnh lùng nói: "Lý Phong, mày có bốn mươi lăm phút. Bốn mươi lăm phút sau mày sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Lúc nào bố mày tới, tao sẽ rút ống trúc ra, mày không có nhiều thời gian đâu, tự nghĩ đi" Vừa nói, Tạ Văn Đông liền châm một điếu thuốc.

Lý Phong cúi đầu nhìn ống trúc đâm vào bắp đùi, máu không ngừng chảy ra và rơi vào cái chậu bên dưới. Điều này làm cho Lý Phong mặt không còn chút máu, cắn răng nói: "Tạ Văn Đông, mày quá độc"

Tạ Văn Đông đứng dậy, phả một hơi vào mặt Lý Phong, cười lạnh nói: "Như nhau thôi, mày làm chuyện còn hèn hạ hơn tao, còn có cả thằng bố Lý Sư Minh của mày cũng vậy"

Lý Phong toát mồ hôi, một lúc không nói lên lời. Trong phòng thì thoảng vang lên tiếng máu chảy xuống, trải qua đấu tranh tư tưởng, Lý Phong rốt cuộc mở miệng nói: "Tạ Văn Đông, tao lập tức gọi bố tao đến, nhưng mày phải lập tức thả tao ra"

Tạ Văn Đông nói: "Lý Phong, mày đừng nói điều kiện với tao, bởi vì mày không có tư cách. Tao cũng không hy vọng tồn tại thời gian với mày. Mày còn có

ba mươi tám phút để sống"

Lý Phong nghe xong rất khản trương, ba tám phút nữa là mình xong đời sao? Hắn không muốn chết. Bây giờ không quản được Lý Sư Minh sống hay chết, kêu lên một tiếng: "Đưa điện thoại cho tao. Tao gọi. Con mẹ mày, tao gọi" Vừa nói, Lý Phong khóc ô ô lên.

Tạ Văn Đông hừ một tiếng: "Độc số" Lý Phong nghẹn ngào nói ra. Tạ Văn Đông nháy mắt ra hiệu với thủ hạ, một người đứng lên ghé, áp điện thoại vào tai Lý Phong. Điện thoại rất nhanh có người nghe. Lý Phong lớn tiếng nói: "Alo. Bố à, con là Tiểu Phong. Bố cứu con với, con sắp chết rồi"

Lý Sư Minh nghe thấy con mình gọi tới, rất nóng ruột, vội hỏi: "Tiểu Phong, con ở đâu, bố lập tức phái người tới cứu con"

Lý Phong còn muốn nói nữa nhưng Tạ Văn Đông đã đoạt lấy điện thoại di động, nói tiếp: "Lý Sư Minh, thật vui vì được nói chuyện với mày. Tao là Tạ Văn Đông, con trai mày đang trong tay tao. Nó còn sống được ba mươi tám phút nữa. Muốn cứu nó thì tới khách sạn Phương Bắc, tao ở đây chờ mày. Nhớ, nó chỉ có ba mươi tám phút"

Lý Sư Minh lớn tiếng nói: "Tạ Văn Đông, mày làm gì con tao? Nó mà có bị làm sao, tao sẽ chém mày thành vạn đoạn".

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Bình Phản

Tạ Văn Đông cười lạnh nói: "Tao sẽ đợi ngày đó. Chẳng qua bây giờ con trai mày đang nằm trong tay tao. Muốn cứu nó thì một mình mày đến khách sạn Phương Bắc. Mọi người đều trong hắc đạo cả, mày nếu báo cảnh sát, hậu quả không cần tao nói"

Hít một hơi, Tạ Văn Đông nói thêm: "Mày nhớ, một mình đến. Con trai của mày còn có ba mươi bảy phút nữa là chảy hết máu. Đến hay không tự mình chọn".

Nói xong, Tạ Văn Đông không đợi Lý Sư Minh nói gì đã dập điện thoại. Cười lạnh nói với Lý Phong: "Mạng của mày bây giờ đang nằm trong tay bố mày. Nếu như mày không có vị trí quan trọng trong lòng bố mày, vậy hôm nay mày sẽ phải chết".

Nói xong, Tạ Văn Đông không để ý đến Lý Phong nữa, đi ra khỏi phòng. Tạ Văn Đông nói với Khương Sâm ở phía sau: "Lão Sâm, anh phái người giám sát mọi động tĩnh của Thanh Bang. Lý Phong mặc dù đang nằm trong tay chúng ta nhưng không thể khinh thường. Lý Sư Minh không đơn giản, không biết chừng sẽ có ý đồ gì đó".

Khương Sâm nói: "Ừm, anh Đông yên tâm, tôi sớm đã bố trí người rồi. Lý Sư Minh có động tác gì đều nằm trong lòng bàn tay chúng ta".

Tạ Văn Đông cười hải lòng. Có người như Khương Sâm giúp đỡ đúng là một chuyện đáng mừng. Điều mày có thể nghĩ, hắn đã sớm làm giúp mày rồi. Tạ Văn Đông vỗ vỗ vai hắn nói: "Rất tốt, tôi không nhìn lầm người. Lúc đầu lưu anh và Lưu Ba lại quá đúng. Ha ha" Khương Sâm bị Tạ Văn Đông nói như vậy có chút ngượng, nhăn nhó cúi đầu.

Lý Sư Minh biết Lý Phong đang trong tay Tạ Văn Đông, tim như có dao cắt. Quan trọng nhất là hắn vừa nhận được tin Cao Chấn đã được Tạ Văn Đông cứu đi. Cao Chấn không thể nào thả Lý Phong ra. Lý Sư Minh lo cho sự an toàn của con trai, vội vàng mang theo thủ hạ trung thành đến khách sạn Phương Bắc. Trên đường đi hắn dặn dò thủ hạ, mọi người ẩn xung quanh khách sạn, dù bên trong xảy ra chuyện gì, mười phút sau sẽ xông vào, không để ai chạy thoát.

Lý Sư Minh chạy đến khách sạn Phương Bắc với tốc độ nhanh nhất. Hơn trăm thủ hạ của hắn mai phục ở xung quanh. Mỗi người đều mang theo súng, chờ đến lúc sẽ xông vào. Lý Sư Minh đứng ở cửa, hít vào một hơi thật sâu, bước vào. Đi vào đại sảnh, một người đi tới, nhìn Lý Sư Minh một chút rồi nói: "Anh Đông chờ lâu ở trên tầng, mời lên lầu".

Lý Sư Minh hừ một tiếng, sờ sờ cổ tay, đi theo người này lên tầng. Đến tầng ba, người này dẫn Lý Sư Minh vào phòng tiếp khách, ý bảo Lý Sư Minh giờ tay lên, sau đó cẩn thận kiểm tra trên người hắn một lần, lục được hai khẩu súng, cười cười, chỉ vào cửa nói: "Lão có thể đi vào".

Lý Sư Minh do dự một chút nhưng vẫn đẩy cửa tiến vào. Bên trong rất lớn, ở giữa có một bàn hội nghị hơn mười mét. Tạ Văn Đông ngồi ở giữa, Cao Chấn ngồi bên cạnh hắn, phía sau còn có mười mấy người.

"Lý Sư Minh cũng là nhân vật đó chứ, thật sự sẽ tới, ha ha" Tạ Văn Đông cười rộ nhìn hắn.

Lý Sư Minh lớn tiếng nói: "Tạ Văn Đông, tao không có thời gian nghe mày nói nhảm. Con tao đâu, tao muốn thấy nó".

Tạ Văn Đông nói: "Đầu còn có đó, tao là một người trọng chữ tín, mày đã tới, tao sẽ thả người" Vừa nói, nói với người phía sau: "Hai người kéo Lý Phong lại đây. Nhanh một chút, đừng làm khách của chúng ta sốt ruột" Hai người phía sau ứng tiếng, đi nhanh ra ngoài.

Lý Sử Minh thấy hai người rời đi, nhìn Tạ Văn Đông, lạnh giọng hỏi: "Tao đến, mày muốn gì thì nói ra".

Tạ Văn Đông cười nói: "Tao không có gì cần phải nói với mày cả. Lời này tốt nhất mày hỏi Cao đại ca ấy" Tạ Văn Đông chỉ vào Cao Chấn. Cao Chấn đứng dậy đi về phía Lý Sử Minh, lạnh lùng nói: "Lý Sử Minh, mày là trưởng lão bang hội, đã là dưới một người trên vạn người. Tao đối xử với mày không bạc, tại sao lại muốn hại tao?"

Lý Sử Minh cười lạnh nói: "Mày? Mày không hỏi xem mày có xứng làm Lão Đại bang hội không?"

Cao Chấn không nói gì, nhìn chăm chăm Lý Sử Minh. Lý Sử Minh nói tiếp: "Râu còn chưa mọc hết mà đã làm Lão Đại. Mày nói, Thanh Bang mấy năm qua do mày lãnh đạo có được thành tựu gì. Bây giờ thật vất vả mới phát triển được, mày lại dựa vào thằng Tạ Văn Đông, xưng huynh gọi đệ với nó. Sớm muộn gì cũng có một ngày nó đầu tóc Thanh Bang, mày làm gì được nó. Cao Chấn, tao nói cho mày, mày không có khí phách ngồi trên ghế Lão Đại, cũng không có đầu óc làm Lão Đại. Nếu như Thanh Bang vẫn do mày lãnh đạo, ngày diệt vọng cũng không xa nữa đâu. Mày đối xử với tao không bạc, tao biết. Nên tao mới không giết mày".

Cao Chấn lẳng lặng nghe Lý Sử Minh nói xong, tức giận nói: "Đúng. Có lẽ tao không có năng lực làm một Lão Đại tốt, như vậy đại biểu mày có thể làm được sao? Mày muốn làm Lão Đại Thanh Bang, có thể tổ chức tất cả trưởng lão buộc tao thôi, dùng thủ đoạn bỉ ổi này đối với tao thì đáng mẹ gì? Thanh Bang do mày lãnh đạo còn diệt vong nhanh hơn".

Lý Sử Minh cười ha ha: "Hôm nay, nếu Lý Phong không xảy ra chuyện, tao đã sớm diệt Tạ Văn Đông, chỉ là ông trời không lưu tao" Lý Sử Minh chỉ vào Tạ Văn Đông, tàn nhẫn nói: "Tạ Văn Đông, mày rất thông minh. Cao Chấn là thằng ngu, nhưng tao thì không. Mày tiếp cận Thanh Bang không chỉ để phát triển mình sao. Tao còn một ngày, mày cũng đừng nghĩ chạm vào Thanh Bang".

Tạ Văn Đông chấn động trong lòng, về mặt âm trầm nhìn Lý Sử Minh, nói: "Lý Sử Minh, tao hôm nay nói cho mày biết. Tao không có ý định gì với Thanh Bang, càng không nói đến chuyện đầu tóc. Chỉ cần một ngày có Cao đại ca, Văn Đông hội vĩnh viễn là đồng minh của Thanh Bang".

"Ha ha" Lý Sử Minh cười nói: "Những lời này của mày chỉ có thể nói với thằng ngu như Cao Chấn. Mày cho rằng người khác không nhìn ra lòng lang dạ sói của mày sao?"

Tạ Văn Đông hừ một tiếng, quay đầu lại không thèm nói nữa. Nhưng trong lòng lại thầm nhủ Lý Sử Minh này không hề đơn giản. Thực ra Tạ Văn Đông không phải không nghĩ qua sẽ lợi dụng việc Cao Chấn không đề phòng mình mà đầu tóc Thanh Bang, chỉ là vẫn không có cơ hội. Sau này lại đối phó Mạnh Hồ bang, rồi đến Huỳnh Đệ minh, vừa thanh lý các thế lực đối đầu thì chính phủ đã tiến hành thay máu.

Tạ Văn Đông từng nhiều lần tự hỏi mình, nếu như quả thực có cơ hội đầu tóc Thanh Bang, mình có thể vứt bỏ tình nghĩa với Cao Chấn hay không. Nhưng câu trả lời hiện ra trong đầu hần luôn là phủ định, không thể bỏ qua. Mặc dù hần biết làm như vậy là không đúng.

Chính nghĩa là gì, không ai có thể nói rõ được. Hôm nay mày có thể cảm thấy làm không đúng, nhưng có lẽ sau này quay đầu thì lại cảm thấy chính xác, đến lúc đó cũng không có cơ hội hối hận. Hơn nữa cũng sẽ không có ai cảm ơn ơn mày, đồng tình với mày. Vì phát triển, nếu như còn muốn cường đại hơn, nhất định phải buông tha một vài thứ, đó là lương tâm và chính nghĩa.

Cao Chấn cười lạnh một tiếng: "Lý Sử Minh, mày không nên chia rẽ quan hệ giữa tao và Văn Đông. Tao tin vào ánh mắt của mình, cũng tin con người Văn Đông. Chỉ có những kẻ tiểu nhân như mày lúc nào cũng mới phải đề phòng người khác".

Lý Sử Minh nghe xong tức giận đến nghiến răng, nhìn Cao Chấn nói giúp cho Tạ Văn Đông, hần thực sự muốn đi lên đánh cho Cao Chấn một trận.

Lúc này, Lý Phong bị hai người kéo đến, vừa vào phòng hai người để Lý Phong nằm trên mặt đất, đi tới bên cạnh Tạ Văn Đông nói nhỏ: "Đông ca, Lý Phong tắt thở rồi" Tạ Văn Đông mặt không đổi sắc gật đầu. Cho dù Lý Phong còn chưa chết cũng không thể thả hần còn sống đi ra. Bởi vì hần dám sát sỡ Cao Tuệ Ngọc. Điều này Tạ Văn Đông không thể chịu đựng được.

Lý Sử Minh thấy con mình nằm trên mặt đất, vội vàng chạy tới. Lý Phong mặt không còn chút máu, nằm im trên mặt đất không nhúc nhích. Lý Sử Minh đột nhiên có cảm giác không tốt, run rẩy đưa tay lên mũi Lý Phong, không cảm nhận được hơi nóng. Lý Sử Minh chưa từ bỏ ý định, lại sờ yết hầu Lý Phong, không thấy nhảy lên.

Lý Sử Minh không rơi nước mắt, ôm chặt Lý Phong vào trong lòng. Nỗi đau kẻ tóc bạc tiền kẻ đầu xanh đầu phải người bình thường có thể chịu được, huống hồ Lý Sử Minh chỉ có một người con này. Khoảng năm phút sau, Lý Sử Minh gào lên một tiếng, khóc rống lên, tay ôm chặt lấy xác Lý Sử Minh.

Cao Chấn không đành lòng nhìn. Hần mặc dù hận Lý Sử Minh, nhưng nhìn thấy tình cảnh này vẫn có chút thương tình. Tạ Văn Đông vuốt cằm, lẳng lặng chờ Lý Sử Minh khóc hết. Vừa nãy hần đã phán tội chết cho đối phương. Không phải vì hần tạo phản, mà vì Lý Sử Minh quá thông minh, sau này nếu hần thực sự ngơ ngời vào ghế Lão Đại Thanh Bang, vậy sẽ là kình địch của mình.

Một lát sau, Lý Sử Minh từ từ đặt Lý Phong xuống bên cạnh, động tác rất chậm, giống như Lý Phong đang ngủ và sợ hần thức dậy. Đứng lên, Lý Sử Minh nhìn chăm chăm Tạ Văn Đông, nghiến răng nói: "Tạ Văn Đông, tao và mày có thù oán gì, tại sao lại giết con trai tao? Hôm nay mày phải dùng mạng của mày để bù lại".

Tạ Văn Đông trầm mặt lại nói: "Con của mày đáng chết. Mày biết tại sao không? Bởi vì nó dám chạm vào Cao Tuệ Ngọc, chỉ điểm này, nó đáng chết vạn lần" Nhìn Lý Sử Minh bởi vì đau lòng quá mức mà mặt trắng bệch ra, Tạ Văn Đông cười lạnh nói: "Dùng mạng của tao để bù? Ha ha, tao không biết

tại sao mày có thể nói như vậy. Nhưng có việc tao nói cho mày, hôm nay mày nhất định phải chết".

"Ha ha" Lý Sứ Minh cười lớn, chỉ vào Tạ Văn Đông, điên cuồng hét lên: "Tao chết? Tao chết mày cũng đừng mong sống. Hôm nay không ai có thể rời khỏi đây. Bọn mày đều phải chết, tất cả phải chôn cùng con tao".

Tạ Văn Đông nói: "Mày đang trông chờ vào thủ hạ của mình sao? Đừng nằm mơ, nếu như muốn mày có thể nhìn qua cửa sổ sẽ thấy bọn họ đang bị cảnh sát bắt đi".

Lý Sứ Minh kinh ngạc há hốc mồm, không tin đi đến cửa sổ, vén rèm lên. Bên ngoài quả nhiên có hơn mười chiếc xe cảnh sát đứng xung quanh, qua ánh đèn mờ hồ có thể thấy người bị cảnh sát bắt lên xe. Lý Sứ Minh quay đầu lại nhìn Tạ Văn Đông, nếu như ánh mắt có thể giết người, vậy Tạ Văn Đông rất có thể bị ánh mắt của Lý Sứ Minh xé xác.

Tạ Văn Đông cười nói: "Tao biết mày rất ngạc nhiên, sao ở đây lại xuất hiện cảnh sát? Mọi hành động của mày đều nằm trong lòng bàn tay tao, thậm chí những gì mày nói với thủ hạ tao cũng rõ. Mày cho rằng bảo thủ hạ mai phục xung quanh tao không biết sao. Cảnh sát là tao gọi tới, bọn họ sẽ chiều dài thủ hạ của mày. Yên tâm đi, sẽ không một thằng nào thoát được".

Lý Sứ Minh thở dài một tiếng: "Tạ Văn Đông, mày quá thông minh. Tao thua".

Tạ Văn Đông cười đắc ý, đứng dậy nói: "Lý Sứ Minh, coi như mày sáng suốt, với đầu óc của mày hẳn sẽ biết tao sẽ làm gì mày chứ" Nhìn Cao Chấn bên cạnh, thở dài nói: "Mày quá hèn hạ, tiểu nhân. Cao đại ca đối với mày như vậy, mà mày còn âm mưu hại anh ta. Người như mày không thể lưu được" Nói xong phát tay ra hiệu cho huynh đệ phía sau.

Lý Sứ Minh cũng không phải kẻ ngu, biết Tạ Văn Đông muốn giết mình. Hắn quyết định dù mình có chết cũng không thể Tạ Văn Đông sống. Cánh tay hơi rung lên, từ trên cổ tay hiện ra một khẩu súng, chỉ vào Tạ Văn Đông lớn tiếng hô: "Tất cả không được nhúc nhích, nếu không tao giết Tạ Văn Đông".

Tất cả mọi người đều cả kinh, bao gồm cả Tạ Văn Đông. Thật không ngờ Lý Sứ Minh còn chiêu này. Người Văn Đông hội không dám tiến lên, đều đặt tay ra sau lưng. Lý Sứ Minh cười lạnh nói: "Bọn mày tốt nhất đừng rút súng ra, nếu không tao nhất định giết Tạ Văn Đông trước".

Câu nói này của Lý Sứ Minh làm mọi người đứng im, sau đó vẫy tay vào Tạ Văn Đông: "Tạ Văn Đông, mày từ từ đi tới. Tốt nhất đừng làm gì".

Tạ Văn Đông nghe xong cười cười, ngồi xuống, cầm lấy thuốc hút một hơi, hoàn toàn không để ý đến Lý Sứ Minh đang cầm súng, trông rất bình tĩnh. Điều này làm tất cả mọi người trong phòng đều thầm gio ngón tay cái lên.

Trong lòng Lý Sứ Minh trở nên lạnh lẽo. Hắn thua. Hắn biết mình không có khí phách như Tạ Văn Đông, đó không phải là giả vờ, trên người Tạ Văn Đông tản mát ra mới là khí thế vương giả, làm người ta sợ hãi. Tạ Văn Đông nói: "Lý Sứ Minh, không nên chống cự làm gì. Đàn ông nếu đã thua thì phải chấp nhận. Mày đã tham gia trò chơi, phải nghĩ đến hậu quả".

Bạn đang đọc truyện *Tông Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Lương Tâm

Lý Sứ Minh nghe xong toát mồ hôi, thần trí mơ hồ, điên cuồng cười nói: "Ha ha. Tao thua. Tao thua thì sao chứ. Tao chết cũng phải kéo theo mày" Dứt lời Lý Sứ Minh kiên định bóp cò súng.

"Pằng" một tiếng súng nổ vang lên, Tạ Văn Đông ngồi im tại chỗ không động đậy. Chỉ là Ánh đã đứng chắn trước mặt Tạ Văn Đông, trên ngực xuất hiện một lỗ máu. Ánh không hề phát ra một tiếng rên rỉ, giống giống như người bị thương không phải là mình vậy, rút súng ra cực nhanh, chỉ vào Lý Sứ Minh. Lý Sứ Minh bị Ánh làm cho sợ hãi, thật không ngờ cô gái xinh đẹp đứng sau Tạ Văn Đông lại có thể giúp hắn đỡ một súng này, trong lòng thầm hận, mày đã muốn chết tao sẽ giúp mày. Lý Sứ Minh không hề do dự, một lần nữa bóp cò.

Cao Chấn ở bên cạnh thấy rõ ràng, vết thương trên ngực Ánh như là của hắn vậy. Trong nháy mắt khi Ánh bị thương, hắn quát to một tiếng xông đến trước người Ánh, ôm lấy nàng.

"Pằng" "Bịch" Hai tiếng súng nổ gần như cùng lúc vang lên, mọi người trong phòng đều ngơ ngác mà nhìn. Ánh bị phát súng đầu tiên của Lý Sứ Minh bắn phải, cảm thấy ngực đau đớn và tê tê, thần chí dần dần trở nên mơ hồ, nhưng vẫn thầm cắn chặt răng, gần như cùng lúc bắn vào Lý Sứ Minh. Đạn của Ánh xuyên qua đầu Lý Sứ Minh, mà đạn của Lý Sứ Minh lại bắn vào lưng Cao Chấn.

Ba người từ từ ngã xuống. Trong nháy mắt trước khi Ánh hôn mê, nàng thấy khuôn mặt tái nhợt của Cao Chấn, biết hắn ngăn cản phát súng này cho mình, một giọt nước mắt trào ra.

Tạ Văn Đông đứng dậy, cảm giác trong lòng không biết như thế nào. Trưởng lão Lý Sử Minh của Thanh Bang đã chết, Cao Chấn cũng không biết sống chết. Thanh Bang bây giờ như một con cự long không đầu, đầu tóm nó đối với Tạ Văn Đông mà nói dễ như trở bàn tay. Tạ Văn Đông đáng lẽ nên cao hứng mới đúng, nhưng không thể cao hứng nổi. Đi tới bên cạnh Cao Chấn, cời áo ngoài bịt lên vết thương trên lưng hắn, quay đầu hét lên: "Bọn mày còn ngần ngại ra đó làm gì? Mau đưa Cao Chấn và Ảnh đến bệnh viện".

Mọi người trong phòng như tỉnh mộng, vội vàng cổng Cao Chấn và Ảnh chạy ra ngoài. Tạ Văn Đông vốn định đi theo đến bệnh viện xem hai người sống chết thế nào. Nhưng hắn không đi, bởi vì còn có chuyện muốn làm. Hít vào một hơi thật sâu, Tạ Văn Đông làm cho mình bình tĩnh lại, nói với thủ hạ: "Thanh lý xác Lý Phong, nhớ, phải làm cho sạch sẽ, ngay cả một sợi tóc cũng không thể lưu lại"

Thủ hạ vâng một tiếng, lập tức mang Lý Phong ra ngoài. Tạ Văn Đông nói tiếp: "Xác Lý Sử Minh đặt ở đây, mọi người không nên động vào. Các người đi ra ngoài trước đi" Dứt lời, Tạ Văn Đông ngồi xuống, lặng lẽ một mình.

Một lúc sa, một đám cảnh sát đi đến, dẫn đầu là một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, hai mắt lấp lánh hữu thần, mặc một bộ đồ tây. Sau khi vào phòng nhìn quanh một chút, trong phòng chỉ có hai người, trong đó có một là người chết, còn lại là một thiếu niên đang ngồi ở giữa bàn họp. Người này nói với đám cảnh sát còn lại: "Các người ra ngoài chờ tôi. Tôi có lời muốn hỏi người này" Đám cảnh sát phía sau vâng một tiếng, nhìn Tạ Văn Đông rồi rời đi.

Người này đi đến bàn họp, ngồi xuống trước mặt Tạ Văn Đông, nghiêm mặt nói: "Cậu chính là Tạ Văn Đông. Trước kia nghe người khác nhắc đến cậu thật không thể tin được. Bây giờ gặp thì thấy cậu còn trẻ hơn suy nghĩ của tôi"

Tạ Văn Đông cười nói: "Không biết Trình cục trưởng là đang khen hay là đang mắng tôi. Nhưng không sao cả, tôi là tôi, cảm ơn các người đã nhớ tên tôi"

Trình cục trưởng cười dài, chỉ vào xác chết trên mặt đất nói: "Tôi đến không phải là muốn bàn về tuổi tác của cậu. Lý Sử Minh rốt cuộc có phải do cậu giết không, xem ra ngày cậu đầu tóm Thanh Bang cũng không xa nữa?"

"Hắc hắc" Tạ Văn Đông cười lạnh nói: "Hy vọng Trình cục trưởng không phải đang dò xét tôi. Lý Sử Minh chết, tôi cảm thấy rất buồn. Tôi không muốn giết người, nhưng hắn lại muốn giết tôi. Tôi chỉ là tự vệ mà thôi. Về mặt pháp luật ông không làm khó được tôi"

Trình cục trưởng nhìn chằm chằm Tạ Văn Đông, hừ một tiếng không nói gì. Tạ Văn Đông nói tiếp: "Vừa nãy Trình cục trưởng ở bên ngoài bắt được không ít người nhĩ. Thu được vũ khí chắc cũng rất nhiều. Ấn lớn như vậy là một công lao rất lớn ở trong tỉnh. Đối với việc tôi thông báo cho ông, có phải ông cũng nên cảm ơn một chút không?"

Trình cục trưởng nhìn Tạ Văn Đông, cảm thấy người này thật không hề đơn giản. Lão Đại hắc đạo lợi hại hơn nữa, hắn chưa phải chưa thấy. Nhưng giống như Tạ Văn Đông, ngồi trước mặt mình mà ăn nói mạch lạc như vậy lại không có mấy người. Đường như tất cả mọi chuyện đều do hắn nắm giữ. Trình cục trưởng thờ dài hỏi: "Cậu muốn gì?"

Tạ Văn Đông cười nói: "Điều tôi muốn rất đơn giản, chỉ cần một câu nói của Trình cục trưởng"

Trình cục trưởng nói: "Cậu nói đi, chỉ cần không phạm pháp, tôi sẽ cố hết sức"

Tạ Văn Đông lắc đầu, người này đúng là vừa thối vừa cứng, ba câu không rời một chữ "Pháp" Người như vậy trong xã hội thật sự không có bao nhiêu. Tạ Văn Đông nhẹ giọng nói: "Chuyện không phạm pháp, tôi có thể tự mình đối phó cần gì làm phiền Trình cục trưởng? Thực ra yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần sau này Trình cục trưởng mắt nhắm mắt mở với Văn Đông hội là được"

Trình cục trưởng cười lạnh nói: "Điều này không có khả năng. Tạ Văn Đông, cậu nhớ kỹ cho tôi. Chỉ cần tôi còn là cục trưởng thành phố J, không ai có thể phạm pháp dưới ánh mắt của tôi. Người khác không thể, cậu, Tạ Văn Đông cũng không thể. Đừng tưởng rằng mình là đại ca xã hội đen là tôi sợ cậu. Cậu nếu thấy thích, lúc nào tôi cũng chào cậu đến "Tìm tôi"!"

Tạ Văn Đông nói: "Trình cục trưởng. Ông biết tôi là xã hội đen là tốt rồi. Cậu không lo lắng cho tính mạng của mình, chẳng lẽ không lo lắng cho sự an toàn của người nhà sao?"

Trình cục trưởng đứng bật dậy, tức giận nói: "Khi tôi làm cục trưởng thành phố J đã nghĩ đến điểm này. Cậu không cần mang người nhà ra uy hiếp tôi. Nếu quả thực là như vậy, cậu chỉ có thể làm tôi càng thêm hận cậu. Cậu mà để tôi hận, vậy cậu cũng không tốt đâu"

"Mẹ kiếp" Tạ Văn Đông thầm nghĩ, chưa từng thấy người như vậy. Cũng đứng lên nói: "Yêu cầu của tôi, tất cả mọi người đều có lợi. Ông lỏng tay đối với tôi, vậy hắc đạo cả thành phố J sẽ là của tôi. Tôi đảm bảo đến lúc đó hắc đạo sẽ không tranh giành nữa. Thành phố J nhất định sẽ biến thành thành phố bình yên nhất, ít tội phạm nhất trong tỉnh. Ông cũng có câu trả lời với tỉnh, thăng quan tiến chức là chuyện nhỏ. Ông còn có lý do gì mà không đáp ứng chứ?"

Trình cục trưởng cười dài nói: "Lý do chỉ có một, tôi không muốn có lỗi với lương tâm và chức trách của mình"

Ai. Tạ Văn Đông không nói gì, một lúc sau mới từ từ nói: "Ông thật sự không yêu tiền, không yêu quyền sao?"

Trình cục trưởng thần nhiên nói: "Không phải không yêu, nhưng điều kiện tiên quyết là không hổ thẹn với lương tâm."

Tạ Văn Đông cười. Thực ra tính cách của Trình cục trưởng và mình khá giống nhau, đều là người sống có nguyên tắc, chỉ là lựa chọn con đường khác

nhau mà thôi. Một người giữ lại lương tâm, một người vứt bỏ lương tâm. Tạ Văn Đông biết, nếu như mình là Trình cục trưởng, vậy nhất định sẽ lựa chọn như hắn. Nhưng mình không phải, mà là Lão Đại hắc đạo, sống cùng một thành phố với Trình cục trưởng vậy chỉ có một kết quả, đó là một người phải rời đi. Tạ Văn Đông biết người phải rời đi không phải là mình, bởi vì hắn đã vứt bỏ lương tâm.

Tạ Văn Đông tiếc nuối nói: "Trình cục trưởng, xem ra chúng ta không còn gì để nói, tranh luận cũng không có kết quả gì" Dứt lời, Tạ Văn Đông đi ra khỏi phòng, đến cửa liền lạnh nhạt nói: "Hy vọng có một ngày ông không hối hận vì sự kiên định của mình"

Nhìn Tạ Văn Đông rời đi, Trình cục trưởng nhỏ giọng khẳng định: "Không bao giờ"

Tạ Văn Đông đi tới đại sảnh, nhìn Lý Sáng đang đứng chờ ở đó, đi tới hỏi: "Tiểu Sáng, Cao Chấn trúng đạn, chị em Tiểu Ngọc biết không?"

Lý Sáng lắc đầu nói: "Cô ấy không biết. Em thấy cô ấy mệt quá nên đã ngủ rồi, nên không báo người trong bang hội quấy rầy. Hôm nay xảy ra không ít chuyện, nếu để cho cô ấy biết Cao Chấn có việc, sợ rằng..."

Tạ Văn Đông gật đầu: "Mày làm rất tốt. Chúng ta trước hết đến bệnh viện xem Cao Chấn như thế nào" Tạ Văn Đông gọi điện thoại di động hỏi xem là bệnh viện nào, sau đó cùng Lý Sáng ngồi xe chạy tới. Đến phòng cấp cứu, cửa đứng đầy người. Thấy Tạ Văn Đông đến, liền chào. Tạ Văn Đông hỏi Khương Sâm: "Tình hình Cao đại ca thế nào rồi?"

Khương Sâm nói: "Cao Chấn và Ảnh vừa được đưa vào phòng phẫu thuật, còn không biết thế nào, hy vọng hai người bọn họ có thể qua khỏi. Tôi thấy vết thương của Ảnh nặng hơn"

Tạ Văn Đông gật đầu, buồn bã nói: "Đây là lần thứ hai cô ấy cứu tôi, thật không biết sau này đáp lại cô ấy như thế nào, hy vọng còn có cơ hội"

Khương Sâm nghiêm mặt nói: "Đông ca, cậu không nên tự trách. Nếu đã gia nhập Văn Đông thì phải nghĩ sẽ có ngày như thế. Chúng ta là hắc đạo, kiếm được nhiều tiền hơn người khác, nhưng cũng lấy mạng ra mà chơi"

"Ừm" Tạ Văn Đông dựa vào tường, lấy thuốc ra hút. Khương Sâm châm cho hắn. Đoàn người không nói gì, lẳng lặng chờ ngoài cửa phòng cấp cứu. Tạ Văn Đông cảm thấy rất phức tạp, vừa hy vọng Cao Chấn có thể sống sót, vừa hy vọng hắn cứ như vậy chết đi, nếu không sớm muộn gì cũng có ngày gặp nhau bằng đao kiếm. Với tính cách của Tạ Văn Đông, đã làm phải đứng đầu, không có khái niệm thứ hai, đầu tôm Thanh Bang chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Hơn hai tiếng sau, cửa phòng cấp cứu được mở ra, một y tá người dính máu vội vàng đi ra. Lý Sáng vội vàng chạy tới hỏi: "Bác sĩ, người bên trong thế nào rồi? Còn sống không?"

Bác sĩ vừa đi vừa nói: "Bây giờ còn không biết được, chưa phẫu thuật xong, mọi người chờ chút" Đi qua Tạ Văn Đông, thấy hắn đang hút thuốc liền bắt nhand nói: "Chỗ này không được hút thuốc, cậu biết không?" Tạ Văn Đông ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn bác sĩ, không nói gì. Người bên cạnh đứng bật hết dậy, làm cho bác sĩ hoảng sợ bỏ chạy. Mọi người nhìn nhau cười ha hả, không khí không còn nặng nề như trước nữa.

Đợi đến gần hai giờ sáng, rốt cuộc nghe được tin tức làm cho người ta vui mừng. Cao Chấn và Ảnh đều bình yên. Vết thương của Cao Chấn nhẹ hơn, bác sĩ nói nghỉ ngơi một thời gian là không sao. Ảnh thì nặng hơn, không cẩn thận sẽ có di chứng.

Hôm sau, Tạ Văn Đông mang chị em Cao Tuệ Mỹ đến bệnh viện thăm Cao Chấn đã tỉnh lại. Bên ngoài đều là người Thanh Bang, mặt mày lo lắng. Trưởng lão Thanh Bang làm phần mà chết, Cao Chấn lại bị thương nặng, Thanh Bang như cụt long không đầu, không ai làm chủ, mọi người trong bang hội đều lo lắng. Những người này đều trung thành với Cao Chấn. Tâm phúc của Lý Sử Minh hôm qua đã bị cảnh sát bắt đi gần hết. Tình hình Thanh Bang về cơ bản đã ổn định. Thấy Tạ Văn Đông đi tới, lập tức cùng chào hỏi Tạ Văn Đông. Dù nói như thế nào, Tạ Văn Đông vẫn là bạn tốt của Cao Chấn, hơn nữa lại giết Lý Sử Minh, có tác dụng rất lớn đối với Thanh Bang. Hơn nữa cũng bởi vì hắn là Tạ Văn Đông, hắc đạo cả thành phố J không ai dám xem thường thiếu niên này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Rối Loạn

Tạ Văn Đông khẽ gật đầu với mọi người, đứng ở ngoài hành lang không tiến vào bệnh viện, để cho ba anh em bọn họ không gian riêng. Trong phòng bệnh chỉ có một mình Cao Chấn nằm trên giường, mặt hơi tái đi vì mất nhiều máu. Cao Tuệ Ngọc khóc đi đến bên giường, cầm tay Cao Chấn, nói: "Ca. Em đến thăm anh. Anh tỉnh lại đi"

Nghe thấy tiếng nói, Cao Chấn từ từ mở mắt ra, hắn thấy khuôn mặt lo lắng của hai người em. Cao Chấn cố gắng nở nụ cười, nói: "Anh không sao. Hai đứa không cần lo cho anh" Nhìn thấy ánh mắt không tin của em, Cao Chấn cười nói: "Thực mà, anh không sao. Khóc gì mà khóc, khóc sẽ không đẹp"

đầu. Đến lúc đó Văn Đông không thích em, cũng đừng đến tìm anh"

Cao Tuệ Ngọc đỏ mặt cúi đầu xuống, cầu tay Cao Chấn, dịu dàng nói: "Ca... Anh xấu lắm"

Cao Chấn kêu lên một tiếng thật to làm cho hai chị em Cao Tuệ Ngọc giật mình. Nhưng thấy Cao Chấn cười mới biết mình bị lừa. Cao Chấn mỉm cười thừa nhận em gái "Xoa bóp" trên tay mình. Trong lòng đột nhiên nghĩ tới Ảnh, không biết nàng có nguy hiểm hay không. Cao Chấn vội vàng hỏi: "Tiểu Mỹ, em... Em biết Ảnh sao không? Không có gì nguy hiểm chứ?"

Cao Tuệ Ngọc nghe xong không khỏi mất hứng. Nàng không có ấn tượng tốt với Ảnh, cảm thấy lần trước là do Ảnh làm hại mình và Tạ Văn Đông chiến tranh lạnh mấy ngày. Bây giờ lại hại cho anh trai mình suýt nữa mất mạng. Ảnh là một ôn thần. Thực ra nàng cũng không biết tình huống của Ảnh lúc này. Cao Tuệ Ngọc chu miệng nói: "Hừ, cô ấy mạng lớn, không chết được"

"Ồ" Cao Chấn yên tâm, lẩm bẩm: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt" Một lát sau Cao Chấn ngẩng đầu lên thấy Cao Tuệ Ngọc đang giận dữ, vội vàng hỏi: "Tiểu Ngọc, em hình như hiểu lầm gì Ảnh phải không?"

Cao Tuệ Ngọc không muốn để anh trai lo lắng, lớn tiếng nói: "Ca, em không" mới là lạ. Trong lòng thầm nói như vậy.

Cao Chấn hàn huyên với hai em một lát, cuối cùng nói: "Được rồi, hai em về đi, không cần lo lắng cho anh. Lúc ra thì bảo Văn Đông vào, anh có lời muốn nói với cậu ta" Hai người gật đầu, nhìn Cao Chấn một chút rồi xoay người đi ra. Nói với Tạ Văn Đông đứng ngoài cửa là Cao Chấn muốn gặp hẳn.

Tạ Văn Đông sớm đoán được là Cao Chấn muốn gặp mình, cười cười với hai chị em đi vào phòng.

"Cao đại ca, anh cảm thấy thế nào? Bác sĩ nói anh sẽ nhanh khỏi thôi" Tạ Văn Đông ngồi bên cạnh Cao Chấn cười nói.

Cao Chấn gật đầu nói: " Văn Đông, cậu nói cho tôi biết Ảnh thế nào rồi. Tôi lo cho cô ấy"

Về mặt Tạ Văn Đông trở nên buồn bã, không biết có nên nói cho Cao Chấn không. Thấy Tạ Văn Đông như vậy, Cao Chấn càng thêm lo lắng, lớn tiếng nói: " Văn Đông, cậu nói đi. Ảnh có phải là... Có phải là đã chết không?"

Tạ Văn Đông nói: "Cao đại ca, anh đừng lo lắng, Ảnh không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng bác sĩ nói đạn trúng vào dây thần kinh của cô ấy, có thể làm mất trí nhớ"

Cao Chấn thờ phào, nói: "Chỉ cần không chết là được rồi. Tôi thích cô ấy, không cần biết cô ấy có mất trí nhớ hay không, sau này tôi nhất định phải cưới cô ấy làm vợ"

Tạ Văn Đông thấy Cao Chấn nói như vậy, thầm cười. Hai người này một nóng một lạnh, tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Thật không biết tại sao Cao Chấn lại thích Ảnh. Điều này đối với Ảnh là một chuyện rất tốt. Cô gái này cũng tìm được chỗ dựa cho mình. Cao Chấn đúng là người có thể tin cậy. Tạ Văn Đông nghiêm mặt nói: "Cao đại ca, tôi thực sự hy vọng anh và Ảnh có tương lai tốt"

"Cảm ơn. Chỉ không biết người ta có muốn hay không mà thôi. Ảnh luôn lạnh lùng với tôi. Ai" Cao Chấn buồn bã nói.

"Yên tâm đi. Ảnh không chỉ đối với anh như vậy, đối với tôi cũng vậy. Tính của cô ấy là thế, tăng cường theo đuổi, ha ha"

"Hy vọng là như vậy"

Cao Chấn nghiêm mặt nói: " Văn Đông, lúc tôi ở trong bệnh viện, Thanh Bang không người lãnh đạo, tôi sợ sẽ loạn. Cậu phải giúp tôi, Thanh Bang tạm thời giao cho cậu quản lý. Có gì không rõ chứ hỏi huynh đệ bên dưới" Vừa nói Cao Chấn lấy một chiếc vòng cổ trên ngực xuống, đặt vào tay Tạ Văn Đông.

"Cao đại ca, đây là?"

"Đây là bang chủ lệnh của Thanh Bang. Đây là từ ông nội tôi truyền lại đến giờ. Cậu cầm đi, thấy lệnh như thấy bang chủ. Ai dám không nghe, cậu dùng cái này ra lệnh cho hắn"

Tạ Văn Đông cảm ngọc bội, trên mặt khắc một pho tượng phật cầm kiếm trong tay, trông rất sống động, rất tinh xảo. Tạ Văn Đông có chút kích động, đứng nhìn ngọc bội rất nhỏ, nhưng có nó không khác gì nắm cả Thanh Bang.

Cao Chấn cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, nói: " Văn Đông, cậu gọi người bang hội vào trong này giúp tôi. Tôi có chuyện muốn nói"

"Ừ" Tạ Văn Đông gật đầu, gọi người ngoài cửa đi vào. Cao Chấn vốn định ngồi lên nhưng lại đau nên không thể, thản nhiên nói: "Mọi người đều là chủ chốt của Thanh Bang, chắc cũng biết Thanh Bang đang trong lúc rối ren, mà ta lại bị thương, bang hội không ai có thể quản được. Cho nên thời gian ta ở trong viện, bang hội sẽ do Văn Đông xử lý. Hơn nữa ta đã giao bang chủ lệnh cho cậu ta. Các người phải giúp Tạ Văn Đông, tận tâm giúp bang hội vượt qua khó khăn"

Cao Chấn thấy mọi người đáp ứng mới yên tâm trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi. Tạ Văn Đông thấy thế nói với mọi người: "Được rồi, vết thương của Cao đại ca vẫn khá nặng, có chút mệt, mọi người mau về đi"

Mọi người nghe xong nhìn Cao Chấn, thấy mặt hắn tái nhợt liền kêu lên: "Đại cao bảo trọng, chúng tôi về trước" Sau đó gật đầu với Tạ Văn Đông, đi ra khỏi phòng. Tạ Văn Đông đứng dậy nói: "Cao đại ca, tôi cũng về đây, mai lại đến thăm anh"

Thấy Cao Chấn gật đầu, Tạ Văn Đông liền đi ra khỏi phòng bệnh. Thanh Bang không lập tức rời đi, thấy Tạ Văn Đông ra liền vội vàng chào. Dù sao Thanh Bang bây giờ là do Tạ Văn Đông quản lý, tất cả mọi người đều muốn có quan hệ tốt với hắn.

Tạ Văn Đông một bên nói với mọi người, một bên đi ra khỏi bệnh viện. Thông qua cuộc nói chuyện với những người này, Tạ Văn Đông cũng hiểu hơn về Thanh Bang bây giờ. Trong những nhân vật cốt cán, Tạ Văn Đông để ý nhất có hai người. Một người tên là Trần Trung, một người tên là Niếp Vũ. Hai người này không có địa vị quá cao ở Thanh Bang, nhưng Tạ Văn Đông cảm thấy bọn họ không hề đơn giản. Hai người bọn họ còn rất trẻ, có phách lực và sự nhạy bén của người trẻ tuổi, tốt hơn đám già cỗi hủ nhiều.

Hai hôm sau, vết thương của Cao Chấn cũng tốt lên, có thể xuống giường chống nạng tự mình đi được. Mà Ảnh vẫn hôn mê bất tỉnh. Cao Chấn ngồi cạnh nạng suốt cả ngày, nói một ít chuyện khi mình còn bé với nàng. Tạ Văn Đông cũng tới vài lần, ngồi một lát rồi đi.

Tạ Văn Đông thông qua quan hệ của Cao Chấn mà tiếp xúc với lãnh đạo tỉnh ủy, cũng phái Lư Ba mang theo trăm vạn lên tỉnh tạo quan hệ. Lư Ba thông qua giới thiệu của Cao Chấn đầu tiên quen biết với một ít quan chức bình thường, sau đó mới liên lạc với thư ký tỉnh ủy. Lư Ba đưa cho thư ký tám mươi vạn, điều kiện chỉ có một là làm cho Cục trưởng thành phố J rời đi. Trình Cục trưởng là người chính trực, làm quan cũng là như vậy, rất không được lãnh đạo trong tỉnh thích. Nhưng bởi vì hắc đạo thành phố J lúc trước làm loạn quá, tỉnh ủy không chịu nổi áp lực dư luận, nên phải cử Trình Cục trưởng ngồi vào ghế Cục trưởng thành phố J.

Thư ký tỉnh ủy nhận tám mươi vạn của Lư Ba, chỉ nói với hắn một câu: "Yêu cầu của anh tôi có thể làm, nhưng anh phải cho tôi một lý do chuyển người đó đi"

Lư Ba lập tức báo lại những câu này cho Tạ Văn Đông. Tạ Văn Đông nghe xong thở dài, hắn hiểu rõ ý của thư ký. Chỉ tiếc Trình Cục trưởng là nhân tài mà lại bị như vậy. Sau đó Tạ Văn Đông ra lệnh cho Văn Đông hội và Thanh Bang, có thể tổng kết vào một chữ: Loạn.

Khu phố trung tâm thành phố J, hai thanh niên khoảng hai mươi tuổi cướp túi xách của một cô gái. Cô gái lớn tiếng hét lên: "Bắt cướp" Người xung quanh đều đi lên. Hai thanh niên nghe xong đều rút dao giấu sau lưng ra, lớn tiếng hét: "Con mẹ nó. Lão tử là xã hội đen, con mẹ thằng nào không muốn sống dám đến bắt tao"

Người vây xem đều người đường, hai người trẻ tuổi cười ha hả, ung dung rời đi. Cảnh sát đứng cách đó mười mét làm như không thấy, đứng hút thuốc.

Đó chỉ là một góc của thành phố J, cả thành phố đều loạn. Tổ chức xã hội đen cướp bóc khắp nơi, đánh nhau, trộm cắp, sàm sỡ với các cô gái ngay giữa phố, đám cảnh sát đi tuần chỉ cười hắc hắc với việc này, coi như không thấy.

Trung tâm cảnh sát không ngừng vang lên tiếng điện thoại. Trình Cục trưởng cuối cùng đứng ngồi không yên, dẫn người của cục trực tiếp đi xuống. Nhưng người gây loạn như biết trước hắn sẽ tới vậy, Trình Cục trưởng dẫn người đi đến đâu, ở đó rất yên bình, không bắt được ai.

Trên thực tế đồng sự đã thông báo cho hắn biết, cảnh sát thành phố J không có cảm tình gì với Trình Cục trưởng. Từ lúc hắn đến thành phố J, nguồn thu thứ hai của cảnh sát đã bị cắt đứt, không được tiền hắc đạo chia cho, ngay cả cục cảnh sát cũng là như vậy. Tất cả mọi người đều muốn hắn nhanh chóng rút đi, khôi phục thành phố J trước đây.

Quần chúng không chịu được xã hội đen suốt ngày hành hung, suốt ngày sống trong lo sợ, nên tiên hành biểu tình trước cửa trụ sở thành phố. Thành viên hắc đạo lần vào trong đó, dẫn đầu gây chuyện, dùng gạch ném kính trụ sở.

Người tập trung cần nhất có kẻ dẫn đầu. Thấy có người thứ nhất dùng gạch ném, quần chúng phần nộ không khống chế được bản thân, đều bắt chước. Trụ sở thành phố sắp trở nên hỗn loạn, lãnh đạo thành ủy sợ đến độ đầu đầy mồ hôi. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là điều quân đội đóng ở thành phố đến trấn áp. Nhưng hiệu quả không tốt lên mà càng làm cho quần chúng tức giận.

Thành phố J lúc này đúng như điều Tạ Văn Đông mong muốn. Khắp nơi đều rất hỗn loạn, căn bản không có một chút an ninh. Trình Cục trưởng hiểu rõ đây là Tạ Văn Đông giờ trò quỷ nhưng không làm gì được hắn.

Quần chúng gia nhập càng lúc càng tăng, khu phố trung tâm vô cùng hỗn loạn. Lúc đầu còn có quy củ, nhưng bên trong lại xen lẫn mấy người làm chuyện xấu, sau này từ từ trở nên điên cuồng, các cửa hàng hai bên đường đều bị cướp.

Thư ký tỉnh ủy không ngờ rằng người đưa tám mươi vạn cho mình lại làm chuyện lớn như vậy, chỉ qua ba ngày liền vội vàng điều Trình Cục trưởng về tỉnh, cũng nể cho hắn một trận, rất có lý buộc hắn thôi chức Cục trưởng thành phố J. Chức vụ tạm thời do phó Cục trưởng thành phố đảm nhận.

Tin tức truyền tới thành phố, Phó Cục trưởng nghe xong nhảy loạn lên, cố gắng suốt mười năm rốt cuộc cũng ngồi lên vị trí Cục trưởng. Lập tức gọi điện cho hoàng đế hắc đạo của thành phố J là Tạ Văn Đông, mời Tạ Văn Đông lập tức ngừng cuộc hỗn loạn ở thành phố.

Tạ Văn Đông rất hài lòng với việc Phó Cục trưởng cử tiếp nhận chức Cục trưởng. Theo lời hắc đạo, tất cả các tốc độ hắc đạo đều cử người ra đuổi quần chúng gây chuyện về nhà. Tạ Văn Đông bây giờ đang nắm giữ Văn Đông hội và Thanh Bang, có thể nói đứng đầu cả hắc đạo thành phố J, cao cao tại thượng có ai dám trái lời. Hắc bang cử người, tay cầm côn, hoành hành khắp nơi, gặp người là đánh. Hắc đạo khác với cảnh sát và quân đội. Chính phủ không dám dùng bạo lực đàn áp. Rất nhanh, dưới sự hợp tác của hắc đạo và chính phủ, quần chúng gây chuyện đã bị đánh về nhà mình. Thành phố J cũng dần trở nên ổn định. Phó Cục trưởng mới nhận chức càng được Tỉnh trưởng khen thưởng, chắc chắn hắn sẽ được làm chức Cục trưởng.

Q.2 - Chương 23: Thái Cực

Tất cả diễn ra quá nhanh, hỗn loạn từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt chỉ diễn ra trong tám ngày, cục trưởng thành phố J lại được thay đổi. Dân chúng đón đại Trình cục trưởng tham ô hối lộ, bị lãnh đạo cấp trên điều đi. Đồng thời cũng rất có cảm tình với cục trưởng mới, dù sao người này vừa lên đã dẹp được loạn của thành phố.

Người vốn là như vậy, chỉ nhìn kết quả không cần biết quá trình. Trình cục trưởng mới lên có kết quả huy hoàng thế nào, bây giờ không ai còn nhớ.

Tam Nhân bình yên vô sự được thả ra, cục trưởng thành phố lại do Tạ Văn Đông nắm trong tay. Tạ Văn Đông là Lão Đại tuyệt đối của hắc đạo thành phố J. Tạ Văn Đông lúc đi trên đường đi học, người không khí mát mẻ, tâm trạng rất tốt. Anh đang ở trong bệnh viện, bên người đột nhiên thiếu đi một cái bóng. Tạ Văn Đông thực sự có chút không quen. Từ khách sạn Phụng Bắc đến Nhất Trung phải đi qua một công viên nhỏ. Buổi sáng ở đây có rất nhiều tập thể dục, trong đó hấp dẫn Tạ Văn Đông nhất chính là một lão già tóc bạc, lần nào đi qua đều thấy lão già đang tập Thái Cực.

Tâm trạng của Tạ Văn Đông hôm nay rất được, chủ động đi tới hỏi: "Ông lão, ông luyện Thái Cực có thể đánh người không?"

Lão già nhìn Tạ Văn Đông một chút, thấy là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt lạnh lợi, cười nói: "Anh bạn trẻ, tập Thái Cực không phải vì đánh nhau"

Tạ Văn Đông nói: "Ha ha, Thái Cực chỉ lợi hại trong phim thôi, thực tế cũng không đánh được ai. Động tác chậm như vậy nếu đánh nhau có thể sử dụng được mới là lạ. Người tập phần lớn chỉ vì mạnh khỏe, nhưng phương pháp luyện tập thể hình có rất nhiều. Tại sao tôi luôn thấy ông luyện Thái Cực vậy"

Lão già nghiêm mặt nói: "Anh bạn trẻ, không nên xem thường Thái Cực. Thái Cực có thể truyền lưu trăm năm không phải không có đạo lý"

Nhìn thấy ánh mắt của Tạ Văn Đông không tin mình nói, lão già nói: "Tốt lắm, cậu không tin đánh tôi một quyền thử xem"

Đánh ông một quyền? Nếu thực sự đánh ông vào viện thì sao. Tạ Văn Đông thấy lão già đã hơn bảy mươi, sao dám đánh ông ta, nhìn lão già mà lắc đầu.

"Đánh đi, tôi không sao đâu. Cậu không nói Thái Cực không dùng để đánh nhau được sao. Tôi sẽ cho cậu biết, đến đây, anh bạn trẻ" Lão già mỉm cười nhìn Tạ Văn Đông.

Tạ Văn Đông thấy vẻ tự tin trên mặt lão già, hẳn cũng muốn thử xem Thái Cực có lợi hại như lời lão già nói hay không. Liền cười ha ha, lớn tiếng nói: "Vây... Vây tôi đánh thật đó"

"Hắc. Cậu cứ yên tâm mà đánh đi"

"Được" Tạ Văn Đông dùng ba phần sức lực đánh ra một quyền vào ngực lão già. Lão già lắc đầu, đưa tay ra dễ dàng nắm được tay Tạ Văn Đông: "Anh bạn trẻ, sáng không ăn gì à, dùng sức đi"

Mặt Tạ Văn Đông đỏ lên, thu hồi tay lại, nói: "Ông lão, lần này cẩn thận đó, tôi sẽ dùng sức"

Vừa nói liền dùng tám phần sức lực đánh vào lão già. Lão già không hề hoang mang, thân hình hơi nghiêng, dùng tay đẩy tay Tạ Văn Đông ra, khiến Tạ Văn Đông đánh hụt, đồng thời trong nháy mắt phát ra một cước.

Tạ Văn Đông thấy quyền đánh không trúng, lão già dễ dàng đẩy tay mình ra không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thậm chí lợi hại. Ngẩng đầu lên nhìn lão già, thấy lão già đang chỉ tay vào ngực mình. Tạ Văn Đông cúi đầu nhìn xuống, mặt đỏ lên. Chỉ thấy trước ngực Tạ Văn Đông còn in một dấu giày. Mà chính hắn lại không rõ trúng từ lúc nào.

Lão già cười nói: "Anh bạn trẻ, sao, biết Thái Cực lợi hại chưa? Ha ha"

Lão già kích động tâm lý ương ngạnh của thiếu niên trong Tạ Văn Đông, cho rằng là do mình không cẩn thận, hơn nữa cũng đã nương tay. Vì vậy Tạ Văn Đông lớn tiếng nói: "Ông lão, chúng ta thử lại lần nữa được không?"

"Được đó. Lại đây" Lão già đứng im tại chỗ chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này Tạ Văn Đông không dám khinh thường nữa, vận dụng toàn bộ sức lực bản thân, hét lớn một tiếng, mạnh mẽ phát ra một quyền đánh vào lão già. Quyền này rất nhanh, Tạ Văn Đông trải qua nhiều lần đánh nhau đã có kết luận đó là lực lượng quyết định tốc độ, mà tốc độ lại quyết định tất cả. Lão già thấy quyền này của Tạ Văn Đông không khỏi kinh ngạc. Không tưởng được thiếu niên gầy yếu này lại có lực bộc phát như vậy. Lão già không

dám khinh thường, thân hình hơi động tránh sang một bên, hai tay nhẹ nhàng đẩy nắm tay Tạ Văn Đông đang đánh tới, thay đổi phương hướng của đối phương.

Tạ Văn Đông phát lực không trúng, vọt qua người lão già, đi tới mấy bước.

Dễ dàng dùng lực làm thân thể ổn định, Tạ Văn Đông vội vàng quay đầu lại, lão già đang mỉm cười nhìn hắn. Tạ Văn Đông đầu toan mồ hôi, vừa nãy lưng mình hoàn toàn lộ ra, nếu đối phương công kích, hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi. Tạ Văn Đông bây giờ rất phục lão già, cung kính nói: "Ông lão, tôi phục. Tôi xin lỗi vì những lời đã nói. Thái Cực rất lợi hại."

Lão già gật đầu nói: "Anh bạn trẻ, luyện Thái Cực để làm thân thể khỏe mạnh, nhưng quan trọng nhất là dưỡng tính, từ đó cảm nhận ra đạo lý làm người, điểm này cậu hiểu không?"

Tạ Văn Đông lắc đầu, chăm chú nhìn lão già. Lão già nói tiếp: "Thái Cực cũng giống như người, chú trọng là một vòng tròn. Thái Cực lấy nhu chế cương, lấy tĩnh chế động, gặp mạnh thì lui, gặp mũi nhọn thì tránh, tấn công vào yếu hại; gặp yếu thì mạnh hơn, thừa thắng truy kích, không để kẻ thù có thời gian để thở. Thái son áp đỉnh không biến sắc, tứ lượng bạt thiên cân. Khi người đạt đến cảnh giới như vậy, thiên hạ tùy cậu đi. Ha ha"

Tạ Văn Đông nghe xong lão già nói, mơ hồ nghĩ đến những gì trước kia mình không nghĩ ra, nhưng lại mơ mơ hồ hồ không biết là cái gì. Tạ Văn Đông cúi đầu với lão già: "Ông lão, tôi hy vọng sau này có thể tập Thái Cực cùng ông, ông có thể dạy tôi không?"

Lão già cười ha hả nói: "Được. Anh bạn trẻ, tôi rất thích người trẻ tuổi như cậu. Sau này cứ bốn giờ sáng thì đến đây tập cùng tôi. Bây giờ thời gian không còn sớm, tôi phải về. Nhìn cậu vẫn là học sinh, mau về đi học đi!" Nói xong, lão già rời đi.

Nhìn theo bóng lưng nhàn nhả của lão già, Tạ Văn Đông mới hiểu rõ thế nào gọi là cảnh giới. Hết lớn: "Ông lão, ngày mai tôi sẽ tới tìm ông. Ông nhất định phải tới đó!"

Lão già không nói chỉ có tiếng cười ha hả truyền đến. Tạ Văn Đông lắc đầu, thầm nghĩ đúng là một lão già kỳ quái.

Từ hôm đó, Tạ Văn Đông không cần đến trường hay không, cứ bốn giờ sáng thì đến công viên điểm danh. Hắn và lão già tập cùng nhau nhưng không hỏi thân phận của nhau, giống như hai bên đều tránh vấn đề này.

Bắt đầu từ bốn giờ sáng mỗi ngày lão già đều mang theo Tạ Văn Đông ngồi xuống đến năm giờ, luyện tập hô hấp thở nập. Lão già nói lúc này là thời gian mặt trời mọc, thiên địa linh khí nặng nhất, là thời gian tu luyện tốt nhất. Tạ Văn Đông mặc dù không tu luyện ra nội công như truyền kiếm hiệp, nhưng hẳn tin lời lão già nói. Mỗi lần ngồi xuống xong đều cảm thấy rất thoải mái không nói nên lời, hơn nữa tâm bình khí hòa, sự xúc động trong lòng cũng từ từ biến mất. Tạ Văn Đông thích cảm giác này, thói quen này vẫn được Tạ Văn Đông duy trì.

Năm giờ đến bảy giờ Tạ Văn Đông theo lão già học Thái Cực quyền, chiêu thức không nhiều lắm, lặp đi lặp lại chỉ có mấy chục chiêu. Nhưng lúc lão già dạy Thái Cực quyền cho Tạ Văn Đông vẫn luôn nói đến kinh nghiệm và đạo lý làm người. Chuẩn xác mà nói Tạ Văn Đông học được nhiều đạo lý làm người từ lão già hơn quyền pháp, cũng có tác dụng.

Trong nháy mắt hai tháng đã trôi qua, trong khoảng thời gian này mỗi ngày Tạ Văn Đông đều đến luyện Thái Cực với lão già. Buổi sáng bận bịu với Văn Đông hội, buổi chiều bận với Thanh Bang, tối đi chơi với Cao Tuệ Mỹ và Cao Tuệ Ngọc, cuộc sống vừa bận vừa phong phú.

Tạ Văn Đông thường xuyên đến bệnh viện thăm Cao Chấn và Ảnh. Cao Chấn hồi phục rất nhanh, coi như đã khỏi hẳn. Ảnh mặc dù còn chưa khỏi, nhưng đã có thể tự hành động. Duy nhất một điểm không đủ là hai mắt của Ảnh, trung khu thần kinh của nàng bị tụ máu làm cho mắt không nhìn được. Mặc dù không lời bác sĩ nói là mù mãi mãi, nhưng rất lâu mới khỏi phục hoàn toàn, còn phải phẫu thuật nữa.

Cao Chấn không quan tâm đến điều này, cả ngày ở bên cạnh Ảnh, nói chuyện với nàng, hoặc đỡ nàng đi dạo. Ảnh cũng từ từ chấp nhận Cao Chấn. Nhưng nàng không giới thiệu tâm lý của mình, âm thầm cảm động với sự dịu dàng và tình cảm mà Cao Chấn dành cho mình.

Hôm nay, Cao Chấn và Ảnh cùng ra viện. Tạ Văn Đông mang theo nhân vật chủ chốt của Văn Đông hội và Thanh Bang đến đón hai người. Bởi vì rất nhiều người nên Tạ Văn Đông bảo tất cả mọi người chờ bên ngoài bệnh viện. Hắn chỉ dẫn Tam Nhãn, Khương Sâm và Lý Sáng vào bệnh viện. Đi đến phòng Cao Chấn, thấy hắn đang thu thập đồ đạc, đầu đầy mồ hôi liền cười nói: "Chúc mừng Cao đại ca ra viện, sau này tôi có thể thoải mái hơn rồi!" Nói xong liền nói với mấy người Tam Nhãn: "Mấy người thu đồ giúp Ảnh đi, tôi ở đây là được." Ba người Tạ Văn Đông gật đầu rời đi.

Cao Chấn mỉm cười: "Huynh đệ không nên nói như vậy, tôi có một ý định nói cho cậu"

"Ồ" Tạ Văn Đông cùng Cao Chấn thu dọn đồ đạc, mặt không thay đổi, giống thuận miệng nói: "Cao đại ca, không biết lát nữa anh định nói gì với tôi?"

"Ha ha, Văn Đông đừng gấp mà, lát nữa sẽ biết"

Tạ Văn Đông trong lòng vừa động, thử dò xét bằng cách lấy vòng cổ xuống, đưa cho Cao Chấn: "Cao đại ca, anh đã xuất viện, thứ này cũng có thể trả lại cho anh" Vòng cổ này là khi Cao Chấn vào viện đã giao cho Tạ Văn Đông, đó chính là bang chủ lệnh của Thanh Bang.

Cao Chấn lắc đầu, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, ngồi trên giường nhìn Tạ Văn Đông, nói: "Văn Đông, chiếc vòng cổ đó sau này cậu cứ đeo. Vật này tuy là tổ truyền, nhưng cậu cũng không phải người ngoài. Hơn nữa tôi sau này cũng không định làm Lão Đại Thanh Bang nữa"

Tạ Văn Đông vui mừng nhưng trên mặt lại ra vẻ khó hiểu, hỏi: "Cao đại ca, sao anh lại nói như vậy? Thanh Bang là của anh, tôi không có ý thâu tóm"

Cao Chấn thấy Tạ Văn Đông hiểu lầm ý mình, vội vàng nói: "Văn Đông, tôi cũng không nói cậu muốn đầu tư Thanh Bang mà. Chỉ là trong thời gian tại bệnh viện tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tôi cảm thấy mình đúng là không thích hợp ngồi ở ghế Lão Đại như lời Lý Sử Minh nói. Thanh Bang nếu do tôi tiếp tục lãnh đạo sẽ không có tiền đồ"

"Cao đại ca, sao anh lại có thể nói như vậy, trước kia anh làm rất tốt mà"

"Cậu sai rồi. Thực ra trước kia khi chưa liên minh với cậu, mọi chuyện lớn nhỏ của Thanh Bang đều do Lý Sử Minh xử lý. Nói thật, Lý Sử Minh cũng là một nhân tài, chỉ là quá tự đại, không coi tôi vào đâu. Sau khi liên minh với cậu đã làm được rất nhiều chuyện lớn, cũng đạt được thành tựu nhất định, nhưng thực ra tôi đều không làm gì cả, tất cả đều là chủ ý của cậu"

Tạ Văn Đông nhìn ra những lời đó là thật tâm của Cao Chấn, trong lòng vui mừng. Sau này Thanh Bang sẽ danh chính ngôn thuận là của mình. Tương đương cả hắc đạo thành phố J đều do mình khống chế, là hoàng đế ngậm đũa đúng nghĩa. Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ không muốn, Tạ Văn Đông thử thuyết phục Cao Chấn: "Cao đại ca, bây giờ Lý Sử Minh đã chết, sau này sẽ không có ai can thiệp với anh nữa. Anh có thể ra quyết định ở Thanh Bang mà"

"Văn Đông, cậu còn chưa hiểu rõ ý tôi. Tôi căn bản không thích hợp làm Lão Đại hắc đạo, cũng không thích hợp ngồi. Tôi đã sớm muốn sống cuộc sống bình thường, nhưng không thể. Bởi vì trách nhiệm của tôi ở Thanh Bang, trách nhiệm đời sau lớn hơn đời trước, tôi không có quyền được lựa chọn. Văn Đông, cậu biết không, tôi thích cuộc sống của người bình thường, không màng danh lợi, không muốn suốt ngày đầu tranh, chỉ muốn sống cuộc sống bình thường là đủ rồi. Trong thời gian ở trong bệnh viện, tôi mới biết được cái gì là phong phú, cái gì là hạnh phúc, chỉ muốn sống hạnh phúc bên Anh" Cao Chấn có chút kích động, trong mắt lại toát ra quang mang mơ ước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Thiên Vương

Tạ Văn Đông bị những lời này của Cao Chấn làm cho cảm động, cảm thấy mình quá hèn hạ. Mình ích hơn Cao Chấn rất nhiều. Hắn chân thành nói với Cao Chấn: "Cao đại ca, không cần biết anh có quyết định gì, tôi hy vọng anh có thể hạnh phúc"

"Cảm ơn" Cao Chấn nắm tay Tạ Văn Đông, vui vẻ nói: "Tôi cũng hy vọng cậu có thể đối tốt với Tiểu Mỹ và Tiểu Ngọc. Tôi bây giờ cũng không rõ quan hệ giữ các người nữa. Có thể tuổi tôi lớn hơn mấy tuổi nên không hiểu, ha ha"

Nghiêm khắc mà nói Tạ Văn Đông tuyệt đối không phải người tốt, trực tiếp mà nói thì là một kẻ xấu xa, đầy mưu mô, thủ đoạn độc ác, có can đảm lấy mạng ra đánh cược. Cũng bởi vì như vậy nên hắn mới có thể quật khởi nhanh như vậy trong hắc đạo. Nhưng đối với tình cảm hắn lại rất kém, bị Cao Chấn nói đến độ đỏ mặt. Hắn bây giờ vẫn không dám khẳng định mình có thích Cao Tuệ Mỹ không. Thậm chí hắn cũng nghi ngờ tình cảm đối với Cao Tuệ Ngọc. Không biết mình thích cả hai nàng, hay là thích ai trong hai người bọn họ. Nếu như về sau thì đơn giản hơn nhiều, nhưng về trước lại làm cho Tạ Văn Đông không thể chấp nhận. Tạ Văn Đông là người có suy nghĩ cổ hủ, hắn không thể nói được mình nếu như thích cả hai cô gái.

Thấy Tạ Văn Đông há mồm lại ngậm lại, ngậm lại rồi há ra, định nói lại thôi, Cao Chấn lắc đầu, thăm nhủ chuyện người trẻ cho bọn họ tự lựa chọn. Hắn liền nói sang chuyện khác: "Văn Đông, tôi và ả đã có quyết định"

Tạ Văn Đông kỳ quái hỏi: "Quyết định gì?"

"Chúng tôi định mười một sẽ kết hôn" Cao Chấn có chút xấu hổ, nhưng cũng rất hưng phấn

"Thật sao?" Tạ Văn Đông kinh ngạc hỏi, thật không nghĩ tới hai người lại phát triển nhanh như vậy, tính cách khác xa như vậy mà có thể kết hợp. Tạ Văn Đông tròn trĩnh mắt thấy Tạ Văn Đông gật đầu. Tạ Văn Đông cao hứng nhảy lên, hưng phấn nói: "Chúc mừng Cao đại ca, Anh tuy hơi lạnh nhạt nhưng cô ấy là một cô gái tốt"

"Ừ. Tôi biết, thực ra không cần biết cô ấy là người như thế nào, dù biến thành gì, yêu không cần lý do. Tôi yêu cô ấy"

Tạ Văn Đông có chút hâm mộ nhìn Cao Chấn: "Cao đại ca, anh rốt cuộc tìm được hạnh phúc của mình. Mà tôi?"

Lúc này bên ngoài cửa truyền vào tiếng nghen ngào, Cao Chấn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Ảnh không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa phòng, mặt đầm lệ. Cao Chấn vội vàng đi tới, ôm Ảnh vào lòng hỏi: "Ảnh, em sao vậy, không được khỏe sao?"

"Em không sao, Cao Chấn, em không sao" Ảnh nghe lời Cao Chấn nói mới có thể khống chế được tâm trạng của mình.

Cao Chấn nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng: "Đừng khóc, đừng khóc, anh sợ nhất là nước mắt của em, nhìn thấy là anh lại đau lòng"

Tạ Văn Đông mang theo đồ của Cao Chấn đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Nói với mấy người Tam Nhân đang đứng bên ngoài: "Chúng ta đi trước thôi, đừng quấy rầy bọn họ"

Lý Sáng cầm lấy túi trong tay Tạ Văn Đông. Tam Nhân vừa đi vừa hỏi: "Đông ca, Cao Chấn đã xuất viện, cậu thực sự muốn trả Thanh Bang lại cho hắn sao?"

Lý Sáng nghe xong bất mãn nói: "Tam Nhân ca, lời này của anh không đúng rồi. Thanh Bang vốn là người nhà, Đông ca chỉ tạm thời thay Cao đại ca quản lý Thanh Bang. Đông ca, em nói đúng không?"

"Đúng cái rắm. Con bà nó, đây là cơ hội ngàn năm có một, cứ như vậy bỏ qua sẽ rất đáng tiếc"

Khương Sâm gật đầu: "Tam Nhân nói không sai, mặc dù không trọng nghĩa, nhưng cơ hội nếu bỏ qua, hối hận cũng không kịp"

Lý Sáng nói: "Muốn đánh, chúng ta phải quang minh chính đại mà đoạt lấy"

Tạ Văn Đông nghe ba người tranh luận, đột nhiên nói: "Ba người này sau khi về thương lượng với các huynh đệ khác một chút, xem làm thế nào để sát nhập Thanh Bang vào Văn Đông hội"

Ba người ngẩn ra, Tam Nhân vội hỏi: "Đông ca, chúng ta sẽ mạnh mẽ đoạt lấy?"

Tạ Văn Đông lắc đầu nói: "Cao đại ca đã rời bỏ vị trí Lão Đại Thanh Bang, sau này tao chính là Lão Đại Thanh Bang, sát nhập chỉ là chuyện sớm hay muộn"

Một lát sau, ba người nhảy lên, Lý Sáng hưng phấn nói: "Tốt, tốt, tốt. Ha ha, Văn Đông hội chúng ta từ hôm nay trở đi sẽ là Lão Đại duy nhất của thành phố J này. Ha ha"

Khương Sâm hỏi: "Đông ca, vậy sau này Cao Chấn làm gì?"

"Cao đại ca muốn kết hôn với Ảnh, sống cuộc sống của người bình thường"

"Là như thế này sao, ha ha, Đông ca, xem ra tôi phải tìm một vệ sĩ mới cho cậu. Ha ha..." Tạ Văn Đông: "...."

Từ lúc đó cuộc chinh chiến của Tạ Văn Đông ở thành phố J đã kết thúc, trở thành Thiên Vương của hắc đạo.

Tháng năm năm chín sáu, Tạ Văn Đông chính thức sát nhập Thanh Bang vào Văn Đông hội. Người Thanh Bang không có ý kiến gì lắm với chuyện này. Có thể làm dưới trướng Tạ Văn Đông đã rất hài lòng. Người Tạ Văn Đông tăng lên đến gần năm nghìn người, tám mươi phần trăm cơ sở ở nội thành nằm trong tay Tạ Văn Đông, chính thức trở thành một phương kiều hùng, dẫm chân một cái đủ làm cho hắc đạo thành phố J run sợ. Lúc này hắn mới là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Tháng tám, Cao Tuệ Mỹ tốt nghiệp, đến học ở học viện ngoại ngữ thành phố D. Tạ Văn Đông, Cao Chấn, Cao Tuệ Ngọc, Ảnh cùng ăn một bữa với Cao Tuệ Mỹ. Mọi người ăn uống no say, tất cả đều say. Tạ Văn Đông cũng không ngoại lệ, mơ hồ nhớ Cao Tuệ Mỹ ôm lấy mình, nằng khóc rất nhiều, hắn quên không nhớ mình an ủi nằng như thế nào, chỉ là cuối cùng nghe được Cao Chấn bảo mình chờ nằng.

Hôm sau, Cao Tuệ Mỹ ngồi xe đến thành phố D. Tạ Văn Đông đứng ở trạm xe nhìn theo một lúc lâu.

Một ngày tháng mười, Cao Chấn và Ảnh kết hôn. Cao Tuệ Mỹ ở thành phố D cũng quay về. Số người tham gia không nhiều nhưng hôn lễ rất náo nhiệt, rất ấm cúng.

Một tháng sau, Cao Chấn và Ảnh mở một cửa hàng rượu nhỏ ở gần nhà, tên là "Luyện Ảnh tiểu ốc" thiết kế bên trong rất mới mẻ, rất nhanh đã có một ít khách quen. Lý Sáng từng cười nói: "Nơi này là điểm duy nhất là xã hội đen thành phố J không quản. Nhưng đánh chết cũng không dám gây sự ở đây"

Đầu năm chín bảy, thế lực của Tạ Văn Đông từ từ thâm thấu khắp thành phố J. Các đường Văn Đông hội không ngừng mở rộng địa bàn của mình ra bên ngoài. Trong đó Long đường do Tam Nhân chỉ huy chinh chiến liên miên, dưới sự phối hợp của Ám tổ, trong một ngày đã quét hai điểm.

Tháng tám, Cao Tuệ Ngọc cũng đi đến thành phố D, học ở trường học viện nữ sinh ở đây. Hôm nằng đi cũng là lần đầu tiên Tạ Văn Đông biết nỗi đau ly biệt.

Năm chín tám, một tháng sau khi thi đại học, Tạ Văn Đông nhận được thông báo trúng tuyển vào học viện ***H. Trong bang hội đã tổ chức tiệc mừng long trọng, chúc mừng hắn. Nhưng Tạ Văn Đông lại quyết định bỏ qua Học viện **H, mà chọn vào khoa pháp luật Thành Giáo. Hắn có lý do của mình: "Thành Giáo quản lý không chặt, có thể có nhiều thời gian tự do, học cái gì mà chẳng giống nhau"

Hai ngày trước khi Tạ Văn Đông đi, Cao Tuệ Ngọc đến khách sạn Phương Bắc tìm Tạ Văn Đông, hai người ngồi im lặng không nói một lúc lâu. Cao Tuệ Ngọc mở miệng nói trước: "Văn Đông, em mai sẽ về thành phố D rồi, anh cũng phải đi thành phố H, không biết lúc nào có thể gặp lại."

Tạ Văn Đông chỉ hút một hơi thuốc, không nói gì.

Cao Tuệ Ngọc cúi đầu nhỏ giọng nói: "Văn Đông, tối nay anh tới nhà em được không? Em muốn có một đêm ngọt ngào trước khi đi" Vừa nói, Cao Tuệ Ngọc càng cúi đầu thấp xuống nữa.

"Ồ...." Tạ Văn Đông ngạc nhiên, điều thuốc trong tay rơi xuống đất. Hắn biết ý của Cao Tuệ Ngọc. Hắn mặc dù không biết chuyện nam nữ, nhưng tai nghe, mắt thấy cũng nhiều. Tam Nhãn hay đùa rằng, Đông ca nếu là nữ nhất định là.... Nhưng hắn lại là nam, có hai chị em cực phẩm kia mà không "Nhảm nháp" thật không biết hắn nghĩ gì nữa.

Cao Tuệ Ngọc nói xong, xấu hổ mặt đỏ ửng rồi đi. Tạ Văn Đông đứng trong phòng một lúc lâu, cuối cùng đã hạ quyết tâm. Đi. Cả buổi chiều hôm đó, Tạ Văn Đông không thể nào tập trung tinh thần được, thật vất vả mới đợi được đến tối. Tạ Văn Đông đi tới trước cửa nhà Cao Tuệ Ngọc, nhưng do dự không dám gõ cửa. Không thể làm gì khác hơn là xoay người rồi đi, đi đến cửa hàng rượu của Cao Chấn, uống một ít lấy thêm can đảm. Hắn uống bao nhiêu cũng không nhớ nổi, tóm lại cuối cùng cũng đến được nhà Cao Tuệ Ngọc. Sau đó, Tạ Văn Đông nhớ mình nằm trên giường Cao Tuệ Ngọc, sau khi quần áo của nàng được cởi ra, Tạ Văn Đông không chịu thua kém ngủ thiếp đi. Chỉ là không ai tin hai người nằm trên giường một đêm mà không có chuyện gì xảy ra.

Sau đó Tạ Văn Đông hỏi Cao Tuệ Ngọc, mình hôm đó làm gì.

Cao Tuệ Ngọc dùng hành động nói cho hắn. Sau khi hai người rời giường, Tạ Văn Đông thấy những điểm đỏ trên ga giường trắng tinh. Hắn biết mình thực sự đã làm. Khi đó mình đúng là nhất gan, đương nhiên đây chỉ là tình cảm mà thôi. Tạ Văn Đông muốn khi mình mười tám tuổi sẽ thành đàn ông chân chính.

Hắc thiếp phát cho các bang hội xung quanh, không đến ba ngày, Lão Đại các bang hội nhận được thiếp đều bị ám sát, không một ai may mắn thoát khỏi.

Các bang hội hắc đạo thấy Hắc thiếp như thấy Diêm Vương, có người thậm chí còn bắt chước Hắc thiếp Văn Đông hội để dọa người.

Hắc thiếp Văn Đông

Hiệu lệnh quần hùng.

Ai dám không nghe.

Tạ Văn Đông: "Tao không phải anh hùng, tao là kẻ xấu xa. Nhưng tao dám cam đoan một ngày nào đó tao sẽ là hoàng đế ngầm của Trung Quốc".

HẾT QUYỀN 2

Bạn đang đọc truyện *Tổng Sư Bại Hoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.